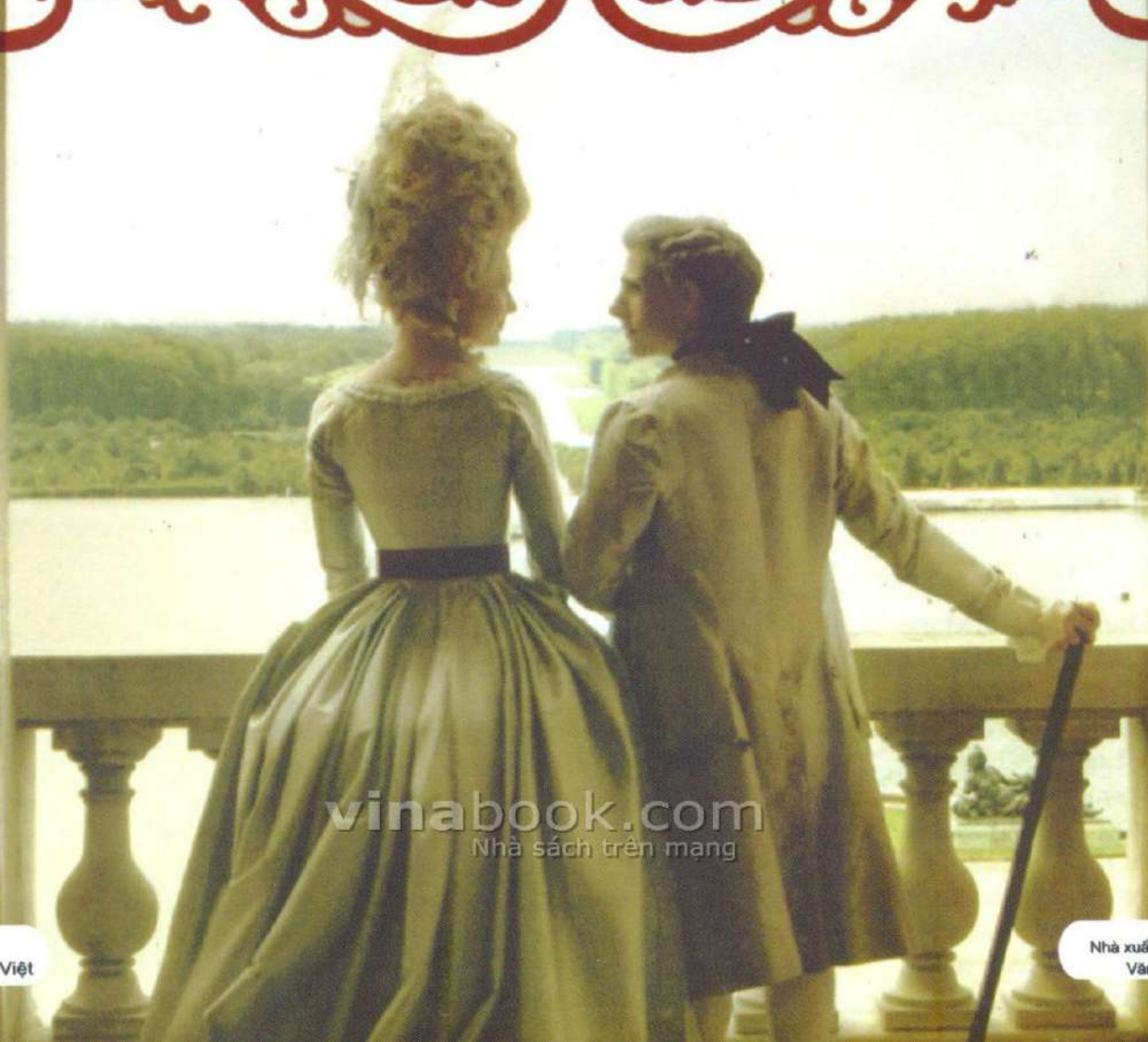

A novel by New York Times Bestselling Author

Johanna Lindsey

Tôi là của anh

You belong to me

vinabook.com
Nhà sách trên mạng

Table of Contents

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40

Mục lục

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>
<u>Chương 21</u>
<u>Chương 22</u>
<u>Chương 23</u>
<u>Chương 24</u>
<u>Chương 25</u>
<u>Chương 26</u>
<u>Chương 27</u>
<u>Chương 28</u>
<u>Chương 29</u>
<u>Chương 30</u>
<u>Chương 31</u>
<u>Chương 32</u>
<u>Chương 33</u>
<u>Chương 34</u>
<u>Chương 35</u>
<u>Chương 36</u>
<u>Chương 37</u>
<u>Chương 38</u>

Chương 39

Chương 40

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Constantin Rubliov đang đứng ở cửa sổ trong căn phòng vẽ của ông, hai tay chắp sau lưng, nhìn đám bụi mịn mờ từ xa đang tiến lại gần. Khung cửa sổ nằm ở mặt trước của căn nhà, nhìn thẳng xuống con đường chạy ngang qua nhà ông và dẫn đến sông Dnieper theo hướng đông. Từ lâu hai cửa của căn nhà, có thể nhìn thấy rõ con sông vào ngày đẹp trời. Điểm lợi của chỗ ông đang đứng là có thể nhìn thấy được rất xa về phía tây của con đường, và đó là nơi mà đám bụi đang tiến đến.

Nếu như ông còn chưa biết là hôm nay có một cuộc đua ngựa, thì cảnh mọi người tụ tập hai bên đường chỉ vừa qua khỏi nhà ông một đoạn, sẽ nói cho ông biết được điều đó. Những người Cossack nhà ông yêu thích việc đua ngựa nhiều như là việc họ thích giao đấu. Họ là những người mạnh mẽ, hoạt bát và rất phóng khoáng, luôn tươi cười, ca hát hay đánh nhau - và rất là trung thành.

Thật ra bọn họ không có họ hàng thân thích gì với ông cả, cho dù ông luôn nghĩ về họ như vậy bởi vì họ đã ở với gia đình ông trong một khoảng thời gian rất lâu. Và bọn họ cũng nghĩ ông cũng giống như là người thân của họ vậy. Cossack có nghĩa là "chiến sĩ tự do," và những người Cossack này thật sự là như vậy. Từ khi ông tổ của ông cho phép họ định cư trên mảnh đất này, họ đã làm bất cứ công việc gì cần làm cho dòng họ Rubliovs. Họ giúp việc nhà cho Constantin, chăm sóc ngựa cho ông, hộ tống ông và gia đình mỗi khi đi xa.

Mảnh đất mà họ đến lập nghiệp từ nhiều năm trước bây giờ đã là một thành phố giàu có nằm về hướng tây của nhà ông khoảng ít hơn một phần tư dặm. Họ Razins, người cung cấp những con ngựa đầu đàn trong suốt mấy

năm qua cho cả thành phố, cũng như chiếm cứ hết ba phần tư diện tích của thành phố là một nhánh của gia đình họ, đã trở nên phát đạt giống như họ Rubliovs.

Với sự giúp đỡ của họ, Constantin bây giờ cung cấp ngựa cho quân đội Nga hoàng, và những con ngựa thuần chủng cho giới quý tộc, những người có thể mua nổi chúng. Những vụ mùa củ cải đường của gia đình ông tràn đầy những khu chợ ở Kiev và những khu dân cư mới dọc bờ sông Dnieper, còn lúa mì của ông bán được giá khá cao ở dọc bờ biển Hắc Hải. Mỗi năm ông mỗi giàu hơn kể từ khi ông đầu tư vào việc chăn nuôi ngựa và trồng trọt. Kể từ khi vợ ông chết gần mười năm trước, ông đã không còn là một địa chủ không ở thường xuyên tại nơi có ruộng đất của mình, giống như hầu hết những người giàu có ở Nga. Chỉ có người chị của ông là vẫn còn đang sử dụng căn nhà trong thành phố Moscow và điện Rubliov ở St. Petersburg.

"Anh sẽ không thích xem cảnh này đâu, anh yêu."

Constantin không nhìn người phụ nữ vừa nói câu đó. Anna Verovka chỉ đứng cách ông vài feet bên cạnh cửa sổ, cùng nhìn cảnh tượng đang xảy ra trước mặt căn nhà. Anna là một trong những người phụ nữ hiếm có, người không bao giờ bị già. Với mái tóc màu nâu luôn gọn gàng và cặp mắt màu nâu đậm hơn, một khuôn mặt sẽ làm cho bà mãi mãi là một người đàn bà đẹp, không ai có thể đoán được là bà đã ba mươi lăm tuổi đời.

Ngay lúc này giọng nói của bà, thay vì lời nói, làm cho Constantin đặt hai tay lên bệ cửa sổ và chăm chú nhìn những con ngựa đang đến gần.

Tận trong tâm khảm, ông biết ông sẽ nhìn thấy gì. Ông sợ đây sẽ không phải là lần đầu tiên, hay là lần cuối cùng. Nhưng ngay trong giờ phút này tất cả những gì ông có thể thấy là một đám bụi đang tiến gần đến nhà ông, và ở giữa nó là hình dáng lờ mờ của sáu con ngựa thuần chủng đang chen lấn nhau trên con đường chật hẹp. Những chiếc mũ lông, những chiếc áo choàng bay phất phới, và những cặp chân bóng mượt đang rải những bước

dài đến điểm đích ở ngôi làng kế bên, và một con chó săn to lớn màu trắng đang chạy dọc theo bên cạnh lề đường, đang sủa, và thúc dục những con vật kia chạy nhanh hơn. Và mỗi khi con chó đó xuất hiện thì...

"Alex sẽ thắng," Anna nói bằng giọng điệu tự mãn.

"Dĩ nhiên là Alex sẽ thắng," Constantin cầu nhàu, nhìn người cưỡi ngựa dẫn đầu đang gò người trên yên ngựa, ngồi xổm ở đó, rồi từ từ đứng lên, liệng chiếc mũ lông và cười toe toét với những người cưỡi ngựa khác đang tiến tới sau.

Mắt ông nhắm chặt khi ông nói thêm, "Con bé luôn thắng - và anh ước gì anh có thể nói ra. Nó chỉ khuyến khích con bé hành động như một cô gái nghịch ngợm thôi."

Cô tình nhân lâu dài của ông chỉ tặc lưỡi, nhưng chỉ sau một lát ông cảm giác được bộ ngực của bà ép chặt vào lưng ông và cánh tay bà ôm choàng lấy eo ông. "Bây giờ anh có thể nhìn rồi đấy, anh yêu. Con bé đã không bị té gãy cổ."

"Tạ ơn Chúa," ông nói thì thầm, và rồi cơn giận bùng lên, vì sự sợ hãi mà ông vừa có không ít hơn những lần khác mà ông luôn có. "Lần này, anh sẽ đánh nó, anh thề là anh sẽ làm đấy."

Anna tặc lưỡi. "Anh luôn nói như vậy, nhưng anh chưa bao giờ làm. Bên cạnh đó, những thằng con trai nhà Razin sẽ không để cho anh làm vậy đâu."

"Vậy thì anh sẽ bảo cha chúng làm. Ermak sẽ làm bất cứ chuyện gì anh yêu cầu ở ông ta."

"Ngoại trừ chuyện chạm vào một sợi tóc trên đầu con bé xinh xắn đó. Ông ta yêu quý con bé giống như anh vậy."

Constantin thở dài khi ông xoay người lại ôm bà. "Anna, em yêu của anh, "con bé xinh xắn" mà em gọi đó đã hai mươi lăm tuổi rồi, quá lớn để làm những chuyện điên rồ mà chúng ta vừa chứng kiến. Em biết rõ cũng như anh. Nó phải nên kết hôn và nuôi dạy con cái. Hai người chị của nó đã không gặp khó khăn gì trong vấn đề này. Lydia thì đã sanh cho anh năm đứa cháu gái. Elizaveta đã sanh ba đứa trước khi nó trở thành góa phụ. Tại sao lại không thể làm gì để đứa con nhỏ nhất của anh được kết hôn chứ?"

Anna nghĩ tốt nhất là không nên nhắc đến tánh tình quá thẳng thắn của Alexandra đã gây ra phiền phức và đã làm cho Nga hoàng Nicholas tẩy chay con bé một cách không chính thức ở St. Petersburg. Nếu như Anna nhắc Constantin chuyện này, bà sợ là bà sẽ bật cười, điều mà bà làm mỗi khi bà nhớ lại bữa ăn tối tại Romanovsky, khi Công Chúa Olga than khóc với khoảng hai mươi vị khách đang ngồi chung quanh cô ta rằng cho dù là cô ta đã rất cố gắng, cô ta cũng không thể giữ cho mình đứng lên cân vào mùa đó.

Alexandra, sau khi nghe cô ta nói, đã muốn giúp đỡ nên đã thật tình đề nghị, "Tại sao vậy, thưa Nương Nương, nếu cô chỉ cần dừng lại việc nhồi nhét vào mồm cô những cái bánh kẹo và kem chua thì cô có thể sẽ giảm bớt được một hay hai Pao đấy."

Vì ngay lúc ấy công chúa đang nhét vào miệng mình những thứ này, không có gì ngạc nhiên cả khi rất nhiều quan khách đột nhiên bắt đầu ho húng hắng vào khăn lau miệng của họ hay là nhìn xuống gầm bàn như muốn tìm kiếm vật gì mà họ đã đánh rơi, chỉ để che dấu tiếng cười khúc khích của họ. Anna, có mặt ở đó với tư cách người đi kèm của Alexandra, cũng đã nghĩ rất tức cười, nhưng Olga Romanosky thì không nghĩ vậy, cô ta đến gặp thẳng hoàng thượng vào ngày hôm sau với lời than van của cô ta, muốn đem con bé ra xử tử ngay. Anna đã nghĩ thật là may mắn cho Alexandra vì Nga hoàng chỉ đề nghị Constantin mang con gái của ông trở

về ngoại ô, nơi mà cách nói chuyện của con bé sẽ không làm mất lòng những người dân thường.

Thật không may là Alexandra còn chưa học được bài học từ sau lỗi lầm đó. Tính bộc trực của cô đã không được kèm chế vào Mùa Lễ Hội tiếp theo ở Moscow, hay là sau đó ở Kharlov, và chắc chắn là không ở gần nhà, ở Kiev. Cô tự biến mình thành một người hạ đẳng trong xã hội. Và Anna nghi ngờ, hơn một lần, là con bé làm tất cả những chuyện đó là do không biết hoặc là do vô ý. Suy cho cùng, Alexandra là một đứa con gái thông minh, và cô đã thú nhận sau mùa lễ hội tai hại ở St. Petersburg là cô đã yêu Ngài Christopher Leighton, người mà cô gặp ở đó, và cô không có ý định kết hôn với một ai khác ngoài anh ta. Dĩ nhiên là việc chờ đợi tên người Anh chậm chạp này thì còn tốt hơn nhiều so với việc chắc chắn là không có một chàng trai trẻ nào khác muốn kết hôn với cô trong lúc này. Và chuyện đó thật đã xảy ra, không kể đến chuyện Alexandra thật ra đã có ý định đó hay không.

Để trả lời câu hỏi của Constantin, Anna quyết định nhắc nhở ông về gã đàn ông đã cướp đi trái tim của con gái ông trong suốt nhiều năm qua. "Anh không nghĩ con bé vẫn còn đang chờ gã ngoại giao người Anh đấy chứ?"

Constantin khịt mũi. "Sau bảy năm dài à? Đừng nói nhảm."

"Nhưng anh ta chỉ rời khỏi nước Nga chỉ ba năm trước thôi," bà chỉ ra.

"Và Alexandra đã không nhắc đến tên hắn ta nữa, từ khi anh phản đối không cho nó theo hắn đến Anh quốc lần đó," ông trả lời.

"Không phải lúc đó nó nói với anh là nó sẽ không bao giờ kết hôn với bất cứ ai khác sao?"

Constantin đỏ mặt, nhớ lại cuộc cãi cọ giữa ông và đứa con gái yêu quý của ông, đó là một cuộc cãi cọ gay gắt nhất giữa bọn họ. "Nó đã không có ý đó. Nó chỉ là đã quá giận nên nói vậy thôi."

Anna nhượng một bên chân mày."Anh đang thuyết phục em, hay bản thân anh vậy? Hay có lẽ là anh không nhìn thấy là Alex đã lừa những chàng trai trẻ tuổi mà anh mang về để gặp con bé, rằng nó đã không rời khỏi Kiev trong ba năm qua, và nó chỉ đi ra ngoài để mua sắm thôi. Cho dù là vậy, nó cũng đã tìm hết lý do này đến lý do khác để nằm lì trong khách sạn."

Anna đã nói lên điều mà chính bản thân ông cũng từng nghi ngờ, nhưng khi nghe được từ miệng của Anna thì nó thật sự làm cho Constantin cảm thấy nhẹ nhõm hơn, cảm giác thật dễ chịu vì nó xóa đi sự hối hận đã dày vò ông trong suốt cả tuần nay. Đúng, những lý do mà Alexandra đưa ra luôn có lý và rất thành thật, nhưng chúng cũng vẫn là những lý do. Và tuần rồi khi cô kiếm được một trong những lý do để phản đối không đi chung với ông đến Vasilky để thăm chị của cô và các cháu, ông đã có cùng một kết luận với những gì Anna vừa nói, và ông rất buồn, nghĩ là đứa con gái nhỏ nhất của ông đang phung phí tuổi xuân trên mình cái gã ngoại quốc chết tiệt đó. Thật không may là ông cũng đã quá say và đã làm một chuyện mà ông sẽ không bao giờ làm khi ông tỉnh táo.

Anna cảm thấy sự thay đổi trong cơ thể to lớn của ông, nó không còn thoải mái với bà nữa, khi bà nhìn thấy hai má ông lại đỏ bừng lên, và thấy đôi mắt màu xanh xẫm của ông tránh né không nhìn thẳng vào mắt bà. Anna biết rất rõ về ông. Vợ của ông và chồng của bà đã chết cách nhau khoảng một năm. Trước đó, bốn người họ rất thân với nhau, họ càng thân với nhau hơn sau sự kiện đó. Bà yêu ông tha thiết, cho dù là bà phản đối từ bỏ quyền tự do của một góa phụ để kết hôn với ông. Bà không cần thiết phải kết hôn với ông khi mà bà đang sống ở trong nhà ông như là một người quản gia và chủ nhà, và là một người đi kèm theo đứa con gái nhỏ nhất của ông mỗi khi cần đến, điều mà ít xảy ra gần đây.

Ngay lúc này sự xấu hổ dâng đầy trong lòng ông, và bà yêu cầu một cách thẳng thắn giống như Alexandra sẽ làm,"Constantin Rubliov, anh đã làm chuyện gì hả?"

Ông bước ra khỏi vòng tay của bà mà không trả lời, đi thẳng đến tủ rượu nơi chứa đầy những bình rượu cổ thon bằng thủy tinh luôn được chứa đầy những loại rượu khoái khẩu của ông. Anna đến sau lưng ông trong khi ông rót đầy một trong những chiếc ly lớn đến tận miệng ly bằng rượu vodka. Ông đưa nó lên miệng ngay lập tức.

"Tệ lắm hả?" bà dịu dàng hỏi. Thấy ông chỉ gật đầu, bà nói, "Có lẽ anh nên rót cho em một ly giống như vậy."

"Không," ông trả lời, đặt ly rượu xuống, nhưng vẫn để tay xung quanh nó. Một nửa rượu đã vơi. "Em sẽ hất nó vào mặt anh, rồi đập cái ly lên đầu anh, sau đó sẽ đập anh với cái bình rượu."

Người trong gia đình ông có lẽ là rất dễ phản ứng một cách kích động như vậy, nhưng bà thì không. Nhưng bây giờ bà thật sự lo lắng. "Nói cho em biết đi."

Ông vẫn không nhìn bà. "Anh đã tìm được cho Alexandra một người chồng."

Câu nói này làm cho bà dịu xuống, bởi vì nó không có gì khác với những gì bà từng nghe qua. Ông đã cố gắng làm chuyện này trong suốt bảy năm qua. Vì vậy tại sao ông lại cảm thấy xấu hổ như ông đang thể hiện chứ?

"Một người chồng à?" bà hỏi một cách thận trọng. "Nhưng Alex sẽ từ chối anh ta thôi, giống như nó đã làm với tất cả những người khác mà anh đã đề nghị." Ông chỉ lắc đầu chậm chậm. "Nó không thể từ chối anh ta à? Làm thế nào...?" Thay vì phải nói hết câu bà dừng lại và bật cười. "Đừng nói với em là anh nghĩ anh có thể ép buộc được nó vào thời điểm đã quá muộn này. Anh yêu, anh biết là sẽ không có kết quả gì với đứa con gái đặc biệt này của anh. Nó còn cứng đầu hơn cả anh đấy nếu như anh còn chưa nhìn

ra. Cuối cùng anh sẽ la hét đến vỡ nhà, nhưng rồi lại chịu thua nó như anh luôn làm."

Một lần nữa ông lại lắc đầu, và nhìn càng rầu rĩ hơn. Và ông vẫn không dám nhìn thẳng bà. Mặt ông vẫn đỏ bừng. Ông thật sự đang hối hận vì một chuyện gì đó.

Đến lúc này thì bà hoảng sợ, bà lặp lại câu hỏi lúc nãy. "Anh đã làm chuyện gì rồi?"

Ông gục mặt xuống, bà chỉ có thể nghe được những lời: "Không cho nó có sự lựa chọn."

Bà hất tay không chấp nhận câu trả lời đó. "Sự lựa chọn thì lúc nào mà chả có.."

"Không khi mà anh đã đem danh dự của gia đình gắn vào đó, đó là điều duy nhất mà nó sẽ không chối bỏ... ít ra nó sẽ nghĩ vậy."

"Anh nói vậy nghĩa là gì?"

"Là anh đã hy sinh danh dự của anh, sự chính trực của anh, nguyên tắc sống của anh, đạo đức, thành thật... "

"Anh đã làm gì?"

Anna chưa bao giờ lớn tiếng. Bà là một người lịch thiệp và kín đáo. Ngay cả khi bà nổi giận bà cũng sẽ nói chuyện một cách nhỏ nhẹ, và làm cho đối thủ của bà cảm giác giống như là một con yêu tinh khi giận dữ với bà. Bây giờ bà đang hét lớn làm Constantin phải nhìn thẳng mắt bà, không phải là vì ngạc nhiên nhưng là vì kinh sợ. Ông có thể sẽ mất bà khi bà biết được ông đã làm một chuyện hạ cấp để cho đứa con gái út cũng được hạnh phúc và thực hiện những gì các chị của nó đã làm được.

Ông nhìn thật thảm hại, chán nản vì bị sự hối hận dày vò, làm Anna bật khóc và ôm choàng lấy cổ ông. "Nó không thể nào tồi tệ như anh đang thể hiện," bà thì thầm vào tai ông, điều không dễ làm khi mà ông cao hơn bà cả foot. "Nói cho em nghe đi."

"Anh đã xếp đặt một hôn ước."

"Một hôn ước?"

Câu trả lời của ông làm cho bà cất đi được gánh nặng nghìn cân. Bà thả lỏng người, hơi ngả người ra đủ để bà có thể nhìn thấy mặt ông.

"Tạ ơn Chúa," bà nói bằng tất cả tình cảm, "Em đã bắt đầu nghĩ là anh đã giết chết ai đó."

Phản ứng trên khuôn mặt ông không thay đổi, ông vẫn nhìn rất khổ sở, cho dù là cuối cùng ông đang nhìn bà. "Anh tin là anh sẽ có cùng cảm giác nếu anh giết chết ai đó."

Mắt Anna mở to. Ngay lúc này bà có thể là sẽ đập ông một trận, điều mà trong đời bà chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm.. cho đến lúc này. "Quý tha ma bắt anh đi, Constantin, nói cho rõ ràng trước khi anh làm cho em nổi giận."

Ông chùn bước vì bà lại la hét. Ông có thể chịu đựng nổi những tiếng la hét của Alexandra; ông còn mong đợi chúng nữa kia, và có thể đáp trả nó bằng sự nóng gắt tương ứng mỗi lần nó làm như vậy, nhưng không thể chịu đựng nổi nếu chúng đến từ miệng của Anna. Thật sự là ông đáng phải bị nghe những lời la lối của bà.

Cuối cùng ông nói, "Anh đã gửi thư cho bà Bá Tước Maria Petroff."

Cái tên làm cho trán Anna nhú lại suy nghĩ. "Tại sao tên đó nghe quen quá vậy?"

"Bởi vì em thường được nghe anh nói về Simeon Petroff."

"À, người bạn thân đã qua đời của anh... bao lâu rồi nhỉ, mười ba hay mười bốn năm trước?"

"Mười bốn."

Khi ông không nói gì nữa, bà lại nhú mày, lần này là vì bực mình. Hiển nhiên là bà phải ép ông nói ra từng chút.

"Vậy Maria là vợ của Simeon, hay nói đúng hơn là góa phụ của ông ta. Bà ta có liên quan gì đến hôn ước của Alex? Và anh đã xếp đặt khi nào vậy?"

"Tuần rồi."

Bà đã hy vọng là ông nói rõ hơn thay vì chỉ trả lời cộc lốc câu hỏi của bà. "Nhưng anh đã ở đây tuần rồi," bà chỉ ra. "Và chúng ta đâu có ai thăm viếng..."

"Hôn ước là với con trai của Simeon. Anh nhắc nhở Maria chuyện đó, và đề nghị đây là thời điểm thích hợp để bà ta kêu cậu con trai đến rước cô dâu của anh ta về... nhưng không phải dùng những lời lẽ như vậy. Anh đã rất vòng vo về chuyện đó, cho dù là nói chung thì là vậy."

Anna ngờ vực vì chưa bao giờ nghe ông nói đến chuyện này. "Tại sao em chưa bao giờ nghe anh nói đến hôn ước này vậy? Em đoán là nó đã có rất lâu, ít nhất là trước cái chết của Simone. Và tại sao chúng ta lại phải tìm kiếm những người đàn ông thích hợp cho Alex trong suốt mấy năm qua, với hy vọng là có một người nào đó sẽ có hứng thú đối với nó, khi mà nó đã bị cật chặt vào cái giao ước này... Cậu ấy là người Cardinian phải không?"

Một lần nữa, ông chỉ trả lời câu hỏi sau cùng của bà. "Đúng vậy."

Bà mỉm cười. "VẬY sao mặt anh dài thòng vậy, anh yêu? Hôn ước này nên làm cho anh vui mới đúng." Và rồi bà dừng lại, tự kết luận. "Đừng nói với em là anh đã quên bằng nó cho đến tuần rồi đấy nhé."

"Không, nó không bị bỏ quên." Constantin xoay người uống cạn ly và châm thêm rượu vào ly trước khi nói thêm, "Trước tuần rồi đã không có nó."

Anna há hốc mồm. "Anh đang nói gì vậy?"

Ông lại không dám nhìn thẳng vào mắt bà, và ông uống thêm một ngụm rượu nữa trước khi nói. "Những gì anh viết trong thư cho bà bá tước hầu hết là dối trá, chỉ có một vài chuyện là thật thôi. Simeon và anh đã bàn đến hôn ước cho con chúng tôi khi Alexandra vừa chào đời. Ít ra điều này là đúng sự thật. Chúng tôi đã bàn đến rất nhiều lần. Cả hai chúng tôi đều nghĩ đó là một ý nghĩ hay. Nhưng chúng tôi chưa bao giờ biến nó thành chính thức vì còn rất nhiều thời gian để làm chuyện này vì lúc đó Alexandra còn chưa đầy một tuổi; con trai của Simeon thì chỉ có sáu tuổi thôi. Vì vậy... vì vậy bây giờ em biết là anh đã làm chuyện gì rồi."

Anna thở ra. Nó không xấu như bà đã nghĩ, và có thể khắc phục được bằng một lá thư khác có thể gửi đi ngay tức thì.

Nhưng chỉ để cho bà hiểu rõ toàn bộ câu chuyện, bà nói, "Anh đã nói đến chuyện hôn ước mà nó chưa bao giờ được chính thức công nhận, và anh đã làm vậy bởi vì bạn anh đã qua đời và không thể nào chứng minh được. Đó có phải là tại sao anh lại không dám nói với em không?"

"Anh đã quá say lúc anh làm chuyện đó. Đó là vào cái đêm em ở lại trong làng để giúp đỡ cho việc sanh nở đấy. Khi anh nghĩ ra chuyện đó, nó dường như là một giải pháp hoàn hảo cho Alexandra. Thật ra, anh không một chút nghi ngờ gì là nếu như Simeon còn sống, con của chúng tôi sẽ kết hôn với nhau vào bảy năm trước kia."

"Có lẽ là vậy, nhưng mọi chuyện đã không xảy ra như vậy, và mong ước của anh là nó đã xảy ra sẽ không làm cho nó xảy ra được bây giờ. Anh phải viết thư cho bà Bá Tước Pegtroff ngay và kể thật câu chuyện, trước khi bà ta cho con trai đến đây."

"Không."

"Không à?"

"Đó cũng vẫn là một giải pháp hoàn hảo."

Mắt Anna nheo lại. "Đó chính là tại sao anh cảm thấy có lỗi phải không? Anh không có ý định sửa chữa những gì anh đã làm à?"

"Đó là tội lỗi mà anh sẽ gánh vác sau," Constantin nói một cách ngoan cố, đặc điểm di truyền trong gia đình ông. "Nhưng hãy nghĩ xem, Anna. Nếu như họ nghĩ ý kiến này rất hay thì sao? Nếu như chút ít dối trá.."

"Chút ít à?" bà cắt ngang.

"Vậy thì không gây hại ai hết đi," ông khẳng khẳng, tiếp tục. "Nếu như nó giúp kết hợp lại hai người mà họ đã sẽ không bao giờ gặp mặt nhau, và dẫn đến chuyện bọn họ yêu nhau thì sao?"

Bà lắc đầu. "Anh đang mơ à. Hay là chỉ mong muốn vậy để gỡ bỏ sự hối hận trong lòng?"

"Không phải là không thể..."

"Với Alex của chúng ta à?"

Giọng nói đa nghi của bà làm cho ông bực bội. Ông, hơn bất cứ người nào khác, hiểu rõ nhược điểm của con gái ông.

Lờ đi những nhược điểm đó, ông chỉ ra một điểm hay của Alexandra. "Nó rất xinh đẹp."

"Không ai có thể chối bỏ điều đó, anh yêu, nhưng nó có làm cho các chàng trai xếp hàng tán tỉnh nó không? Anh biết rất rõ cũng như em là những người nó làm mất lòng còn nhiều hơn những người thích nó, và đàn ông thường không thích bị xấu hổ với người mình đang đeo đuổi. Thật phải lấy làm thắc mắc là gã người Anh đó đã thân mật với nó rất lâu ở St. Petersburg, và tiếp tục thư tư' qua lại với nó suốt mấy năm qua. Suy cho cùng, người Anh quốc là những người luôn coi trọng trong cách xã giao."

Ông không thích được nhắc lại gã ngoại quốc đó, người cướp đi trái tim con gái ông mà không có ý định trân trọng nó. Nếu như hắn còn đang ở Nga, Constantin sẽ thật sự bắn chết hắn. Nhưng gã đàn ông chết tiệt đó không còn ở đó nữa, và thánh thần cũng phải vui mừng vì điều đó.

"Simeon là một người đàn ông khoan dung độ lượng giống như anh. Ông ấy được nể phục vì tính thẳng thắn, luôn xem thường những kẻ đạo đức giả và nhất định không phải là một kẻ hợm hĩnh. Vì vậy anh nghĩ con trai của ông ấy cũng sẽ được thừa hưởng những đức tính này của ông ấy."

"Không phải anh đã từng nói với em bạn anh là một gã hào hoa sao?"

Anna sẽ nhớ chuyện này. "Simeon chưa bao giờ thú thật là ông ta yêu vợ mình," ông giải thích. "Hôn nhân của họ đã được xếp đặt."

Anna chỉ nhìn ông thắc mắc. "Đó chính là những gì anh đang cố làm để lừa con trai của ông ta.. một cuộc hôn nhân xếp đặt. Anh có thật nghĩ là con trai của ông ta sẽ chung thủy giống như cha cậu ta vậy, hay là để cho Alex đối diện với bất cứ cái gì khác ngoài sự thủy chung trọn vẹn, nếu nghĩ đến tính chiếm hữu của con bé đối với những gì thuộc về nó."

Mặt Constantin đỏ bừng. "Quý tha ma bắt, Anna, nó không giống nhau. Cái mà anh mong đợi, hay là hy vọng là những đứa trẻ này sẽ yêu nhau.

Nếu Simeon yêu vợ ông ta một chút ít thôi thì ông ta sẽ trung thành với vợ ông ta. Anh không mong chờ gì khác từ con trai của ông ta."

"Nhưng ở đây có sự dối trá đấy. Anh đang đặt hy vọng của mình vào những chữ "nếu", khi mà anh chưa bao giờ gặp cậu trai trẻ này. Và nhắc đến chuyện này, cậu ta không còn trẻ nữa nếu như lớn hơn Alex sáu tuổi. Cậu ta sẽ là ba mươi một rồi, rất có thể là đã kết hôn..."

"Cậu ta còn chưa kết hôn."

"Làm sao mà anh biết?"

"Bohdan đã đi ngang qua Cardinia khi mang giao con ngựa cái non cho vị vua nước Áo. Bohdan biết anh rất thích nghe những gì liên quan đến nhà Petroff."

Bà chịu thua bằng cái nhún vai."Cho dù là cậu ta chưa kết hôn, nhưng anh không thể chối là cậu ta đã đủ trưởng thành để tự quyết định cho mình. Điều gì đã làm cho anh có ý nghĩ là cậu ta sẽ chấp nhận hôn ước với một người đàn bà mà cậu ta chưa bao giờ biết đến chỉ bởi vì cha cậu ta có lẽ là đã xếp đặt trước? Cậu ta không còn là một đứa trẻ nữa để nghe theo lời cha mình, cho dù là cha cậu ta còn sống. Còn một chuyện nữa, nhà Petroffs sẽ không nghĩ là tại sao họ lại không tìm được một bản giao kèo này trong mớ giấy tờ của Simeon sau khi ông ta chết chứ?"

"Có lẽ là vậy, nhưng anh có một bản giao ước để cho chàng bá tước trẻ xem khi cậu ta đến đây. Cậu ta sẽ không nghi ngờ đó là chữ ký của cha cậu ta."

"Anh giả chữ ký à?"

"Không khó lắm, chỉ cần một chút thực hành thôi. Việc phải làm để cho bá tước và Alex chấp nhận hôn ước này... " Constantin dừng lại rồi nói thêm

một cách âm đạm, "Nó liên quan đến danh dự. Cho dù là anh đã đánh mất danh dự của mình, họ sẽ bị ép mình vào đó."

"Nếu như người Cardinia của anh không có chút danh dự nào thì sao?"

"Cậu ta là con trai của Simeon," Constantin nói, giống như chỉ chuyện này thôi cũng đủ làm cho ông yên tâm.

Anna thở dài. Rất hiển nhiên là cho dù bà có nói gì đi nữa thì cũng không thay đổi được vấn đề. Sự cứng đầu chết tiệt của nhà Rubliov. Nó thể hiện rất rõ từ cha... đến đứa con gái út. Một khi đã quyết định rồi, thì không có gì lay chuyển nổi.

Cho dù là Constantin đang hối hận với những gì ông đã làm, ông sẽ bám chặt vào lý lẽ của ông để làm nó. Ông muốn con gái ông có được hạnh phúc.

Anna không thể trách ông vì làm cha mẹ ai mà không muốn tốt cho con cái, nhưng hạnh phúc có thể định nghĩa được bằng cả trăm cách khác nhau. Sau tám năm chung sống với nhau, và hơn chục lần bà đã từ chối lời cầu hôn của ông, bây giờ ông phải nên biết là hôn nhân không phải là chuyện mà người đàn bà nào cũng mong muốn

Bà đặt tay lên cánh tay ông, quyết tâm làm cho ông hiểu rõ điều này. "Có lẽ là anh không nhìn thấy là Alex không phải là không hạnh phúc. Nó thích sự tự do mà anh cho nó. Nó thích làm việc với những con ngựa, điều mà một người chồng sẽ không cho phép nó làm. Nó có bạn bè ở đây. Và nó rất kính phục anh.. những lúc anh và nó không cãi nhau. Thật ra em nghĩ nó thích gây với anh đấy. Anh có nghĩ là loại người như Alex không thích hợp để kết hôn không? Hôn nhân sẽ bó buộc nó, thậm chí còn có thể làm cho nó tổn thương... trừ khi nó có thể gặp một người đàn ông không để tâm đến luật lệ giống như nó, một sự hiem hoi..."

"Hoặc là một người yêu nó đủ để cho phép nó có được chút ít tự do," ông cắt ngang, "nhưng cũng có khả năng quản thúc nó không cho nó làm những chuyện nguy hiểm có thể làm cho nó té gãy cổ."

Ông nói câu này một cách tức giận, Anna gần như phì cười. "Đó là một trong những động cơ của anh à? Anh thật sự nghĩ là một người chồng sẽ có thể quản thúc được bản tánh liều lĩnh của Alex cho dù là chính anh cũng đã thất bại à?"

Bà bị ông trừng mắt vì câu nói đó. "Có lẽ là không, nhưng chắc chắn là sẽ làm cho nó mang bầu."

Bà không thể cãi về chuyện này. Trở thành một người mẹ sẽ làm cho cuộc sống của Alexandra khác đi.

"Ít ra cũng không cho phép nó đua ngựa quá hăng hái như vậy. Và Alexandra rất tốt với con nít. Cho dù là nó chưa bao giờ nói như vậy, nó có lẽ cũng rất muốn có con. Và nó muốn kết hôn với gã người Anh, thực tế là nó rất say mê hẳn ta, vì vậy nó đã phản đối không kết hôn với ai khác."

Anna thở dài. Nếu bà không quá thận trọng, bà sẽ hoan nghênh những gì Constantin đã làm.

"Chúng ta trở lại chuyện chính," chị nói. "Anh sẽ làm gì để ép Alex và con trai của Simeon vào một đám cưới mà cả hai đều không mong đợi. Cả hai đứa có lẽ là sẽ phản đối, em chắc chắn là Alex sẽ phản đối. Và chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng nó không đồng ý? Nếu cả hai đều phản đối cuộc hôn nhân này, chúng sẽ không đồng ý gặp mặt với tâm trạng tốt đâu. Alex cuối cùng có thể là sẽ ghét cậu ta, điều này sẽ cản trở việc đem lại cho nó một cuộc sống hạnh phúc như anh đã hình dung."

"Đó chỉ là giả thuyết của em thôi, Anna."

"Nhưng đó còn thực tế hơn là những gì anh đã mong đợi đấy."

"Sự thật sẽ rõ ràng khi bọn họ gặp mặt nhau," ông trả lời một cách cố chấp.

"Và nếu như em đúng thì sao?"

"Nếu sự thật hiển nhiên là chúng không hợp nhau, dĩ nhiên là anh sẽ xoá bỏ hôn ước đó và đền bù thích đáng cho chàng bá tước vì đã phải bỏ công đến đây."

"Tạ ơn Chúa, anh sẽ không cứng đầu về chuyện này vào lúc cuối."

Ông do dự vì lời nói nhạo báng của bà và đốp lại bằng cách nói, "Thật ra, anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn về chuyện này, bây giờ em nói đến những vấn đề mà anh chưa bao giờ nghĩ đến và anh đã thành công trong việc dẹp bỏ tất cả chúng qua một bên."

Bà định trả lời một cách gay gắt cho câu nói đó khi cánh cửa trước nhà đóng lại một cái ầm, và một lát sau, Alexandra xuất hiện ở ngay ngưỡng cửa. Cô còn chưa thấy họ, vì cô đang bận phủi tay áo đầy bụi bặm bằng chiếc mũ lông cũng bụi bặm không kém gì hai cánh tay áo, để lại một lớp bụi mỏng trên sàn nhà chung quanh chân cô nơi mà con Bojik của cô đang làm cho lớp bụi rộng và dày hơn với cái đầu và cái đuôi lắc lư của nó. Một lợn tóc màu vàng tuột khỏi mái tóc của cô và nằm xõa trên vai cô dài xuống tận thắt lưng.

Cô nhìn giống như là một người Cossack, một gã đàn ông Cossack, trong chiếc quần rộng thùng thình được túm lại nơi ống chân bằng đôi giày ủng, khăn thắt lưng màu đỏ sặc sỡ đang quấn chung quanh vòng eo nhỏ gọn của cô, cái áo màu trắng của cô không còn là màu trắng nữa với những đường thêu tuyệt đẹp màu xanh ở trước ngực, và chiếc áo khoác dài đến gối với cái váy rộng xòe ra. Đây là cách ăn mặc thường ngày của cô để cưỡi ngựa và làm việc với những con ngựa. Sự lôi thôi lếch thếch và bẩn thỉu của cô không có gì là mới lạ với mọi người trong gia đình cả.

"Anh đúng là đã làm một chuyện tốt," Constantin nói thì thầm chỉ đủ để cho Anna nghe. "Và thật may mắn là một người chồng có quyền đặt ra một số điều luật với một cô vợ mới khi vừa mới kết hôn và muốn nhìn thấy chúng được tuân theo."

Mũi Anna phình to ra khi bà nghiêng hai hàm răng vào nhau. Nhưng bởi vì có sự hiện diện của Alexandra, bà không thể chỉnh câu nói đó bằng thái độ khó chịu, vì vậy bà nhặt ly rượu vodka của Constantin lên, còn đủ rượu cho bà sử dụng lần này, và không một chút do dự bà nghiêng chiếc ly đổ lên đầu ông.

Chứng kiến cảnh cha cô bị nhúng nước và cảnh ông đang thối nước ra khỏi mũi và miệng phì phù làm Alexandra bật cười lớn. "Anna à? dì cũng có bản tánh này à? Nhưng rồi, cháu đã nói với dì là từ từ cháu sẽ ảnh hưởng xấu đến dì mà, dì nhớ không?"

"Đúng vậy, cháu yêu... và cháu biết chỗ cất cái xô nước và cây lau nhà chứ?"

Nhìn xuống lớp bụi mà cô vừa kéo vào từ hành lang, Alexandra vẫn còn cười toét miệng khi hỏi, "Trước hay sau khi Bojik và cháu tắm?"

Tưởng tượng tới cái cảnh khủng khiếp mà con chó săn của người Nga để lại trong nhà tắm, Anna nói, "Dì không nghĩ nó quan trọng lắm."

Alexandra tặng cho bà một nụ cười mà có thể làm cho bọn đàn ông mềm nhũn nếu cô biết cách xử dụng nó, và đi về căn nhà bếp, Bojik chạy lon ton theo cô như thường lệ. Không cần phải nhắc lại chuyện cây lau nhà và cái xô đựng nước, con bé luôn làm sạch sẽ bản thân mình.. và con chó quá khổ của nó. Họ có cả chục người hầu đợi để phục vụ nó, nhưng nó chưa bao giờ xử dụng họ.

"Anna?"

Tiếng gọi quá nhẹ nhàng vì đúng ra nó là một tiếng gầm gừ... giống như là bà có thể quên người đàn ông đang giận dữ đứng sau lưng bà nồng nặc mùi rượu vodka. Bà thầm lo trong bụng vì những gì bà đã làm. Bà chưa bao giờ có một hành động thô lỗ như vậy. Nó không phải là bản tánh của bà.

"Em có nên châm cho anh một ly khác không?" bà nói mà không nhìn lại. Bà nghe tiếng khịt mũi. "Anh có được uống nó không?" Sau một hồi suy nghĩ, Anna nói, "Có lẽ là không," và rời khỏi phòng.

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Stefan Barony, Hoàng Đế đương thời của Cardinia, phải bật cười. Anh đã nhìn thấy đúng những gì anh đã mong đợi là sẽ được thấy ở khu trại của người Gypsy#791... gã em họ của anh đang nằm dưới một tán cây với một cô gái trẻ đang dính sát vào người hắn. Thật ra, có tới ba cô gái đang dính sát vào hắn, điều mà anh không mong đợi, nhưng cũng không lấy làm ngạc nhiên lắm. Vasili còn kẹp một cô ở dưới nách, và cô thứ ba thì ngồi sau lưng hắn, đưa bộ ngực căng tròn ra cho hắn gối cái đầu vàng óng ả của hắn lên đó.

Khu trại đang ở vào thời điểm náo nhiệt nhất của buổi tối, con nít thì ở trường và đang vật lộn dưới chân những người mẹ cũng đang nhảy nhót, hát hò và kể chuyện bên cạnh những đống lửa của chúng, những con gà và thỏ săn bắn được hay là đánh cắp đang sôi sục trong những chiếc vạc lớn. Bộ tộc này chuyên về buôn bán ngựa. Những bộ tộc khác thì làm các công việc khác như sữa chữa, thợ rèn, và một số khác vẫn còn giới hạn trong việc chỉ phục vụ giải trí như những người điều khiển gấu Carpathian, rắn, những người chơi nhạc hay và nhảy múa đẹp.

Tuy nhiên hầu hết các bộ tộc đi ngang qua Cardinia, thường là những người chăn nuôi du cư với những đàn súc vật như là trâu nước hay những súc vật thông thường khác. Nhưng tất cả những bộ tộc này hầu hết đều mua bán đàn bà của họ với giá cả thích hợp, và những người già hơn thì chữa bệnh bằng những dược thảo của họ khi mà những bác sĩ trong thành phố đều bó tay chịu thua, và dĩ nhiên họ có những người bói toán và bán bùa ngải.

"Tôi đã nói với anh là chúng ta sẽ tìm được hãn ở đây mà." Lazar nói, anh đang đứng bên phải của Stefan. "Anh ta vẫn còn thèm khát đám gái man di."

Đứng bên trái của Stefan, Serge khịt mũi trước khi tỏ rõ ý của mình. "Cho dù hãn thèm khát có được một đồng đàn bà cùng một lúc thì đám dân Gypsy này sẽ không bao giờ thất bại trong việc cung cấp cho hãn chuyện đó đâu."

Stefan không cãi lại câu nói đó, vì anh cũng đã từng trải qua rất nhiều thời gian ở khu trại người Gypsy. Ít ra là anh đã từng làm vậy khi còn là một vị Thái Tử của Cardinia với rất ít trách nhiệm, không giống như một vị hoàng đế. Bây giờ, thì có cái gì đó không đúng lắm khi một vị vua ngủ với những con điếm Gypsy và nhảy múa dưới ánh lửa. Anh cũng không còn thích thú nữa. Chỉ có một người anh muốn ngủ chung trong những ngày này đó là hoàng hậu của anh. Nhưng hình ảnh khu trại mang lại những kỷ niệm thích thú trong cuộc đời trai trẻ của anh.

"Tôi nghĩ là hai anh muốn ở lại đây với Vasili," Stefan nói với bạn anh bằng giọng điệu hóm hình. Cho dù là bọn họ đã có những lời nhận xét không xem dân Gypsy ra gì, cả hai đều có khoảng thời gian rất thích thú ở khu trại người Gypsy.

"Ý anh là chúng ta sẽ không lôi hãn trở về thành phố à?" Lazar hỏi.

"Cô của tôi chỉ sai tôi đi tìm Vasili thôi, đâu có nói là mang hãn về đâu. Chỉ cần hãn lộ mặt ra tối nay thì đã đủ làm cho bà thoả mãn rồi."

Lúc này Serge đang cười toét miêng. "Đúng là một chuyện hay khi lão già Max không chịu chỉ để cho ba người chúng tôi bảo vệ anh thôi, không thì chúng tôi bắt buộc phải hộ tống anh trở về thành phố rồi."

Lão già Max mà Serge vừa nhắc đến chính là Maximilian Daneff, thủ tướng của Cardinia, người mà giống như là người cha thứ hai đối với

Stefan. Và Max rất nghiêm túc xem trọng trách nhiệm của ông, bao gồm cả chuyện khăng khăng bắt cả một đám cận vệ đi theo sát Stefan mỗi khi anh rời khỏi cung.

Những người lính cận vệ này đang đợi ở bên ngoài khu trại để không gây sự chú ý. Nhưng sự xuất hiện của Stefan vẫn gây náo động vì người Gypsy đã nhận ra anh. Cho dù là lần trước khi bộ lạc này đi ngang qua nước này anh còn chưa lên ngôi, tộc dân này đã nhận ra anh ngay tức thì vì khi bọn họ vừa đến đây họ phải hiểu rõ những thay đổi trong chính phủ để biết bọn họ có được phép dựng trại ở đây không. Thông tin này rất quan trọng đối với dân Gypsy.

Tộc trưởng cho người mời anh và đang thấp thõm đợi bên ngoài căn lều của ông ta với những người già khác. Nhưng Stefan không muốn bị quấy rầy vì những việc chào đón theo lễ nghi mất rất nhiều thời gian, một lễ nghi long trọng có thể sẽ mất nhiều tiếng đồng hồ, anh không muốn điều đó khi mà Tanya của anh đang đợi anh hồi cung, và đã trêu ghẹo anh với lời hứa hẹn là cô sẽ nhảy cho anh xem tối nay.

Anh xoay người về phía Serge và nói, "Nói với tộc trưởng rằng đây không phải là một chuyến viếng thăm bàn về công việc, chỉ là chuyện gia đình thôi." Và gật đầu một cách trang trọng để chào tộc trưởng làm cho ông ta thấy nhẹ nhõm, anh đi về phía người em họ.

Chỉ một cái gật đầu cũng làm cho cả khu trại nhẹ nhõm, việc ca hát và nhảy múa lại được tiếp tục. Hơn chục người đàn bà, trẻ và già, lập tức bao quanh Stefan. Họ luôn đánh nhau, sẽ đánh nhau đến chết nếu cần thiết, để có được cơ hội phục vụ anh, bất cứ là phục vụ điều gì, bởi vì sự rộng rãi của anh luôn rất nổi tiếng và đủ cho một gia đình bao gồm mười người sống thoải mái mà không cần phải làm việc hay là phải đi ăn cắp cho cả năm.

Stefan chỉ nhớ lơ mờ là Lazar giữ cho anh không bị quấy rầy bằng cách ném những nắm tiền để đẩy lùi đám đàn bà. Điều mà anh chú tâm một cách

thích thú là sự cố gắng phi thường của gã em họ của anh, Vasili chu đáo chia đều hãn cho cả ba người đàn bà. Và Stefan gần như bật cười lớn bởi những gì anh có thể nhìn thấy được là Vasili thật sự đã làm được, hôn con điểm thứ nhất trước, rồi đến người tiếp theo, trong khi tay hãn mò mẫm cả ba người cùng một lúc. Nhưng những người đàn bà này không tranh giành với nhau như mọi người mong đợi; chắc là họ đã được Vasili đảm bảo là hãn sẽ dành thời gian cho từng người một trước khi đêm tàn, nếu không thì sẽ có cả ba cùng một lượt, điều mà hình như là đang xảy ra trong lúc này.

Mỗi một người đàn bà này có lẽ là đã có chồng đang ở một nơi nào đó trong khu trại, nhưng Vasili không ở trong sự nguy hiểm bị đâm sau lưng trước khi hãn rời khỏi đây. Dâng hiến thân thể cho đàn ông vì tiền là một giao dịch mà những người đàn bà được cho phép làm... chỉ cần những gã đàn ông không phải là dân Gypsy thì được. Thật vậy, nếu một trong những người đàn bà này nháy mắt đưa tình với một gã Gypsy là chồng cô ta sẽ lập tức giết chết cô ta ngay. Nhưng người Gypsy tồn tại theo những luật lệ quái gở của bọn họ và sẽ được thi hành bởi tộc trưởng của bộ tộc.

Vasili đã quá chú tâm trong việc yêu đương của anh đến nỗi anh không hay biết sự yên lặng đột ngột của cả khu trại hay là sự huyên náo trở lại. Anh cũng không nghe những con ngựa của bạn anh tiến lại gần, vì vậy Stefan và Lazar chỉ ngồi đó một lát, cách chỉ mười feet, thưởng thức cuộc biểu diễn. Stefan vẫn như bị thôi miên, vì anh chưa bao giờ chứng kiến cảnh gã em họ xử dụng kỹ năng làm tình của hãn, ít ra là không ở mức độ như thế này. Anh luôn bận rộn với con điểm của anh trong khi những người bạn của anh đang tận hưởng khoái lạc mỗi khi họ đi cùng với nhau.

Nhưng Vasili đã tiến sâu vào cuộc truy hoan này... áo quần đã từ từ được cởi bỏ.. nên có lẽ anh đã quên là chuyện này phải được làm ở một nơi riêng tư hơn. Hay là có lẽ anh đã quá phấn khích cho nên đối với anh chuyện này không còn quan trọng nữa.

Chỉ có một cô gái phát hiện ra là họ đang có khán giả, và cô ta hình như cũng không màng đến, vì cô ta đang bận rộn ve vuốt bộ ngực rộng lớn mà một cô khác vừa bỏ tay ra. Dĩ nhiên, Vasili luôn có ảnh hưởng như vậy đối với phái nữ. Anh làm cho họ quên cả luân thường đạo lý của cuộc sống. Mỗi nơi anh đi qua, cho dù là anh làm bất cứ chuyện gì, đàn bà ao ước được gặp anh, và khi gặp anh rồi, họ lại ước ao được lên giường cùng anh. Khi mà những người đàn ông khác phải rất khó khăn và mất nhiều thời gian đeo đuổi, thì Vasilli chỉ cần bước vào phòng và khẩy một ngón tay. Thật vậy, anh không cần phải làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần đứng đó thôi là đàn bà bị hút vào anh.

Vẻ đẹp trai của anh luôn quyến rũ được họ, và bạn bè anh cũng được hưởng lợi từ sự ảnh hưởng của anh đối với đàn bà, vì vậy bọn họ không chút ganh tỵ với sự giàu sang của anh hay nét đẹp trai hiếm có của anh. Và cho dù là bây giờ mọi chuyện đang diễn ra như thế này, Vasili không phải là lúc nào cũng dành hết thời gian để thỏa mãn nhục dục.. ít ra nó không phải thứ chính yếu trong cuộc sống của anh.

Anh được huấn luyện kỹ càng về võ trang quân sự - cả bốn người họ đều vậy - và anh có rất nhiều chức trách quan trọng kể từ khi Stefan lên ngôi. Nhưng trách nhiệm mà anh coi trọng nhất đó là được trở thành một trong những người bảo vệ hoàng thượng, cảnh vệ riêng của Stefan, và Vasili sẽ không có mặt ở đây nếu anh biết Stefan có ý định xuất cung vào tối nay. Và Stefan cũng sẽ không có mặt ở đây nếu như vấn đề của Vasilli không cần anh phải đích thân giải quyết. Vasili luôn chắc chắn rằng Stefan không cần đến anh trước khi anh làm những chuyện riêng cho mình.

Ngay lúc này, cả ba cô gái đang ở trong ba tư thế khác nhau, đang cần được thỏa mãn. Vì để có được sự hoà bình trong những ngày tới - không cho Lazar cơ hội để chọc gheo Vasili về chuyện anh đột nhiên thiếu ý thức như vậy, điều mà sẽ làm cho cả hai đâm vỡ mặt nhau cho đến khi nhận thức được rồi sẽ bò lăn ra cười - Stefan hăng giọng.

Không có kết quả gì. Anh hăng giọng lần nữa cũng không có kết quả.

Vì vậy Lazar nói lớn, "Bọn Gypsy sẽ giàu có nếu họ nghĩ đến chuyện bán vé đây."

Và Serge lúc này đã quay lại với bọn họ, nói thêm, "Hình như Vasili không màng đến điều đó và cảnh tượng này chắc chắn là sẽ ăn khách hơn vở kịch mới khai mạc tuần vừa rồi ở Đại Viện."

Vasili lẩn mình và nhìn bọn họ, anh rên lên một tiếng không phải là vì xấu hổ mà là vì bị phá rối. "Các anh làm sao mà tìm được tôi vậy?"

"Cậu đã nói với Fatima là cậu đi đâu," Stefan giải thích, rồi nói thêm mắt vẫn nhìn những cô gái, bọn họ không làm một cử động gì để che đậy sự trần truồng của mình và vẫn còn cuộn người xung quanh Vasili, "Cô ấy không thấy khó chịu à?"

"Fatima không là gì của tôi cả cũng như tôi không là gì của cô ta. Tôi đã trả lại sự tự do cho cô ta. Tôi còn làm được gì khác nữa chứ?"

"Tìm cho cô ta một người chồng đi."

"Cô ta khóc mỗi khi tôi đề nghị đấy."

Vasily nói với vẻ bức bối, cả ba người đàn ông bật cười, không một chút thương hại. Cô tình nhân này là món quà mà mà Grand Vezir của Thổ Nhĩ Kỳ đã tặng cho Vasili, và cô ta thật dễ thương, mọi chỗ trên thân hình hấp dẫn của cô ta dường như được rèn luyện chỉ để phục vụ cho đàn ông. Vasili có lẽ là đã trả tự do cho cô ta nhưng họ không nghĩ là anh đã ráng sức tìm kiếm cho cô ta một tấm chồng.

Vasili không để tâm đến sự trêu chọc của bọn họ, nhưng trong tình trạng như thế này, với hơn một bộ ngực trần của một cô gái đang dính sát người anh, anh bức mình vì sự xuất hiện đột ngột của họ. "Anh nghĩ anh đang làm

gì ở đây vậy Stefan, và tại sao là không một ai báo cho tôi biết là tối nay anh có ý định xuất cung vậy?"

Stefan cười với anh. "Nếu như cậu gặp mặt người đưa tin của mẹ cậu trong suốt ba ngày qua, thay vì cho người báo với hẳn là cậu không có ở nhà và tránh mặt hẳn, thì cô sẽ không thấy cần thiết phải tìm tôi để yêu cầu được biết là tôi sai cậu đi đâu. Cậu làm cách nào mà tránh được cô ở cung điện hay vậy?"

Vasili đưa tay vuốt ngược mái tóc vàng óng. "Không dễ đâu. Tôi đoán là anh đã nói với mẹ là anh đã không sai tôi đi đâu cả."

"Không, tôi chỉ nói là tôi sẽ tìm cậu và bảo cậu đến gặp cô thôi. Tại sao cậu lại lẩn tránh cô vậy, người em họ?"

"Bởi vì mỗi khi mẹ gọi cho tôi một tin nhắn "quan trọng", giống như lần này, nó nhất định là chuyện tôi không thích cho dù là mẹ có nói gì đi nữa. Một là bà sẽ ca lại bản nhạc nên cưới vợ đi thôi với tôi - cũng đã ba tháng rồi kể từ khi mẹ làm chuyện này, vì vậy đã đến lúc bà ca lại - hay là mẹ sẽ đay nghiến tôi vì chuyện tình mới nhất của tôi."

"Chuyện tình nào?" Stefan tò mò hỏi.

"Chả biết mẹ biết được chuyện nào nữa."

Vì Vasili không những có một cô nhân tình mà hiện thời anh đang có tới ba cô đều ở trong thành phố cả - không tính đến Fatima, vì cô ở hẳn trong nhà của anh, hay là những người đàn bà khác, những người luôn muốn hiến thân cho anh - thật là khó tưởng tượng được anh còn có thời gian để kiếm đám gái Gypsy này. Vasili thích chuyện mới lạ cũng như bất cứ người đàn ông nào, ít ra là những gã đàn ông chưa biết yêu, giống như Stefan đã từng là loại người này, anh thật đã từng có những chuyện mới lạ mà bất cứ người đàn ông nào có thể có.

"Sao anh không sai tôi đi đâu xa đi, được không?" Vasili đột nhiên đề nghị.

Stefan phì cười."Khi mà cô Maria đã ép tôi bảo đảm với cô là tôi sẽ đích thân dẫn cậu về nếu như cần thiết à? Lần này cậu phải chịu khó nghe đàn hay là bị đay nghiền thôi, anh bạn ạ. Lần sau thì hãy nháy trước với tôi, và tôi sẽ sai cậu đi Áo hay Pháp vài tháng, cho dù là tôi không thấy nó sẽ giúp gì cho cậu vì cô cũng sẽ vẫn còn ở đây khi cậu trở về. Cậu có bao giờ nghĩ là nên làm những gì cô muốn không?"

"Ý anh là kết hôn đấy hả?" Vasili khịt mũi."Đừng điên khùng. Tôi không thể thoả mãn với chỉ một người đàn bà."

"Ai nói là cậu phải làm vậy đâu?"

Vasili nhìn Stefan một cách khó chịu."Hoàng hậu của anh nói vậy đấy. Cô ta rất phong kiến về chuyện thủy chung, nếu anh còn chưa biết. Chúa tôi, nếu như tôi kết hôn thật, tôi dám cá là Tanya sẽ truyền lệnh cấm tất cả mọi đàn bà đến gần giường tôi ngoại trừ nữ bá tước của tôi."

Serge và Lazar bật cười trước khi anh nói xong câu này. Stefan thì không lấy làm thích thú và hỏi người em họ của anh, "Tanya đã nói gì với cậu đấy?"

"Chỉ là những chuyện như là tôi phải bỏ thêm thời gian tìm một người đàn bà đích thực cho mình vì tôi đang xả thân vào những người không đáng. Không hiểu tại sao cô ta lại nghĩ tôi không được vui. Cậu có thể tưởng tượng được không? Khi mà tôi không thể nào vui hơn được."

"Nhưng cô ấy là một người đàn bà đang yêu," Lazar nhận xét."Đàn bà đang yêu thường thích nhìn thấy những người khác được như vậy."

"Có thể là vậy, hay là mẹ tôi đã phàn nàn với cô ấy về tôi, giống như bà hay làm với bất cứ ai lắng nghe bà nói," Vasili nói."Đúng là một lời nguyền

rủa đáng sợ, là đứa con độc nhất, và có một người mẹ luôn lo lắng về việc nổi giòng."

"Vậy cậu hãy nghĩ xem có một người cha trong hoàng tộc lo lắng về chuyện đó thì sẽ ra sao, " Stefan nói một cách khô khan.

Cả bọn cười hô hố, nhưng năm ngoái chuyện này không có gì đáng cười cả khi Stefan bị ép đi đến Mỹ rước cô vợ là công chúa của anh. Anh đã nổi điên về chuyện này và đã khiếp sợ về hôn nhân của mình. Nhưng cũng may, anh đã bị mê hoặc bởi người thừa kế của hoàng tộc, và còn may mắn hơn là cô ấy cũng yêu anh.

"Tôi có biện pháp rồi" Vasili đột nhiên nói."Tại sao anh lại không truyền lệnh cho mẹ tôi tái hôn đi, Stefan? Nó sẽ làm cho mẹ tôi có chuyện khác để làm ngoại trừ chuyện lo nghĩ về cháu nội."

Stefan lắc đầu, và cười toét miệng."Tôi rất yêu quý cô của tôi để ra lệnh cho cô làm bất cứ chuyện gì mà cô không muốn, và cậu cũng biết rõ rồi. Trở lại chuyện của chúng ta, cậu đang làm gì ở đây một mình vậy? Cậu thường kéo theo Lazar và Serge đi chung với cậu mà - để có những chuyện tiêu khiển như thế này."

Vasili cuối cùng cũng cười."Thật ra tôi không ý định tiêu khiển một mình như thế này. Tôi đến để mua một con ngựa. Dinicu đã cho người nhắn tin báo với tôi là hẳn có một con ngựa khá tốt muốn bán."

Lazar ngẩng cao đầu khi nghe chuyện này, vì anh cũng thích thú về việc đi lùng những con ngựa tốt như Vasili."Anh mua chưa?"

"Đó không phải là một con ngựa tốt."

"À." Lazar gục gặt đầu."Vì vậy anh đang tự đền bù mình vì đã phí một chuyến đi?"

"Chắc chắn rồi. Dĩ nhiên là tôi hoan nghênh anh và cả Serge nữa đến chung vui với tôi - nhưng không có phần anh đâu, Stefan."

"Làm như tôi sẽ chấp nhận lời mời của cậu vậy." Stefan nhả nhỏ.

"Tôi không dám thử đâu, " Vasili quả quyết với anh."Những ngày này tôi đang có quan hệ khá tốt với hoàng hậu, bây giờ cô ấy đã bỏ qua cho tôi rồi."

Stefan nhướng một chân mày và trêu chọc," Cậu có chắc không đó? Cô ấy vẫn gọi cậu là con công đấy, cậu biết không."

"Tôi biết." Vasily trả lời một cách bảnh chọe."Nhưng bây giờ cô ấy gọi với vẻ thân thương đấy, và bỏ đi chữ "ngu đần" thường được đi chung với nó."

Stefan tặc lưỡi. Vợ anh bao giờ cũng nói thẳng vào mặt người khác như vậy, và dù là Hoàng Hậu của Cardinia cùng với sự giám sát chặt chẽ cũng không giúp kiềm chế được miệng mồm của cô. Nhưng người trong triều cũng đã quen với tính cách Mỹ hóa, và những thiếu sót về mặt ngoại giao của cô.

Nghĩ đến vợ khiến cho anh nhớ lại là cô đang đợi anh - và những gì cô đã hứa hẹn."Chúng ta quên nói đến chuyện của mẹ cậu."

"Tôi đang cố quên mà, " Vasili càu nhàu, cánh tay anh ôm choàng hai con điếm Gypsy gần nhất, anh nói thêm, "Thông cảm đi, anh họ.Nói với bà là anh không thể tìm được tôi."

"Tôi sẽ không làm vậy, nhưng tôi cho cậu hai tiếng đồng hồ để xuất hiện tại ngôi nhà trước đây của cậu. Lazar và Serge sẽ giám sát không cho cậu trễ một phút nào. Còn bây giờ, hãy hưởng thụ đi các bạn."

Lazar và Serge đã leo xuống ngựa với vẻ hăm hờ. Nhưng khi Stefan rời khỏi họ và cỡi ngựa rời khỏi khu trại một mình, Vasili bật dậy và gọi với theo kêu đợi. Đoạn anh giật mạnh chiếc áo đang nằm ở dưới một cặp móng tròn lẳng, các cô bắt đầu phản đối âm ỉ, và Lazar, nhận thức được là Vasili đã để trách nhiệm lên trên chuyện cá nhân, như thường lệ, cũng bắt đầu phản đối.

"Đừng điên như vậy, Vasili. Anh ấy có hai mươi người đang đợi ở đằng đó."

"Cũng không đủ," là tất cả những gì Vasili nói rồi tìm chiếc áo khoác và quăng nó lên vai.

Serge trợn tròn mắt. Không thấy có ích gì nếu chỉ ra là Stefan sẽ cảm thấy bị sỉ nhục vì Vasili đã không nghĩ là Stefan có thể tự bảo vệ mình trong chuyến đi ngắn ngủi trở về cung điện. Stefan thật đã cảm thấy bị bẽ mặt, nhưng anh cũng thấy rất thú vị vì Vasili đã rời bỏ những con điếm đó khi mà anh ta không cần phải làm như vậy.

Serge thở dài và bắt đầu leo lên lưng ngựa nhưng Vasili cản anh. "Anh ấy chỉ cần một người trong số chúng ta thôi. Hai anh cứ tiếp tục vui chơi. Các cô ấy đã được hâm nóng rồi."

"Đúng, nhưng anh là người hâm nóng."

"Vậy thì hãy cảm ơn tôi. Tôi không còn hứng thú nữa, khi nghĩ đến cái hẹn với mẹ tôi và phải chịu đựng những bài giáo huấn của bà. Nếu các anh cứ khăng khăng đòi đi theo, thì tôi cũng khăng khăng bắt các anh chịu trận với tôi đấy."

"Nếu vậy thì, gặp lại vào ngày mai vậy."

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Mẹ của Vasili có vẻ mặt khác thường khi đến gặp anh trong phòng khách của bà tối đó. Ít ra nó không phải là bộ mặt mà anh thường thấy mỗi khi bà giáo huấn anh. Thật ra, vẻ mặt của bà như đang rất hài lòng về chuyện gì và rất vui vẻ làm cho anh phải nghĩ là hình như anh đã đoán sai lý do bà gọi anh về.

Theo kinh nghiệm lâu năm cho anh biết là bà muốn báo cho anh một tin tốt gì đấy, và anh cũng sẽ không bao giờ từ chối gặp mặt bà nếu như bà đích thân đến nhà anh như anh đã làm với người đưa tin của bà. Vì anh rất yêu thương bà, và đã rất cố gắng làm theo ý bà trong bất cứ chuyện gì anh có thể làm được.

Mỗi khi muốn căn nhà hay giảng giải cho anh điều gì, khi mà những cuộc cãi cọ sẽ xảy ra với anh là bà muốn anh ở trong lãnh địa của bà, đó là ở đây trong căn nhà anh đã từng lớn lên. Không cần biết là anh đã dọn ra khỏi nhà từ mười hai năm trước, lúc đầu là dọn vào cung để ở gần Stefan hơn để có thể ra ngoài mỗi khi ngẫu hứng, rồi sau đó là căn nhà của riêng anh sau chuyến du hành khắp Châu Âu. Mẹ anh vẫn còn cảm thấy là căn nhà này, và đặc biệt là trong phòng khách này, có thể làm cho quyền hành của bà được tăng thêm. Điều bực mình nhất là nó quả thật đúng như vậy.

Còn khá sớm để anh có thể gặp bà bá tước trước khi bà chuẩn bị rời khỏi nhà đi dự bất cứ buổi tiệc nào vào tối nay. Đó chính là điều anh muốn, vì sau đó anh có thể thanh thoi và hưởng thụ buổi tối. Anh hy vọng là đám tiệc này là một đám tiệc quan trọng để bà không thể đến trễ, vì thế sẽ rút ngắn buổi gặp mặt này. Bộ trang phục trên người bà không biểu lộ điều đó, ngay

cả nữ trang đeo trên mình cũng vậy, vì bà không bao giờ đi dự tiệc mà không có những kiểu nữ trang lộng lẫy.

Maria Petroff là một người đàn bà có một khuôn mặt đẹp ở lứa tuổi của bà, có lẽ là còn đẹp hơn thời son trẻ của bà, vì lúc đó chưa có ai gọi bà là một người đẹp. Chiếc cằm hơi nhô ra và chiếc mũi cao đầy quý tộc, nhìn không được nữ tính lắm, bà nhìn giống y như người anh trai của bà, Sandor, vị vua đời trước, và bà nhìn cũng to con và hơi thô kệch, chuyện mà bây giờ có thể lịch sự được gọi là một phụ nữ đứng đắn.

Bà luôn cảm thấy lúng túng hoang mang, cũng như thấy xấu hổ vì bà đã sanh ra được một người con trai giống như Vasili. Nhưng mà vẻ ngoài của anh giống cha anh. Tất cả những gì anh có được từ bà là đôi mắt của dòng họ Barany, màu nâu lợt mà mỗi khi có cảm giác gì dữ dội chúng sẽ đổi thành màu vàng như ánh lửa.

Đôi mắt này ở trên khuôn mặt Vua Stefan của Cardinia, với mái tóc đen và làn da sẫm màu, mọi người gọi chúng là đôi mắt của ma quỷ. Nhưng trên khuôn mặt Vasili, với mái tóc vàng óng và màu da của anh, chúng nhìn tuyệt đẹp, rất thích hợp với khuôn mặt anh làm cho anh rất đẹp trai.

"Nhìn con thật là xấu hổ," là câu nói đầu tiên mà mẹ Vasili nói với anh.

Vì anh đã không về nhà và thay đồ trước khi đến đây, áo sơ mi và áo khoác của anh cả hai đều nhăn nhúm. Tóc anh cũng rối bời, sau khi bị nhiều bàn tay giám định sự mượt mà của nó tối nay, nhưng trên người Vasili, chút ít không hoàn hảo này càng làm cho anh nhìn ngang tàng hơn và khiến cho anh nhìn hấp dẫn hơn đối với đàn bà.

Lời nhận xét của mẹ anh làm cho anh trở nên căng thẳng, vì bà cười khi nói câu này. Chắc chắn là có gì không hay đây.

Mắt anh nheo lại đầy vẻ ngờ vực, anh thắc mắc, "Mẹ đang há hê chuyện gì vậy, thưa mẹ?"

Bà phì cười. "Đúng là thật xấu hổ, dĩ nhiên là mẹ sẽ không bao giờ làm chuyện này." Và bà lại cười: "Tại sao con lại không châm rượu cho chúng ta nhỉ?"

Anh cười với bà, quyết định im lặng chờ đợi để nghe bà nói gì. "Một ý kiến hay," anh nói và bước lại gần tủ búp phê có chứa đựng đủ loại rượu khác nhau dành cho khách, anh nói thêm, "Coi bộ là con sẽ cần đến nó."

"Mẹ muốn uống rượu vodka của Nga mà mẹ đã để dành riêng cho con đấy," bà nói trước khi anh bắt đầu rót đúng thứ rượu mà bà đang nhắc đến với anh.

Lời yêu cầu này làm cho anh dừng tay lại và nhú mào. "Mẹ không thích vodka mà," anh nhắc nhở bà.

"Đúng," bà trả lời với cái nhún vai. "Nhưng nó hình như là... rất thích hợp cho tối nay."

Bà lại mỉm cười. Anh mang đến cho bà một ly rượu với một lượng rượu nhỏ rồi quay ngược trở lại nắm lấy chai rượu và mang nó đến chiếc ghế đối diện với chiếc ghế mẹ anh đang ngồi. Anh đã châm hai lần rượu và uống sạch cả hai, trước khi anh có đủ dũng khí để nói, "Được rồi, mẹ nói rõ đi. Mẹ đang rất hân hoan vì chuyện gì thế?"

"Con phải lên đường trong tuần này để đi đến Nga."

"Và chuyện này làm cho mẹ vui ư?"

Bà gật đầu, nụ cười của bà bây giờ thật rạng rỡ. "Đúng vậy, vì con sẽ đến đó rước cô dâu của con về."

Vasili cứng đờ người, và việc duy nhất anh có thể nghĩ được để đáp trả câu nói ghê gớm đó là, "Con không phải là Stefan, thưa mẹ. Anh ấy phải đi rước cô dâu của anh ấy. Con không có ai cả, tạ ơn Chúa."

"Con có đấy."

Anh đứng bật dậy và bước lại gần bà, điệu bộ như chuẩn bị đánh nhau. Anh không thể nhớ là anh đã từng bực mình với mẹ anh như thế này vào lúc nào. Can dự vào cuộc sống của anh là một việc không thể chấp nhận được. Bà biết rõ và luôn tôn trọng nó. Những bài rao giảng và khiển trách thì bà có thể làm, lo lắng và quan tâm anh thì bà được phép, nhưng một chuyện như thế này à?

Bà đang nghĩ là bà sẽ được gì trong chuyện này vậy?

"Cho dù là mẹ đã làm bất cứ chuyện gì, thưa mẹ, mẹ có thể tháo gỡ nó. Cho dù có bị xấu hổ như thế nào thì mẹ cũng phải một mình gánh chịu thôi. Con không muốn nghe một lời nào nữa về chuyện này."

Thật kỳ lạ, bà cũng vẫn còn mỉm cười, và bà đã không giữ cho anh thắc mắc lâu. "Con có thể nghe thêm một hay hai lời về chuyện này đấy, con trai yêu..."

"Mẹ à..." anh cố gắng cắt ngang bà giọng điệu như cảnh cáo.

"... vì mẹ đã không làm gì cả, vì vậy mẹ không có gì phải tháo gỡ cả."

"Thật điên rồ. Dĩ nhiên là mẹ..."

"Không, không phải là mẹ. Sự thật con có một cô dâu đang đợi con hoàn toàn là chuyện do cha con làm."

Với đáp án cho bài toán nan giải đó, Vasili bắt đầu thả lỏng mình. Thật không giống là mẹ anh khi nói đùa kiểu này, nhưng anh nghĩ cái gì cũng phải có lần đầu.

"Và cha đã làm thế nào mà sắp đặt được hôn sự này vậy? Từ bên kia thế giới à?"

Bà thở hắt một cái." Con không nên nói như vậy, Vasili."

"VẬY đây là chuyện đùa của mẹ rồi," anh độp lại.

"Chuyện đùa à? Con phỉ báng mẹ khi nghĩ là mẹ sẽ đùa chơi những chuyện như thế này đấy."

"Nhưng đã mười bốn năm..."

"Mẹ biết chính xác ba con chết bao lâu rồi." Giọng nói của bà thật sắc bén, bà vẫn còn bực mình anh lắm."Nhưng theo như lá thư mẹ vừa nhận được, hôn sự của con đã được định sẵn từ mười lăm năm trước. Đó có lẽ là lần sau cùng cha con đến Nga."

"Mẹ nghĩ con sẽ tin là cha đã làm một chuyện như thế này mà không nói tiếng nào với mẹ... hay con à?"

"Mẹ không biết tại sao ông ấy không hề nhắc đến chuyện này, nhưng ông ấy chắc chắn là đã xếp đặt như vậy. Mẹ chỉ có thể đoán là ông ấy đã cảm thấy thời gian còn chưa thích hợp để báo với chúng ta. Suy cho cùng, lúc đó con cũng còn nhỏ quá..."

"Lúc đó con đã mười sáu rồi, không phải còn nằm trong nôi," anh thét lên.

Giống như chưa từng bị anh cắt ngang, bà tiếp tục."Nhưng ông ấy mất sau đó một năm."

Lúc này mắt Vasili sáng rực. Việc nghiêm trọng này làm anh cảm thấy bực bội." Đó có thể là sự dối trá," anh nói rõ."Không có gì giải thích được tại sao cha lại làm một chuyện như vậy."

Bà mỉm cười như báo trước với anh là anh sẽ không thích câu trả lời của bà."Có đấy. Cô vợ chưa cưới của con là con gái của người bạn thân của cha

con, Nam Tước Rubliov. Ngay cả con cũng nhớ là Simone thường nhắc đến vị nam tước này mà, và cha con đã đánh giá cao ông ta như thế nào. Cha con đến Nga thăm viếng ông ta cả mấy tháng trời hằng năm đấy."

Vasili còn nhớ, và nhớ rõ khoảng thời gian dài không thể chấp nhận được khi cha anh rời khỏi nhà. Dĩ nhiên, khi anh và bạn anh đi du lịch, ở Nga và cả Đế Quốc Nga, thì anh đã hiểu là tại sao cha anh lại thích những gì liên quan đến nước Nga. Những người đàn bà ở đó, ít ra là những người đàn bà quý tộc, đa số thường có tính hay chung chạ bừa bãi. Họ ngay cả không chờ đợi đến khi kết hôn đã rồi mới có nhân tình, sự trong trắng rõ ràng không phải là việc được coi trọng ở đó như ở những nơi khác trên thế giới.

"Mẹ, lần này, cho rằng có thể là cha con đã ký giấy tờ cam kết hôn ước này," bà nam tước nói tiếp. "Suy cho cùng, không có một ai ở Cardinia cho dù là chỉ phân nửa làm cho cha con thích bằng Constantin Rubliov. Ông sẽ rất vui mừng khi thấy gia đình mình kết thân với họ Rubliov."

Từ "hôn ước" làm cho Vasili hoa cả mắt, và bắt đầu làm cho anh rối loạn. "Nhưng Rubliov đợi đến mười lăm năm sau mới nhắc chúng ta chuyện này à?"

Maria nhún vai. "Theo cách viết trong thư của ông ta, mẹ có thể nói là ông ấy đã không nghĩ là ông ấy đang nói cho chúng ta chuyện mà chúng ta còn chưa biết."

"Nhưng tại sao lại đợi đến những mười lăm năm, hay là... cô gái đó như thế nào, chỉ vừa ra khỏi trường học? Ông ta đợi cô ta trưởng thành à?"

"Ông ấy không nhắc gì đến tuổi tác con bé, nhưng nghe như là nó không còn nhỏ nữa, vì ông ấy đã có nhắc là con bé không cần phải vội kết hôn, đó là lý do tại sao ông ta không viết thư nhắc chúng ta về hôn ước này cho đến

tận bây giờ. Ông ta cũng nói là ông ta đã chờ thư của con nhưng vì con đã không viết gì..."

"Con muốn xem lá thư chết tiệt đó."

Bà không cần phải rời khỏi phòng để lấy nó ra. Rõ ràng là bà đã mong chờ sự yêu cầu này của anh, và bây giờ móc nó ra từ chiếc túi trên váy bà. Vasili xé toạt nó ra để nghiên cứu nét chữ tuyệt đẹp trên đó viết bằng tiếng Pháp. Anh đã hy vọng là nó được viết bằng tiếng Nga. Mẹ anh có thể là đã đọc nhầm tiếng Nga, bởi vì cho dù là cả hai người họ đều nói rất chuẩn, không ai trong bọn họ có thể đọc hay viết thông thạo nó. Nhưng tất cả mọi người trong triều của Cardinia có thể đọc và viết tiếng Pháp, và lá thư không có chỗ nào làm cho người khác hiểu nhầm được. Nó được viết một cách khá khách sáo, yêu cầu anh thi hành tờ cam kết hôn ước đã hứa là anh sẽ kết hôn với Alexandra Rubliov.

Vasili vo tròn lá thư trong tay và ném nó vào vách tường đối diện. Nó văng ngược trở lại đập trúng bình hoa và rơi xuống sàn nhà. Anh có cảm giác như muốn nghiền nát nó xuống thảm bằng gót giày của anh. Thay vào đó anh đến nhặt chai rượu vodka khi này và trút ngược nó vào miệng, không màng đến chuyện mẹ anh sẽ xem thái độ này là lỗi mẫn. Những cái chắt lưỡi của bà là bằng chứng, nhưng không làm cho anh dừng lại việc uống cả nửa chai rượu trước khi anh xoay người nhìn thấy cái nhíu mày như không chấp nhận của bà.

Lúc này anh làm bộ bình tĩnh, giống như anh không phải đang sôi sùng sục trong lòng, anh nói, "Hãy trả lời thư của ông ta, thưa mẹ. Mẹ có thể báo với ông ta là con đã kết hôn rồi. Hay là nói với ông ta con đã chết rồi. Con không cần biết mẹ nói với ông ta như thế nào, chỉ cần mẹ chắc chắn là ông ta hiểu con không thể kết hôn với con gái của ông ta."

Lưng bà thẳng lên. Môi cong lên chuẩn bị cho trận chiến. "Con có thể làm được chuyện này."

"Nhưng con sẽ không."

Trước khi anh đưa chai rượu lên miệng một lần nữa, bà nói, "Nhưng con sẽ phải làm."

"Không!"

Anh hét lên, làm cho cả hai ngạc nhiên. Anh chưa bao giờ lớn tiếng với bà, không cần biết anh bực mình đến cỡ nào, ít ra trước kia anh chưa từng làm vậy bao giờ. Nhưng bây giờ anh đang cảm thấy giận dữ, giận vô cùng, và nó càng dữ dội hơn khi anh cảm thấy anh không có đường lựa chọn.

Dịu xuống, anh nói rõ hơn, "Khi đến lúc kết hôn, con sẽ làm, nhưng sẽ là sự lựa chọn và quyết định của con."

Anh muốn câu nói đó sẽ kết thúc câu chuyện. Nó nên kết thúc câu chuyện này. Anh định rời khỏi phòng, cầm theo chai rượu. Anh không đi được xa mấy trước khi lời nói của mẹ anh thọc vào lưng anh như những mảnh kính vỡ, bén nhọn và làm anh rỉ máu.

"Cho dù là con, một đứa con đầy tai tiếng, cũng sẽ không làm mất danh dự của cha mình chứ."

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Tanya vén mạng che mặt một chút chỉ đủ để cô có thể hôn lên ngực của chồng. Anh rên lên và định ôm cô, nhưng cô làm một cử động như cảnh cáo và tay anh được đặt lại chỗ cũ, là nắm chặt lại ở đằng sau cái ghế dài anh đang nằm.

Việc không được chạm tay vào cô vợ làm cho Stefan muốn điên lên, đặc biệt là khi cô đang ngồi dang chân trên bụng anh và không có gì ngăn cách cô với anh. Nhưng họ đã thỏa thuận. Cô sẽ nhảy cho anh xem chỉ cần anh thề là sẽ tự kiểm chế mình. Anh đã thề, và cô đã bắt đầu nhảy, nhưng bây giờ anh đang có một khoảng thời gian dài không thể tưởng để tiếp tục giữ lời, và cô vợ đầy quyến rũ của anh đã quyết định chọc ghẹo anh khi cô có cơ hội làm được.

Buổi tối lần đầu tiên họ gặp mặt nhau, trong một quán rượu ở Mississippi, cô đã nhảy điệu múa bụng quyến rũ đó, ít ra là theo cách của riêng cô, cho một đám sêu bọ ở dọc bờ sông. Anh đã nghĩ là anh sẽ mua được cô chỉ bằng vài đồng và đã cố làm vậy. Lúc đó anh không biết, và cô cũng vậy, là cô là một vị công chúa đã thất lạc mà anh đã được cha anh ủy thác đến tìm và rước cô về, là vị hôn thê đã có hôn ước với anh từ lúc cô vừa chào đời.

Tanya đã nhảy chỉ riêng cho anh xem một lần nữa theo lời yêu cầu của anh, sau đám cưới không lâu. Bộ trang phục quyến rũ, tuy là không hở hang, đã bị bỏ lại ở Mỹ, vì vậy thay vào đó cô đã mặc một chiếc áo ngủ ngắn bằng lụa. Stefan thật không ngờ là anh bị kích thích như vậy, sự khao khát được làm tình với cô quá mãnh liệt, khi cả hai đều được thoả mãn họ cũng bị bầm mình không ít.

Nhưng lần đó Tanya đã không phàn nàn gì. Đúng hơn là cô phì cười sau đó, rất vui mừng là cô đã làm cho anh điên cuồng lên. Các cô tình nhân của anh đã luôn kêu ca mỗi khi anh để lại một vết bầm nào trên người bọn họ, nhưng Tanya của anh cũng có niềm khao khát giống anh. Và việc cô đã chọn cho mình trang phục nhảy mới này, kiểu dáng này với mục đích kích thích lòng ham muốn của Stefan chứng minh là cô thích làm cho anh điên cuồng như thế này.

Tuy nhiên, lời hứa hẹn mà cô đã nhất định làm không có chút liên quan gì đến sở thích của cô hay liên quan đến tình trạng hiện thời của cô, điều mà mới được công bố gần đây. Cả nước đều hân hoan vui mừng, hoàng hậu của anh đang mang trong mình người thừa kế của hoàng tộc, và phải tuân theo mọi chỉ đạo của các ngự y trong cung. Và đối với Stefan có nghĩa là không thể nào thô bạo trong lúc làm tình, thay vào đó anh phải ráng giữ trọn lời hứa.

"Em nên biết là anh sẽ bắt em trả giá cho những gì em đang làm." Anh nói với vẻ thản nhiên, nhưng cảm giác trong người anh không có gì là thản nhiên cả.

Tanya ngược đầu và anh có thể thấy được nụ cười quái quỷ của cô ở dưới tấm mạng che mặt cùng màu với màu mắt xanh lơ của cô. "Trả như thế nào?"

"Anh biết một người thợ chuyên bán những sợi dây cột băng lụa," anh nói với cô.

"Anh sẽ cột em lại và làm như thế này với em hả?" Cô nói với vẻ thích thú, điều mà cô sẽ không làm nếu như cô không hoàn toàn tin tưởng anh.

"Anh đang nghĩ đến chuyện đó," anh trả lời, nửa găm gù nửa rên rỉ.

Nụ cười của cô càng tinh quái hơn. "Khi anh quyết định là chuyện gì thì hãy nói với em nhé."

Đầu cô lại cuối xuống và thụt lại vì thế lưỡi cô lướt từ ngực anh xuống tận rốn. Anh hít một hơi bụng anh nhướng lên một cách không ý thức gần như hất tung cô xuống.

"Tanya... anh không thể.. kèm được nữa rồi," anh há hốc miệng.

Cô lập tức thấy tội anh. "Vậy thì đừng kèm nữa," cô nói một cách ngọt ngào.

Cô đứng lên quăng bỏ tấm mạng che mặt đã che đậy phần dưới bộ mặt và mái tóc đen dài của cô. Phần trên của bộ đồ hai mảnh của cô làm ngực cô đưa ra, mờ ảo một cách huyền bí. Anh muốn giật mạnh nó khỏi người cô. Anh muốn hôn cô qua mảnh vải đó. Nhưng lời hứa hẹn đã không cho phép anh làm cả hai chuyện đó. Anh đang chờ nghe theo lời cô. Thật may mắn là nó không làm cho anh lo lắng chút nào cả.

Với nụ cười như hứa hẹn chuyện đê mê này sẽ nhanh chóng do anh điều khiển, Tanya cuối xuống tay nắm lấy cọng dây buộc lưng quần anh. Nhưng tay cô dừng lại ở đó khi cô nghe có tiếng động bên ngoài cánh cửa, đầu tiên là một giọng nói lớn tiếng, sau đó là tiếng dầm đá, rồi một cái té mạnh.

"Chuyện gì..?" Stefan mở miệng, nhưng anh nói chưa dứt câu thì được trả lời khi cánh cửa bị mở tung ra và gã em họ của anh xông vào phòng.

Tanya hét lên một tiếng rồi lăn người khỏi Stefan và chiếc ghế dài, để giấu mình xuống sàn nhà trong khi cô cố kéo chiếc áo choàng nằm gần chân ghế mà cô đã bỏ ở đó trước khi bắt đầu nhảy. Cô khoác vội nó lên người, nhìn kẻ xâm nhập qua bụng Stefan.

Vasili không nhìn thấy, vì anh còn chưa thấy họ ở đâu trong phòng. Phòng ngủ của hoàng thượng quá lớn, anh vẫn còn đi băng qua phòng và nói chuyện mà không xoay người theo một hướng cố định, "Stefan, xin lỗi là đã phá rối anh vào giờ này, nhưng tôi có một vấn đề làm cho tôi muốn điên lên, tôi sợ là tôi sẽ giết người nếu tôi không tìm ra giải pháp."

"Cậu đã không bắt đầu với người lính canh của tôi chứ?"

Vasili xoay người về hướng phát ra giọng nói khô khan đó. "Gì? Không, dĩ nhiên là không rồi. Tôi chỉ làm cho hấn té xỉu thôi. Tên ngu ngốc đó dám cản đường không cho tôi vào."

"Có lẽ là bởi vì tôi không muốn bị ai quấy rầy, và có lý do đấy."

Tanya đến ngồi với Stefan trên chiếc ghế dài khi anh ngồi dậy, cánh tay anh lập tức ôm choàng lấy cô và kéo cô sát vào lòng. Tình trạng áo quần mặc phân nửa đã nói rõ cái "lý do" đó là gì.

Nhưng khi Vasili nhìn thấy chuyện đó anh chỉ nói "Xin lỗi, nhưng chuyện này không thể nào đợi được, Stefan. Nó còn ghê gớm hơn là một cơn ác mộng nữa. Nó quá điên rồ đến nỗi anh không thể nào tin đâu. Tôi cũng vẫn không thể tin được."

"Anh nghĩ có phải là anh ta đang say không?" Tanya thì thầm vào tai của Stefan.

"Shh," anh nói với cô. Với Vasili anh nói, "Tôi nghĩ là cậu đã gặp mẹ cậu rồi?"

"Ồ, đúng vậy, nhưng nếu tôi biết trước được chút gì về chuyện bà vừa tiết lộ với tôi... tôi có thể nói là rất thích thú nữa là khác... thì bây giờ tôi đã vượt hơn nửa đường khỏi biên giới, biến mất, không bao giờ cho ai thấy mặt nữa. Mẹ tôi có nói gì với anh không? Vì thế hãy giúp tôi đi, Stefan, nếu anh đã biết trước mà đã không cảnh báo tôi."

"Cậu biết rành tôi quá mà."

Vasili biết rõ, và lần thứ ba anh nói, "Tôi xin lỗi. Tôi không còn biết gì nữa, không biết cuộc đời tôi sẽ về đâu nếu như không có sự tác động mạnh mẽ nào thay đổi được những gì đang đổ ập vào tôi."

"Cậu hãy cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì thì tôi mới giúp cậu được chứ."

Vasili ngạc nhiên. "Tôi còn chưa nói à? " Trước khi Stefan có thể trả lời, anh tiếp tục. "Tôi vừa mới biết là cha tôi đã ký một giao kèo hôn ước mười lăm năm trước với tên của tôi ở trên đó. Một tờ giao kèo đính hôn đấy! Ngay cả mẹ tôi cũng không hề biết đến. Chỉ có cô ta và cha cô ta biết rõ trong suốt bao năm qua, và chỉ bây giờ, khi cô ta đã sẵn sàng kết hôn thì họ mới viết thư nói cho chúng tôi biết."

"Cô ta là ai vậy?"

"Đó là những gì anh có thể nói à?" Vasili gần như hét lớn vì giận dữ. "Ai cần biết cô ta là ai chứ, khi mà tôi không có ý định kết hôn với cô ta!"

"Cậu biết là cậu cũng sẽ phải kết hôn trong tương lai thôi, " Stefan nói lý lẽ.

"Ít nhất là mười năm nữa đã và đó không phải là vấn đề ở đây. Đột nhiên tôi có một vị hôn thê mà tôi chưa bao giờ thấy mặt và đừng nhắc với tôi là anh cũng từng đối diện với trường hợp này, bởi vì anh lớn lên và luôn biết mình có hôn ước, còn tôi lớn lên cứ nghĩ là quyền quyết định hoàn toàn thuộc về tôi."

"Nếu nói đến chuyện của tôi đã trở nên tốt đẹp như thế nào, cậu không thể nào mong chờ tôi vắt ra sự cảm thông với cậu, người em họ ạ."

"Chết tiệt anh đi, tôi có thể đấy," Vasili đập lại. "Hãy nhớ lại là anh đã có cảm giác như thế nào trước khi anh gặp mặt cô vợ yêu quý của anh."

Anh ôm chặt như muốn nói với cô vợ là chuyện đó đã là chuyện trong quá khứ bây giờ không còn tồn tại nữa, Stefan nói, "Hiểu rồi."

"Và người thừa kế ngai vàng thường thì không có quyền lựa chọn về người mà họ kết hôn," Vasili nói thêm một cách sôi nổi, "nhưng tôi chỉ là em họ của hoàng thượng thôi. Không ai ngoài tôi có hứng thú với việc tôi sẽ kết hôn với ai, và tôi biết rõ là tôi sẽ không chọn một người Nga."

"Cô ta là người Nga à?" Stefan nói với vẻ ngạc nhiên.

"Là một nữ nam tước người Nga, và anh biết rõ là những người đàn bà đó lăng loàn đến mức nào mà. Cô gái này có lẽ là đã có gần cả chục người tình, và tôi sẽ không ngạc nhiên nếu tôi đột nhiên bị ép kết hôn với cô ta bởi vì cô ta đang bị dính bầu."

"Vậy thì hãy hy vọng là không có chuyện đó, và hãy đợi đừng vội kết hôn với cô ta cho đến khi cậu mang cô ta về đây," Stefan đề nghị. "Đến lúc đó cậu sẽ biết cô ta có thai hay không, điều đó sẽ cho cậu có lý do chính đáng để hủy hôn."

Sự an tâm của Vasili không đủ lâu để cho anh có được một nụ cười trọn vẹn anh vừa mới có. "Tôi không thể đặt hết hy vọng vào chuyện đó và kết cuộc là sẽ phải kết hôn nếu như chuyện đó không xảy ra. Tôi thà là không đi Nga, đó là lý do tại sao tôi có mặt ở đây. Anh đã từng đối diện với vấn đề nan giải này, Stefan. Anh đã từng nghĩ được chuyện gì để hủy bỏ hôn ước của mình không?"

"Cậu nghĩ là tôi sẽ nói cho cậu nghe trong lúc này à?"

Vasili lần đầu tiên nhìn Tanya. "Cô không thấy phiền...?"

"Trên xác của anh đấy."

Anh nhìn cô với vẻ chua cay, chuyện mà cô lờ đi. Cô nghĩ không biết anh sẽ làm gì nếu cô phì cười, điều mà cô cảm thấy muốn làm vì cô không có chút gì thương hại anh trong chuyện này. Nhưng Stefan sẽ không thích nếu như cô cười trên sự đau khổ của người em họ của anh, vì vậy cô chỉ

lắng nghe hai người họ bàn luận và cả hai đều đã kết luận chúng đều không phải là giải pháp hay. Và cô nhìn thấy Vasili càng lúc càng bức bối hơn.

Cô nghĩ chồng của cô đã là một người đẹp trai nhất, nhưng không giống Vasili. Không một ai có thể nhìn đẹp trai đến mê hoặc như Vasili. Nhưng cô chưa bao giờ nhìn thấy anh nổi điên. Và cô chưa bao giờ nhìn thấy mắt anh sáng rực như mắt Stefan, như bây giờ chúng đang sáng rực. Anh đi tới đi lui - đúng hơn là đi một cách vô thức vì cái cách mà anh di động - giống như một con sư tử bị nhốt trong chuồng, vàng rực và giận dữ.

Thật lấy làm thích thú khi nhìn thấy một người cao lớn cả sáu feet đột nhiên để lộ sự yếu đuối, gần như trái ngược với sự kiên cường của anh. Trong bốn người đã lớn lên cùng nhau và là bạn bè rất thân, thì Vasili là người tấn công kẻ khác bằng từ ngữ và sử dụng chúng chính xác đến chết người, thay vì sử dụng sức mạnh của anh. Nhưng hiển nhiên là anh cũng có thể trở nên rất bạo lực giống như cả đám bọn họ.

Tanya đã từng được cho biết anh là người cô sẽ kết hôn, bởi vì Stefan muốn cô theo họ về Cardinia mà không chống cự lại, và anh đã nghĩ là cô, giống như những người đàn bà khác, sẽ thích Vasili. Nhưng Vasili ngay từ đầu đã sỉ nhục cô, đã nghĩ cô là một con điếm trong quán rượu, và cô đã căm ghét anh vì chuyện này, và vì tất cả những lời sỉ nhục khác của anh. Bên cạnh đó, ngay cả khi có những vết sẹo và "đôi mắt ma quỷ", Stefan chính là người cô thích ngay từ lần đầu họ gặp gỡ, không phải là người đẹp trai, gã Adonis tóc vàng này.

"Cậu sẽ làm gì?" cuối cùng Stefan hỏi người em họ của anh.

"Tôi không biết."

"Cậu biết mà." Stefan nói nhỏ nhẹ.

"Đúng tôi biết." Vasili thở dài. "Nhưng sẽ không có đám cưới nào cả, sẽ không có nếu tôi có thể hủy bỏ nó. Một người trong bọn họ, cô ta hay là cha

cô ta, sẽ phải tự động hủy bỏ chuyện điên rồ này, cho dù là tôi phải cho họ thấy tôi thật ra là ai."

"Anh thật ra là ai hả?" Tanya hầu như bị mắc nghẹn khi nghe câu đó. "Ý anh nói là anh có thể biến thành người như thế nào khi anh không muốn người khác thích anh hả?."

Vì cô nói chuyện từ kinh nghiệm trong quá khứ của mình, anh phải chịu thua cô ở điểm này. "Nếu cô đã nói vậy, thưa Nương Nương."

Lần này Tanya nhìn anh với vẻ bức bối. Stefan cố không chắc lưỡi và nói, "Đi về đi, Vasili. Một giấc ngủ ngon sẽ làm cho tình trạng của cậu sáng sủa hơn. Suy cho cùng, cho dù là cậu có kết hôn với cô ta, cậu cũng không cần phải..."

"Anh ta cần phải đấy," Tanya cắt ngang một cách bức bối.

"Tôi đã nói với anh rồi mà, cô ấy sẽ ra lệnh cho tôi phải chung thủy," Vasili găm gù và hăm hăm đi thẳng ra khỏi phòng.

Tanya đợi cánh cửa vừa đóng lại trước khi cô nói, "Ôi, Chúa ơi, em khoái chí quá. Con công cuối cùng cũng bị vật lông rồi."

"Anh cứ nghĩ là em đã tha thứ cho Vasili rồi vì cậu ấy đã đối xử rất tốt với em trong suốt chặng đường về Cardinia."

"Em đã tha thứ rồi," cô khẳng định với chồng mình "Em hiểu là anh ấy đã làm vậy chỉ vì để cho em không ngã vào lòng anh ấy. Nhưng anh ấy phải nên biết rõ ngay từ đầu là chuyện đó sẽ không xảy ra, thay vì phải xử sự như một kẻ đáng ghét hầu hết trong suốt chuyến đi. Nhưng anh ấy cũng vẫn là một con công, và em có thể nói cho anh biết là em rất thích cô gái đó nếu cô ta có thể làm cho anh ta co vùi lại, cho dù là em ước gì anh ấy thích cô ta. Vấn đề của Vasili ở chỗ là đàn bà không nói tiếng không với anh ấy. Họ không đợi để hiểu rõ anh ấy, họ ngay lập tức ngã vào lòng anh ấy vì bề

ngoài của anh ấy, và có thể hiểu được là điều đó đã làm anh ấy trở nên như thế này, kiêu căng không thể chịu đựng nổi. Anh ấy không thể trải qua được một ngày yên tĩnh mà không có đàn bà cố tình quyến rũ anh ấy."

Stefan phì cười khi cô nhìn với vẻ kinh tởm. "Em sẽ rất là ngạc nhiên, Tanya của anh, là Vasili cũng thấy rất bực mình về chuyện đó."

Cô khịt mũi. "Ồ, anh ta chắc chắn rồi, cũng giống như chuyện em không thích mang thai vậy."

Vì cô đã quá vui mừng về chuyện mang thai và ai cũng biết chuyện đó, cho nên câu nói vừa rồi của cô đã phủ nhận là cô không đồng ý với anh. "Nhưng nếu sự thật là vậy," anh khẳng định, đôi mắt màu vàng xê-rét của anh long lanh cười. "Suy cho cùng, chỉ là quá sức chịu đựng của một người đàn ông trong trong một ngày thôi."

Đến lúc này cô không thể kềm chế nữa mà không nhạo báng. "Vậy giải thích được rồi. Anh ấy bực mình vì anh ấy không thể tha mãi tất cả đàn bà nữa. Em không thể nói cho anh biết là em thấy tội nghiệp anh ta đến mức nào đâu. Em có lẽ là người đàn bà duy nhất anh ấy đã gặp mà không thích anh ấy, nhưng không tính được, vì anh ấy đã cố tình làm cho em không thích. Nhưng em thật sự nghĩ là sẽ tốt cho anh ấy hơn nếu anh ấy gặp phải một người đàn bà không thích anh ấy. Thật không may là em nghĩ chúng ta sẽ không bao giờ thấy được chuyện này."

"Và em nói là em đã tha thứ cho cậu ấy à?"

Cô thở dài. "Em xin lỗi, Stefan. Em nghĩ em vẫn còn đang cố phân ranh giữa một Vasili em đã gặp với một Vasili mà em biết hiện giờ. Em biết anh ấy thường thì rất dễ thương. Em biết anh ấy có thể là một người rất đáng yêu nếu anh ấy muốn. Dĩ nhiên là em biết anh ấy trung thành với anh như thế nào, và em yêu quý anh ấy. Nhưng kiêu căng và hạ cố, ngạo mạn và khinh miệt... không biết chúng đến từ đâu. Anh ấy có tất cả những tính cách

đó, cho dù là em có thể chấp nhận được, nhưng em lại không thích mỗi khi nghĩ đến."

"Anh chỉ đồng ý với em là cậu ấy kiêu căng, chỉ vậy thôi," anh trả lời một cách trung thành với Vasili.

Cô bắt đầu cãi lại, nhưng cặp chân mày đang nhướng lên của anh cản cô lại. Suy cho cùng, Vasili không chỉ là em họ của anh, mà cũng là một người thân như em ruột của anh.

"Được thôi," cô chịu thua. "Nhưng anh ấy đang mơ đấy nếu anh ấy nghĩ là anh ấy có thể làm cho cô gái Nga này không chịu cưới anh ấy, và anh cũng biết rõ điều đó. Cô ta sẽ yêu anh ấy ngay lập tức, cho dù là anh ta có thô bỉ đến mức nào, cuối cùng rồi cũng không có gì khác cả. Anh ấy sẽ làm cho cô ta đau lòng, nhưng cô ta cũng vẫn muốn có anh ấy cho riêng cô ta." Và rồi Tanya thở dài. "Em thấy tội nghiệp cô gái đó quá, thật tội nghiệp."

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Hai tháng sau, cô gái mà Tanya đã cảm thấy tội nghiệp vẫn còn chưa biết gì về chuyện hôn ước, hay là chuyện anh đã sắp đến nhà cô.

Anna đang ở cùng với Constantin khi Bohdan mang tin tức đến là người Cardinia chỉ ở cách xa có vài tiếng đồng hồ. Nam tước đã cài đặt vài người ở dọc theo đường dẫn đến nhà ông, để cho ông không bị bất ngờ, và cũng là bởi vì, cho dù là Anna đã năn nỉ ông hết mực, ông vẫn đợi đến phút cuối mới báo cho con gái ông biết về chuyện hôn nhân sắp tới của cô.

"Cậu ta nhất định là đang kéo dài thời gian để đến đây," Constantin cảm thấy bức bối nên càu nhàu. "Thư của bà bá tước cho biết là cậu ta đã rời khỏi nhà hơn cả tháng rồi. Cậu ta phải nên có mặt ở đây lâu rồi mới phải."

"Và nó nói cho anh hiểu gì nhỉ?" Anna hỏi, chỉ nhận được cái cau mày thay cho câu trả lời. "Nói một cách chính xác điều đó có nghĩa là cậu ta không muốn kết hôn."

Constantin đang lo lắng, rất lo lắng, không chỉ bởi vì Bá Tước Petroff cuối cùng cũng đã đến, nhưng là bởi vì ông còn chưa nói với Alexandra về chuyện cô đã có hôn ước.

Anna đoán được suy nghĩ của ông. "Khi nào thì anh sẽ nói với con bé, sau khi cậu ta đến đây à?"

"Em không nghĩ là có thể tốt hơn nếu để cho con bé gặp mặt cậu ta mà không biết cậu ta là ai không?"

"Anh điên rồi à? Cậu ta sẽ nhắc đến chuyện hôn ước và con bé sẽ cười vào mặt cậu ta, và chuyện đó làm mọi việc bắt đầu tốt đẹp lắm phải không?"

Mặt ông nhăn nhúm hơn. Anna đã không làm gì giúp ông ngoài việc cảm ràm về quyết định của ông kể từ lúc ông nói cho bà biết. Ấc một cái là, bà càng cảm ràm về chuyện này thì ông lại càng cố chấp hơn.

Bây giờ, khi ông không có ý định báo cho Alexandra biết, Anna thở dài chán nản. "Ít ra nên cho con bé có đủ thời gian để thay đổi trang phục, hay là anh muốn cậu ta nhìn thấy con bé trong bộ quần áo thường ngày của nó?"

Bà nói đúng, điều đó sẽ làm mọi chuyện càng tồi tệ hơn, và ông đã không nghĩ đến chuyện này. Alexandra ít ra là cần có một tiếng đồng hồ để tắm rửa để khử mùi của những con ngựa khỏi người nó và trang điểm cho đẹp, và không biết là cuộc cãi cọ của họ sẽ xảy ra bao lâu trước khi được kết thúc. Ông đã chưa một lần nghĩ đến là sẽ có một cuộc cãi cọ. Ông biết quá rõ con gái ông.

Ông lập tức rời khỏi phòng ăn, nơi ông và Anna đang ăn chung bữa ăn sáng muộn. Ông sai một gia nhân đi đến chuồng ngựa rồi đi vào phòng sách để đợi.

Anna ló đầu qua cửa, và cho dù là họ đã bất đồng ý kiến về chuyện này, bà vẫn mỉm cười âu yếm với ông và nói, "Chúc may mắn, anh yêu."

Ông cảm thấy bớt căng thẳng. Ông là một người đàn ông thật may mắn và hạnh phúc. Ông có ba đứa con gái khỏe mạnh, một đám cháu - và Anna.

"Bây giờ chúng ta sẽ có căn nhà này cho riêng chúng ta," ông nói, "em sẽ kết hôn với anh chứ?"

Bà cười rộng miệng hơn. "Không."

Ông chắc lười khi bà rời khỏi. Một ngày nào đó bà sẽ tạo cho ông một sự ngạc nhiên và cho ông một câu trả lời như ông mong muốn. Trong lúc này, bà thà là có một tình nhân hơn là một người chồng.

Vài phút sau, Alexandra xông vào phòng đọc với dáng điệu trẻ trung khoẻ mạnh như thường ngày. "Chuyện này sẽ không lâu đâu phải không cha? Con còn phải huấn luyện con Hoàng Tử Micha nữa." Cô đang nói đến một trong số những con ngựa của cô, một trong những "đứa con" của cô, giống như cô thường gọi những con vật được những con súc vật của riêng cô sanh ra.

"Có lẽ là con nên để cho một trong những đứa con trai nhà Razins huấn luyện nó hôm nay."

Cô nhướng một bên chân mày lên. "Chuyện cha muốn nói mất nhiều thời gian vậy à?"

"Có lẽ là vậy."

Cô gỡ mũ xuống, nhét nó vào túi áo khoác, và thả người xuống chiếc ghế đối diện ông ở bên kia bàn với một tiếng thở dài. "Được rồi, con đã làm sai chuyện gì đây?"

"Điều con có thể làm cho cha ngay bây giờ là hãy ngồi như một cô gái thay vì như là một..."

"Chuyện cha sắp sửa nói tệ hại lắm hả đến nỗi cha phải nói quanh co vậy?"

Cái nhìn như giả vờ bị ngạc nhiên làm cho hai chân mày ông nhíu lại. Mỗi khi Alexandra muốn làm một chuyện gì khác, cô luôn làm cho người đối diện biết rõ là họ đang làm mất thì giờ của cô. Ông quyết định bắt chước cô và đi thẳng vào vấn đề.

"Con chưa làm gì sai cả, Alexandra, nhưng việc con sẽ làm là sẽ kết hôn, có thể là trong vòng một vài ngày nữa. Vị hôn phu của con sẽ đến đây trong vòng hai tiếng đồng hồ nữa, và cha rất biết ơn nếu như con sẽ thể hiện mình..."

"Cha có thể dừng lại ở đó, Papa. Cha đã hứa tặng cho gã đàn ông này món gì để cưới con thì cha hãy cứ cho hẳn trước khi con bắt hẳn trở về chỗ cũ của hẳn. Con còn chưa thay đổi ý định của mình sau khi chúng ta nói chuyện đó lần cuối cùng đâu."

Cô còn chưa lớn tiếng và thậm chí còn chưa có chút gì là bực bội với ông cả. Dĩ nhiên, là cô còn chưa hiểu hết những gì ông vừa nói.

Ông thường thì không bao giờ dối gạt con gái ông. Ông không thể nhớ là lần sau cùng ông làm chuyện này là lúc nào. Bây giờ thì ông bắt buộc phải làm vậy và nó làm cho hai má ông đỏ lựng. Cũng may, cô hiểu lầm là ông đang giận dữ như thường lệ.

"Chuyện này không dính dáng gì đến chuyện kết hôn mà lần trước chúng ta bàn đến," ông nói với cô. "Chuyện này là chuyện hôn ước được ký kết giữa Simeon Petroff và cha vào mười lăm năm trước, trước khi ông ấy chết. Và là một tờ giao kèo hợp pháp, Alexandra. Nó nói rõ là con sẽ kết hôn với con trai của Simeon, Bá Tước Vasili Petroff."

Cô đứng bật dậy và nghiêng người qua bàn, lúc này mặt cô đỏ bừng như màu sắc trên mặt ông, nhưng không thể làm lẫn được là màu đỏ của cô đến từ cơn giận dữ. "Nói với con là cha đang nói dối đi!" Khi ông lắc đầu chậm chạp, cô giận dữ hét lớn. "Cha đang nói dối, con biết cha đang nói dối! Cha không thể nào nói với con là con có một hôn ước có trước hơn nửa đời con mà cha đã không bao giờ nhắc đến lần nào trước đây và đợi cho đến bây giờ mới nói. Điều đó không thể chấp nhận được. Cha chỉ là quăng đại gã đàn ông này vào mặt con khi con nói với cha là con sẽ đợi lời cầu hôn của Christopher. Cha sẽ không để cho con đợi chờ mất bảy năm trời nếu con đã

có hôn ước với một người khác. Và còn những gã đàn ông khác mà cha từng mang về để hy vọng là con vừa ý thì sao?"

"Nếu con bình tĩnh lại thì cha có thể giải thích cho con nghe."

Cô không ngồi xuống, không bình tĩnh lại, nhưng cô im miệng lại, điều không dễ làm khi cô muốn la hét lên. Constantin hiểu rõ điều này, nhưng ông đã có rất nhiều thời gian để kiếm được lý do chính đáng để giải thích là tại sao ông đã "im lặng" trong suốt mấy năm qua.

"Cha không thể chối là cha đã muốn con kết hôn với con trai của Simone, cũng giống như ông ấy vậy. Ông ấy là người bạn thân nhất của cha, con cũng biết rõ mà. Và lúc đó con còn quá nhỏ, vì vậy - cha đã đồng ý. Không một ai ngờ là khi con lớn lên thì trở thành ngang ngạnh và quyết đoán, hay tranh cãi, cứng đầu..."

"Con hiểu cha nói gì rồi, Papa," cô găm giữ.

Ông càu nhàu trước khi tiếp tục. "Cha nhận thức được sau mùa lễ hội đầu tiên, con đã lãng tránh chuyện cha kiếm chồng cho con. Do vậy vì hạnh phúc của con, thay vì là danh dự của cha, cha đã quyết định cho con thời gian để tự chọn lựa - và đã hy vọng rằng Bá Tước Petroff sẽ trở thành một người mất uy tín và kết hôn với người khác, cũng có nghĩa là đã hủy bỏ hôn ước."

"Và nếu như con đã kết hôn với ai khác thì sao?"

Ông đã chuẩn bị sẵn sàng cho câu hỏi đó. "Trước hết con cần biết là chàng trai trẻ Vasili chưa bao giờ viết thư cho cha, làm cho cha cứ thắc mắc không biết Simeon đã nói với gia đình ông ấy về chuyện hôn ước trước khi ông ấy chết không. Có chút ít hy vọng là ông ta đã không có cơ hội để làm chuyện này, và lúc đó cha đã hy vọng là ông ấy còn chưa nói, đặc biệt là khi con có hứng thú với gã người Anh đó."

"Hy vọng à? Cha rất căm ghét Christopher đấy!"

"Nhưng nếu hẳn mang lại hạnh phúc cho con..."

"Đừng nhắc đến nữa," cô cắt ngang một cách nóng nảy. "Nếu gia đình bạn cha chưa bao giờ biết..."

"Cha đã không nói như vậy," ông cắt ngang lại, "chỉ là có thể là họ không biết. Nhưng trong bất cứ trường hợp nào, nếu con đã chấp nhận lời cầu hôn của ai khác, cha chỉ cần viết một lá thư báo cho Vasili Petroff biết và cha đã chuẩn bị sẵn sàng để khẩn cầu cậu ấy hãy quên đi quyền làm chồng đối với con."

Khi Constantin tập nói những câu này trong đầu ông, ông đã quyết định xử dụng từ "khẩn cầu" rất hay, để cho cô biết là ông ở về phía cô trước khi cô trở nên mất hết lý trí trong việc phản đối chuyện kết hôn này. Nhưng phản ứng trên gương mặt cô cho ông biết là cô không quan tâm đến chuyện này.

"Vậy thì hẳn đã viết thư cho cha khi nào?" cô thắc mắc.

Ông đã sợ nghe thấy câu hỏi đó, đã hy vọng là cô sẽ không nghĩ đến nó. Bây giờ, tất cả sự giận dữ trong người cô sẽ trút xuống đầu ông, bởi vì ông không thể nói dối chuyện này khi mà cô cũng sẽ biết được từ Bá Tước Petroff. "Cậu ấy đã không viết."

"Cha viết à?"

"Con không cho cha sự lựa chọn nào khác," Ông nói như biện hộ. "Con đã hai mươi lăm tuổi rồi mà vẫn chưa chồng. Nếu con chỉ cố gắng một chút thôi để thay đổi chuyện đó..."

"Con không cần một người chồng!"

"Đàn bà ai cũng cần có một người chồng!"

"Ai nói vậy?"

"Là ý Chúa..."

"Là ý của cha thôi."

Họ bắt đầu cãi cọ với nhau như họ từng làm trước đây, ông thấy mọi chuyện như được lặp lại. "Con cần có một người chồng để mang đến cho con những đứa con."

"Con không muốn có con!"

Rõ ràng là nói dối, ông phải nói vậy, cho dù là giọng nói của ông gần như thì thầm. "Con biết đó không phải là sự thật, Alex."

Alexandra sắp khóc vì giận - ít ra cô tự nói với mình là cơn giận dữ của cô đến từ cảm giác buồn bực của cô chứ không phải từ chuyện cô không có đứa con nào và đã quá tuổi kết hôn đến nỗi bị người ta cười vào mặt. Mỗi lần như vậy, cô thấy căm ghét gã đàn ông mà cô đã thề là sẽ chờ đợi. Mặc dù Christopher vẫn viết thư thường cho cô từ khi anh ấy rời khỏi Nga vào ba năm trước, không có một lá thư nào của anh ta nhắc đến lời cầu hôn mà cô đã mong đợi.

Cô gần như muốn quên đi Christopher, cho dù là cô còn chưa nói với cha cô chuyện này. Hiển nhiên là cô nên làm. Thật không thể chấp nhận được là cha cô đã làm chuyện đó và nó làm cho cô thay đổi ý định. Nhưng cho dù là cô không còn yêu ai nữa, cô cũng sẽ không chấp nhận một người lạ mặt hoàn toàn làm chồng cô. Hứa hôn đã là một chuyện cổ xưa. Chuyện cha cô xếp đặt hôn ước cho cô không chỉ là không thể chấp nhận được, mà là rất quá đáng.

Cô cố gắng kiềm chế giọng nói của mình và chỉ thành công được phân nửa. "Khi hăn đến, cha hãy van xin hăn như cha nói là sẽ làm và hãy đuổi hăn đi. Cha có thể tặng cho hăn con Sultan Kiêu Hãnh vì hăn đã bỏ công đến đây."

Cô làm cho ông ngạc nhiên. "Con sẽ tặng cả con ngựa giống sáng giá của con à?"

"Cha có thể hiểu là con không muốn một người lạ làm chồng chưa?" cô nói ngược lại, mặc dù là những lời nói đó như dính chặt vào cổ họng của cô. Cô nuôi lớn con Stultan Kiêu Hãnh từ một con ngựa non và rất yêu quý nó.

"Cậu ấy sẽ không còn là một người lạ nữa sau khi con gặp mặt cậu ấy. Vì Chúa, Alexandra, con trai của Simeon là người em họ duy nhất của Vua Stefan, vị vua của Cardinia. Con có nhận thức được là anh ta sáng giá đến mức nào không?"

"Chuyện đó có gì liên quan đến con?"

Ông đứng dậy, đối diện thẳng với khuôn mặt giận dữ của cô qua bàn. "Có đấy, và nó rất quan trọng đối với cha. Bên cạnh đó, con đã cố tình lờ đi sự thật là hôn ước cũng như là đã kết hôn vậy. Chuyện này đã được ký kết đàng hoàng, với ý tốt, và đã tuyên thệ bởi Simeon và cha. Và, con gái của cha, sau bao nhiêu năm qua, Vasili Petroff vẫn chưa kết hôn. Con cũng vẫn chưa kết hôn. Vì vậy chúng ta không thể nào kéo dài thêm hôn sự này được nữa."

"Ít ra thì cha cũng nên yêu cầu hăn xé bỏ tờ giao kèo đó!" cô thốt thức.

"Ít ra thì con cũng nên cho cậu ấy một cơ hội. Cậu ấy đến đây là để kết hôn với con, có nghĩa là để giữ danh dự cho cha cậu ấy. Tại sao con lại không làm được?"

"Danh dự," cô nói như mắc nghẹn. "Cha cho là chuyện này chỉ liên quan đến danh dự thôi sao?"

Constantin do dự. Ông biết cô sẽ rất giận, nhưng bây giờ cô nhìn giống như là sắp khóc, và ông không thể chịu đựng nổi chuyện này. Gã người Anh chết tiết đó, ông nghĩ một cách căm phẫn. Nó vẫn còn hy vọng là hẳn sẽ kết hôn với nó. Lòng trung thành đặt không đúng chỗ. Nhưng trách nhiệm của ông là phải bảo vệ con gái ông không cho phép cô làm những chuyện điên rồ. Tuy nhiên, ông sẽ hủy bỏ hôn ước đó, cho dù là ông phải thú nhận sự thật nếu Petroff không làm cho nó hạnh phúc. Nhưng ông sẽ không hủy bỏ nó trước khi dám chắc như vậy.

"Nó thật sự liên quan đến danh dự. Cha đã đem danh dự của mình ra khi ký tờ hôn ước đó."

Những ngón tay cô cong lại thành nắm đấm, và cô đấm mạnh cả hai tay xuống mặt bàn trước khi xoay người lại. Để nhấn mạnh thêm, cô đá mạnh chiếc ghế cô vừa bỏ trống làm nó ngã chổng gọng.

"Con không được huỷ hoại đồ trong phòng cha," cha cô nói một cách nghiêm khắc.

"Cha đang huỷ hoại cuộc đời của con thì sao," cô trả lời một cách cay đắng.

"Cuộc đời nào? Những gì con quan tâm đến là những con ngựa. Ngoài lúc đi ngủ ra, con luôn ở trong chuồng ngựa. Cha luôn nghĩ là con đã quên mất con là một người đàn bà."

Câu nói đó làm cho những giọt nước mắt mà cô đã cố kìm chế tuôn ra. Nhưng cô thề là sẽ không cho cha cô nhìn thấy chúng. Ông đã phản bội cô. Không cần biết là ông đã làm chuyện đó ở mười lăm năm trước - với ý tốt. Và những lời nói như khinh bỉ của ông rằng cô thiếu nữ tính đã giúp ông

thắng cuộc. Có bao nhiêu người đàn bà quan tâm đến danh dự? Nhưng cô thì có đấy, và ông biết rõ điều đó.

"Được thôi, con sẽ không phản đối chuyện kết hôn với gã Cardinia yêu quý này của cha." Đi được gần đến cửa cô nói thêm, vì lợi ích của riêng cô."Nhưng con hứa với cha là con sẽ làm cho hẳn từ chối không muốn kết hôn với con."

"Vậy thì con sẽ sửa soạn cho khá hơn chứ? Ít ra thì sẽ thay đổi trang phục chứ?"

"Ồ, không đâu. Nếu hẳn muốn cưới con, hẳn nên thấy bộ mặt thật của con, không phải là sự che đậy."

Mặt đỏ bừng, Constantin hét lớn gọi cô quay trở lại, nhưng cô đi thẳng ra khỏi phòng và đi hăm hăm ra khỏi nhà. Ông ngả người xuống ghế, nghĩ không biết là ông đã thắng cuộc, hay là lo lắng hơn vì con bé đã không tranh luận với ông nhiều như ông mong đợi. Không thể tin Alexandra được khi nó dễ dàng chịu thua như thế này.

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Alexandra cỡi ngựa băng qua ngôi làng, băng qua thị trấn, băng qua cả những cánh đồng để đến những triền cỏ dành cho súc vật ăn, nơi mà cuối cùng cô đã để cho con Hoàng Tử Mischa dẫn cô đến. Một trong những thằng con trai nhà Razin bám sát ở sau lưng cô như thường lệ, nhưng cô còn chưa biết là ai đã đi theo cô, bây giờ cô cũng không quay đầu lại để xem đó là ai.

Có lẽ là Konrad, ba mươi tuổi, anh là người lớn nhất nhà và là người đáng nể nhất trong ba anh em, Limofee và Stenka, cặp sanh đôi, chỉ cần nhìn cô mỗi khi cô tự đi ra ngoài một mình mà không báo với họ, nhưng Konrad thì sẽ thẳng tay với cô và anh sẽ cho cô biết rõ điều đó.

Cô cùng lớn lên với những tên con trai nhà Razin và sống ở nhà của họ thường xuyên như ở nhà của cô. Họ như là những người anh trai mà cô chưa bao giờ có, họ cũng là bạn thân của cô, tuy thỉnh thoảng bọn họ làm cho cô bực mình. Đứa em gái duy nhất của họ, Nina, là người hầu của cô, và cũng là một người bạn rất thân với cô. Cô ta nhỏ hơn Alexandra một tuổi, và cô ta cũng đã kết hôn mặc dù là chồng cô ta đã qua đời cách đây hai năm.

Kết hôn.

Những cơn gió thu lành lạnh đã làm khô đi những giọt nước mắt trên má của Alex, một chuyện lạ rất ít khi nhìn thấy ở cô, bây giờ cảm giác như muốn khóc không còn nữa, cô chỉ muốn phóng ngựa đi mãi và không bao giờ trở về nhà. Dĩ nhiên là Konrad sẽ không để cho cô làm như vậy. Ngay cả sau khi anh biết rõ là cha cô đã làm gì, anh cũng sẽ không để cô chọn

một con đường rút lui hèn nhát như vậy. Anh sẽ giận dữ, giống như cô, nhưng người Cossack không trốn chạy từ trận chiến, và anh sẽ xem chuyện hôn ước này như là một trận chiến. Cô cũng sẽ làm như vậy, sau khi cô không còn cảm thấy đau khổ vì bị cha cô phản bội nữa.

Kết hôn.

Christopher Leighton khốn khiếp, tại sao anh ta lại để mắt đến cô vào ngày vũ hội đầu tiên của cô ở St. Petersburg chứ? Tại sao anh lại đeo đuổi cô một cách ráo riết và tỏ tình với cô chứ? Anh ta là người phụ tá của đại sứ Anh, rất miêng lưỡi, rất ngụy biện, và rất đẹp trai. Điều đó làm cho cô một mực chung thủy với anh.

Cô yêu anh - cô phải là rất yêu anh nên mới đợi anh hết bảy năm ròng, điều mà ngay cả chính bản thân cô cũng biết rõ là quá dài và quá điên rồ để giữ vững niềm tin là anh ta sẽ cầu hôn với cô, mà ngay cả hình bóng của anh cũng không còn rõ nét trong cô nữa, đã quá lâu rồi cô không gặp anh. Nhưng những lá thư của anh viết thật cảm động và luôn viết là anh yêu cô một cách sâu sắc, ngay cả lá thư cô vừa nhận cũng vậy.

Anh luôn viết về tình yêu của anh dành cho cô và luôn bảo là anh rất nhớ cô. Và vì anh đã trở về Anh, anh đã hứa chắc với cô là anh đang rất cố gắng để được chuyển về tòa đại sứ ở Nga để có thể ở gần bên cô. Nhưng trong tất cả những lá thư của anh, không một lần nhắc đến chuyện hôn nhân. Và cho dù là cô có bực tức đến đâu, cô cũng chưa một lần dám viết một vài từ gợi ý với anh để biết câu trả lời của anh sẽ làm cho cô có thêm hy vọng hay là sẽ kết thúc nó. Cô không thể hỏi thẳng anh là anh có ý định kết hôn với cô hay không.

Bây giờ cô nhận thức được là đúng ra là cô phải nên hỏi anh. Cô cũng đã nên theo anh về Anh khi cô muốn vào thời điểm đó, thay vì phải bỏ cuộc vì cha cô đã phản đối. Nếu cô có thể gặp mặt Christopher, chỉ một lần nữa thôi...

Lúc này cô có một ý nghĩ trong đầu là cô sẽ đi Anh quốc một khi cô có thể dứt bỏ gã người Cardinia để bảo toàn danh dự của cha cô. Suy cho cùng, cô cũng có đủ tiền dành dụm được từ việc buôn bán ngựa. Cô chỉ cần tìm cách rời khỏi nước Nga mà không cho cha cô đuổi kịp để ngăn cản cô. Với rất nhiều tuyến đường để đi đến Anh quốc mà cô có thể tìm ra được, thì cha sẽ rất khó mà tìm được cô.

Với quyết định đã hình thành trong đầu, cô cảm thấy phần nào nhẹ nhõm hơn và giật dây cương để cho Konrad có cơ hội đuổi kịp cô. Nhưng Stenka Razin là người cặp sát bên cô và đang trợn mắt với cô vì anh đã phải thúc con ngựa của mình phi điên cuồng để theo kịp cô.

"Cô đang cố gắng giết chết cả hai chúng ta đúng không? Hay là chỉ muốn giết hai con ngựa thôi?"

"Tôi đang đuổi một lũ quái vật, nếu như anh muốn biết," cô trả lời.

"Có phải là người tôi biết không?"

"Cha của tôi là một trong số đó."

"À, lại có một cuộc chiến với ba cô," anh vừa nói vừa nhe răng cười.

Trong ba anh em nhà Razin, Stenka là người không bao giờ nghiêm trang cả. Anh luôn yêu đời và thích hưởng thụ cuộc sống, và thường hay vui đùa, trong bất cứ tình huống nào. Mỗi khi Alexandra giận dữ, đau khổ, hay chỉ là bực bội vì một chuyện gì đó, anh luôn làm cho cô cười. Cô sợ là lần này anh sẽ không làm được cho dù là anh có cố gắng đến cỡ nào đi chăng nữa.

Em trai của anh, Timofee, cũng gần giống như anh, không quan tâm đến chuyện gì hết. Cặp đôi này rất giống nhau từ tính cách đến ngoại hình. Hai mươi bảy tuổi, tóc đen và mắt xanh giống như những người khác trong dòng họ, và có cùng sở thích, ngay cả về đàn bà cũng vậy, cho nên đó là lý

do tại sao bọn họ luôn đánh nhau vì tranh giành gái. Bọn họ rất hay đánh nhau, cho nên không có gì là kỳ lạ khi một hay cả hai người họ bị bầm mắt hay sưng môi.

"Tôi không biết tại sao cô lại buồn bực vì những cuộc cãi cọ với cha cô vì cô luôn thắng mà." Stenka bàn luận.

"Tôi không có thắng." cô càu nhàu.

"Cô không thắng à?"

Anh cố tình làm vẻ mặt như không tin tưởng, không đem lại được nụ cười nào trên mặt cô như anh mong đợi. "Tôi đã không thắng!"

"Tôi nghĩ là chuyện gì cũng phải có lần đầu cả." Anh thở ra. "Vậy cô đã không thắng chuyện gì?"

"Ông ấy đã hứa gả tôi cho một người Cardinia."

Câu nói này làm cho anh thật sự ngạc nhiên. "Ông ấy không làm vậy với cô đâu."

"Ông ấy đã làm vậy vào mười lăm năm trước. "

"À, khi mà cô còn là một đứa trẻ," anh nói, giống như để tự giải thích cho mình.

"Mười tuổi mà là đứa trẻ à?"

Anh phẩy tay lơ đi. "Vậy cô sẽ làm gì?"

"Tôi nghĩ, hay nhất là nên thành thật," cô nói. "Tôi sẽ nói với gã bá tước người Cardinia đó là tôi không muốn kết hôn với anh ta."

Stenka tặng cho cô cái nhìn như giám định từ chiếc mũ lông trên đầu cho đến đôi giày ủng của cô, và theo như riêng anh, những gì anh vừa lướt qua trên thân hình cô đều rất đẹp."Anh ta có thể cũng sẽ làm vậy thôi, nhìn cô kia, và tôi nghĩ là anh ta sẽ sợ đến chết mất. Sự thành thật của cô không cần thiết đâu."

Alexandra rên lên."Anh không giúp đỡ được gì cả, Stenka."

"Tôi phải làm gì đây?"

"Tôi sẽ rất biết ơn anh đấy."

"Vậy thì, " anh nói với vẻ hờn hờ," Timofee và tôi sẽ tập kích anh ta, đập anh ta một trận và bảo anh ta quay về."

"Trừ khi là có lẽ anh ta đã đến rồi trong khi chúng ta đang nói chuyện," cô đoán, rồi nói thêm, để phòng ngừa chuyện anh hiểu lầm là cô đồng ý lời đề nghị của anh."và chúng ta sẽ không đánh đập em họ của hoàng đế - trừ khi không còn có cách khác."

Anh huýt sáo." Em họ của hoàng đế à? Vậy thì tại sao cô lại không muốn kết hôn với anh ta?"

Đôi mắt màu xanh đen ánh lên màu tím mỗi khi cô trợn mắt, điều mà cô đang làm trong lúc này."Bởi vì tôi chỉ yêu Christopher."

"Hửn à!" Stenka nói với vẻ nhạo báng làm cho cô phải nhíu mày. Họ đều biết về gã đàn ông người Anh của cô và họ đã rất vui mừng cho cô... cho đến khi mấy năm trôi qua mà không có chiếc nhẫn trên ngón tay của cô."Gã đó thì không được rồi!"

"Tôi không muốn nghe."

"Cô có chắc không đấy?"

"Chắc."

"Nhưng tôi muốn nói ra cho hả giận."

Vẻ mặt của anh nghiêm chỉnh đến nỗi cô không thể ngăn không chắc lưỡi. Anh cười toét miệng vì cuối cùng đã thấy được chuyện anh muốn nhìn thấy.

"Vậy thì hãy đi gặp mặt vị hôn phu của cô nào," anh đề nghị. "Cô không bao giờ biết được đâu, có thể cô sẽ thích anh ta đấy." Khi cô chỉ khịt mũi, anh nói thêm. "Không phải là không thể nào đâu."

"Nhưng nó sẽ không thay đổi được gì."

Anh không hỏi là tại sao, mặc kệ đó là chuyện gì, Stenka nghĩ, bây giờ anh cảm thấy thật bực bội. Alex của họ chung thủy một cách ngu ngốc, ngay cả khi lòng trung thành của cô được đặt sai chỗ. Và cha của cô đã nói đúng. Chính cha của Stenka, Ermak, đã từng nghe nam tước lập đi lập lại nhiều lần, và mỗi một người trong nhà Razina đều đồng ý là ai đó đã nên bắn chết gã người Anh đó từ lâu rồi

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Đến đây, ngồi xuống nào, Vasily - con cho phép ta gọi con vậy chứ?"

Constantin không đợi nghe câu trả lời, ông trở lại ngồi xuống chiếc ghế ở sau bàn. Căn phòng sách được trang trí phù hợp với lứa tuổi của ông, sang trọng và không màu mè. Nó gợi cho Vasili nhớ đến căn phòng sách của cha anh trước khi Maria biến nó thành phòng thêu thùa sau khi ông qua đời.

"Tuy là chúng ta chưa bao giờ gặp mặt, ta có cảm giác như là ta đã biết con từ rất lâu," Constantin giải thích. "Bởi vì con là tất cả những gì mà cha con thích nói đến. Ông ấy rất tự hào về con và về sự thành công của con. Con có biết là ông ấy muốn khoe con và định đem con theo ông ấy khi đi du lịch và khi đi săn bắn, nhưng ông ấy cảm thấy việc học hành quan trọng hơn, nhất là khi con cùng học chung thầy với thái tử. Chuyện đó ông ấy cũng rất lấy làm tự hào vì bản thân ông ấy đã chưa bao giờ có được niềm vinh hạnh đấy vì đã không có quan hệ gì với hoàng tộc cho đến khi kết hôn với mẹ con. Nhưng ta biết ông ấy đã có ý định đưa con đến Nga sau khi con tròn mười tám tuổi. Ta nhớ rõ khi ông ấy..."

Constantin tiếp tục hồi tưởng lại kỷ niệm xa xưa hơn cả tiếng đồng hồ. Vasili cũng trả lời một hai tiếng theo phép lịch sự, ngoài ra anh chỉ ngồi yên lắng nghe một cách say sưa những chuyện về cha mà anh chưa từng biết đến. Trước khi nam tước chấm dứt câu chuyện, sự oán hận mà Vasili đã nung nấu với người đàn ông này giảm bớt, và khi Constantin nói câu "Con có biết là ta vẫn còn rất nhớ ông ấy không," thì nó biết mất hoàn toàn.

Thật buồn cười là Vasili cảm động như muốn khóc, gần như khóc. Anh đã không khóc kể từ khi còn là một đứa trẻ, và sự thôi thúc mà anh đang

cảm giác bây giờ làm cho anh thấy khó thở. Anh cũng rất nhớ cha mình, và cho đến lúc này anh mới nhận thức được anh nhớ ông đến dường nào. Một khi sự giận dữ của anh đối với cái chết của cha anh lắng xuống, anh đã cảm thấy rất hối hận, nhất là anh đã chưa bao giờ có cơ hội làm bạn với Simmeon, giống như Stefan đã làm bạn với cha anh ấy, Sandor, sau khi anh ấy trưởng thành.

Đây chẵn chẵn không phải là diễn biến mà Vasili mong đợi ở cuộc đàm thoại với nam tước. Dĩ nhiên là không có gì xảy ra như anh đã mong đợi cả, đặc biệt là cuộc gặp gỡ đầu tiên với vị hôn thê của anh.

Lời nhận xét của cô nếu nói không phải như anh mong đợi thì cũng không đủ. Anh đã hình dung ra một cô gái quý tộc được nuông chiều và rất se sua, là người mà anh có thể dễ dàng bắt nạt. Nhưng anh không thể nghĩ đến chuyện dọa nạt cô gái táo bạo anh vừa gặp. Cô ta nói những gì trong đầu của mình một cách trâng tráo mà không nghĩ đến nghi lễ. Cô ta ăn mặc như một kẻ thường dân, còn tệ hơn nữa là giống như một gã đàn ông thường dân. Và cách cô ta cỡi ngựa, giống như cô ta đã được sanh ra trên yên ngựa vậy. Cô ta nhìn không có vẻ gì như ngại ngùng sợ sệt cả. Và tại sao cô ta lại không muốn kết hôn với anh chứ?

Vasili không biết anh có cảm giác như thế nào về chuyện này, nhưng anh không cảm thấy thoải mái, giống như Lazar đã nghĩ. Anh đã bị từ chối. Bị từ chối. Đúng là một chuyện lạ đời đối với anh... thật ra, không hẳn là vậy.

Tanya cũng đã thẳng thừng từ chối anh khi cô được cho biết anh chính là vị vua mà cô sẽ phải kết hôn. "Cho dù là anh có cho tiền, tôi cũng sẽ không kết hôn với hoàng thượng của anh," là những gì cô đã nói. Dĩ nhiên là lúc đó cô đã không tin mình chính là công chúa Tatiana Janacek, hay tin chuyện cô đã được hứa hôn với vị vua đương thời của Cardinia khi vừa với chào đời. Tuy nhiên cho dù là cô có tin vào những chuyện đó thì mọi việc vẫn không diễn ra khác đi vì cô đã khích bác anh rất nhiều lần cũng như anh đã khinh miệt cô.

Nhưng lúc đó anh đã không có cảm giác bị từ chối. Cũng không có cảm giác gì làm cho anh bức bối giống như bây giờ. Và vì không thể biết là tại sao anh lại khó chịu chỉ càng làm cho anh bức tức thêm. Tuy nhiên anh đã cẩn thận che dấu cảm xúc của mình không để lộ cho nam tước thấy.

Lúc đầu anh đã có ý định xuất hiện trước mặt Constantin Rubliov như một người con rể khó ưa. Anh đã nghĩ, dựa theo kinh nghiệm của anh với đàn bà, là vị hôn thê của anh sẽ rất vui mừng là có được anh, và vì thế sẽ rất khó khuyên can được cả hai người nhà Rubliovs để từ bỏ hôn sự này, trong khi mà cha cô ta thì có thể dễ dàng cảm thấy bị xúc phạm. Nhưng sau khi lắng nghe nam tước hăng say nói một cách thành thật về cha anh, anh biết anh không thể làm vậy... ít ra thì không thể làm một cách lộ liễu như anh đã có dự tính.

Anh đã nói dối lý do vì sao anh đến muộn, đổ lỗi là có một người bạn đồng hành bị bệnh, khi mà sự thật thì anh đã cố tình lãng phí thời gian, ở lại vài ngày ở mỗi thành phố anh đi qua, có một lần ở lại cả tuần lễ... vì một cô gái tóc đỏ xinh đẹp... thay vì chỉ cần ngủ lại qua đêm. Sự chậm trễ đã làm cho cái lạnh giá của mùa đông đang đến cản trở cuộc hành trình. Nếu vì lý do nào đó anh phải đem Alexandra Rubliov trở về Cardina với anh, anh muốn thời tiết sẽ giúp làm cho cô ta hoảng sợ và quay đầu lại. Dĩ nhiên là anh sẽ cho cô nhiều lý do để chấm dứt hôn ước quái gở này, nhưng anh sẽ lợi dụng mọi cơ hội để giúp anh thành công, bao gồm cả thời tiết.

Bây giờ toàn bộ chiến dịch còn lại của anh, ít nhất là những chuyện liên quan đến nam tước phải bị gạt bỏ qua một bên. Anh sẽ không làm nhục cha mình trong mắt người đàn ông này bằng cách hành động như một đứa con đáng kinh tởm.

Nhưng anh cũng không cần phải quá hoàn hảo. Có lẽ anh có thể làm cho ông thất vọng bởi vì không có.. hay giả vờ như không có... những đức tính cần thiết hay có những thái độ mà ông hy vọng nhìn thấy ở anh. Anh chỉ cần tìm hiểu được chúng là gì.

"Về chuyện con gái của ngài?"

"Đúng, từ phòng vẽ ta đã nhìn thấy là con đã gặp nó."

Và Constantin không thể nào vui hơn nữa khi ông chứng kiến được tận mắt phản ứng của Alexandra với vị bá tước trẻ tuổi này. Ông cố kiềm chế sự thỏa mãn trong lòng, nó thật quá lớn nhưng ông cũng kiềm chế được.

"Ta thật hối hận là nó đã không ra mắt một cách hoàn hảo," ông tiếp tục. "Nhưng con thấy đó, suốt ngày nó làm việc với mấy con ngựa, và vì vậy nó phải ăn mặc như thế cho tiện, thay vì phải..."

"Làm việc với ngựa à?" Phản ứng ngạc nhiên của Vasili là thật, làm cho anh không đủ thời gian để suy nghĩ là anh có nên tán thành hay không. Nhưng giọng nói của anh đã lộ rõ và làm cho Constantin biện hộ.

"Suy cho cùng đây cũng là một trang trại gây giống ngựa," ông giải thích. "Và Alexandra là đứa con duy nhất trong ba đứa con gái của ta thích làm việc chung với những con ngựa. Ta có lẽ là không nên khuyến khích nó, nhưng ta đã làm vậy và một khi ta đã làm thì không còn đường quay lại nữa."

Vasili cảm thấy thỏa mãn là anh đã sử dụng đúng giọng điệu, ít ra thì cho mục đích của anh. Người cha rõ ràng đã cho phép cô con gái làm một công việc không bình thường, và Vasili sẽ không quá đáng nếu biểu lộ sự không tán đồng về chuyện này. Chuyện nam nước vôi vàng biện hộ đã nói cho anh biết là ông có lẽ là đã tính đến chuyện anh không tán đồng.

Và chỉ để mình không nghĩ sai, Vasili nói, "Ngài thật đã cho phép chuyện này à?"

Làm như là ta có thể cản được nó vậy, Constantin nghĩ trong đầu nhưng kìm lại không trả lời. Nếu ông nói ra thì Vasili sẽ phát hiện là vị hôn thê của anh rất cứng đầu và ngoan cố, ông sẽ nói ra sau khi hôn lễ đã cử hành vậy.

"Ta thấy không có gì nguy hại hết, và nó rất có năng khiếu với súc vật," ông trả lời, "Nó chăm sóc chúng, huấn luyện chúng, gây giống cho chúng..."

"Xin lỗi ngài vừa nói gì?"

Hai má Constantin đỏ bừng, và ông lại vội vàng biện hộ một lần nữa. "Hãy nhìn xem. Alexandra không phải là một đứa con gái thành thị được nuông chiều và kiêu căng, kẻ mà không bao giờ để tay mình lấm đất. Nó lớn lên ở thôn quê..."

Constantin dừng lại, vì phản ứng của Vasili rất hùng hồn. Điều đó giải thích được mọi thứ, có lẽ là ông nói ra thì tốt hơn.

Vị nam tước thở ra, tiếng thở của một người cha không còn biết nói gì nữa. "Ta thú thật là những hành động của con gái ta cần phải được chuyển sang một hướng mới. Và cũng như bất cứ cô dâu mới nào, một người chồng và con cái sẽ giúp đỡ được nó."

Vasili rên thầm trong bụng, bây giờ anh nghĩ không biết thái độ vừa rồi của anh đã được nam tước tính sẵn trong đầu hay không. Anh nói một cách thận trọng, "Ngài biết là con sống trong thành phố, ở gần cung điện. Cô ấy phải đi tham dự rất nhiều buổi nghi lễ, cuộc sống của cô ấy sẽ rất khác biệt với những gì cô ấy đã quen thuộc."

"Sự thay đổi là một chuyện tốt đối nó, tuy vậy nhưng ta cũng cảnh báo cho con biết là nó sẽ không bao giờ từ bỏ việc cỡi ngựa đâu."

Chuyện này thì có thể giải quyết được, Vasili nói, "hầu hết các công nương đều cỡi ngựa để tiêu khiển cả."

"Còn đua ngựa thì sao?"

"Rất ngược đời. Không có vị công nương nào đua ngựa cả... cô ấy đua ngựa à?"

"Thỉnh thoảng."

"Không còn nữa," Vasili nói một cách cứng rắn.

"Tuyệt vời."

Vasili ngã người xuống ghế. Anh đã cố tình nói vậy để làm cho nam nước không hài lòng, không phải là giúp cho ông giải quyết vấn đề với đứa con gái không bình thường của ông.

Cố dấu vẻ mặt đầy tuyệt vọng của mình, Vasili nói, "Dĩ nhiên là con có vài căn nhà ở vùng ngoại ô không xa thủ đô lắm. Con nghĩ là cô ấy có thể đeo đuổi... sở thích của cô ấy ở những nơi đó."

Constantin cười."Alexandra sẽ rất vui khi được nghe điều này."

Vasili cắn chặt răng chịu thua cuộc. Hy vọng cuối cùng của anh, ít nhất là đối với nam tước, là ông đã dối trá về chuyện hôn ước này. Đó là một hy vọng mong manh, nhưng Vasili lại có cảm giác tuyệt vọng một lần nữa.

"Con muốn xem tờ giao ước, thưa ngài. Bản sao của cha con đã không biết để ở đâu hay là đã bị thất lạc vì con đã không tìm được nó."

"Dĩ nhiên rồi."

Vasili hơi đỏ mặt khi nhìn thấy tờ giao ước đã được đặt ở đó, trên bàn giữa bọn họ. Constantin đưa nó cho anh, hiển nhiên là đã tính đến chuyện sẽ bị hỏi đến, và Vasili đã không mất nhiều thời gian để xem xét nó và nhìn thấy chữ ký của cha mình trên đó. Chút ít hy vọng cũng tiêu tan.

"Con có thể hỏi ngài là vì lý do gì ngài đã đợi đến bây giờ mới báo cho chúng tôi biết không?" Vasili vừa đưa tờ giao ước lại vừa hỏi."Con gái của ngài đã qua tuổi kết hôn so với đa số các cô gái khác."

"Đó cũng là do ta quá ích kỷ, muốn giữ nó lại bên mình một thời gian," Constantin nói. "Và nó cũng đã có một cuộc sống rất vui vẻ ở đây."

"Con không nghi ngờ gì về chuyện đó cả. Ngài có biết là cô ấy không muốn kết hôn với con không?"

"Nó đã nói với con như vậy à?"

"Đúng vậy."

Constantin điên cuồng suy nghĩ một lát trước khi phẩy tay như không đồng ý. "Có lẽ là nó quá lo lắng khi nghĩ đến chuyện phải thay đổi hoàn cảnh sống. Điều này luôn xảy ra ở các cô dâu... và cả các chú rể nữa."

"Thông thường thì những cảm nghĩ này phải che dấu trong lòng chứ," Vasili trả lời gần như là làm nhảm.

Constantin chặc lưỡi. "À, con đã phát hiện là đứa con gái của ta rất bộc trực. Ta thú thật là chuyện này cũng có đôi lúc làm cho người khác chùng hững, nhưng đối với nhiều người thì cũng thấy rất mới mẻ. Alexandra sẽ không phung phí thời gian mà sẽ đi thẳng ngay vào vấn đề. Nhưng con cũng không nên để tâm vào câu nói của nó quá. Không phải là nó không muốn kết hôn với con, mà là không muốn kết hôn với ai cả. Giống như ta đã nói, nó sẽ rất vui vẻ sống như thế này cho đến hết cuộc đời. Nhưng nó sẽ kết hôn với con, con phải tin ta."

Đó không phải là những gì Vasili hy vọng được nghe. "Thưa ngài, ngài có chắc là muốn ép buộc con gái của mình kết hôn với một người đàn ông mà cô ấy không muốn không?"

"Này, không muốn à?" Constantin cười làm cho Vasili gần như đỏ mặt. "Ta thấy rõ mọi chuyện khi nó gặp con lần đầu đấy, và ta dám chắc với con là trước kia chưa có một người đàn ông nào làm cho nó không thốt nên lời cả." Ngay cả cái gã người Anh đáng ghét đó cũng vậy.

Vasili không thể làm được chuyện gì khác. Anh không đạt được kết quả gì với nam tước. Ông ta chấp nhận anh và hiển nhiên là sẽ dùng bất cứ lý do gì để tiếp tục chấp nhận anh. Vasili biết rõ là anh cần phải bỏ công sức lên mình Alexandra, và anh không còn nhiều thời gian nữa.

Anh trấn an nam tước, "Con sẽ cố gắng hết sức mình với con gái của ngài." Đó không phải hoàn toàn láo toét, chỉ là câu nói của anh có một ý nghĩa khác. Anh đứng lên chấm dứt cuộc đàm thoại. "Bởi vì con đã bị chậm trễ khi đến đây. Con sợ là chúng con sẽ phải mau chóng rời khỏi đây, ngày mai là tốt nhất, trước khi thời tiết làm cho cuộc hành trình quá nguy hiểm."

Cuối cùng anh cũng đã làm cho ông bị ngạc nhiên.

"Nhưng chúng tôi còn chưa sắp xếp xong hôn lễ."

Vasili vờ như tiếc rẻ. "Con xin lỗi, nhưng chắc con đã quên nói với ngài là anh họ của con muốn hôn lễ được cử hành ở Cardinia, ngay trong cung điện. Đó là do hoàng hậu đã đề nghị, và Stefan vì quá yêu cho nên luôn chiều theo ý của cô ấy."

Constantin không có lời nào để đáp lại và không thể nghĩ ra được gì ngoại trừ tình trạng khó xử vì tình thế biến chuyển bất ngờ. "Nhưng ta không thể rời khỏi đây vào lúc này."

"Ngài có thể đợi đến mùa xuân năm sau và mang cô ấy đến Cardinia vậy," Vasili vội đề nghị.

Quá vội vàng, Constantin nhận thấy được, vì thế ông nói, "Không, ta cũng không cần có mặt ở hôn lễ của nó. Với hôn ước, các con cũng gần như là đã kết hôn rồi. Ta sẽ đợi cho đến khi nó sanh đứa con đầu lòng vậy."

Chúa ơi, người đàn ông này vừa mới gả con gái cho anh là đã tính đến chuyện cho anh làm cha liền, Vasili khiếp đảm nghĩ. "Nhưng cô ấy chắc chắn không buồn chứ?"

Khi mà nó đang quá giận ông à? Ông cố ngăn không khịt mũi. "Không đâu. Nó còn vui vì đã thoát được sự kiểm chế của ta nữa kìa."

Và thà là ở dưới sự kiểm chế của mình à, Vasili nghĩ, một ý nghĩ làm cho anh thấy thích thú, cho đến khi những chuyện lúc này trôi lên làm cho anh kinh hãi. Chuyện quyến rũ cô ta không còn là một khả năng có thể làm nữa, sự thật là không thể. Nhưng có lẽ dễ dàng làm cho cô ta từ chối hôn ước này nếu cha cô ta không có mặt ở đó để chứng kiến được cảnh anh cố tình làm cho mình thật đáng ghét... anh có thể làm cho cô từ hôn trước khi ngày mai bắt đầu.

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Đến đây, ngồi xuống nào, Vasily - con cho phép ta gọi con vậy chứ?"

Constantin không đợi nghe câu trả lời, ông trở lại ngồi xuống chiếc ghế ở sau bàn. Căn phòng sách được trang trí phù hợp với lứa tuổi của ông, sang trọng và không màu mè. Nó gợi cho Vasili nhớ đến căn phòng sách của cha anh trước khi Maria biến nó thành phòng thêu thùa sau khi ông qua đời.

"Tuy là chúng ta chưa bao giờ gặp mặt, ta có cảm giác như là ta đã biết con từ rất lâu," Constantin giải thích. "Bởi vì con là tất cả những gì mà cha con thích nói đến. Ông ấy rất tự hào về con và về sự thành công của con. Con có biết là ông ấy muốn khoe con và định đem con theo ông ấy khi đi du lịch và khi đi săn bắn, nhưng ông ấy cảm thấy việc học hành quan trọng hơn, nhất là khi con cùng học chung thầy với thái tử. Chuyện đó ông ấy cũng rất lấy làm tự hào vì bản thân ông ấy đã chưa bao giờ có được niềm vinh hạnh đấy vì đã không có quan hệ gì với hoàng tộc cho đến khi kết hôn với mẹ con. Nhưng ta biết ông ấy đã có ý định đưa con đến Nga sau khi con tròn mười tám tuổi. Ta nhớ rõ khi ông ấy..."

Constantin tiếp tục hồi tưởng lại kỷ niệm xa xưa hơn cả tiếng đồng hồ. Vasili cũng trả lời một hai tiếng theo phép lịch sự, ngoài ra anh chỉ ngồi yên lắng nghe một cách say sưa những chuyện về cha mà anh chưa từng biết đến. Trước khi nam tước chấm dứt câu chuyện, sự oán hận mà Vasili đã nung nấu với người đàn ông này giảm bớt, và khi Constantin nói câu "Con có biết là ta vẫn còn rất nhớ ông ấy không," thì nó biết mất hoàn toàn.

Thật buồn cười là Vasili cảm động như muốn khóc, gần như khóc. Anh đã không khóc kể từ khi còn là một đứa trẻ, và sự thôi thúc mà anh đang

cảm giác bây giờ làm cho anh thấy khó thở. Anh cũng rất nhớ cha mình, và cho đến lúc này anh mới nhận thức được anh nhớ ông đến dường nào. Một khi sự giận dữ của anh đối với cái chết của cha anh lắng xuống, anh đã cảm thấy rất hối hận, nhất là anh đã chưa bao giờ có cơ hội làm bạn với Simmeon, giống như Stefan đã làm bạn với cha anh ấy, Sandor, sau khi anh ấy trưởng thành.

Đây chẵn chẵn không phải là diễn biến mà Vasili mong đợi ở cuộc đàm thoại với nam tước. Dĩ nhiên là không có gì xảy ra như anh đã mong đợi cả, đặc biệt là cuộc gặp gỡ đầu tiên với vị hôn thê của anh.

Lời nhận xét của cô nếu nói không phải như anh mong đợi thì cũng không đủ. Anh đã hình dung ra một cô gái quý tộc được nuông chiều và rất se sua, là người mà anh có thể dễ dàng bắt nạt. Nhưng anh không thể nghĩ đến chuyện dọa nạt cô gái táo bạo anh vừa gặp. Cô ta nói những gì trong đầu của mình một cách trâng tráo mà không nghĩ đến nghi lễ. Cô ta ăn mặc như một kẻ thường dân, còn tệ hơn nữa là giống như một gã đàn ông thường dân. Và cách cô ta cỡi ngựa, giống như cô ta đã được sanh ra trên yên ngựa vậy. Cô ta nhìn không có vẻ gì như ngại ngùng sợ sệt cả. Và tại sao cô ta lại không muốn kết hôn với anh chứ?

Vasili không biết anh có cảm giác như thế nào về chuyện này, nhưng anh không cảm thấy thoải mái, giống như Lazar đã nghĩ. Anh đã bị từ chối. Bị từ chối. Đúng là một chuyện lạ đời đối với anh... thật ra, không hẳn là vậy.

Tanya cũng đã thẳng thừng từ chối anh khi cô được cho biết anh chính là vị vua mà cô sẽ phải kết hôn. "Cho dù là anh có cho tiền, tôi cũng sẽ không kết hôn với hoàng thượng của anh," là những gì cô đã nói. Dĩ nhiên là lúc đó cô đã không tin mình chính là công chúa Tatiana Janacek, hay tin chuyện cô đã được hứa hôn với vị vua đương thời của Cardinia khi vừa với chào đời. Tuy nhiên cho dù là cô có tin vào những chuyện đó thì mọi việc vẫn không diễn ra khác đi vì cô đã khích bác anh rất nhiều lần cũng như anh đã khinh miệt cô.

Nhưng lúc đó anh đã không có cảm giác bị từ chối. Cũng không có cảm giác gì làm cho anh bức bối giống như bây giờ. Và vì không thể biết là tại sao anh lại khó chịu chỉ càng làm cho anh bức tức thêm. Tuy nhiên anh đã cẩn thận che dấu cảm xúc của mình không để lộ cho nam tước thấy.

Lúc đầu anh đã có ý định xuất hiện trước mặt Constantin Rubliov như một người con rể khó ưa. Anh đã nghĩ, dựa theo kinh nghiệm của anh với đàn bà, là vị hôn thê của anh sẽ rất vui mừng là có được anh, và vì thế sẽ rất khó khuyên can được cả hai người nhà Rubliovs để từ bỏ hôn sự này, trong khi mà cha cô ta thì có thể dễ dàng cảm thấy bị xúc phạm. Nhưng sau khi lắng nghe nam tước hăng say nói một cách thành thật về cha anh, anh biết anh không thể làm vậy... ít ra thì không thể làm một cách lộ liễu như anh đã có dự tính.

Anh đã nói dối lý do vì sao anh đến muộn, đổ lỗi là có một người bạn đồng hành bị bệnh, khi mà sự thật thì anh đã cố tình lãng phí thời gian, ở lại vài ngày ở mỗi thành phố anh đi qua, có một lần ở lại cả tuần lễ... vì một cô gái tóc đỏ xinh đẹp... thay vì chỉ cần ngủ lại qua đêm. Sự chậm trễ đã làm cho cái lạnh giá của mùa đông đang đến cản trở cuộc hành trình. Nếu vì lý do nào đó anh phải đem Alexandra Rubliov trở về Cardina với anh, anh muốn thời tiết sẽ giúp làm cho cô ta hoảng sợ và quay đầu lại. Dĩ nhiên là anh sẽ cho cô nhiều lý do để chấm dứt hôn ước quái gở này, nhưng anh sẽ lợi dụng mọi cơ hội để giúp anh thành công, bao gồm cả thời tiết.

Bây giờ toàn bộ chiến dịch còn lại của anh, ít nhất là những chuyện liên quan đến nam tước phải bị gạt bỏ qua một bên. Anh sẽ không làm nhục cha mình trong mắt người đàn ông này bằng cách hành động như một đứa con đáng kinh tởm.

Nhưng anh cũng không cần phải quá hoàn hảo. Có lẽ anh có thể làm cho ông thất vọng bởi vì không có.. hay giả vờ như không có... những đức tính cần thiết hay có những thái độ mà ông hy vọng nhìn thấy ở anh. Anh chỉ cần tìm hiểu được chúng là gì.

"Về chuyện con gái của ngài?"

"Đúng, từ phòng vẽ ta đã nhìn thấy là con đã gặp nó."

Và Constantin không thể nào vui hơn nữa khi ông chứng kiến được tận mắt phản ứng của Alexandra với vị bá tước trẻ tuổi này. Ông cố kiềm chế sự thỏa mãn trong lòng, nó thật quá lớn nhưng ông cũng kiềm chế được.

"Ta thật hối hận là nó đã không ra mắt một cách hoàn hảo," ông tiếp tục. "Nhưng con thấy đó, suốt ngày nó làm việc với mấy con ngựa, và vì vậy nó phải ăn mặc như thế cho tiện, thay vì phải..."

"Làm việc với ngựa à?" Phản ứng ngạc nhiên của Vasili là thật, làm cho anh không đủ thời gian để suy nghĩ là anh có nên tán thành hay không. Nhưng giọng nói của anh đã lộ rõ và làm cho Constantin biện hộ.

"Suy cho cùng đây cũng là một trang trại gây giống ngựa," ông giải thích. "Và Alexandra là đứa con duy nhất trong ba đứa con gái của ta thích làm việc chung với những con ngựa. Ta có lẽ là không nên khuyến khích nó, nhưng ta đã làm vậy và một khi ta đã làm thì không còn đường quay lại nữa."

Vasili cảm thấy thỏa mãn là anh đã sử dụng đúng giọng điệu, ít ra thì cho mục đích của anh. Người cha rõ ràng đã cho phép cô con gái làm một công việc không bình thường, và Vasili sẽ không quá đáng nếu biểu lộ sự không tán đồng về chuyện này. Chuyện nam nước vôi vàng biện hộ đã nói cho anh biết là ông có lẽ là đã tính đến chuyện anh không tán đồng.

Và chỉ để mình không nghĩ sai, Vasili nói, "Ngài thật đã cho phép chuyện này à?"

Làm như là ta có thể cản được nó vậy, Constantin nghĩ trong đầu nhưng kìm lại không trả lời. Nếu ông nói ra thì Vasili sẽ phát hiện là vị hôn thê của anh rất cứng đầu và ngoan cố, ông sẽ nói ra sau khi hôn lễ đã cử hành vậy.

"Ta thấy không có gì nguy hại hết, và nó rất có năng khiếu với súc vật," ông trả lời, "Nó chăm sóc chúng, huấn luyện chúng, gây giống cho chúng..."

"Xin lỗi ngài vừa nói gì?"

Hai má Constantin đỏ bừng, và ông lại vội vàng biện hộ một lần nữa. "Hãy nhìn xem. Alexandra không phải là một đứa con gái thành thị được nuông chiều và kiêu căng, kẻ mà không bao giờ để tay mình lấm đất. Nó lớn lên ở thôn quê..."

Constantin dừng lại, vì phản ứng của Vasili rất hùng hồn. Điều đó giải thích được mọi thứ, có lẽ là ông nói ra thì tốt hơn.

Vị nam tước thở ra, tiếng thở của một người cha không còn biết nói gì nữa. "Ta thú thật là những hành động của con gái ta cần phải được chuyển sang một hướng mới. Và cũng như bất cứ cô dâu mới nào, một người chồng và con cái sẽ giúp đỡ được nó."

Vasili rên thầm trong bụng, bây giờ anh nghĩ không biết thái độ vừa rồi của anh đã được nam tước tính sẵn trong đầu hay không. Anh nói một cách thận trọng, "Ngài biết là con sống trong thành phố, ở gần cung điện. Cô ấy phải đi tham dự rất nhiều buổi nghi lễ, cuộc sống của cô ấy sẽ rất khác biệt với những gì cô ấy đã quen thuộc."

"Sự thay đổi là một chuyện tốt đối nó, tuy vậy nhưng ta cũng cảnh báo cho con biết là nó sẽ không bao giờ từ bỏ việc cỡi ngựa đâu."

Chuyện này thì có thể giải quyết được, Vasili nói, "hầu hết các công nương đều cỡi ngựa để tiêu khiển cả."

"Còn đua ngựa thì sao?"

"Rất ngược đời. Không có vị công nương nào đua ngựa cả... cô ấy đua ngựa à?"

"Thỉnh thoảng."

"Không còn nữa," Vasili nói một cách cứng rắn.

"Tuyệt vời."

Vasili ngã người xuống ghế. Anh đã cố tình nói vậy để làm cho nam nước không hài lòng, không phải là giúp cho ông giải quyết vấn đề với đứa con gái không bình thường của ông.

Cố dấu vẻ mặt đầy tuyệt vọng của mình, Vasili nói, "Dĩ nhiên là con có vài căn nhà ở vùng ngoại ô không xa thủ đô lắm. Con nghĩ là cô ấy có thể đeo đuổi... sở thích của cô ấy ở những nơi đó."

Constantin cười."Alexandra sẽ rất vui khi được nghe điều này."

Vasili cắn chặt răng chịu thua cuộc. Hy vọng cuối cùng của anh, ít nhất là đối với nam tước, là ông đã dối trá về chuyện hôn ước này. Đó là một hy vọng mong manh, nhưng Vasili lại có cảm giác tuyệt vọng một lần nữa.

"Con muốn xem tờ giao ước, thưa ngài. Bản sao của cha con đã không biết để ở đâu hay là đã bị thất lạc vì con đã không tìm được nó."

"Dĩ nhiên rồi."

Vasili hơi đỏ mặt khi nhìn thấy tờ giao ước đã được đặt ở đó, trên bàn giữa bọn họ. Constantin đưa nó cho anh, hiển nhiên là đã tính đến chuyện sẽ bị hỏi đến, và Vasili đã không mất nhiều thời gian để xem xét nó và nhìn thấy chữ ký của cha mình trên đó. Chút ít hy vọng cũng tiêu tan.

"Con có thể hỏi ngài là vì lý do gì ngài đã đợi đến bây giờ mới báo cho chúng tôi biết không?" Vasili vừa đưa tờ giao ước lại vừa hỏi."Con gái của ngài đã qua tuổi kết hôn so với đa số các cô gái khác."

"Đó cũng là do ta quá ích kỷ, muốn giữ nó lại bên mình một thời gian," Constantin nói. "Và nó cũng đã có một cuộc sống rất vui vẻ ở đây."

"Con không nghi ngờ gì về chuyện đó cả. Ngài có biết là cô ấy không muốn kết hôn với con không?"

"Nó đã nói với con như vậy à?"

"Đúng vậy."

Constantin điên cuồng suy nghĩ một lát trước khi phẩy tay như không đồng ý. "Có lẽ là nó quá lo lắng khi nghĩ đến chuyện phải thay đổi hoàn cảnh sống. Điều này luôn xảy ra ở các cô dâu... và cả các chú rể nữa."

"Thông thường thì những cảm nghĩ này phải che dấu trong lòng chứ," Vasili trả lời gần như là làm nhảm.

Constantin chặc lưỡi. "À, con đã phát hiện là đứa con gái của ta rất bộc trực. Ta thú thật là chuyện này cũng có đôi lúc làm cho người khác chững hững, nhưng đối với nhiều người thì cũng thấy rất mới mẻ. Alexandra sẽ không phung phí thời gian mà sẽ đi thẳng ngay vào vấn đề. Nhưng con cũng không nên để tâm vào câu nói của nó quá. Không phải là nó không muốn kết hôn với con, mà là không muốn kết hôn với ai cả. Giống như ta đã nói, nó sẽ rất vui vẻ sống như thế này cho đến hết cuộc đời. Nhưng nó sẽ kết hôn với con, con phải tin ta."

Đó không phải là những gì Vasili hy vọng được nghe. "Thưa ngài, ngài có chắc là muốn ép buộc con gái của mình kết hôn với một người đàn ông mà cô ấy không muốn không?"

"Này, không muốn à?" Constantin cười làm cho Vasili gần như đỏ mặt. "Ta thấy rõ mọi chuyện khi nó gặp con lần đầu đấy, và ta dám chắc với con là trước kia chưa có một người đàn ông nào làm cho nó không thốt nên lời cả." Ngay cả cái gã người Anh đáng ghét đó cũng vậy.

Vasili không thể làm được chuyện gì khác. Anh không đạt được kết quả gì với nam tước. Ông ta chấp nhận anh và hiển nhiên là sẽ dùng bất cứ lý do gì để tiếp tục chấp nhận anh. Vasili biết rõ là anh cần phải bỏ công sức lên mình Alexandra, và anh không còn nhiều thời gian nữa.

Anh trấn an nam tước, "Con sẽ cố gắng hết sức mình với con gái của ngài." Đó không phải hoàn toàn láo toét, chỉ là câu nói của anh có một ý nghĩa khác. Anh đứng lên chấm dứt cuộc đàm thoại. "Bởi vì con đã bị chậm trễ khi đến đây. Con sợ là chúng con sẽ phải mau chóng rời khỏi đây, ngày mai là tốt nhất, trước khi thời tiết làm cho cuộc hành trình quá nguy hiểm."

Cuối cùng anh cũng đã làm cho ông bị ngạc nhiên.

"Nhưng chúng tôi còn chưa sắp xếp xong hôn lễ."

Vasili vờ như tiếc rẻ. "Con xin lỗi, nhưng chắc con đã quên nói với ngài là anh họ của con muốn hôn lễ được cử hành ở Cardinia, ngay trong cung điện. Đó là do hoàng hậu đã đề nghị, và Stefan vì quá yêu cho nên luôn chiều theo ý của cô ấy."

Constantin không có lời nào để đáp lại và không thể nghĩ ra được gì ngoại trừ tình trạng khó xử vì tình thế biến chuyển bất ngờ. "Nhưng ta không thể rời khỏi đây vào lúc này."

"Ngài có thể đợi đến mùa xuân năm sau và mang cô ấy đến Cardinia vậy," Vasili vội đề nghị.

Quá vội vàng, Constantin nhận thấy được, vì thế ông nói, "Không, ta cũng không cần có mặt ở hôn lễ của nó. Với hôn ước, các con cũng gần như là đã kết hôn rồi. Ta sẽ đợi cho đến khi nó sanh đứa con đầu lòng vậy."

Chúa ơi, người đàn ông này vừa mới gả con gái cho anh là đã tính đến chuyện cho anh làm cha liền, Vasili khiếp đảm nghĩ. "Nhưng cô ấy chắc chắn không buồn chứ?"

Khi mà nó đang quá giận ông à? Ông cố ngăn không khịt mũi. "Không đâu. Nó còn vui vì đã thoát được sự kiểm chế của ta nữa kìa."

Và thà là ở dưới sự kiểm chế của mình à, Vasili nghĩ, một ý nghĩ làm cho anh thấy thích thú, cho đến khi những chuyện lúc này trôi lên làm cho anh kinh hãi. Chuyện quyến rũ cô ta không còn là một khả năng có thể làm nữa, sự thật là không thể. Nhưng có lẽ dễ dàng làm cho cô ta từ chối hôn ước này nếu cha cô ta không có mặt ở đó để chứng kiến được cảnh anh cố tình làm cho mình thật đáng ghét... anh có thể làm cho cô từ hôn trước khi ngày mai bắt đầu.

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Constantin ngồi sau bàn chờ đợi, ông biết chắc chắn là Alexandra sẽ xông ngay vào đây khi nó nhìn thấy cậu ta rời khỏi. Không đầy 2 phút cô xuất hiện. Nhất định là cô đang rình ở bên ngoài và chờ cho đến khi bá tước rời khỏi phòng. Cô sẽ cố tránh mặt Vasili và Constantin không thể nào được may mắn đến như thế.

Cô vẫn còn chưa thay đổi y phục và nhìn không giống một cô con gái tí nào cả. Sau khi Vasili nói với ông về những gì cô đã nói với anh, Constantin lo là cô đã cố tình nói vậy. Đó là cách mà cô chống đối lại ông, và dựa vào kinh nghiệm ông biết là cô có thể sẽ rất cứng đầu về chuyện này. Ông ước gì ông có thể đi chung với bọn họ, chỉ để tận mắt nhìn thấy những chuyện thô lỗ của cô được uốn cong bởi một người đàn ông mà theo cách nhìn của ông, là một người có rất nhiều kinh nghiệm với đàn bà.

Nghĩ kỹ lại, ông kết luận là chuyển biến này có thể sẽ rất là có ích. Nếu như dự định ban đầu được thi hành là họ sẽ cử hành hôn lễ trong tuần này, vậy thì có rất ít thời gian để cho họ hiểu nhau. Nhưng nếu cùng nhau về Cardinia trước, cuộc hành trình có thể kéo dài đến cả tháng trời tùy theo những trở ngại mà họ gặp ở dọc đường, sẽ cho Vasili cơ hội đeo đuổi Alexandra và làm cho cô gục ngã hoàn toàn trước khi họ cử hành hôn lễ.

Biết rõ tánh tình của con gái mình, Constantin có cảm giác là cô sẽ không biết ơn ông về chuyện này, còn chưa đâu. Và giống như ông đã mong đợi, cô đi thẳng vào lý do tại sao cô đến đây.

"Chừng nào hẵn rời khỏi vậy?" cô thắc mắc.

"Hai con sẽ rời khỏi vào ngày mai."

"Hai con à? Vậy là hẳn vẫn còn chưa rút lui hả?"

"Chuyện gì đã làm cho con đã nghĩ vậy chứ? Vì những gì con đã nói với cậu ấy à? Con làm cho cha thấy thất vọng quá, Alexandra. Cha đã nghĩ là danh dự gia đình đối với con còn quan trọng hơn..."

"Đủ rồi!" cô thét lên. "Con chỉ là muốn chấm dứt chuyện như đùa này bằng cách nói cho anh ta biết sự thật. Nhưng nếu anh ta muốn có một người đàn bà, người mà không muốn có anh ta.. thì con phải nên biết là nói với anh ta cũng bằng thừa thôi."

Khi cô không nói gì thêm nữa, ông do dự hỏi. "Nhưng con sẽ kết hôn với cậu ấy chứ?"

"Con sẽ không phải là người rút lui," cô trả lời một cách chua chát giống như cảm giác của cô bây giờ.

"Nhưng con nghĩ là cậu ấy sẽ rút lui hả?"

"Một khi anh ta biết rõ con..."

"Mẹ kiếp, Alex, cha biết con đã bị cậu ấy thu hút. Cha tận mắt nhìn thấy đấy."

Cô nhún vai như chuyện đó không làm khác đi được vấn đề, nhưng giọng nói của cô thì rất sôi nổi. "Con không thể chối là điều kiện của anh ta rất tốt, quá đẹp trai làm cho anh ta dương dương tự đắc, nhưng có tánh tình của một con sâu... một con sâu dâm dăng."

"Con có lý do gì khi nói vậy?" ông nghiêm nghị hỏi.

"Nội chuyện anh ta tán tỉnh con... trước khi anh ta biết con là vợ hôn thê của anh ta thì cũng đủ nói rõ rồi."

"Bộ con có nhiều kinh nghiệm với đàn ông lắm để cho con có thể phân biệt được sự khác biệt giữa sự tán tỉnh và thân thiện à?"

Alexandra khịt mũi. "Muốn thân thiện thì cũng không cần phải dùng từ "em yêu" "

Thay vì là một người cha sẽ nổi giận vì đứa con gái của mình bị tán tỉnh, ông chỉ cười. "Cha rất vui khi nghe được là cậu ta cũng đã bị con thu hút, ngay cả trong khi con ăn mặc như vậy. Và vì chúng ta cũng đã xác minh được chuyện con cũng bị cậu ta thu hút..."

"Chúng ta đã không xác minh được chuyện đó," cô nóng nảy cắt ngang.

Nhưng Constantin lờ cô và nói tiếp, "... con có thể ít ra là thử thích cậu ta chứ."

Cô không để ông đợi lâu, cô nói, "Được thôi, con sẽ thử."

Constantin nhấp nháy mắt ngạc nhiên. "Con sẽ làm à?"

Đó là lời nói dối cho nên cô không thể lặp lại, vì thế thay vào đó cô hỏi, "Lúc này cha nói ngày mai hai con sẽ rời khỏi là có nghĩa gì?"

"Cha sợ là tình hình có chút thay đổi. Cha đã cho rằng con sẽ cử hành hôn lễ ở đây, trong vòng vài ngày tới, nhưng con sẽ có một hôn lễ trang trọng ở cung điện ở Cardinia... vì hoàng đế của họ muốn vậy."

"Vậy thì hẳn làm khó con rồi vì con không có đủ thời giờ để thu dọn hành lý."

Cô nói một cách khô khan, lý do của cô thật chính đáng, ít ra thì đối với cha cô. Suy cho cùng thì phụ nữ thì rất nổi tiếng trong việc phải tốn ít nhất là vài ngày, có khi là vài tuần để chuẩn bị cho một chuyến đi xa. Và tuy là

Alexandra luôn mang theo rất ít hành lý mỗi khi đi xa, nhưng cô phải mất hết mấy ngày để chuẩn bị trước.

"Con sai rồi, Alex. Cậu ấy không phải là cố tình làm khó con. Chỉ là thời gian không cho phép thôi. Vì cậu ấy đã bị chậm trễ khi đến đây cho nên các con phải nhanh chóng lên đường mau, để tránh những trận bão tuyết trên núi."

Đôi chân mày cô nhíu lại với vẻ thích thú. "Con rất thích tuyết. Ý cha là hẳn không thích hả?"

Vì cô cười một cách hớn hở khi hỏi câu này làm cho Constantin rên thầm trong bụng. "Con sẽ không cố tình làm trễ nải cuộc hành trình chứ?"

"Để trì hoãn hôn lễ ư? " Cô cười càng rộng miệng hơn. "Cha nghĩ sao? Bên cạnh đó cũng phải để cho anh ta biết sống bên cạnh con sẽ ra sao chứ."

"Alexandra, cha muốn con đối xử như..."

"Con chỉ hứa với cha một chuyện thôi và con cũng đã làm rồi, Papa, và cha đã rất là may mắn khi con đã hứa đấy."

Mặt ông đỏ bừng vì giận. "Con đã nói là con sẽ thử thích cậu ấy."

"Ồ, con sẽ cố mà, và con sẽ có rất nhiều thời gian để làm chuyện đó trước khi hôn lễ được cử hành. Tuy nhiên không phải là vào tối nay, vì thế tối nay cha sẽ phải tiếp đãi anh ta một mình thôi. Con có rất nhiều chuyện phải thu xếp, suy cho cùng thì con cũng sẽ cần có một cỗ xe để chở hết những chiếc rương của con."

"Con sẽ mang theo ít hành lý thôi, mẹ kiếp, giống như con hay làm đấy. Cha sẽ không để các con bị kẹt giữa những cơn bão tuyết trên núi chỉ vì sự ương ngạnh của con. Cha sẽ gửi toàn bộ đồ đạc của con một khi..."

"Vậy thì phải xài đến hai cỡ xe rồi," cô nói và đi về phía cửa.

"Alex!"

Cô nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại sau lưng. Cô rất muốn đập mạnh nó, liệng đồ đạc, la hét, nhưng không giải quyết được gì khi trận chiến này cô đã là người thua cuộc, ít ra là đối với cha cô. Cô vẫn cảm thấy đau vì bị phản bội, và không biết là sau này cô có thể tha thứ cho ông không. Sáng nay cô đã thức dậy như mọi ngày, bây giờ thì cả thế giới như bị đảo lộn và không thể trả nó về chỗ cũ một cách dễ dàng được.

Nhưng cô sẽ thử. Chắc chắn là cô sẽ thấy chướng tai khi nghe đến chuyện hôn lễ sẽ vẫn được cử hành nhưng cô sẽ nhanh chóng giải quyết chuyện này theo như ý nguyện, cô nhất định sẽ không chịu thua gã Cardinian đó. Sự giận dữ sôi âm ỉ trong lòng cô không chỉ là với riêng cha cô nữa. Bây giờ cô cảm thấy tức như điên với cái gã kiêu căng hợm hĩnh có bản mặt đẹp trai đó. Anh ta dám nói với cha những gì cô đã nói với anh ta à? Và anh ta dám cả gan bò lê đến đây để rồi ép cô phải nhanh chóng lên đường ư?

Hai bàn tay cô nắm chặt lại khi cô đi hăm hăm lên lầu, và đập âm ỉ vào cánh cửa căn phòng khách mà cô đoán là bá tước đã được sắp xếp ở đây. Cô mang máng nhận thức được là có ba cô người hầu đang đứng lảng vảng ở cuối hành lang, nhưng cô không thèm đếm xỉa đến, cũng như không biết là vị hôn phu của cô như là ánh đèn đối với những con thiêu thân, luôn thu hút đàn bà đến gần anh. Vì cô không muốn có quan hệ gì với anh nữa cho nên không có gì là ngạc nhiên khi cô không nhìn ra được chuyện này.

Tuy nhiên cô đã đi đúng phòng. Vasili Petroff đột ngột đứng trước mặt cô, ăn mặc không chỉnh tề, áo choàng và giày ủng đã được cởi ra, áo sơ mi trắng thì mở hết cúc, đuôi áo nhăn nhúm vì đã bị bỏ vào quần, khoảng ngực trước và bụng lộ ra. Mắt cô như bị dính chặt ở vùng ngực của anh, ở đó có vài cọng lông nhạt màu đến nỗi không thể nhìn thấy được nếu không để ý

đến. Cả người anh ta vàng rực, giống như một con sư tử màu vàng hung, và vì rất giống sư tử cho nên anh ta luôn rình rập con mồi của mình và rất là nguy hiểm. Cô biết rõ như vậy theo bản năng của mình.

"À là cô gái mà tôi muốn gặp đây."

Cách nói chuyện của anh ta giống như hạ cố và là một xỉ nhục đối với cô. Không khó đoán được là tại sao. Cô vẫn còn đang mặc bồ đồ làm việc, ngoại trừ chiếc mũ và áo choàng. Cô đã không màng chải lại tóc sau khi đi cưỡi ngựa về. Mái tóc được cột gọn ghẽ sáng nay bây giờ không còn được gọn gàng nữa, và không có chiếc mũ ở đó để giữ chúng lại, một vài lọn tóc xoắn tung xuống vai cô. Những người biết rành cô thì đã quen nhìn thấy cô trong tình trạng này, vì cô ít khi chú ý đến bề ngoài của mình. Nhưng khách lạ thì không như vậy.

Khi cô ngược lên nhìn mặt anh, và sững sốt khi thấy anh mỉm cười. Và đúng là một nụ cười chết người. Bụng cô thắt lại, cảm giác thật kỳ lạ, cô gần như muốn cười khúc khích. Cô chưa bao giờ cười khúc khích cả. Cô cũng chưa bao giờ lúng túng không thốt nên lời, nhưng đây là lần thứ hai trong ngày, chữ nghĩa đã bỏ rơi cô.

Thật không thể tin được là chỉ mới vài tiếng đồng hồ thôi, trí nhớ của cô về anh đã không hiện hữu. Anh ta thật đẹp trai, cô thấy khó mà nhìn anh và giữ được bình tĩnh, hay suy nghĩ được gì. Vì Chúa, không phải cô phải cố giữ bình tĩnh mỗi khi gặp người đàn ông này chứ?

Cô bị kéo vào phòng và nghe tiếng cánh cửa đóng lại sau lưng làm cho cô tỉnh cơn mộng. Cô nhú mào và nói. "Bộ anh định quyến rũ tôi ở đây hả?"

Mắt anh xem xét kỹ mọi chỗ trên thân thể cô, nhưng cô vẫn lúng túng khi anh lờ đi câu hỏi của cô và nhận xét một cách ngạc nhiên, "Chúa ơi, cô nhìn giống như vừa mới leo xuống giường vậy."

Cho dù là không có câu nói như hạ nhục đó, nội sự xem xét tỉ mỉ của anh không thôi cũng đủ làm cho cô nổi giận, và cô nhớ lại sự giận dữ mà lúc này cô đã có trước khi nhìn vào mặt anh. "Tôi nay không biết tôi có được leo lên giường nữa không đây. Thật phải cảm ơn anh đấy vì tối nay tôi sẽ bận thu xếp hành lý suốt đêm."

Anh dừng lại và nhìn cô giống như là anh muốn nhìn thấy cô ở trên giường, nhất là giường của anh, và nhún vai nói trớ đi, "Để trả lời câu hỏi của cô, đây là nơi tôi có thể nói cho cô biết là tôi và cô cùng đứng chung một chiến tuyến đấy. Tôi cũng không muốn kết hôn, vì thế nếu như cô nói với cha mình là cô không muốn làm đám cưới thì tôi sẽ rời khỏi đây vào ngày mai và cô không cần phải đi chung với tôi, còn nữa tối nay cô cũng sẽ không bị mất ngủ vì phải bận rộn thu xếp hành lý."

"Anh muốn tôi hủy hôn trước à?"

"Dĩ nhiên rồi," anh nói với thái độ kể cả. "Ai cũng biết là phụ nữ luôn nổi tiếng trong việc thay đổi ý định mà."

"Tôi thì không biết đấy. Nhưng trong trường hợp này nó có liên quan đến danh dự và lời thề mà đối với tôi thì nó rất có ý nghĩa, tuy là tôi ước gì là không. Vì thế anh phải là người đổi ý và từ hôn thôi, và tôi sẽ rất biết ơn anh nếu như anh giải quyết chuyện này sớm trước khi anh làm lãng phí thêm thời gian của tôi vì phải đi Cardinia."

"Không thể nào," anh trả lời, bắt đầu biểu lộ sự cáu tiết, "Chỉ cần nói với cha cô là cô không muốn kết hôn với tôi. Đối với cô đâu có khó khăn gì chứ?"

"Tôi đã nói với cha như thế rồi, đồ đàn độn, rõ ràng là không có kết quả. Nhưng tôi cũng đã hứa với cha là tôi sẽ kết hôn với anh... nếu như anh không từ hôn." và rồi cô thở dài. La lối lớn tiếng với anh thì cũng chẳng giúp được gì. Cô ép mình phải nói lý lẽ. "Này, chỉ cần chúng ta thật lòng với

nhau, bá tước Petroff, và đồng tình là cả hai chúng ta đều không muốn kết hôn thì tại sao anh lại không sử dụng cái lý do hiển nhiên đó và nói với cha tôi là tôi không xứng làm vợ của anh?"

"Đúng là một ý kiến hay, ngoài trừ đó là lời nói dối. Thật là không may là vì cô là một nữ nam tước cho nên rất xứng với tôi. Chuyện tôi không muốn kết hôn với cô, hay bất cứ người đàn bà nào khác, ít ra thì cũng không có lý do gì để tôi phải đi ngược lại với ước nguyện của cha mình, chuyện này mẹ tôi đã chắc chắn vậy."

Cô nhìn anh với vẻ kính tởm. "Anh để cho mẹ anh quyết định cuộc sống của anh à?"

Cô đã chọc trúng anh. Anh đỏ mặt, găm gù, "Cô cũng để cha cô quyết định cuộc sống của cô vậy!"

"Cha tôi là một trong hai người đã xếp đặt cuộc hôn nhân kỳ cục này. Tôi không thể đối diện với ông nữa nếu tôi không giữ lời hứa cho ông. Nhưng cha anh thì đã qua đời rồi."

"Đó cũng chính là lý do tôi không thể nào thoát ra được cuộc hôn nhân này. Cha tôi không còn sống để tôi có thể bàn lại với ông, nhưng cha cô thì còn đó. Vì vậy hãy thay đổi ý định đi cô hai... hay là cô cần tôi nói cho cô biết cuộc sống sau hôn nhân của chúng ta sẽ như thế nào? Tôi hứa với cô là cô sẽ không bao giờ là gì của tôi ngoài sự phiền toái, tuy là chuyện này tôi sẽ ráng lờ đi. Để chiều lòng mẹ tôi, tôi muốn cô sanh con nối dòng cho tôi rồi cô sẽ được tự do để đeo đuổi những gì mình muốn, giống như tôi cũng vậy. Cuộc sống của tôi sẽ không thay đổi gì, nhưng cuộc sống của cô thì có đấy. Vậy cô có chấp nhận được không?"

Alexandra cắn chặt răng trước khi cô cố mỉm cười. "Dĩ nhiên rồi, nếu như anh có thể chịu đựng nổi sự xấu hổ ở giữa đám đông."

"Cô nói gì?"

"Để tôi cảnh báo anh trước nhé. Nếu anh ép tôi làm đám cưới anh, anh sẽ là của tôi, và tôi không thích chia sẻ với người khác những gì thuộc về tôi. Và anh sẽ không thể nào bỏ rơi được tôi, tôi hứa chắc với anh đấy." Và rồi cô sử dụng lại lời nói của anh lúc này."Vậy anh có chấp nhận được không?"

Anh bước một bước lại gần cô để chiều cao của anh có thể lấn át được cô, nhưng cô đã không nhúc nhích."Tôi không thích bị đe dọa đâu."

"Ai đe dọa ai chứ? Anh đã nói cho tôi biết cuộc sống sau này của tôi sẽ ra sao cho nên tôi chỉ nói cho anh biết là tôi sẽ phản ứng lại làm sao thôi. Nếu tôi là anh thì tối nay tôi sẽ gác tay lên trán suy nghĩ đấy, Petroff. Dù sao thì đây cũng là đêm sau cùng anh có được một giấc ngủ bình yên đấy."

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Alexandra đóng cánh cửa phòng Vasili lại một cách nhẹ nhàng, giống như cô đã làm khi nãy với cánh cửa phòng sách của cha mình, nhưng cô đã không làm vậy với cánh cửa phòng cô, nó nằm ở cuối hành lang. Cô giận muốn điên lên. Hẳn ta dám hăm dọa cô với cuộc sống không tình yêu à, với những cô nhân tình... chắc chắc là cô không hiểu sai ý của anh ta... và sanh con cho anh ta ư? Sanh con! Anh ta đã cám dỗ cô mà không hay biết, đồ vô lại, đồ con lợn kiêu căng! vì đã nhắc đến chuyện duy nhất mà cô muốn. Nhưng không phải là từ anh ta. Từ bất cứ người đàn ông nào cũng được nhưng không phải là anh ta.

Căn phòng của cô không phải là không có người. Chuyện cô âm ỉ xông vào làm cho Nina giật nảy mình vì đang khom lưng xếp đồ vào chiếc valy được đặt ở trên giường, và Bojik thì gù cô trước khi nó nhìn thấy ai là người đã gây ra tiếng ồn và nhào tới chân Alexandra như xin lỗi.

Chiều nay cô đã nhốt nó ở trong phòng vì trong nhà đang có khách, và nó thì không thích người lạ. Đứng ra cô nên thả nó ra. Để cho nó chạy lung tung trong nhà làm những chuyện nó luôn thích làm với những người lạ mặt. Một mảng da lở lói sau lưng kẻ hợm hĩnh đó có thể trả được thù cho cô.

Ý nghĩ này làm cho cô bình tâm lại. Cô đã không nhận thức được là mình có thể trở nên thù hằn như thế này... ít ra trong suy nghĩ của cô là vậy. Cô chưa bao giờ sử dụng sức vật để làm vũ khí ngoại trừ mỗi khi cần tự vệ, nhưng chỉ cần nghĩ thôi cũng đủ làm cho cô cảm thấy thoải mái khi tưởng tượng đến viễn cảnh gã Cardinian phải thét lên vì đau đớn.

Sau khi vuốt đầu con chó sẵn để cho nó biết là cô không giận vì nó đã gù cô khi cô vừa mới bước vào, cô nhìn sang Nina, những chiếc túi, và một đồng áo quần trải dài khắp giường của cô. "Vậy là cô đã nghe rồi hả?"

"Mọi người ai cũng nghe cả," Nina cố giữ trung lập. "Chuyện chúng tôi không biết là cô sẽ làm gì thôi. Vì thế tôi đã bắt đầu thu xếp hành lý phòng khi cô quyết định kết hôn với anh ta, nhưng tôi có thể để chúng lại chỗ cũ nhanh thôi."

Nina đã không để lộ ra phản ứng gì cho Alexandra biết là cô muốn nghe điều gì, ngay cả khi cô đã có chủ kiến rõ ràng và đã quyết định là Alexandra nên làm gì. Vì lòng trung thành, cô sẽ ủng hộ bất cứ chuyện gì Alexandra quyết định làm, cho dù là bọn họ sẽ gây gổ một chập nếu Nina nghĩ Alexandra đã quyết định sai lầm. Alexandra yêu thích cô vì điểm này.

Đối với người bên ngoài thì bọn họ không ngang bằng nhau về địa vị, và vẻ bề ngoài của họ thật sự trái ngược nhau. Tóc Nina thì màu đen xoắn tít từng lọn, và đôi mắt to màu xanh da trời làm cho cô có tia mắt nhìn như của một con cú mỗi khi cô bực mình vì chuyện gì. Cô là một người dễ thương hơi mập một chút, hơi thấp với hai lúm đồng tiền. Nhưng bọn họ rất thân thiết với nhau.

Alexandra ngồi ở mép giường và đưa tay vuốt chiếc áo dạ hội màu tím hoa cà, hồi tưởng lại cái lần cô mặc nó. Tối đó cô đã nhận được nọ hôn đầu... từ Christopher, và nó không giống như những gì cô đã tưởng tượng về nọ hôn.

Cô giơ nó lên và hỏi Nina. "Cô mang theo cái này để làm gì?"

"Cô cần nó để mặc khi kết hôn," cô gái nói một cách thực dụng.

Alexandra cầu mong là chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra, và nếu có cô sẽ khẳng khẳng muốn có một chiếc áo cưới thật cầu kỳ để kéo dài thời gian. Có lẽ là một chiếc áo cưới màu đen.

"Đừng sử dụng túi," cô nói một cách quyết đoán. "Tôi muốn xài rượu, và càng nhiều càng tốt. Kêu người moi chúng ra ở trên gác lửng, và rồi đi xin, đi mượn hay đi ăn cắp thêm vài cái nữa. Tôi muốn có đủ rượu để chất đầy hai cỗ xe."

Nina không thể không phát biểu ý kiến của cô nữa. Cô cười toét miệng. "Vậy là cô thật sự sẽ kết hôn với ông em họ của đức vua hả?"

Alexandra lờ đi sự vui mừng của cô bạn. "Không. Tôi đã hứa là tôi sẽ làm, nhưng cũng không có nghĩa là nó sẽ xảy ra... nếu như tôi có thể làm được điều đó. Vị hôn phu của tôi nghĩ là anh ta không thể từ hôn... tôi biết là tôi cũng không thể nào... và đã gây với anh ta một chập. Vì thế tôi chỉ cần chứng minh cho anh ta thấy tôi sẽ là một cô vợ tồi như thế nào thôi."

"Nhưng cô rất xứng đôi với anh ta đấy," Nina nói.

"Anh ta thì không cho là vậy. Nhưng dù sao đi nữa thì anh ta cũng sẽ không biết được điều này, và anh ta chắc chắn sẽ không biết khi tôi giải quyết xong chuyện này."

Nina ngồi xuống cạnh cô và do dự hỏi, "Tại sao cô lại không muốn kết hôn với anh ấy?"

"Để phản bội Christopher à?"

"Christopher đáng bị phản bội mà," Nina lẩm bẩm.

Alexandra thở dài, cô đã không chuẩn bị để gây với cô bạn về chuyện tình của cô... một lần nữa. Trong đám anh em nhà Razins, không một ai nói tốt về Christopher cả... đặc biệt nhất là Nina... và cô đã quá mệt mỏi vì phải cứ bênh vực cho anh khi mà không có gì có thể giúp cô chống đỡ cho sự chung thủy đó.

"Ngay cả nếu như tôi không đang yêu ai thì tôi cũng sẽ không kết hôn với cái gã kiêu căng người Cardinia đó. Và trước khi cô muốn gây gổ thì cô nên biết là hẳn ta cũng không muốn kết hôn với tôi"

Nina ngạc nhiên, đầy căm phẫn. "Anh ta đã nói vậy thật à?"

"Đúng vậy. Nhưng anh ta vẫn tính là sẽ hy sinh cả anh ta và tôi đấy, cho dù là cha anh ta không còn sống để cảm thấy bị mất mặt vì anh ta đã hủy hôn. Và nếu như cô muốn nghe kế hoạch của anh ta sau khi kết hôn thì tôi nói cho cô biết, anh ta định để tôi sanh con cho anh ta rồi ruồng bỏ tôi. Anh ta đã nói thẳng vào mặt tôi là anh ta có rất nhiều nhân tình và sẽ tiếp tục giữ những mối quan hệ đó. Dĩ nhiên là anh ta đã rất rộng lượng và cho phép tôi có nhân tình luôn."

"Anh ta đã nói vậy thật à?"

"Đúng thế."

Nina nổi giận. "Vậy thì cô không được kết hôn với anh ta. Tôi sẽ không để cho cô làm điều đó đâu. Và cha của cô cũng vậy nữa, một khi cô nói cho ông ấy biết chuyện này."

Alexandra khịt mũi khi nghe câu đó. "Đó chỉ là ý nghĩ của cô thôi. Tôi đã nói với cha chuyện anh ta đã tán tỉnh tôi trước khi biết rõ tôi là ai rồi, và cha đã rất vui mừng. Petroff đã chứng tỏ mình là một kẻ phóng đảng, nhưng cha chỉ xem chuyện ấy như là vì anh ta đã bị tôi thu hút. Vì thế Papa sẽ không tin vào câu chuyện này đâu, sẽ không tin khi mà ông biết rõ là tôi không muốn hôn ước này. Ông sẽ nghĩ là tôi bịa ra và có lẽ là sẽ thấy xấu hổ và không dám đối chất với Petroff về chuyện này. Cho dù là Papa có đối chất với anh ta đi nữa thì tôi dám cá là cái gã công tử bột hống hách đó sẽ hèn nhát và chối ngay. Suy cho cùng, họ cũng đã gặp mặt nhau và hình như rất ăn ý với nhau."

Nina nhìn đăm đăm xuống sàn nhà một lát rồi mới đáp lại, "Nghe ra giống như là cô sẽ có một... cuộc hôn nhân quý tộc."

Alexandra ngả người ra giường ôm bụng cười. Nina xoay đầu lại căn nhắc cô.

"Không có gì tức cười cả." cô gái trẻ nói.

"Tôi biết." Nhưng Alexandra vẫn còn cười toét miệng. "Tôi không bị mù đâu sau khi đã tham dự rất nhiều buổi tiệc trong thành phố, nhất là ở St. Petersburg. Hơn phân nửa những người có mặt ở đó đều có gia đình và đều ngoại tình cả. Và càng kinh khủng hơn là những người đàn bà bàn tán về những chuyện đó, một là nói xấu về chuyện người khác ngoại tình, nếu không thì cũng lái nhải về chuyện ngoại tình của chính bản thân họ. Tôi có thể hiểu là chuyện mà gã Cardinia đề nghị là chuyện bình thường trong giới thượng lưu của anh ta. Tôi chỉ không thể tin được là anh ta đã nghĩ là tôi không biết rõ điều này, vì anh ta đã cố gắng làm cho tôi sợ hãi để hủy hôn, không phải là thật sự muốn nói với tôi về cuộc sống hôn nhân sau này."

"Nhưng cô không muốn có một cuộc hôn nhân như vậy đâu. Cô có tính chiếm hữu rất cao và sẽ không chịu đựng..."

"Tôi không có vậy."

"Tôi hiểu rành cô quá mà, Alex. Cô sẽ dùng roi ngựa quất người chồng nếu anh ta không chung thủy với cô đấy."

"Tôi sẽ không làm vậy," Alexandra kịch liệt phản đối.

Cô biết rõ là mình đã nói khác với Vasili nhưng chỉ là để hù anh ta, cô chắc chắn là đã không có ý như vậy.

Cô nói thêm cho chắc ăn, "Tôi không quan tâm đến chuyện gã đó ngủ với ai trước hay sau hôn... thôi bỏ qua đi, cũng sẽ không có một cuộc hôn lễ

nào đâu. Tôi đã nói với cô rồi, tôi không có ý định kết hôn với anh ta."

"Nếu cô có thể làm được điều đó kìa, vậy cô có dự định gì?"

Alexandra đưa một cánh tay lên che mắt rồi thở dài. "Tôi không biết. Điều duy nhất tôi nghĩ được bây giờ là trì hoãn cuộc hành trình này bằng cách đem theo nhiều xe."

"Chuyện này sẽ làm cho anh ta bực mình nhưng sẽ không làm cho anh ta hủy hôn với cô đâu," Nina chỉ ra.

"Tôi biết, vậy thì hãy nghĩ cách dùm tôi đi. Chuyện gì sẽ làm cho một người đàn ông phản đối không kết hôn khi mà anh ta đã đồng ý rồi?"

"Xung khắc," Nina đề nghị.

"Xấu hổ," Alexandra nói thêm.

"Kinh tởm..."

"Đợi đã, tôi có thể làm được điều đó," Alex reo lên rồi ngồi dậy.

"Tốt, bởi vì cô không thể nào gây ra được chuyện xung khắc với anh ta cho dù là cô có cố gắng cách mấy đi chăng nữa. Và tôi nghĩ cô cũng sẽ không thể nào làm cho anh ta kinh tởm đâu."

"Tôi đã làm rồi." Alexandra cười. "Vì anh ta là một người kiêu căng và luôn có thái độ khinh thị, anh ta đã không thích cách tôi ăn mặc, đã nghĩ tôi thật là kinh tởm, hay đại khái là vậy qua cách thể hiện của anh ta. Và cô có thể chắc chắn là anh ta không thích tánh tình bộc trực của tôi. Vậy là được rồi, Nina."

"Được chuyện gì? cô cũng vẫn còn hôn ước với anh ta đấy, vậy thì chuyện đó đâu có giúp được gì đâu?"

"Còn chưa, nhưng rồi anh ta chỉ vừa mới gặp tôi thôi, anh ta còn chưa thấy con người mới của tôi mà."

"À, chút ít diễn xuất." Nina gật đầu. "Có phải đó là chuyện cô định làm không?"

"Không, phải đóng trọn vở kịch mới đúng," Alexandra nói, hăng hái lên với ý nghĩ này. "Anh ta phải thật sự xem tôi như là một con nhà quê, nhưng tôi sẽ cho anh thấy tôi là người quê kệch nhất mà anh ta từng gặp qua. Tôi sẽ lỗ mắng và ăn nói thô tục, hành động xấu xa, và sẽ làm cho anh ta xấu hổ vô cùng. Anh ta sẽ khiếp sợ khi nghĩ đến chuyện giới thiệu tôi với gia đình và bạn bè của anh ta. Và anh ta sẽ nhanh chóng kết luận rằng ngay cả cha của anh ta cũng sẽ từ hôn nếu như ông có thể nhìn thấy tôi ra sao."

"Chuyện này nghe vui quá." Nina cười.

"Vậy thì cô đi chung với tôi nhé?"

"Cô nghĩ là cô có thể bỏ lại tôi sao?"

Alexandra cười và ôm chầm cô bạn. "Trong vòng một tuần lễ thôi là anh ta sẽ thả tôi về, vì vậy chúng ta sẽ không đi lâu đâu. Tuy nhiên tôi vẫn muốn đem theo tất cả những gì tôi có."

"Cô vẫn nghĩ là cô cần phải trì hoãn chuyển đi à?"

"Tôi hy vọng là anh ta sẽ có lại lý trí trong vòng một tuần lễ, để phòng ngừa chuyện đó không xảy ra tôi sẽ không để lại món gì. Nếu tôi cần có thêm thời gian để thuyết phục rằng anh ta là một kẻ điên nên mới cưới tôi, thì tôi sẽ cần đến chúng. Nhưng đừng quá chú trọng trong việc sắp xếp. Chỉ quảng đại chúng vào những chiếc rương là được. Một khi tôi thành công trong việc từ hôn, tôi sẽ bắt anh ta đền những thứ bị huỷ hoại bởi vì tôi đã không có thời gian để thu xếp chúng cho đàng hoàng."

"Làm chuyện đó giống như là châm thêm dầu vào lửa vậy," Nina phỏng đoán.

"Tôi hy vọng có ngày đó."

Nina rời khỏi phòng để chuẩn bị đi gom những chiếc rương, nhưng Alexandra chỉ có được một thời gian yên tĩnh ngắn ngủi để suy nghĩ thêm về những chuyện cô đã quyết định là sẽ làm. Anna bước vào phòng làm cho những cảm giác đau đớn vì đã bị phản bội mà Alexandra đã cố đè nén xuống bây giờ trở dậy.

"Cha con nói với dì là con sẽ không xuống nhà ăn tối," Anna nói.

"Con bận thu dọn hành lý."

Anna có thể nghe được sự chua chát trong giọng nói của cô. "Dì xin lỗi, Alex. Dì biết hiện giờ con chống đối lại cuộc hôn nhân này, nhưng con cũng phải công nhận là cha con đã chọn cho con một người đàn ông quá đẹp trai chứ."

Quá đẹp trai ư?, một gã sa đọa thì có, người mà cô không muốn nhắc đến, "Vậy là dì đã biết trước về hôn ước này hả?" thay vào đó Alexandra nói, làm như là cô đã không biết được câu trả lời vậy, khi mà Anna và nam tước rất thân mật với nhau.

Anna nhăn mặt. "Đúng, và dì đã khuyên cha con rất lâu. Ông ấy đã không chịu nghe ý kiến của dì."

"Ít ra thì dì cũng nên nói cho con biết trước chứ, Anna."

"Dì là bạn của con, con yêu, nhưng con biết là dì còn trung thành với cha con hơn mà."

Alexandra biết rõ điều đó, và cô chưa bao giờ thấy ghét mối quan hệ của Anna với cha mình. Cô còn hy vọng là một ngày nào đó Anna sẽ chịu cưới ông, điều mà cô biết rõ cũng là niềm hy vọng của cha cô. Và cô phải nên biết rõ là Anna sẽ không chấp nhận một chuyện cổ lỗ xỉ như là chuyện hôn ước và Anna sẽ đứng về phía cô.

"Dì tin là cha con sợ con sẽ bỏ nhà đi nếu con biết trước," Anna nói tiếp.

Nếu Alexandra biết trước chuyện này và đã không bỏ nhà đi, thì bây giờ cô ước gì cô đã làm vậy, thay vì ao ước có cơ hội để làm điều đó. Nhưng cô cố giữ bình tĩnh và cười với Anna. Suy cho cùng thì người đàn bà này đâu có lỗi gì trong chuyện này.

"Đừng lo lắng quá. Con đã chấp nhận những gì con phải làm rồi," Alexandra nói một cách thành thật, kể từ lúc đó cô đã không đề cập đến chuyện kết hôn. "Vì vậy dì hãy ráng chăm sóc cho cha con nhé."

"Con biết là dì sẽ làm vậy mà."

"Dì cũng nên chuẩn bị tâm lý cho ông ấy trước khi con quay lại nhé."

Anna giật mình vì câu nói đó, nhưng sau một lát bà cười. "Này, sao dì lại không nghĩ là con đang nói đến chuyện về thăm nhà vậy?"

Tất cả mọi cay đắng mà Alexandra đã cảm thấy đột nhiên trôi dạt, và với trái tim đau nhói cô hứa hẹn, "Nếu con có về đây thăm nhà, thì con cũng sẽ không tha thứ cho Papa."

"Ôi, Alex," Anna thở dài. "Ông ấy chỉ muốn tốt cho con thôi."

"Vậy thì thật tồi tệ là con và cha không thể thống nhất về chuyện này phải không?"

Anna lắc đầu buồn bã. "Nếu con thay đổi ý định về chuyện xuống nhà ăn tối..."

"Con sẽ không xuống đâu."

Nhưng Alexandra đã đổi ý, ít ra là cô đã quyết định lộ mặt khi nhớ lại là cô có thể biểu diễn thái độ bất lịch sự và thô tục trước mặt gã Cardinian và cha cô, để cho Vasili có lý do chính đáng để phản đối cuộc hôn nhân này. Dĩ nhiên là cô sẽ không làm gì quá đáng, không làm những chuyện mà cô chưa từng làm, vì vậy cha cô sẽ không thể nào đổ lỗi là cô cố tình cho dù thật sự cô đã cố ý làm vậy. Và cũng để cho cha cô có cơ hội chứng kiến cảnh Vasili miệt thị cô vì theo như thái độ của anh lúc này, Vasili sẽ không kiềm chế nổi sự ghê tởm và sẽ hạ nhục cô.

Cô không thể nào mong có được một thời điểm thích hợp hơn lúc này. Bữa ăn tối thịnh soạn mà cha cô đã cho người chuẩn bị để tiếp đón gã Cardinian đó đang diễn ra, thức ăn chính cũng vừa mới được dọn lên. Anna đang mặc chiếc áo đẹp nhất của bà, Constantin thì nhìn rất sang trọng trong bộ lễ phục. Và bá tước Petroff... cô phải nên tránh không nhìn anh ta. Một cái liếc nhẹ ở thân hình tuyệt vời đó, khuôn mặt tuyệt đẹp đó, và cô gần như quên bằng chuyện cô sẽ làm ở đây.

Dĩ nhiên là anh ta ăn mặc chải chuốt và sang trọng. Cô còn mong đợi điều gì khác ở một kẻ kiêu căng khó tánh chứ. Và người bạn đồng hành với anh ta, gã có cặp mắt xanh thân thiện, là người đầu tiên nhìn thấy cô bước vào phòng. Anh ta nhìn không có vẻ gì là bị sốc cả, chỉ hơi ngạc nhiên, vì cô đã không thay y phục để ăn tối và vẫn còn đang mặc bộ quần áo làm việc, tóc cô thì còn rối hơn lúc này vì cô đã cố tình kéo thêm một vài lọn tóc xuống. Nhưng cô đâu phải đến để ăn tối đâu.

"Đừng để ý đến con. Con chỉ xuống tìm một cái gì đó để ăn thôi vì con không có thời gian để ăn tối."

Cô hy vọng là có người sẽ thấy hổ thẹn vì câu nói đó, cho dù là cô đã không nhìn xung quanh để biết rõ. Cô bước đến và chụp lấy miếng bánh mì đã được trét bơ sẵn đang nằm trên đĩa của gã Cardinian mắt xanh. Chuyện cô đã chưa giới thiệu mình với anh ta càng làm cho chuyện này càng tệ hơn, nhưng cô đoán anh ta là sẽ là người duy nhất đang ở đây mà sẽ không nói gì về cách cư xử của cô.

Cô nhìn anh ta và thấy bây giờ anh còn sừng sốt hơn lúc nãy. Cô chỉ tặng cho anh một nụ cười tươi rói như để cảm ơn cho miếng bánh mì, rồi nhìn dáo dác trên bàn. Anna đang đưa tay lên che miệng. Bà không thể cười lớn, và bà cố không cười. Hai má Constantin thì đỏ bừng, không chỉ là vì xấu hổ. Alexandra và cha cô sẽ gây gổ với nhau về thái độ bất lịch sự này của cô... nếu như cô còn nán lại ở đây. Nhưng cô sẽ không còn ở lại đây để gây với ông nữa.

"Alexandra..." Constantin cố thốt lên.

Cô nhìn ông với vẻ thơ ngây đầy thắc mắc làm cho ông biết là cô muốn nhìn thấy ông nổi giận, và đang chuẩn bị đáp trả lại ông. Nhận thức được điều đó, ông đã không rơi vào bẫy của cô, cố nuốt cục giận xuống và hy vọng là cô sẽ không làm cho ông thêm xấu hổ.

Cô định là sẽ làm cho ông thấy xấu hổ thêm nhưng kết quả chuyện cô vừa làm lại ngược với sự mong đợi của cô. Bá tước Petroff, thay vì phải lợi dụng cơ hội ngàn năm mà cô đang dâng đến cho anh, đứng lên và bây giờ đang đứng ở kế bên cô.

"Anh thật vui là em đã quyết định dùng bữa ăn tối với chúng tôi dù chỉ là một lát, nữ nam tước. Cũng cho phép anh sửa đổi chuyện thiếu sót mà anh đã quên. Em có thể đưa tay ra không?"

Cô xoay người lại nhìn anh một cách ngờ vực. Đưa tay cho anh à? Nếu anh nghĩ là anh sẽ đánh vào tay cô vì đã giật lấy miếng bánh mì đó, giống

như cô là một đứa trẻ hư hỏng vậy, thì cô hứa là sẽ trả lại cho anh gấp trăm lần. Nhưng khi cô chần chừ đưa một bàn tay ra, anh đã lờ đi và nắm lấy bàn tay đang giữ miếng bánh mì dính đầy bơ. Dùng hai ngón tay và thái độ bí hiểm chắc chắn là để cố che đậy sự ghê tởm, anh lấy miếng bánh mì ra khỏi tay cô và đặt nó xuống rồi trước khi cô kịp giật tay lại thì anh đã lồng một chiếc nhẫn vào ngón tay của cô.

Nó đã không dễ dàng gì lọt vào ngón tay cô, có lẽ là sẽ không vừa nếu như những ngón tay của cô đã không dính sẵn đầy bơ. Cô trợn mắt nhìn chiếc nhẫn một chập, kinh ngạc khi thấy nó thật đẹp. Một viên kim cương lớn sắc sảo được bao bọc chung quanh bởi những viên đá chiếu lấp lánh màu saphia, lục bảo và ruby.

"Bây giờ thì anh đã xong nhiệm vụ của mình rồi, em có thể đi làm cho xong chuyện thu dọn hành lý của em." Vasili nói. "Anh biết anh đã đòi hỏi quá đáng, chuyện mà anh thành thật xin lỗi em, nhưng chúng ta nhất định phải lên đường vào ngày mai. Tuy nhiên anh hy vọng là em có thể có một giấc ngủ ngon tối nay vì thế hãy mau đi làm cho xong đi."

Sự xin lỗi của anh nghe thật giả dối cũng như hy vọng của anh là cô có thể có một giấc ngủ ngon... ít ra là đối với hai tai cô. Nhưng với người khác thì có lẽ họ thấy anh rất thành thật. Và bây giờ cô thấy giận người đàn ông này như điên, vì anh ta thật là dối trá, dám đóng kịch ở ngay trước mặt cha cô khi mà cô biết rõ cảm nghĩ của anh ta. Chuyện cô xuống đây để đóng một vở kịch không còn là một chuyện có thể làm nữa. Rõ ràng là cô đã tổn công vô ích.

Cô nhặt lại miếng bánh mì chỉ bởi vì cô cảm thấy đói bụng và rời khỏi phòng.

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Hôm sau Vasili thức giấc khi trời vừa hừng sáng, không phải là vì anh có ý định muốn lên đường vào cái giờ giấc quái gở này, mà là do cả đêm anh đã không ngủ được, chỉ thiếp được một lát rồi lại giật mình thức giấc, và đã tỉnh ngủ hẳn khi mặt trời vừa ló dạng. Anh không thể nhớ lần sau cùng anh bị một đêm mất ngủ như thế này là bao lâu rồi.

Anh không ngủ được lý do một phần là cũng vì lời nói của Alexandra khuyên anh nên nằm gác tay lên trán suy nghĩ rằng đây cũng là đêm cuối cùng anh sẽ có được một giấc ngủ ngon. Cô ta nói vậy là có ý gì? Chắc chắn là cố tình làm cho anh mất ngủ, và đúng vậy anh thật đã có một đêm thật tồi tệ.

Còn một lý do khác làm cho anh không ngủ được, thật đáng ngạc nhiên, là chính Alexandra. Vasily rất ít khi ở gần một người đàn bà ăn mặc lôi thôi như cô ta, ngoại trừ những lúc anh nô đùa với các cô ở trên giường. Và cái khăn thắt lưng đỏ cứ ôm chặt lấy vòng eo của cô ta để lộ một thân hình nảy nở. Và nền vải trắng chưa bao giờ nhìn được đẹp giống như vậy khi ở trên mình cô, nó như phủ nhẹ lên những đường cong của bộ ngực căng phồng của cô.

Anh đã bị kích thích. Và cho dù là bọn họ đã cãi cọ trong phòng anh, anh vẫn bị rúng động khi cô rời khỏi. Rồi nó lại xảy ra khi cô vào phòng ăn, trong bộ dạng lôi thôi.

Anh phải làm một cái gì đó, tìm một trong các cô người hầu đã quanh quẩn ở chân anh vào ngày hôm qua, họ luôn lấy cớ này nọ và hỏi anh cần gì. Bất cứ người nào trong bọn họ cũng sẽ sốt sắng đáp ứng anh. Họ đã biểu

lộ rõ ra mặt. Nhưng anh đã quyết định là phải cư xử đứng đắn vì Constantin Rubliov, có nghĩa là sẽ không lên giường với một trong các cô người hầu khi mà vị hôn thê của anh chỉ ngủ cách đó có mấy căn phòng.

Thật may là nam tước sẽ không đi cùng với anh, vì thế chuyện Vasili phải cố cư xử cho đứng đắn sẽ chấm dứt mau thôi một khi anh và những người đồng hành rời khỏi nhà của Rubliov. Và có một cô gái... anh quên bằng tên cô ta là gì... cô ta đã ngủ chung giường với anh vào cái đêm trước khi họ đến đây. Bọn họ sẽ ngủ ở lại ở đó tối nay, và anh chắc chắn là sẽ lại có cô ta, và sẽ cố để cho Alexandra biết. Khi cô cảm thấy bị sỉ nhục và yêu cầu anh trả cô về với cha cô thì anh sẽ lại có được tự do.

Vì Vasili đã thức giấc và tỉnh ngủ hẳn, anh quyết định bọn họ sẽ lên đường sớm và rời khỏi phòng để đánh thức những người bạn đồng hành. Anh hy vọng là Alexandra đã thức suốt đêm để thu dọn hành lý giống như cô đã nói. Ép một cô gái thức dậy sớm hơn ngày thường sẽ làm cho cô ta khó chịu, và tâm trạng của anh bây giờ cũng rất là tồi tệ.

Tuy nhiên anh đã bị thất vọng khi nhìn thấy cả nhà đều thức giấc vào giờ này, anh sai một cô hầu đi đánh thức Alexandra, và được cho biết là "Alex" đã ra ngoài, có lẽ là đang ở chuồng ngựa. Anh quá ngạc nhiên khi nghe cái cách mà người hầu gọi cô chủ một cách thân mật như vậy, ngạc nhiên đến nỗi anh không nghe thấy cô hầu nhắc đến chữ "chuồng ngựa."

Tâm trạng anh càng tồi tệ hơn khi biết là Alexandra đã thức giấc trước cả anh, và anh hối thúc Lazar xuống lầu để ăn sáng với nam tước và biết được là vị hôn thê của anh cũng sẽ không ăn chung bữa với họ... một lần nữa. Anh cúi kính trầm tư mãi ở bàn ăn cả tiếng đồng hồ, cho đến khi Lazar hăng giọng liên tục và nhượng mảy ra hiệu về hướng cửa hết mấy lần, dù vậy Vasili cũng lờ đi.

Khi cuối cùng anh chịu rời khỏi phòng ăn, thì cũng ba người hầu ngày hôm qua đã lảng vảng chung quanh anh, một người thì cầm mũ của anh,

một người thì cầm áo của anh và người còn lại thì cầm bao tay. Boris, người hầu mà Vasili đã đem theo cùng anh và Lazar thì đứng ở sau lưng các cô này, nhún vai như muốn nói là anh ta không làm gì được vì các cô này muốn vậy.

Cũng may là tình trạng này đối với Vasili rất là bình thường, anh không để ý đến, nhận lấy áo và các cô người hầu giúp anh mặc nó vào người, lờ đi những bàn tay sờ soạng trên người anh. Nhưng đó chính là cảnh tượng mà Alexandra nhìn thấy khi cô bước vào để xem thử sao anh lâu thế. Cả ba người hầu đứng chung quanh Vasili đang ve vuốt anh rất thân mật.

Đó chính là kết luận mà Alexandra đã nghĩ ra, và đó là lý do mà cô lại nhận xét với vẻ chế giễu. "Tôi có thể thề là có người nói với tôi là phải nhanh chóng quay về Cardinia đây Petroff. Dĩ nhiên là tôi cũng phải nên biết là hạng người như anh thì không thể nào lết xuống giường vào lúc sáng sớm."

Không cho anh có cơ hội để trả lời, cô quay ngược trở ra trước khi anh có thể nghĩ ra câu trả lời. Ba người hầu thì đã tản ra khi họ nghe thấy tiếng của cô. Lazar thì đang ráng nín cười trong lòng bàn tay. Tuy nhiên nam tước, người đang đứng ở ngưỡng cửa phòng ăn thì hình như là rất xấu hổ... nhưng cũng không khác gì tối qua khi ông xin lỗi về hành động của con gái mình.

" Nó... nó..."

Vasili thấy tội nghiệp ông vì đã có một đứa con như thế. "Không cần phải giải thích đâu thưa ngài. Giống như ngài đã nói, cô ấy cần được... chỉ dạy tận tình."

Và bây giờ anh đang mong chờ để làm chuyện đó, chết tiệt anh đi nếu anh không làm. Dám nhạo báng anh à? Anh sẽ làm cho cô ta khóc trước khi trời tối. Suy cho cùng muốn miệt thị ai đó thì cũng cần phải có kỹ thuật, và

có thể sử dụng nó như một vũ khí nếu như biết dùng nó đúng lúc, và anh là người biết vận dụng lời nói một cách hiệu quả nhất mỗi khi cần dùng đến.

Alexandra đã ngồi lên yên con ngựa màu trắng của cô khi Vasili và những người bạn đồng hành của anh ra đến chuồng ngựa, hay đúng hơn là một trong những chuồng ngựa. Vì đã từ chối không đi xem chung quanh vào hôm qua, Vasili đã không biết là Rubliovs không phải chỉ có một mà là tới năm chuồng ngựa rộng lớn, chúng trải dài từ nhà cho đến ngôi làng ở kế bên.

Anh vẫn không muốn tìm hiểu về đất đai của Rubliov. Bây giờ anh chỉ muốn biết về kẻ anh đang căm ghét. Cô ta lại mặc áo sơ mi và cái quần kinh dị nữa, mặc dù là bộ đồ rất sạch sẽ, cho dù hôm này là với chiếc khăn màu xanh, và chiếc áo khoác lịch sự hơn, cái này thì được viền bằng lông thú màu đen phù hợp với chiếc nón đã che hết mái tóc của cô.

Anh còn đang giận sôi lên vì thái độ vừa rồi của cô, nhưng anh phát hiện ra là anh rất bực bội với bộ quần áo cô đang mặc trên người vì một lý do không ngờ... bởi vì anh đã mong được nhìn thấy cô trong chiếc áo đầm. Cho dù là cô có thói quen cưỡi ngựa, thì cũng phải là một thói quen nữ tính chứ. Anh đã chờ đợi nhìn thấy cô trong bộ y phục nữ bởi vì anh đã được cho biết cô mặc quần tây là để làm việc. Và vì cô sẽ không làm việc gì trong chuyến đi này, cô không nên mặc nó. Nhưng cô ngồi ở đó trong bộ y phục của đàn ông, nhìn có vẻ sốt ruột... và đẹp rực rỡ dưới ánh bình minh.

Anh nhìn vào tay trái của cô và phát hiện là cô đã không đeo nhẫn. Tại sao anh lại ngạc nhiên nhỉ? Không cần phải hỏi là cô ta đang đợi đúng thời cơ để quăng nó vào mặt anh.

Phải mất một lát anh mới nhìn thấy những cỗ xe, nhưng khi anh nhìn thấy chúng mắt anh nheo lại một cách thắc mắc. Không biết là gì nhưng chúng chất đầy cả xe và được xe đẩy bởi một lớp vải dày. Chúng nhìn như

rất là công kênh, và chắc chắn là quá nặng chỉ vừa đủ để cho bốn con ngựa kéo chúng.

Anh đã không hỏi vị hôn thê của anh, người đang im lặng quan sát anh. Anh đi đến thẳng cỗ xe và xem xét đồng hành lý. Một cỗ xe thì có ít nhất là cả chục chiếc rương. Cỗ xe khác thì có vài chiếc rương, vài cái yên ngựa và rất nhiều bao gạo thóc. Bộ cô ta nghĩ là anh sẽ không cho cô ta ăn chắc?

Alexandra ra hiệu cho con ngựa của cô đi lại gần anh và dừng lại sau lưng anh. Cô vẫn lặng thinh, quan sát kỹ anh, đợi cho đến khi anh phát hiện ra là cô đang giở trò gì. Chuyện này đã không phải mất nhiều thời gian.

Anh xoay người lại, nhìn thấy cô và chỉ nói một cách rõ ràng."Không được."

Cô hiểu rõ ý của anh, nhưng chỉ nhướn một chân mày lên và nói với anh."Chúng ta còn chưa kết hôn đấy, Petroff. Anh không nghĩ là anh có thể ra lệnh cho tôi trước khi chúng ta kết hôn chứ?"

Anh đã không nổi giận và thái độ của anh cũng không biểu lộ gì đối với những lời như trêu chọc vừa rồi của cô. Thay vào đó anh nhướn một bên chân mày đáp trả lại cô... anh làm còn khá hơn cả cô... và nói, "Em không nghĩ là tôi không thể chứ?"

Cô mỉm cười. "Tôi có thể thấy là anh sẽ thử. Nhưng trong trường hợp này thì anh đang lãng phí thời gian đấy. Đây không phải là một chuyến thăm viếng ngắn mà anh đang kéo tôi theo mà là một cuộc sống mới đấy. Tôi sẽ không để lại đồ của mình đâu. Nếu anh nghĩ là tôi sẽ làm thì anh đang tự lừa dối bản thân mình đấy."

"Đâu có ai nói vậy đâu," anh trả lời.

"Vậy thì không còn gì để nói nữa."

"Ngược lại đây. Tôi cho em đúng mười lăm phút để lựa ra những thứ gì quan trọng em cần trong chuyến đi này, nói rõ nhé, là sẽ không bao gồm những bao thóc lúa, và..."

Cô cắt ngang anh với lời giải thích."Loại thóc lúa đó là loại thượng hạng dành riêng cho các trẻ của tôi. Tôi không tin tưởng vào đồng cỏ khô được xử dụng ở các trạm."

Hầu hết những lời đó không có ý nghĩa gì đối với anh cả, và những lời thật sự làm cho anh muốn chết ngất đi và rất may là anh còn thốt được nên lời, "Các trẻ?"

Nhưng cô đã không trả lời anh. Ngay lúc đó ba con ngựa màu trắng toát được một người giữ ngựa dắt ra từ chuồng ngựa. Sau lưng chúng là thêm ba con ngựa nữa được dắt ra bởi một người giữ ngựa khác, và thêm ba con nữa sau đó, và... Khi Vasili ngưng lại không đếm nữa, thì đã có tới mười sáu con ngựa to lớn chiếm đầy sân trước của chuồng ngựa.

"Của em hả?" anh hỏi.

"Tất cả chúng nó," cô trả lời một cách tự hào.

"Cha của em đúng là rộng rãi một cách điên khùng." anh không thể ngăn không thốt lên.

"Cha của tôi chỉ tặng cho tôi con Sultan kiêu hãnh vào sinh nhật thứ mười sáu của tôi thôi." Cô âu yếm vỗ nhẹ lên mình con ngựa cô đang cỡi để cho anh biết con Sultan Kiêu Hãnh là con nào."Số còn lại là tôi tự mua, trao đổi và tự gây giống."

Đúng là một sự thành công đáng nể, nếu như anh nói lời thật lòng. Nhưng anh đã không nói. Tất cả anh nhìn thấy là cô định đem chúng xuyên qua những ngọn núi khi mà mùa đông đang đến gần, với bọn thổ phi ở khắp

nơi và bọn chúng dám bán luôn cả mẹ chúng chỉ để có một trong những con ngựa này.

"Đúng là điên khùng," anh nói. "Các trẻ của em, cũng như đồ đạc của em, có thể đi theo chúng ta nếu như em cứ kiên quyết, nhưng chúng ta sẽ không bị trì hoãn vì chúng."

Cô mỉm cười như nói với anh là cô đã hy vọng anh sẽ nói vậy. "Anh có thể lên đường mà không có tôi. Tôi chắc chắn là không cần sự hộ tống của anh. Dĩ nhiên là nếu như tôi có bị lạc đường và đi đến một quốc gia khác thay vì Cardina thì chắc chắn rằng tôi cũng sẽ không quan tâm đâu."

Vasili không thể tin là họ lại có một cuộc cãi cọ. Cho dù là lúc này anh rất muốn lên đường mà không có cô, anh không thể khuyên cô chấm dứt hôn ước này nếu như bọn họ không đi chung với nhau, vì thế họ phải đi chung với nhau. Nhưng chuyện cô phản đối không nghe theo lời của anh thì thật là không thể chấp nhận. Hôn ước đã cho phép anh có toàn quyền đối với cô, chuyện mà rõ ràng là cô còn chưa hiểu được. Nhưng cho đến khi họ rời khỏi lãnh thổ của cha cô, người có quyền trên cả anh, thì anh không thể áp dụng quyền hạn đó như anh muốn... còn chưa được. Cha của cô...

Anh đột ngột mỉm cười. "Cha của em không thấy lời đề nghị đó khó chấp nhận và em biết rõ điều đó. Vì thế tôi tin là tôi sẽ để cho ông ấy giải thích với em về chuyện phải trái."

"Quả thật là không sai mà," cô chế giễu. "Khi một đứa trẻ không được cái mà mình muốn thì cậu ta sẽ đi tìm Papa, trong trường hợp này là cha của tôi. Nhưng cứ tự nhiên đi, cứ lãng phí thêm thời gian để kiếm thêm đồng minh đi. Tuy nhiên anh sẽ thấy là ông ấy biết là ông ấy đã có được một sự hợp tác duy nhất của tôi thôi. Hay là anh đã lầm lẫn nghĩ tôi là một đứa con ngoan?"

Anh giận đến nỗi muốn lôi cô xuống ngựa là lắc mạnh cô. Cô biết rõ và không chút lo lắng, có lẽ là vì con chó săn to lớn đột nhiên đứng chắn giữa bọn họ. Con ngựa cô đang cưỡi không chút động đậy, rõ ràng là rất quen thuộc với con chó săn to lớn này. Cô ta hiển nhiên là còn quen thuộc hơn, bởi vì cô ra lệnh. "Ngồi xuống, Bojik," và con chó lập tức nghe lời ngay.

Vasili gần như gầm gừ. "Thêm một món nữa mà em muốn mang theo à?"

"Chắc chắn rồi. Con vật yêu quý của tôi đi theo tôi khắp mọi nơi đấy."

"Còn món gì tôi nên biết không?"

Anh đang nói móc họng nhưng cô trả lời, "Chỉ có cô người hầu của tôi và những người đàn ông của tôi."

"Những người đàn ông của em?"

Cô hất đầu về phía chuồng ngựa. Anh nhìn theo hướng đó và nhìn thấy ba người Cossacks đã lên yên ngựa, thoạt nhìn thì đúng là ba kẻ vũ phu to con, mặt mày sừng sộ, trên người đeo rất nhiều vũ khí và khi nhìn lại mình thì anh chỉ có... anh không biết chắc nữa. Những tên này thật xấu trai, rất khó mà đọc được phản ứng trên mặt họ một cách chính xác được.

"Họ sẽ bảo vệ tôi dọc đường," Alexandra nói cho anh biết.

Anh nhìn cô một cách cứng rắn. "Tôi tin chuyện đó là trách nhiệm của tôi."

Cô cười. "Đừng điên khùng như thế. Anh đến đây với đám bảo vệ của anh bởi vì rõ ràng là anh đã không thể tự bảo vệ mình, và những người khác thì cũng vậy thôi." và rồi cô nói thêm, vẻ khinh bỉ mà đúng ra là của anh. "Nhưng cũng dễ hiểu thôi, Petroff. Dựa theo sự hiểu biết của tôi thì những người thích chưng diện thì chẳng làm được chuyện gì ngoài chuyện nhiều chuyện hoặc là chơi bời."

Khi cô nói xong thì hai má anh đỏ ửng, và giận như điên, anh nói, "Kinh nghiệm của chính bản thân phải không?"

Bây giờ thì hai má cô đỏ lựng, cô trợn mắt và chịu thua, thúc ngựa bước tới và ba tên vũ phu cũng thúc ngựa theo cô, con chó săn quá cỡ chạy trước họ, những cỗ xe ngựa theo sau cùng với năm người giữ ngựa dẫn đám ngựa quý.

Vasili đứng đó trợn mắt nhìn bọn họ, thật sự muốn lên đường nhưng là đi theo hướng khác.

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Ngày đầu tiên trôi qua chậm chạp. Con ngựa của Vasili thuộc loại ngựa đua cho nên nó chống lại không muốn đi theo tốc độ chậm chạp của những cỗ xe ngựa, ít ra là suốt cả buổi sáng. Vasili liên tục bỏ rơi đoàn người và cứ phải quay trở lại, mặc dù Alexandra dám chắc là anh chỉ muốn chứng tỏ cho cô thấy là anh đã mất hết nhẫn nại với tốc độ duy chuyển chậm chạp của bọn họ.

Hai con ngựa của cô thì ngoan ngoãn hơn. Chúng cũng thêm được đi nhanh hơn cho giãn gân cốt nhưng khi bị cô kèm lại thì chúng đã không gây khó dễ gì. Ngay cả khi Vasili thảng con ngựa của anh lại gần cô vào chiều hôm đó để báo cho cô biết là họ sẽ không dừng lại để ăn trưa và để nghỉ chân, thì con Sultan Kiêu Hãnh cũng đã cố né tránh khi bị con ngựa đực của anh liếm láp, trong lúc Vasili thì cố kèm không cho con ngựa của anh nhào vào con ngựa của cô.

Vasili đã bảnh choẹ nói cho cô biết là họ sẽ không dừng lại, và Alexandra đã thích thú đón nhận, chuyện mà cô cố giữ riêng cho mình. Cô đã được báo cho biết là họ cần dành nhiều thời gian để có thể đi đến được trạm đầu tiên. Họ muốn đến được đó trước khi trời tối. Theo như bây giờ, cho dù là bọn họ đã không dừng lại để ăn trưa thì họ cũng sẽ không đến được đó cho đến khuya.

Alexandra đã không mấy khó khăn đoán ra được là Vasili đã nghĩ là anh có thể là đã trả được thù với cô vì cô đã kéo theo nhiều xe để làm chậm trễ cuộc hành trình, nhưng cô đã tính trước những chuyện như thế này. Tất cả mọi người trong đoàn của cô đều có mang theo thức ăn sẵn mà không cần phải nấu nướng, nhưng toán người của Vasili thì không mang gì theo. Cô

nghĩ cái bụng trống rỗng của anh ta sẽ ngăn không cho anh ta tiếp tục chơi trò này thêm một hay hai ngày nữa.

Đối với Alexandra thì cô xem như là đã thắng được trận đầu và cảm thấy rất vui vì điều này, điều mà rất may mắn vì cô cần có những suy nghĩ tích cực như thế này để giải toả bớt chuyện đau lòng khi cô buộc phải rời khỏi nhà. Tuy là cô chỉ liếc nhìn cha mình một tí trước khi đi nhưng hình ảnh đó đã khắc sâu trong đầu cô.

Cô đã dừng lại một lát ở trước cửa nhà, nơi mà ông đang đứng ở trước hiên, nhưng chỉ để cho ông một cơ hội để giữ cô lại. Khi cô nhìn thấy không có dấu hiệu gì chứng tỏ là ông sẽ nói những lời cô muốn nghe, cô đã nói như thăm thì "Tạm biệt, Papa," nhỏ đến nỗi ông khó có thể nghe được. Và cô chỉ nói bao nhiêu đó, không ôm chầm ông, không hôn ông, không van xin ông đổi ý.

Cha của cô chắc là đau lòng lắm vì cô đã có thái độ không tha thứ cho ông. Cô đã nhìn thấy được điều đó trước khi đi, và nó làm cho ngực cô đau nhói đến nỗi cô nghĩ mình sẽ bị ngạt thở. Nhưng nỗi đau của cô còn sâu hơn nên đã ngăn không cho cô từ giã ông cho phải phép.

Và nỗi đau của cô đã làm cho cô có quyết định là cô sẽ không bao giờ gặp lại ông nữa sau ngày hôm nay. Cô sẽ làm cho bá tước huỷ hôn để bảo toàn lời hứa của cô với ông nhưng cô sẽ không quay về nhà. Thay vì về đó thì cô sẽ đi Anh quốc. Đúng ra cô đã phải làm chuyện đó ba năm trước rồi.

Khi bọn họ cuối cùng đến được trạm đầu tiên thì Alexandra đã quá mệt mỏi. Lúc đó trời đã khuya đúng như Vasili đã phỏng đoán, và mặc dù là cô rất thoã mãn với những gì cô đã làm vào hôm nay, cô sẽ không lặp lại chuyện cố tình duy chuyển với tốc độ chậm chạp vào ngày mai nữa.

Những cỗ xe đứng ra là dùng để trì hoãn cuộc hành trình, không phải là để giữ mọi người ngồi lâu hơn trên yên ngựa để bù lại cho thời gian đã mất.

Bên cạnh đó, cô không thích những con ngựa của cô di chuyển trong đêm tối, khi mà những ổ gà có thể làm cho chúng bị thương. Nếu như bọn họ không thể đến được trạm kế tiếp, hay thị trấn, hay một ngôi làng nào đó trước khi trời tối vào ngày mai, thì họ sẽ cắm trại ở dọc đường, cho dù là vị hôn phu của cô có đồng ý hay không.

Cô đã không đợi sự đồng ý của anh và bước thẳng vào nhà trạm. Trước kia cô đã từng ở đây khi cô đi mua ngựa, vì thế cô biết người chủ ở đây và đã tự mình đặt phòng để nghỉ đêm cho cả đoàn. Cô sẽ ở chung phòng với Nina. Những người đàn ông khác thì có thể chia nhau ở trong bốn căn phòng còn lại theo ý họ.

Vì Vasili sẽ là người trả tiền cho nên cô đã định đặt thêm phòng nếu như chúng còn trống. Và vì có tới 12 người trong đoàn của cô, anh ta phải bỏ ra rất nhiều tiền để mua thức ăn và cô cũng đã tự mình kê thức ăn cho cả nhóm. Nhưng cô đã không làm quá đáng vì cô không muốn lãng phí thức ăn. Nhưng nếu như Vasili xài hết tiền trước khi anh ta về đến nhà thì hay biết mấy.

Cô đợi những người khác ở phòng ăn. Nina là người đầu tiên đến với cô. Cô hầu này đã ngồi trên một trong hai cỗ xe bởi vì cô ta không thấy thoải mái khi phải ngồi trên yên ngựa quá lâu như có thể làm. Vì suốt ngày hôm nay bọn họ đã không có cơ hội nói chuyện cho nên Alexandra đã không mấy ngạc nhiên là chuyện gì đang ở trong đầu của cô bạn.

"Cô đã không nói với tôi về chuyện anh ta là người đẹp trai nhất mà cô từng nhìn thấy trong đời," Nina lên án khi cô ngồi xuống bàn của Alexandra.

Alexandra nhướn một chân mày. "Làm sao cô biết là tôi chưa từng nhìn thấy người đẹp trai hơn?"

"Bởi vì không có một gã đàn ông nào có thể đẹp trai hơn thế," Nina khẳng định quả quyết.

Alexandra cũng đã tự có kết luận đó, vì thế cô đã không màng cãi lại. "Bộ chuyện đó làm khác được vấn đề hả?"

"Đối với tôi thì rất khác đấy."

Alexandra thở dài. "Nina, anh ta quá đẹp trai. Nếu cô còn chưa nhận thức là chuyện đó có ảnh hưởng như thế nào thì để tôi nói cho cô biết. Chuyện đó đã làm cho cô ngã về phía anh ta khi mà trước khi thấy mặt anh ta cô đã đứng về phía tôi. Và chuyện đó cũng làm cho một, hai hay tất cả ba cô gái hầu ngủ với anh ta vào tối qua, mặc dù bọn họ biết anh ta là vị hôn phu của tôi."

Nina thốt lên. "Sao cô biết?"

"Bởi vì tôi nhìn thấy cả ba người họ quần lầy anh ta sáng nay."

"Điều đó đâu có nghĩa là anh ta đã ngủ với họ chứ." Nina vội phản bác lại.

"Không, nhưng nó chứng minh được là anh ta rất có sức hấp dẫn với đàn bà, ít ra là với đa số đàn bà. Nó cũng chứng minh được là mặc dù là anh đã có hôn ước, đàn bà vẫn bám sát anh ta. Bộ tôi phải sống một cuộc sống như vậy hả? Tôi không nghĩ vậy đâu."

Nina vẫn còn chưa bị thuyết phục. "Bám sát không có nghĩa là sẽ được."

"Nhưng nó có nghĩa là có rất nhiều sự cảm dỗ với anh ta," Alexandra trả lời. "Và tôi không muốn trở thành một người đàn bà hay ghen tuông vì bất cứ người đàn ông nào."

Nina cười. "Ý cô là cô sẽ yêu anh ta nếu cô thử hả?"

"Tôi không có nói vậy, và im đi, anh của cô đang đến kìa."

Stenka ngồi xuống chiếc ghế cạnh Alexandra và giống như em gái của anh, không rào đón và đi thẳng vào vấn đề. "Nếu chúng ta cứ đập anh ta một trận và đuổi anh ta về thì đơn giản và dễ dàng hơn đây Alex."

Timofee vừa đến và nghe được câu nói đó. Anh ngồi xuống và hỏi. "Chúng ta sẽ đánh bọn người Cardinia hả? Chúng ta nên làm chuyện đó từ lúc sáng rồi trước khi cái mông của em bị ê ẩm vì ngồi trên lưng ngựa quá lâu."

Và Konrad, người cuối cùng bước vào, chỉ nghe được câu sau cho nên anh nói. "Ê mông hả Alex? Cô à? Cái mông của cô chai như..."

"Đủ rồi," Alexandra cắt ngang, và cô nhìn mỗi một người trong bọn họ rồi nói, "Không được, không được và không," để trả lời họ cùng một lượt.

"Tôi đã giải thích kế hoạch của tôi với các anh rồi, và các anh cũng đã đồng ý là một kế hoạch hoàn hảo. Chúng ta phải thử nó trước khi tôi tìm ra giải pháp khác. Nhưng đánh đập anh ta không phải là một trong những giải pháp."

"Tiếc quá," Stenka thở dài nói.

Cô nghiêm khắc nhìn anh trước khi tiếp tục nói. "Hãy an tâm đi, chúng ta sẽ không có một ngày giống như hôm nay nữa. Anh ta đang cố gắng ép chúng ta làm theo lịch trình của anh ta, và cho dù là chúng ta có thể chịu đựng khá hơn anh ta, tôi sẽ không đợi cho đến khi anh ta chịu thua, khi mà mấy đứa trẻ của tôi cũng bị chịu chung số phận. À nhắc đến chuyện này, chúng đã được sắp xếp yên ổn hết cả rồi chứ?"

"Bọn họ đang dựng tạm cái chuồng cho những con ngựa cái vì họ đã không có đủ chỗ để chứa nhiều ngựa như vậy," Timofee nói. "Một đêm thì không sao."

Họ quay qua bàn tán những chuyện liên quan đến cuộc hành trình nhưng bị cắt ngang khi Vasili cuối cùng xuất hiện cùng với bạn anh, Lazar Dimitrieff. Sáng nay gã đó đã đến gần cô và tự giới thiệu mình. Cô không ngạc nhiên khi biết là anh ta đã mua một trong các con ngựa của cha cô và đang cưỡi nó, một con ngựa thiện cô biết chắc là rất dễ điều khiển.

Thông thường thì cô sẽ nói thêm nhiều chuyện liên quan đến con ngựa đó với anh, sẽ rất vui khi được nói về nó và còn nói rất lâu nữa là khác, nhưng cô đã quyết định là sẽ không thân thiện với bất cứ người nào trong nhóm của Vasili, bao gồm bá tước Dimitrieff, đúng thật là đáng tiếc, bởi vì anh ta rất dễ gần, và bọn họ rõ ràng là cùng yêu thích những con ngựa quý. Tuy nhiên, anh đã không nói gì nữa khi anh tìm cách nói chuyện với cô và cô cứ mãi lờ anh đi.

Cô chỉ nói vài lời với Vasili chỉ vì anh hỏi đến Nina. "Cô gái dễ thương là ai vậy?"

"Người hầu của tôi, Nina Razin."

"Có quan hệ với những gã Cossacks à?"

"Là em gái duy nhất của họ," cô nói với anh.

Câu trả lời của cô làm cho anh thở dài chán nản. "VẬY mà tôi cứ nghĩ là sẽ có được một cuộc hành trình đầy thú vị chứ."

Cô muốn cười lớn vì vẻ đáng thương của anh, thật tức cười. Nhưng thay vào đó cô cảnh cáo anh, "Anh nên tránh xa Nina ra... trừ khi là tự cô ta muốn." Và cô không nói gì nữa.

Bây giờ cô nghĩ không biết là cô đã cho Vasili biết về sự thô lỗ của cô chưa. Cô hy vọng là vậy. Cô muốn anh biết được là sự lỗ mãng của cô không chỉ dành riêng cho anh, và bạn anh mà cả gia đình anh cũng sẽ không tránh khỏi.

Vasili chỉ nhìn lướt qua cô kể từ khi anh bước vào. Chỗ ngồi bên trái của cô còn bỏ trống, nhưng cô dám chắc là anh sẽ không ngồi xuống ở đó. Nhưng rồi, chỉ cần anh có thể chứng kiến được cách cô ăn uống, điều mà cô sẽ cố tình làm cho anh xem, thì chuyện anh ngồi ở đâu không quan trọng.

Anh dừng lại nói chuyện với chủ trạm một lát, có lẽ là sẽ biết được là anh ta không cần phải làm gì khác vì cô đã sắp xếp xong mọi thứ. Cô hy vọng là nó sẽ làm cho anh bức tức, đó là lý do vì sao cô đã làm vậy. Đàn ông luôn muốn được xem như là một người dẫn đầu.

Quan sát anh một cách kỹ càng, cô không nhìn thấy được là anh bức bối với những gì anh đang nghe. Đột nhiên, một trong hai cô phục vụ reo lên một cách mừng rỡ từ ở tận phía bên kia phòng khi vừa nhìn thấy anh. Rõ ràng là cô ta quen biết anh, bởi vì sự vui mừng hiện ra trên mặt và qua cái cách mà cô ta vội chạy lại gần anh.

Chân mày của Alexandra nhướng lên, rồi hạ xuống khi cô nhìn thấy cách Vasili cười với cô ta, một nụ cười làm cho tim Alexandra như ngừng đập, ngay cả khi nụ cười đó không dành cho cô. Cô gái kia không có gì là xinh đẹp lắm, nhưng với cái cách Vasili nhìn cô ta thì ai cũng nghĩ cô ta là một người đáng yêu nhất mà anh được nhìn thấy.

Khi cô ta đến gần bên anh, anh cúi xuống và thì thầm gì đó vào tai cô ta. Cô ta cười và âu yếm đặt một tay lên ngực anh trước khi trả lời anh. Tay anh đưa lên vỗ nhẹ mông cô ta một cái trước khi cô ta quay lại làm việc, tuy nhiên cô ta cũng liếc nhìn anh một cái rất tình tứ trước khi quay đi. Người ngu đần cũng biết là bọn họ đã hẹn hò nhau.

Alexandra đứng lên rời khỏi bàn và đuổi theo cô ta khi cô ta chuẩn bị rời khỏi phòng để đi vào nhà bếp... Alexandra không biết mình sẽ làm gì với cô ta khi đi đuổi theo cô ta, nhưng khi đuổi kịp cô túm lấy tóc của cô ta và giật mạnh mà không cảnh báo trước. Mâm thức ăn trên tay cô ta rớt xuống. Nếu

như lúc này chưa có ai nhìn theo hướng này thì bây giờ tất cả đều nhìn hai người họ.

"Cô đang nghĩ đến chuyện lên giường với vị hôn phu của tôi đấy," Alexandra nói một cách bình tĩnh. "Nếu cô còn dám đến gần anh ấy thì tôi sẽ cắt tai cô xuống và nhét vào mồm cô đấy. Hay là cô nghĩ anh ta đáng để cho cô trả cái giá đó?"

"Không, thưa nữ nam tước," cô gái sợ hãi thốt lên, mắt mở to và mặt cô ta trở nên trắng bệch.

Alexandra nhú mày. "Cô biết tôi à?"

"Vâng, thưa nữ nam tước."

"Vậy cô hiểu tôi nói gì rồi chứ?"

"Vâng!"

"Tốt. Vậy thì hãy hy vọng là tôi không cần phải nói chuyện với cô thêm một lần nữa."

Alexandra trở lại bàn của cô. Cô đã không nhìn Vasili khi cô đi ngang qua mặt anh. Cô thật lấy làm kinh ngạc với chính bản thân mình, không phải vì những gì cô đã nói, mà là vì đã có thể gây ra một cảnh tượng như thế mà không có một chút cảm giác xấu hổ. Chứng minh cho vị hôn phu của cô thấy được là cô không thuộc về thế giới thượng lưu của anh coi bộ dễ dàng hơn cô nghĩ.

"Anh ta có bị sốc không?" cô thì thầm với Stenka sau khi quay về chỗ của mình.

"Tôi không biết," anh trả lời một cách thành thật, mắt anh nheo nheo lại. "Tôi không thể nào rời mắt khỏi cô khi cô thể hiện sự ghen tuông như

thế."

"Đừng có điên chứ," cô bực bội nói. "Tôi chỉ cố làm vậy cho anh ta xem thôi."

Câu nói đó làm cho anh khịt mũi và anh trả lời với vẻ chế giễu. "Tôi là Stenka đấy, Alexandra. Tôi biết cô có tánh chiếm hữu ra sao. Cô có nhớ là tôi đã có mặt vào cái lần mà cô dùng roi ngựa quất cái gã trung uý khi hãnh hạ con ngựa mà cô đã cho hãnh mượn đấy. Cô đã không ngần ngại đâm túi bụi vào Konrad mỗi khi anh ấy trêu chọc Nina cho đến khóc. Cô đã làm điếc con ráy cha cô khi ông ấy đánh tôi... hãy cho tôi biết khi cô nghe đủ rồi nhé."

Cô gầm gừ. "Anh và gia đình anh thì khác chứ. Và cả ngựa của tôi cũng vậy."

"Chúng tôi là người của cô, và cái gì của cô là của cô. Ai mà biết rõ cô đều biết chuyện này cả đấy, Alexandra. Và cho đến khi một trong hai người hủy hôn thì gã Cardinian đó là của cô, vì thế có khác biệt gì đâu chứ?"

"Điều khác biệt là tôi không muốn anh ta là của tôi." và rồi cô nhìn những người bạn của cô. "Không một ai trong các người nhìn thấy phản ứng của anh ta à?"

"Tôi có thấy," Konrad thú thật, môi hơi nhếch lên cười. "Anh ta không phải là bị sốc, nổi giận thì đúng hơn."

Alexandra vẫn không muốn tận mắt nhìn để chứng thực, nhưng cô ngồi xuống và rất thỏa mãn. "Rất tốt. Tôi đã cảnh cáo anh ta trước rồi. Bây giờ thì anh ta biết rõ là tôi không phải chỉ nói suông thôi."

"Tôi dám nói là anh ta đã hiểu rõ điều đó rồi," Timofee chặc lưỡi nói thêm. "Để xem anh ta sẽ làm gì, sẽ rất là thú vị đấy."

"Anh ta có thể làm gì chứ?" cô đập lại không có vẻ gì là lo lắng cả. "Chúng tôi còn chưa kết hôn mà."

Cả ba người đàn ông cùng giương mắt dòm cô. Nina thì làm ngược lại và nhìn sang hướng khác. Alexandra bắt đầu cựa cựa trên ghế.

"Gì?" cô thắc mắc.

"Hôn ước không giống như đính hôn đâu, Alex," Konrad nói với cô, "Nó gần như là đã kết hôn vậy. Đã tuyên thệ. Cho dù là cô nói là cô không kết hôn với anh ta, nhưng cha cô thì rất thích anh ta. Điều đó cho phép anh ta có quyền hạn đối với cô đấy, bộ cô không biết hả?"

"Quyền hạn gì?"

Konrad không nói vòng vo. "Thì quyền làm chồng chứ quyền gì."

"Điên. Tôi đã nói với anh ta là anh ta không thể ra lệnh cho tôi, và anh ta đã không làm gì để chứng tỏ là không đồng ý cả." Cô đã không màng nhắc đến chuyện anh đã khẳng khẳng nói là anh có thể và thật ra là anh đã thử làm.

"Lúc cô nói những lời đó là cô còn ở nhà, quyền hạn của cha cô cao hơn anh ta. Bây giờ thì không."

Cô không thích những gì mình vừa nghe. "Chuyện tôi ở đâu thì đâu có khác biệt gì," cô khẳng khẳng. "Anh ta có thể mắng nhiếc xỉ vả tôi cho đã miện. Tôi có rất nhiều kinh nghiệm trong việc lờ đi những người đàn ông giận dữ đấy."

"Một người cha giận dữ thì có thể, nhưng không thể với một vị hôn phu giận dữ," Konrad chỉ ra. "Tôi buộc phải nói ra thôi Alex, hai chuyện đó hoàn toàn khác nhau."

"Được rồi, mẹ kiếp," cô gầm gừ. "Nói toạc ra đi, ý anh là gì?"

"Nếu như anh ta bắt đầu... với cô để trút giận thì sao?"

Mắt cô nheo lại, nhưng cô nói một cách khô khan. "Anh không phải là ám chỉ là anh ta sẽ đánh tôi chứ?"

"Thật ra thì... vâng."

"Và anh định chỉ đứng đó nhìn thôi hả? Bojik sẽ không cản đứt cổ họng anh ta nếu anh ta làm vậy à?"

"Bojik không phải lúc nào cũng ở sát bên cô đâu," Konrad báo với cô. "Buổi tối nó sẽ ở lại trong chuồng ngựa, bây giờ nó cũng đang ở đó đấy, vì hầu hết các khách sạn đều không cho nó vào bên trong. Và chúng tôi cũng không thể luôn ở kề cạnh cô. Chúng tôi có thể làm cho gã Cardinia đó hối hận vì những gì anh ta đã làm với cô, nhưng lúc đó mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi. Em họ của vua, cho dù là nó không có ấn tượng hơn tước hiệu của anh ta, còn cao hơn cả bất cứ vị hoàng tử nào của chúng ta, và cô biết bọn họ có thể lực ra sao rồi chứ gì. Sẽ không khó đối với anh ta trong việc nhốt chúng tôi vào tù đâu. Mẹ kiếp, anh ta có thể xử chết chúng tôi và không một ai sẽ làm gì với anh ta cả. Đó chính là quyền lực mà anh ta có thể mang ra sử dụng đấy."

Lúc này Alexandra giận sôi sùng sục. "Chuyện đó có liên quan gì đến chuyện này chứ?"

Konrad cuối cùng cũng nhe răng cười, sau khi anh đã làm cho tâm trạng của cô xấu đi. "Đừng chọc anh ta nổi giận, Alexandra. Phải biết giới hạn của mình và đừng đi quá xa, cho dù là thỉnh thoảng cô phải làm theo lời yêu cầu của anh ta... và hy vọng là bây giờ anh ta còn chưa biết được quyền hạn của mình đối với cô."

Đã quá trễ để hy vọng chuyện đó, cô dám chắc như vậy. Và nếu cô thơ ngây nghĩ là bạn của cô có thể bảo vệ cho cô trong bất cứ lúc nào thì họ đang quên là cô có thể tự bảo vệ mình. Chịu thua à. Cô sẽ sử dụng roi ngựa trước đã.

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Thức ăn đã được dọn ra nhưng Vasili vẫn không đụng đến. Lazar đang ngồi chung bàn với anh thì ăn uống say sưa với bữa ăn đạm bạc nhưng no bụng. Vasili thì say sưa với chai vodka thay vì thức ăn.

Anh đói bụng cả ngày hôm nay sau khi không thể bắt Alexandra để những cỗ xe chết tiệt đó lại, nhưng bây giờ anh đang cảm thấy như muốn nổ tung. Sự giận dữ của anh càng lúc càng cao khi thức ăn được mang ra, cô phục vụ không dám nhìn anh đã vội vã rút lui vì sợ anh nhìn thấy cô ta. Còn con điếm kia... anh không thể nhớ rõ tên của cô ta... thì mất dạng, chắc là anh sẽ không thấy mặt của cô ta nữa. Anh nhận thấy sự sợ hãi trên gương mặt cô ta. Trong lúc này, anh muốn nhìn thấy điều đó trên gương mặt của vị hôn thê của anh.

Thật không thể tin những gì anh vừa chứng kiến, cả phòng đều chứng kiến. Đó là một hành động thô bạo và man rợ. Cô ta không thể chỉ đến phàn nàn với anh được sao? Cô ta không thể nào kín đáo hăm dọa giống như những người có văn hóa. Cô ta đã chứng minh được là cô ta thật đã hết thuốc chữa. Và đây là cô gái mà cha anh đã chọn cho anh sao.

Vasili và Lazar đã là bạn bè lâu năm cho nên Lazar hiểu rõ những gì trong đầu của Vasili mà không cần phải hỏi. Nhưng anh không thấy tội nghiệp Vasili, và thật ra thì anh thấy rất thú vị. Bởi vì có cái mã đẹp trai, Vasili chưa bao giờ gặp khó khăn với đàn bà. Chuyện này sẽ giúp cho anh ta hiểu được là những người đàn ông khác đều phải gặp những chuyện gì khi gặp phải đàn bà.

"Anh nên quên đi thì tốt hơn," Lazar đề nghị.

Cặp mắt màu vàng, bây giờ đang sáng rực, chiếu thẳng vào cặp mắt màu xanh của Lazar. "Quên chuyện cái giường của tôi tối nay sẽ trống không, khi mà tôi đã mong chờ sẽ cùng lên giường với con điếm đó à? Hay là nên quên chuyện vị hôn thê của tôi vừa làm một chuyện xấu xa?"

Lazar gần như mắc nghẹn khi anh cố nhịn cười vì câu nói sau cùng của Vasili. "Quên cả hai đi," anh đề nghị. "Giường của anh đã chứa quá tải trên đường chúng ta đến đây rồi, vì thế một chút tiết chế trên đường về sẽ không làm cho anh chết đâu."

Vasili không dám chắc, khi nghĩ đến cảm nghĩ của anh từ tối hôm qua, nhưng anh trả lời. "Dĩ nhiên là không, nhưng anh đang quên là chuyện yêu đương lãng nhãng của tôi cốt là chỉ để cho Alexandra xem hơn là cho chính bản thân tôi. Đúng ra là chuyện đó phải làm cho cô ta giận dữ đến nỗi sẽ hủy hôn, không phải là để cho cô ta biểu dương khuynh hướng thô bạo đến không ngờ này."

"Hay là để che đậy cái gì đó."

"Tôi ước gì tôi có thể tin là như vậy đấy, Lazar. Thật ra tôi đã nghĩ như vậy khi lần đầu tiên cô ta hăm dọa là sẽ làm chuyện mà cô ta vừa làm. Nhưng cô ta đã làm giống như cô ta đã nói là cô ta sẽ làm nếu tôi ve vãn một người đàn bà khác... sẽ làm cho tôi thấy xấu hổ ở nơi công cộng. Anh có thể tưởng tượng được là cô ta sẽ làm chuyện như vừa rồi ngay trong triều của Stefan không?"

Lazar cười. "Stefan có lẽ là sẽ thấy rất thú vị. Tôi biết chắc Tanya sẽ thấy vậy."

"Và mẹ tôi sẽ vỡ tim vì sốc. Tôi phải tống khứ người đàn bà man rợ đó trước khi chúng ta về đến Cardinia. Nhưng nói cho tôi biết làm thế nào đi khi mà cô ta đã chặn đứng đường đi của tôi rồi."

"Nhưng anh còn có đường khác mà," Lazar nhắc nhở anh. "Nhưng anh không thể làm được nếu anh và cô ta ngồi ở hai góc phòng đối diện nhau."

"Nếu tôi ngồi kế bên cô ta thì tôi đã bóp cổ cô ta rồi," Vasili trả lời. "Có thể là tôi vẫn sẽ làm vậy."

Anh không phải là nói khoác. Trong khi anh cảm thấy như muốn xiết chặt chiếc cổ xinh đẹp của cô, anh đã lẩn tránh không nhìn về hướng của cô. Khi nghĩ đến chuyện này anh đưa mắt nhìn. Tuy nhiên anh đã không nghĩ là mình sẽ bị ngạc nhiên và trong nhất thời quên hẳn cơn giận.

Alexandra đang cầm một cái đùi gà trên tay vừa quơ qua quơ lại vừa nói chuyện. Còn tay kia thì cầm một cái lá cải, một cái lá cải khá to, và cô đã dùng tay nhét hết nó vào miệng. Cô đang tu ừng ực rượu từ trong chai. Ngay cả miếng bánh mì cô ta cũng chấm vào đĩa bơ thay vì dùng dao để phết nó. Nhìn cô trong năm phút, thật đáng ngạc nhiên là cô đã không một lần xử dụng muỗng nĩa được đặt bên cạnh đĩa của cô.

Đột nhiên anh nghĩ ra và cảm thấy hân hoan vô cùng, đáp án cho tình trạng tiến thoái lưỡng nan của anh chính là bản thân của Alexandra. Và anh sẽ không bao giờ nghĩ ra được chuyện này nếu như anh không vừa nhắc đến mẹ anh và chuyện bà sẽ bị sốc nếu như bà chứng kiến được cảnh tượng như cảnh anh vừa chứng kiến tối nay. Chuyện đó và chuyện này và chỉ có trời mới biết còn chuyện gì nữa sẽ làm cho mẹ anh ghét cô, và rồi sẽ không có một hôn lễ nào hết. Bà chắc chắn là sẽ ngăn cấm anh.

"Chúa ơi, Lazar, tôi có thể là không cần làm một chuyện gì khác ngoài chuyện mang cô ta về và để cho cô ta ăn tối chung với mẹ tôi. Nhìn cô ta kìa. Cô ta ăn uống như là một con lợn."

"Tôi cũng đã nhìn thấy, chỉ là không nói với anh thôi," Lazar trả lời, giọng nói đầy hóm hỉnh. "Tôi cho là anh không thấy chướng mắt?"

"Anh giỡn chơi chắc? Tôi không thể nào vui hơn được nữa đây. Tôi sẽ không cần phải hủy hôn, và cả cô ta cũng vậy. Nếu mẹ tôi có thể ở chung với cô ta một ngày thôi và tôi sẽ chắc chắn xếp đặt được chuyện đó, thì bà sẽ phản đối không cho tôi kết hôn với cô ta, và sẽ chấm dứt mọi chuyện."

"Anh hy vọng quá nhiều rồi đấy khi mà ước mơ cháy bỏng của Maria chính là chuyện muốn nhìn thấy anh kết hôn."

Vasili nhíu mày khi nghe câu nhắc nhở đó.

"Nói có lý. Tôi sẽ tiếp tục làm theo kế hoạch vậy, nhưng tôi có thể nói là không cần phải gấp gáp nữa. Tôi không còn sợ chuyện này không giải quyết được nữa."

"Anh đã lo sợ à?"

"Nếu như anh muốn biết thì tôi gần như là bị khủng hoảng đấy, " Vasili nói hơi khoa trương một chút.

Lazar khịt mũi. "Tôi không thấy là tại sao. Nếu như anh cần phải có vợ, thì cô ta ít ra thì cũng dễ nhìn, luôn làm người khác ngạc nhiên, không phải là một chuyện xấu, và anh có thể dạy cho cô ta về cách sử xự cho đúng mực. Cô ta xem bộ là rất khoẻ mạnh, cũng có nghĩa là cô ta sẽ không gặp trở ngại nào trong việc tạo người nối dòng cho anh."

"Tôi nghĩ nếu như tôi đang kiếm vợ thì những gì anh vừa nói đều đúng cả. Nhưng anh đã quên những chuyện quan trọng đấy. Thái độ của Alexandra làm cho tôi bực bội, tôi thật không thích cô ta, và tôi có thể nêu tên cả chục người đàn bà, họ hợp với tôi hơn và sẽ không nói với tôi là họ không muốn cưới tôi."

Lazar không thể không chặc lưỡi. "Chuyện đó vẫn còn là khúc mắc sao?"

"Đừng điên như vậy chứ," Vasili trả lời và tiếp tục quả quyết. "Sự miễn cưỡng của cô ta chẳng qua chỉ cho tôi một sự ngạc nhiên thôi, và giống như chuyện đã xảy ra, là một chuyện thật bất ngờ. Tôi đã lo sợ đến chuyện sẽ phải đối diện với cảm giác đau lòng của cô ta trước khi cô ta giận dữ hủy hôn."

Lazar gật đầu vì anh tin chuyện đó. "Bây giờ anh sẽ được cô ta biết ơn suốt đời vì anh đã chứng tỏ mình là một kẻ không thể nào chấp nhận nỗi để cho cô ta có lý do chấm dứt cuộc hôn nhân này. Tôi sẽ không lấy làm ngạc nhiên khi cô ta cười hờn hở trên đường về nhà đấy."

Nhận xét đó làm Vasili găm gù, mặc dù là anh đã không nhận thức được chuyện mình làm nhưng anh vẫn nói. "Tôi phải là người biết ơn suốt đời vì cô ta đúng là một kẻ nhà quê. Cha cô ta đã nói là cô ta rất đặc biệt, ông ta chỉ là đã không nói đặc biệt như thế nào thôi. Anh có nghĩ ba gã Cossacks đó là tình nhân của cô ta không?"

Câu hỏi đến thật bất ngờ làm Lazar mắc nghẹn vì anh đang nuốt thức ăn. Phải mất hết cả phút vì anh bị ho sặc sụa trước khi anh nhìn Vasili và nói với vẻ ác ý, "Chỉ vì anh nghĩ không có gì thú vị hơn là cùng lên giường với cả ba người đàn bà cùng một lúc, thì cũng không có nghĩa là vị hôn thê của anh cũng nghĩ như vậy."

Vasili đã không có ý như vậy nhưng anh lấy làm thích thú khi Lazar đã nghĩ anh như vậy. "Tôi không biết. Tôi nghe nói nữ bá tước Eva có một lần đã lên giường với bốn..."

Lazar nhấp nháy mắt. "Bốn hả? Làm thế nào được?"

"Thì anh cứ tưởng tượng đi. Nhưng chắc chắn đó không phải là ý của tôi định nói về Alexandra. Phải là người tinh vi lắm mới nghĩ ra được những chuyện thú vị như vậy, điều mà chúng ta cùng nhất trí là thiếu sót ở cô ta. Ý

của tôi là riêng biệt, đơn độc... Làm sao diễn tả đây nhỉ... mỗi lần một người."

Lazar lại nhìn anh. "Này đừng nhục mạ cô ta như thế được không? Nếu anh nói vậy về tôi thì anh đã bị hộc máu mũi rồi."

Vasili có thói quen chọc bạn bè của anh nổi giận mà không quan tâm đến hậu quả, vì thế anh lơ đi lời hăm dọa của Lazar giống như anh thường làm. Tuy nhiên, anh vẫn rất thích thú với đề tài mà anh vừa nói và tiếp tục châm chích Lazar như trước đây.

"Hãy trở lại câu hỏi của tôi được không?" Anh nói. "Ba gã Cossacks đó có lẽ là xấu như ma, nhưng chúng ta biết là chuyện xấu hay đẹp không quan trọng khi làm chuyện đó. Và đó chứng minh được một trong những lý do tại sao cô ta không muốn kết hôn, nếu như cô ta có những con ngựa đực làm việc cho cô ta."

"Tôi có thể nhắc cho anh biết "nếu" là một giả thuyết không?"

"Anh có thể nhắc nhở tôi, nhưng tôi sẽ không tin đâu... và cả anh cũng vậy."

Lazar nhún vai, có vẻ không đồng ý sau khi bọn họ làm chuyến du lịch ở St. Petersburg anh đã không nghĩ ba người đàn ông lực lưỡng đó xấu xí, tuy nhiên, chuyện đó thì theo cách nhìn của mỗi người thôi. "Chuyện cô ta ngủ với một hay cả ba thì có liên quan gì?"

"Nó không liên quan gì, ngoại trừ chuyện nếu cô ta sẽ tiếp tục cản trở những chuyện vui chơi của tôi, và tôi nghĩ là cô ta có ý định tiếp tục làm vậy, chết tiệt tôi đi nếu tôi để cho cô ta được vui chơi trong chuyến đi này."

"Tôi nghĩ điều đó rất là công bằng." Rồi Lazar cười, có lại sự hóm hỉnh. "Anh định là sẽ hăm dọa bọn họ giống như cô ta đã làm với cô phục vụ hả?"

"Nếu cần thiết," Vasili càu nhàu.

Và vì Lazar chỉ là muốn chọc anh cho nên anh chỉ lăm bằm mà không nói gì thêm.

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Không dễ gì bỏ rơi việc được giáo dục kỹ càng đã có trong suốt hai mươi lăm năm. Cũng có những lúc mà một chút dơ bẩn có thể chấp nhận được khi mà công việc đòi hỏi phải bị như vậy. Rồi cũng có lúc cũng phải sạch sẽ gọn gàng. Alexandrabiết rất rõ chuyện đó, nhưng khi cố làm cho được cả hai cùng một lúc thì phải chú tâm hết mực. Những người bạn của cô không giúp gì được cho cô trong chuyện này cả.

Timofee cứ nhìn giống như là anh sắp sửa ôm bụng cười. Stenka thì trêu ghẹo Alexandra bằng cách bắt chước những hành động của cô. Konard thì không thể che dấu phản ứng chê trách, nhưng cũng may là anh không ngồi đối diện với Vasili để Vasili có thể nhìn thấy mặt anh.

Không biết bằng cách nào mà cô đã làm được, và chỉ gần như bị lộ khi cô định với tay lấy khăn chùi miệng sau khi ăn bữa ăn cầu thả như vậy. Nhưng cô kịp dừng lại và đưa tay lên miệng liếm, rồi chùi những ngón tay trên áo quần của cô, vừa làm vừa nhăn nhó trong đầu. Tuy nhiên đúng là một việc làm tốt. Cô có lẽ là sẽ mặc lại bộ quần áo này vào ngày mai, hay có lẽ là mặc lâu hơn nữa.

Thật ra thì không phải là một ý tưởng tồi. Đến cuối tuần này, người cô sẽ bốc mùi hôi. Vì thế vị bá tước hoàn hảo từ Cardinia sẽ không chịu đựng nổi cô và nếu như anh ta muốn nói chuyện với cô thì cô sẽ thuyết phục anh ta là cô thấy chuyện tắm tấp có hại cho sức khoẻ và không bao giờ tắm hơn một lần trong tháng.

Để có sức thuyết phục, cô chắc chắn là mình đã làm khá tốt ở bữa ăn. Cô biết ngay lập tức mà không cần nhìn để kiểm tra lại, ngay khi Vasili bắt đầu

quan sát cô. Cảm giác thật hỗn loạn, khi thật sự cảm nhận được cặp mắt màu vàng mật đó đang chiếu vào cô. Nhưng anh ta chắc chắn là thấy kinh tởm, có lẽ là chán ghét. Cô biết cô sẽ thấy vậy nếu như cô có thể nhìn thấy những gì cô vừa làm.

Có lẽ là cô hơi làm quá khi cô rời khỏi phòng với những người bạn của cô, vẫn không nhìn về phía Vasili, đi ngang qua bàn anh nhưng cố tình lờ đi không nhìn anh. Phép lịch sự thông thường thì ít ra cũng phải thừa nhận sự có mặt của anh, nhưng cô đã không làm vậy với anh cả buổi tối. Suy cho cùng anh cũng là vị hôn phu của cô. Nhưng trong lúc này, phép lịch sự tối thiểu đang nằm trên bàn cấm làm mà cô đã tự làm cho mình, và cô phải thận trọng thi hành nó để cho kế hoạch của cô có thể thành công.

Tuy vậy cô không biết nghĩ gì khi anh xuất hiện ở ngưỡng cửa phòng cô một lát sau, coi bộ sự lỗ mãng của cô còn chưa chọc tức được anh.

Cô chắc chắn là đã không ngờ đến sự xuất hiện của anh. Cô đã thay đồ để đi ngủ, một bộ đồ ngủ bằng vải cotton màu trắng. Nina đã chải tóc cho cô và vẫn đang còn cảm râm khi bồn tắm cô đã chuẩn bị cho Alexandrabị từ chối. Nina chỉ là phũ bụi và một vài thức ăn bám vào quần áo của cô thôi. Thậm chí cô còn không nghe thấy tiếng gõ cửa phòng, không phải là vì Alexandra mong Nina đến mở cửa.

Cô tự mình mở cửa, theo thói quen cô khoác chiếc áo choàng bằng nhung màu xanh đen đã được soạn sẵn cho cô. Bản tính tự nhiên, cô đã rất vui là mình đã khoác nó lên khi nhìn thấy ai ở ngưỡng cửa. Cô còn kéo cổ áo sát vào nhau và giữ chặt ở đó bằng hai tay, bản năng tự vệ chống lại nét nam tính mạnh mẽ tỏa ra từ người đàn ông này, hôn phu của cô.

Đầu tiên anh không nói gì, mắt anh từ từ xem xét cô... chúng dường như nhạt màu hơn cô nhớ... cuối cùng dừng lại trên mái tóc đang xõa xuống hai vai cô thành từng lọn. Giây phút im lặng đó làm dây thần kinh cô căng ra,

và cô vẫn cảm thấy không bình tĩnh được khi anh cố đưa mắt nhìn vào phòng để khỏi nhìn cô.

Khi nhìn thấy Nina, anh nói với cô. "Cô chủ của cô và tôi cần nói chuyện riêng."

Nina đáp lại giọng điệu ra lệnh của anh bằng cái gật đầu và đi thẳng ra cửa. Alexandra giận sôi lên khi anh ra lệnh cho bạn cô. Chuyện sau cùng cô muốn làm là phải ở riêng với mình anh ta trong phòng, đặc biệt là sau những gì mấy anh em nhà Razins đã hù cô.

Giọng nói của cô sắc bén khi cô nói. "Cô không cần phải rời đi đâu, Nina."

Không một ai để ý đến cô. Vasili thì bước hẳn vào phòng và giữ cánh cửa dùm cho Nina, và đóng lại sau lưng cô. Alexandra định la hét lên trước khi Nina rời khỏi tầm nghe, để bảo cô đừng đi quá xa, nhưng làm vậy thì xem bộ nhát gan quá.

Bên cạnh đó, chuyện làm cho cô cảm thấy lo lắng bị lấn át bởi sự bực bội, không thể làm lẫn được trong giọng nói của cô. "Anh không thể đợi đến ngày mai sao, Petroff?"

Mắt anh quay lại với cô. Bây giờ hình như chúng còn nhạt màu hơn? Không thể nào.

"Không, tôi không thể đợi, nếu không thì tôi sẽ không ngủ được," anh trả lời và bước tới một bước nữa rút ngắn khoảng cách giữa họ và buộc cô phải ngửa đầu ra nếu như cô muốn nhìn vào mắt anh. "Cô muốn tôi không ngủ được phải không Alexandra"

Giọng nói của anh như báo trước điềm xấu. "Anh thật nghĩ là chuyện đó liên quan đến tôi hả "

"Phải liên quan chứ." Giọng nói của anh hơi dịu hơn."Cô biết không, tôi vừa khám phá ra là tôi đúng là một kẻ hư thân và ích kỷ. Nếu như sự đòi hỏi của tôi không được đáp ứng thì tôi tự hỏi mình tại sao sự đòi hỏi của cô phải được chứ?"

Alexandra ghét phải thốt ra những lời này như cô phải nói."Chúng ta đang nói về chuyện ngủ hả?"

"Vậy à?" Anh vừa nói vừa đưa tay nắm lấy một lọn tóc đang nằm trên vai cô và dùng tay vuốt nó."Thì ra là nó nhìn như thế này." anh nói thêm. Anh đột nhiên nghĩ chúng giống như những ánh trăng vậy.

Vasili không biết là mình đang làm gì. Sự giận dữ đã dẫn dắt anh đến đây và vẫn còn âm ỉ, nhưng bây giờ thì hình như nó bị anh khống chế, và đó không còn là mối cảm xúc anh phải giải quyết nữa. Bữa ăn tối chết tiệt đó. Anh không bao giờ quên nó, và làm thế nào mà anh từ một người giận như điên đột nhiên dịu xuống rồi lại giận như điên, cuối cùng là giận bản thân mình hơn là cô.

Anh đã không nên tiếp tục quan sát Alexandra và cách thức ăn uống của cô. Anh phải nên thỏa mãn và an tâm lên giường với cô gái phục vụ đó, mặc dù anh không còn thấy cô ta hấp dẫn nữa. Nhưng anh đã không rời khỏi phòng ăn kịp thời. Và vì thế anh đã chứng kiến được cách thức thật kêu gọi khi Alexandra liếm những ngón tay của cô, nó làm cho sự ham muốn của anh trở dậy.

Lúc đó anh đã rên lên. Bây giờ anh lại rên nữa, nhưng là trong bụng thôi, bởi vì anh vẫn không thể kiềm chế được sự ham muốn của mình. Thật không thể tha thứ được là anh có thể muốn có cô khi anh cảm ghét mọi thứ ở cô: cách cư xử của cô, phẩm hạnh của cô, khuynh hướng đòi bại của cô.

Anh nhớ lại những chuyện đòi bại đó và cảnh tượng xấu hổ mà anh phải hứng chịu, và nhận xét một cách không dễ chịu."Đúng là hết thuốc chữa rồi,

em yêu."

Alexandra phải nên vui mừng, hân hoan, ngay cả nên cười vì bị anh nhạo báng, vì thế thì cô không nên đỏ mặt, nhưng cô đang làm vậy. Và càng đỏ mặt hơn khi anh cố tình trêu chọc."Nói cho tôi biết đi, cô có mang theo những cảm xúc mạnh mẽ này lên giường không?"

Cô trả lời một cách cứng nhắc."Anh không nghĩ là tôi sẽ trả lời chứ?"

"Có thể là tôi nghĩ sẽ tự mình có câu trả lời."

Trước kia cô có bao giờ bị đỏ mặt không nhỉ? Cô có thể thề là bây giờ cô như muốn phát hỏa.

"Tôi đã không nghĩ là anh đã quá vội vã có kết luận cho số mệnh của chúng ta như vậy."

Anh nhướn một chân mày lên, trêu chọc một cách phách lối."Câu nói đó có ý gì?"

"Anh bị ép vào cuộc hôn nhân này, điều đó đặt dấu chấm hết cho mọi thứ giữa hai chúng ta."

Anh cười trước khi nói với cô."Đừng điên như vậy Alex. Thêm một nhân tình nữa với cô thì cũng đâu khác biệt gì khi mà cô đã có quá nhiều rồi chứ?"

Nhìn theo thái độ của anh cô nhận thức được lần này anh không phải là đang nhạo báng cô. Anh ta thật đã tin vào những gì anh ta vừa nói... điều mà làm cho cô cảm thấy thật sợ hãi. Cô đã rất vui mừng, cô thật sự đã vui mừng là anh đã có thể nghĩ cô là như vậy bởi vì nó có thể giúp cho kế hoạch của cô. Vì thế tại sao cô lại có cảm giác như bị lăng mạ như thế này chứ?

Cô cố gắng thay đổi đề tài bằng cách nhắc đến một trong các chữ anh vừa nói. "Chỉ bạn bè của tôi được phép gọi tôi như thế," cô nói khi anh đã dùng chữ "Alex".

Anh mỉm cười một cách độ lượng, giống như là anh chuẩn bị giải thích một chuyện gì với một kẻ ngốc. "Nhưng tôi còn hơn là một người bạn đấy. Tôi sẽ nhanh chóng trở thành chồng cô, sẽ cho tôi mọi quyền lực đối với cô. Chúng ta có nên thực tập một vài quyền lực đó tối nay không nhỉ?"

"Chuyện thực tập duy nhất anh được phép làm là mau rời khỏi đây ngay. Bây giờ anh có thể bắt đầu làm rồi đấy."

Câu trả lời của anh là nắm lấy hai vai của cô và kéo cô sát vào anh. Hành động đột ngột là cô thả hai tay đang nắm chặt cổ áo ra và đặt nó lên ngực anh để cô có thể đẩy anh ra. Nhưng cố gắng của cô là thừa thãi. Anh đã không nhúc nhích.

Anh chỉ phát hiện ra là chiếc áo choàng của cô mở tung. Bộ quần áo ngủ kín đáo không cần thiết, và thật sự không cần thiết nếu cô không có một bộ ngực lớn không còn được che đậy dưới cánh tay của cô nữa. Mắt anh lập tức chiếu thẳng vào chúng.

Anh kéo cô sát vào anh. Cánh tay cô đang ghì chặt ở ngực anh hơi cong lại...

"Anh đang nghĩ là mình đang làm gì vậy, Petroff?" cô hỏi, rất vui là đã không nghe được sự sợ hãi trong giọng nói của mình.

Nhưng anh thì nghe được và lờ đi. "Anh đang nghĩ là anh sẽ biết được mùi vị của em ra sao."

"Không!"

Sự phản đối của cô đến quá trễ và bị lờ đi. Cánh tay lực lưỡng của anh kéo cô sát vào anh và bây giờ người cô dính sát vào người anh, cảm giác về thân thể anh mạnh mẽ hơn bất cứ thứ gì cô từng mong đợi. Và đôi môi ấm áp của anh ngăn chặn bất cứ sự phản kháng nào của cô, ít ra là tạm thời trong lúc này. Cảm giác còn lại là cô quá sốc.

Đã không một lần cô nghĩ đến chuyện này sẽ là một trong những chuyện nguy hiểm trong chuyến đi này. Làm thế nào mà cô phải nghĩ đến chuyện này chứ khi mà cô biết rõ cảm nghĩ của Vasili về cuộc hôn nhân này, và anh biết rõ cô cũng có cùng cảm nghĩ chứ? Vậy mà cô đang đứng ở đây, trong vòng tay anh, đang được anh hôn. Cô thấy sốc khi phát giác ra ngay tức thì là Christopher đã không dạy cho cô biết tất cả về chuyện hôn nhau, giống như cô đã ngây thơ nghĩ.

Cô đã xúc động khi Christopher hôn cô vì cô yêu anh, nhưng sự thật là anh ta không biết gì về cách thức hôn khi đem so sánh với người đàn ông này. Người đàn ông này tước đoạt mọi suy nghĩ của cô và khống chế chúng, và không phải chỉ bằng miệng của anh thôi mà bằng cả thân thể anh nữa. Cánh tay anh đặt ở sau lưng cô để giữ không cho cô tháo chạy, nó đang ve vuốt lưng cô và ép chặt cô vào ngực anh làm cho cô có cảm giác rất lạ, giống như là ngực của cô không chỉ đang được âu yếm mà còn được vuốt ve. Cánh tay còn lại kia của anh đang nằm trên hông cô thì càng tai hại hơn, nó nâng người cô lên cho đến khi vật căng cứng của anh nằm ở giữa đùi cô. Mọi nhục dục trong người cô bị tấn công dồn dập, dâng trào bởi những cảm xúc cô vừa mới khám phá ra, và lưỡi anh vẫn tiếp tục tiến sâu trong miệng cô phá vỡ mọi ý chí của cô.

Vasili cũng bị hút vào cơn xoáy mà cho chính anh đã tạo ra. Chuyện mà anh đã có ý định làm cho cô bỏ cuộc sẽ không gây ra cảnh tượng xấu hổ ở giữa đám đông nữa đã trở thành một chuyện hoàn toàn khác hẳn. Khi anh vừa cảm giác được bộ ngực căng tròn đó ép vào người anh thì cô trở thành một người đàn bà rất hấp dẫn. Và Vasili không bao giờ từ bỏ những người

đàn bà hấp dẫn, đặc biệt là khi một chiếc giường đang ở kế bên và cánh cửa phòng đang đóng chặt...

Cánh cửa phòng đột ngột bật mở. Vasili và Alexandra tức khắc rời nhau, cô thì còn đang mụ mẫm đầu óc, còn anh thì đang quắc mắt với kẻ vừa phá đám.

"Xin lỗi," Nina nói, nhưng lý do hiển nhiên khi họ nhìn thấy tay cô đang giữ con chó săn đang muốn nhảy bổ vào Alexandra vì mừng. "Hắn cứ rên khóc và phá rối những con ngựa," cô nói như giải thích cho sự có mặt của Bojik.

Đó là một lời nói dối và Alexandra biết rõ, vì thế cô tha thứ cho Nina vì đã bỏ rơi cô lúc này... cho đến khi cô ta nói một cách ngây thơ, "Hắn sẽ không vui cho đến khi hắn được ngủ chung với cô đấy, Alex."

Cả ba người đều đỏ mặt sau khi nghe cô nói, cả ba đều đang nghĩ đến một "hắn" khác hơn là Bojik... và cả ba đều biết vậy làm cho chuyện càng đáng mắc cỡ hơn.

Alexandra quì một gối xuống vẫy con chó, và cách nó nhào ra khỏi sự kiềm giữ của Nina cho biết là cô không thể nào kèm chế nổi nó. Alexandra che dấu hai má đỏ ửng của mình vào cổ của Bojik và nói một cách lãnh đạm. "Ngủ ngon, Petroff. Và trong tương lai nếu như anh muốn nói chuyện với tôi thì nên nói ở những nơi công cộng nhé."

"Đừng đặt quá nhiều hy vọng vào chuyện đó... Alex."

Sau khi cánh cửa được đóng lại một cách âm ỉ, Nina nhận xét bằng giọng điệu khâm phục, "Cô thật hên vì đã không nhìn thấy mặt anh ta khi anh ta nói vậy."

Lúc này Alexandra mới ngước lên nhìn, nhưng vẫn nhìn xung quanh phòng để chắc chắn là anh đã thật sự đi khỏi trước khi cô hỏi. "Tại sao?"

"Bởi vì theo như thái độ của anh ta, thì anh ta nói những lời thật lòng
đấy."

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Nếu Vasili đã muốn thành công được chuyện gì trong chuyến viếng thăm phòng của Alexandra, thì là để chắc chắn rằng Alexandra sẽ cùng mất ngủ với anh đêm nay. Cô không thể nào không nghĩ đến nụ hôn của anh và cảm xúc không ngờ đến dâng lên trong lòng cô, những cảm xúc mà cô chưa từng biết là cô có thể cảm nhận được. Cô cũng tự xỉ vả mình vì đã đứng yên ở đó và để cho anh làm vậy với cô, mặc dù cô biết rõ là mình đã quá sốc nên mới để cho anh làm vậy. Chuyện mà sẽ không xảy ra nữa, cô tự hứa với mình như vậy. Cũng sẽ không có bất cứ nụ hôn nào nữa với anh, cô cũng tự hứa với mình.

Tuy vậy hầu hết suốt đêm cô cố suy nghĩ cho ra cái lý do tại sao Vasili đã hôn cô, bởi vì cô nhất quyết không tin là anh đã cố tình làm vậy để cho cô không ngủ được giống như anh đã nói, mặc dù là nó thật sự đã làm cho cô mất ngủ. Và chuyện gì sẽ xảy ra nếu như Nina đã không xuất hiện kịp thời nhỉ?

Alexandra thích nghĩ là cô sẽ tỉnh trí lại và sẽ kêu gọi anh em nhà Razins, bọn họ đang ngủ ở phòng kế bên phòng của cô. Nhưng cô không thể dám chắc được chuyện gì ở tối qua.

Tuy nhiên sáng nay vì bị thiếu ngủ cho nên cô thấy rất bức bối, cô càng khẳng định là mình sẽ phải làm gì. Cô sẽ không la hét lên, nhưng sẽ tát vào mặt gã ăn chơi phóng đảng đó vì đã dám có hành động như vậy, để cảnh cáo anh ta không dám lặp lại chuyện đó một lần nữa. Suy cho cùng thì cô cũng đang có một hình tượng mới cần phải duy trì, là một người xấu tách, mất lịch sự, một Alexandra kinh dị này sẽ không chấp nhận bị lấn át bởi kẻ

cám dỗ bậc thầy đó, ngay cả khi anh ta nghĩ là anh ta có vài quyền hạn đối với cô.

Không phải cô đã chứng minh được điều đó vào tối qua ở nhà ăn sao? Cô đã gây ra một cảnh tượng quá tuyệt, nhưng cô ước gì cô đã không làm vậy vì có một sự giận dữ kích thích cô. Chuyện anh ta tán tỉnh một người đàn bà khác ở ngay trước mặt cô không nên ảnh hưởng gì đến cô cả. Cô đã cảnh cáo anh là chuyện này sẽ xảy ra, và nó đã chứng minh rõ ràng anh ta là một gã đàn ông đáng ghét giống như cô đã nghĩ về anh. Nhưng chuyện này cũng là lý do tại sao cô lại cứ trăn trở suốt đêm.

Alexandra là người đến chuồng ngựa cuối cùng để chuẩn bị lên đường, chuyện mà đã không giúp ích gì cho kế hoạch của cô. Nếu như con vẹt vàng đó đã có được một giấc ngủ ngon sau khi quấy rầy cô thì cô sẽ phải tính toán với anh mà không có liên quan chút gì đến kế hoạch làm cho vị hôn phu của cô hủy hôn.

Những cỗ xe ngựa thì đã rời khỏi trước và đã đi được khá xa cùng với hầu hết những con ngựa khác của cô. Stenka đang giữ con Hoàng Tử Mischa cho cô. Vasili thì đã ngồi lên con ngựa của anh ta, và đang đứng rất gần ở bên con ngựa của cô, rõ ràng là anh đang đợi cô. Để gây gỗ à? Cô rất vui lòng chiều theo ý anh.

Anh nhìn cô với vẻ dò hỏi, nhưng cô cảm thấy nó giống như là một cái nhìn thèm muốn... Vì thế vừa ngồi lên yên ngựa cô xoay người lại hỏi. "Tại sao tối qua anh lại hôn tôi?"

Vasili trong nhất thời không nói gì, và không phải là vì anh đang đợi Stenka rời khỏi tầm nghe. Anh đang nghiền chặt hàm răng vì quá sửng sốt. Anh phải tập làm quen với tính tình thẳng thắn của cô. Điểm lợi thế của cô là luôn làm cho anh mất phương hướng giống như thế này thì thật là khó chịu.

Cuối cùng anh cho cô câu trả lời. "Cô gái mà tôi định hôn tối qua đã quá hoảng sợ và biệt dạng rồi."

Khi anh dừng lại ở đó, cô tự cho mình câu kết luận. "À, tôi hiểu rồi. Nếu anh không có được sự lựa chọn thứ nhất thì anh sẽ chọn cái thứ hai phải không? Nhưng tôi có sự lựa chọn thứ ba cho anh và anh nên thông minh suy nghĩ đến đây. Hãy giữ yên quần của anh ở đó đi, Petroff... ít ra là cho đến khi anh hủy hôn."

Cô cười khi nói câu sau cùng. Anh cũng cười lại với cô và chồm người tới phía trước định ôm cổ cô. Cô biết chính xác là anh muốn gì... kéo cô lại gần để hôn cô, để chứng minh là anh có quyền hạn này. Alexandra thúc và cái giật dây cương, Hoàng Tử Mischa hí lên và co hai chân trước lên. Vasili buột phải kiềm chế con ngựa lang của mình, vì nó sợ hãi. Alexandra cười ngựa rời khỏi trước khi anh có thể kiềm chế được nó.

Cô nghĩ là mình sẽ có được sự yên tĩnh... được năm phút. Đó chính xác là khoảng thời gian mà Vasili đuổi kịp cô và bế cô khỏi ngựa của cô sang ngựa của anh. Hành động này thật bất ngờ và không một chút dễ chịu. Khi anh đặt cô ngồi giữa đùi anh, cánh tay anh ôm chặt eo cô ép cô sát vào ngực anh. Và vì ở quá gần anh, được anh ôm chặt, gợi cho cô nhớ lại những cảm xúc mà cô đã có tới qua.

Cô cố đè nén chúng xuống và xoay lại nhìn anh. "Bây giờ anh đang làm gì thế, Petroff... ngoài chuyện muốn làm trò cười cho thiên hạ?"

"Cứ nói xỏ tôi nữa đi, em yêu, thì chúng ta sẽ đi đến một chỗ vắng vẻ để giải quyết đây."

Cô cũng muốn làm tiếp, nhưng đã không nói gì. Bojik thì đã đang chạy sát bên họ và sửa âm ã, làm cho con ngựa sợ hãi đi lệch bước. Cả ba anh em nhà Razins thì xuất hiện sát ở sau lưng cô, Stenka thì đang nắm dây cương con Hoàng Tử Mischa.

Bọn họ sẽ không nói gì, ít ra là con chưa. Cô cũng không muốn bọn họ can dự vào, và chống lại Vasili. Đây không phải là tình hình khẩn cấp gì, suy cho cùng... ngoại trừ cảm xúc trong lòng cô.

"Anh chưa trả lời câu hỏi lúc nãy của tôi? " cô nhắc anh.

Anh trả lời cụt lùn."Kiềm con chó lại đi."

Cô định cười nếu như cô đang ở trong một tư thế khác. Thay vào đó cô nói dối."Bojik không nghe lời tôi đâu khi nó nghĩ tôi đang gặp nguy hiểm."

"Em có những con ngựa được huấn luyện rất tốt mà tôi từng thấy qua. Em nghĩ là tôi sẽ tin là em đã không áp dụng kỷ luật đó với con chó của em à?"

Anh đang chơi không công bằng, nói một câu nhận xét để cho cô buộc phải chấp nhận nó như là một lời khen. Những con ngựa của cô là niềm tự hào và là niềm vui của cô. Cô không thể không vui khi anh nhìn thấy được là chúng nó được huấn luyện rất tốt. Bên cạnh đó, cô sẽ không gây nguy hiểm cho con ngựa, cho dù là ngựa của anh, chỉ bởi vì cô muốn rời khỏi đùì anh ngay lập tức. Vì thế cô kêu tên con Bojik bằng một giọng điệu làm cho nó nhận thức được là lập tức xùi xuống ngay.

Nó ngưng không sửa nữa. Con ngựa to lớn cũng nhanh chóng bình tĩnh lại. Và Vasili nói."Bây giờ em có thể làm giống vậy với những gã Cossacks của em."

Cô nhượng bộ một lần là đã quá đủ rồi."Khi nào bọn họ bắt đầu quát tháo, tôi sẽ làm." Cô lẩm bẩm trả lời.

"Tôi sẽ vờ như đã không nghe được câu đó."

"Và tôi sẽ vờ như là anh còn chưa mất lý trí," cô độp lại.

Đột nhiên cô cảm thấy ngực anh rung lên vì tràng cười. Cô không phải là có ý làm cho anh thích thú, nhưng cô đang nghe được tràng cười từ anh. Và nó làm cho anh giật dây cương dừng lại.

"Cũng đến lúc rồi," cô nói, nhưng hình như cô là cô đã nói hơi quá sớm.

Anh đã không để cô xuống ngựa, anh chỉ là xoay người lại nói chuyện với anh em nhà Razins. "Vị hôn thê của tôi và tôi muốn nói chuyện riêng để hiểu nhau hơn. Đi trước đi. Chúng tôi không cần các anh hộ tống cho cuộc đàm luận này."

Dĩ nhiên là họ đã không đi trước. Trong nhất thời bọn họ chỉ nhìn Vasili, rồi sang Alexandra, và cô gần như muốn găm gờ, cô giận như điên. Vasili ép buộc cô nhượng bộ, nếu không thì anh sẽ chĩa mũi dùi vào bạn của cô, và hậu quả thế nào thì cô không dám nghĩ đến. Anh có biết là cô sẽ nhượng bộ, hoặc anh có chịu rút lui không nếu như cô không chịu? Cô không dám thử.

Cô gạt đầu ra dấu cho bạn cô đi trước và đừng lo lắng gì, nhưng cô đã làm vậy một cách tinh tế, cô hy vọng là Vasili đã không nhìn thấy được. Và cô đã nghĩ là anh có lẽ là đã không nhìn thấy khi anh xoay lại đi theo anh em nhà Razins và đoàn người và ngựa của họ, nhưng là với tốc độ nhàn nhã hơn.

Khi bọn họ vừa tách xa khỏi tầm nghe, anh nói. "Một sự lựa chọn thông minh."

Vì cô không muốn biết anh đã có ý gì khi nói vậy, cô lờ đi và thay vào đó cô nói. "Anh không muốn biết thêm gì về tôi đâu, Petroff, cũng như tôi không muốn biết thêm tí gì về anh cả, vậy thì làm chuyện như thế này để làm gì chứ?"

"Để chứng minh là em thuộc về tôi, cho dù là em có thích hay không."

"Được, anh nói rất có lý." Cô trả lời một cách chua chát. "Nhưng chúng ta đã không chứng minh được gì cả vì quyền hạn của anh cần phải được sự hợp tác của tôi, và sự hợp tác của tôi thì không được bảo đảm đâu."

Cánh tay anh ôm chặt cô hơn và đầu anh cúi xuống cho đến khi môi anh kề sát vào tai cô. "Vậy thì có lẽ tôi phải nên có một vài lời hứa hẹn từ em thôi." anh nói bằng giọng điệu mà cô nhận thấy thật là quyến rũ bởi vì nó đã làm cho cô có cảm giác như vậy.

Cô thúc cùi chỏ vào bụng anh để giữ ít khoảng cách để thở, nhưng chỉ là anh đã không ngờ tới. "Không có lời hứa hẹn nào cả, Petroff. Một cũng không. Và chúng ta cũng đã nói chuyện hay chứng minh gì đó cũng đã đủ rồi, vì thế thì hãy cho tôi xuống đi."

"Khi nào em nói làm ơn một cách tử tế đã," anh rít nhỏ.

Cô đã làm cho anh giận dữ, có lẽ là vì cú thúc bằng cùi chỏ của cô. Nhưng cô cũng đã quá giận vì anh làm cho cô hoảng sợ nên mới thọt anh một cái. "Đi chết đi," là câu trả lời cụt lùn của cô, nhưng nó đã không giúp cô được xuống ngựa.

Anh chỉ tiếp tục đi, vẫn tiếp tục giữ một khoảng cách xa với đoàn người của họ. Sự im lặng của cô cho anh biết là anh sẽ không được nghe chữ "làm ơn" như anh đã đòi hỏi, vì thế cô nghĩ không biết anh sẽ làm cho bọn họ chịu khổ sở trong cách cưỡi ngựa đôi như thế này bao lâu nữa. Có thể nào anh cũng cứng đầu như cô không?

"Tôi tin là đã nghe được là em còn mấy người chị nữa," anh đột ngột nói, chứng tỏ là anh đang rất tò mò về cô, "Bọn họ có... giống như em không?"

Tò mò hả? Hay là anh ta đang tìm cách để tiếp tục miệt thị cô?

"Họ không giống gì về tôi cả," cô do dự trả lời. "Tôi chưa bao giờ gần gũi bọn họ. Họ có thú vui riêng của họ còn tôi thì có thú vui riêng của tôi."

"Và thú vui của em là nuôi ngựa."

Cô nghe được giọng điệu khiển trách trong cách nói của anh và trả lời như biện hộ "Chỉ bởi vì tôi là một người đàn bà cũng không có nghĩa là... "

" Tôi không phải là đang chỉ trích em đâu," anh cắt ngang.

"Không phải à? Tôi không tin đâu. Nhưng chắc chắn là chuyện anh nghĩ sao thì không quan trọng đối với tôi."

Bây giờ giọng nói anh trở nên khô khan. "Tôi cũng đã nghĩ vậy."

Khi anh lại im lặng, cô quyết định là có lẽ cô nên ngủ bù cho giấc ngủ đã mất tối qua. Lưng cô được tựa vào cánh tay anh. Cô chỉ cần ngả đầu vào ngực của anh...

"Mỗi khi có một người đàn bà ở sát bên tôi như thế này thì tôi lại muốn chạm vào cô ta," Vasili nói một cách thản nhiên. "Vì hầu hết thời gian em không nhìn giống một người đàn bà trong bộ áo quần kỳ dị này, ngoại trừ bộ ngực dễ thương của em, có lẽ là tôi có thể kèm chế mình... trong một lúc."

Mắt Alexandra mở to hết cỡ. Những ý định về chuyện đi ngủ bị tiêu tan, mọi suy nghĩ trong đầu cũng mất tiêu. Nhưng cô cũng còn chưa muốn nói câu "làm ơn".

"Không mắc cười tí nào cả đấy, Petroff."

"Thật ra thì đó chỉ là một lời đùa, và tôi cũng không thích nó lắm vì nó dính dáng đến tôi."

Cô không dám yêu cầu anh giải thích thêm vì cô chần chẫn là sẽ không thích câu trả lời. "Để tôi xuống."

"Nói làm ơn đi."

"Mẹ kiếp, bỏ tôi xuống ngay!"

Dường như là anh sẽ bỏ cô xuống khi anh đặt cọng dây cương trong cánh tay đang đỡ cô. Để trả cho cánh tay còn lại được tự do, nhưng thay vì dùng nó để giúp cô leo xuống đất, anh lại nâng cằm cô lên và cô mở to mắt nhìn anh khi đầu anh bắt đầu cuối thấp xuống.

"Tôi đã cố gắng lắm rồi," anh nói bằng giọng điệu khàn khàn.

Cô như bị thôi miên và như thờ không nổi. Rồi sự sợ hãi biến mất nhường lối cho những cảm xúc mà cô đã có tối qua làm cho cô thốt lên. "Làm ơn đi, làm ơn đi, làm ơn đi."

Anh nhìn với vẻ tiếc rẻ vì cô đã chịu thua. Và rồi anh thấy thỏa mãn vì đã thắng cuộc. Một lát sau cô đứng ở trên mặt đất, và phải chịu trận với nụ cười tự mãn đang nhìn xuống cô.

"Hãy học bài học này đi, em yêu," anh nói bằng giọng điệu phách lối. "Chịu thua cuộc sớm thì tốt hơn bởi vì cứ trì hoãn thì sẽ không làm được chuyện gì ngoài những chuyện không vui."

Bài học, hay là cảnh cáo đây? Nhưng cô đã không nghĩ đến chuyện anh đã thay đổi đề tài và bây giờ đang nói đến chuyện hôn ước, mà là những lời "làm ơn" mà anh vừa nhận được.

"Vậy thì anh cũng nên học một bài học đi, Petroff," cô trả lời, và rồi hét lên, "Bojik!"

Con chó săn xuất hiện kế bên cô ngay tức thì, sủa âm ỉ và giận dữ làm cho con ngựa của Vasili quá hoảng sợ và phóng loạn xạ, không phải là trên đường mà là băng qua cánh đồng cỏ đối diện. Alexandra cười khi nhìn thấy Vasili cố gắng kèm chế con ngựa mà không thành công. Cô có lẽ là nên đi bộ một đoạn cho đến khi mấy anh em nhà Razins phát hiện ra là cô đang đi bộ và quay đầu lại, nhưng ít ra thì cô cũng không còn lo lắng đến chuyện khác.

Cô còn cười lớn khi vượt đầu con chó và bắt đầu rảo bước."Anh ta muốn nói rõ quan điểm của anh ta, nhưng tao không nghĩ là anh ta sẽ thích nghe quan điểm của chúng ta đâu nhỉ??"

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Không có chuyện gì đặc biệt xảy ra trong tuần lễ tiếp theo, có lẽ là vì Vasili và Alexandra đã tránh không nói chuyện với nhau. Cả hai cũng sẽ tránh không gặp mặt nhau, nhưng rất khó để có thể làm được điều này, tuy vậy Vasili cũng đã cố gắng hết sức bằng cách cười ngựa đi trước đoàn người một khoảng khá xa.

Bọn họ đã dừng lều cắm trại ở dọc đường hai lần, và mặc dù là Alexandra đã chuẩn bị cho một trận gây gổ vì chuyện này từ con vẹt khó tính nhưng cả hai lần cô đã không có được cái mình mong chờ. Nếu như cô biết được cảm nghĩ trong lòng anh thì cô sẽ biết được là cô đã gần đi quá giới hạn. Nhưng tuy chỉ biết nhau một khoảng thời gian ngắn ngủi Vasli cũng biết là các con ngựa của cô rất quan trọng đối với cô và cô không thể đem sinh mạng của chúng ra mạo hiểm. Và sự thật là anh cũng không thích di chuyển trong đêm tối giống như cô. Nếu như anh có phản đối thì anh làm vậy chỉ vì muốn chống lại ý của cô thôi.

Anh không vui với tốc độ di chuyển chậm chạp của bọn họ. Lazar đã nói đúng. Anh không thể đặt số mạng của mình vào trong tay mẹ anh. Anh đã tin là bà sẽ cấm không cho anh kết hôn một khi bà nhìn thấy được công nương Alexandra thật sự là người như thế nào, cho dù cô có là một nữ nam tước hay không. Nhưng cũng có khả năng bà sẽ nghĩ là bà có thể chỉ dạy Alexandra được. Và mặc dù Vasili thấy đó là một chuyện không thể, anh biết ý kiến của anh sẽ không được xem ra gì nếu như mẹ anh muốn thử.

Tránh né Alexandra hình như là giải pháp lý tưởng nhất cho vấn đề nan giải của anh. Bất cứ người đàn bà nào mà anh có quan hệ đều không bị anh lờ đi như thế này. Nhưng Alexandra không phải là bất cứ người đàn bà nào.

Và chuyện cô dường như rất vui vì anh đã tránh né cô càng làm cho anh bực bội hơn. Có lẽ là anh nên quyến rũ cô trước rồi mới bỏ rơi cô. Người đàn bà chết tiệt, cô ta không thể có thái độ đứng đắn một chút sao? Sao cô ta lại khác với mọi người đến thế chứ?

Ngay cả có đôi lần bọn họ phải nói chuyện với nhau, anh đã miệt thị cô tối đa và chuyện đó dường như chả ăn nhằm gì với cô. Vasili bắt đầu nghi ngờ rằng cô xem chuyện bị anh chế nhạo là rất lý thú. Không có gì để anh có thể khẳng định được điều đó, không có cặp môi trẻ ra, không có cái nheo của đôi mắt xanh xinh đẹp đó. Chỉ là một cái nhìn lịch sự của cô đối với anh, không có phản ứng gì đặc biệt để anh nghi ngờ cả.

Sự thật là anh đã hết cách với vị hôn thê của anh. Anh đã quen đối phó với đàn bà bằng cách thức duy nhất, bằng cách tán tỉnh và quyến rũ họ, nhưng cả hai chuyện này đều không thể áp dụng được khi mà anh muốn cô thù ghét anh thêm.

Chuyện anh đã hôn cô đúng là một sai lầm, rồi định hôn cô một lần nữa cũng là một sai lầm, ngay cả khi anh làm vậy chỉ là để buộc cô rút lại lời đe dọa về chuyện sẽ làm cho anh xấu hổ ở giữa đám đông. Sai lầm này đối anh quả thật là nghiêm trọng, bởi vì anh thà là không biết thân thể của cô sẽ vừa khít với anh ra sao. Và anh tốt hơn là không biết được thân thể của cô có hương thơm của của phấn ong, tóc của cô mềm như lụa, làn da cô mịn màng như nhung. Và càng tốt hơn là không biết được cảm giác của bộ ngực căng phồng đó ép sát vào ngực anh.

Nhưng càng sai lầm hơn là anh đã không khám phá bộ ngực đó khi anh đã có cơ hội, bởi vì bây giờ anh đang mơ được ve vuốt chúng, hôn chúng, nhâm nhi chúng. Anh mơ được nghe thấy tiếng rên rỉ vui sướng của cô khi nằm dưới anh. Anh không nên mơ những chuyện như thế này.

"Tôi không biết có phải là bọn họ có đang cố giữ cho anh không bị mất mặt vì sợ Alexandra sẽ gây ra một cảnh tượng khác không nữa," Lazar nhận

xét, "hay là bọn họ tiếp tay với cô ta trong việc ngăn cấm những cô gái đến gần anh."

Tối nay bọn họ đang ngồi trong phòng ăn riêng theo lời yêu cầu của Vasili, chỉ là một cái phòng hơi thụt vào thông qua phòng ăn chính, nơi mà nhóm người của họ đang tụ tập. Vasili bây giờ mới nhìn để xem thử Lazar đang ám chỉ chuyện gì, và nhìn thấy cặp sanh đôi Cossack, Stenka và Timofee, cả hai đều để mắt vào cô phụ bếp. Và cô phụ bếp thì đang thì thầm gì đó vào tai của người anh lớn, Konrad, ở phía bên kia phòng.

Đây là một nhà trạm nhỏ nên không có một con điếm nào làm việc ở đây cả. Nhưng chỉ có hai người đàn bà đang làm việc ở đây. Chuyện này đã xảy ra cả tuần lễ nay. Nơi nào có đàn bà thì đám Cossacks nhào vô tấn công trước và chiếm hết thời gian của họ. Vasili rầu rĩ suốt cả tuần nay nên đã không để ý đến hay thêm quan tâm đến chuyện này.

"Cho dù là bọn họ đang làm gì thì anh có thể chắc chắn là điều đó sẽ không phải là điều lợi cho tôi." Vasili làu bàu trả lời.

"Tại sao ngày mai anh lại không khởi hành trước và đi đến thành phố kế bên và giải toả chuyện đó ra khỏi thân thể anh đi? " Lazar đề nghị. "Có lẽ là tôi sẽ đi chung với anh."

"Một ý kiến hay, ngoại trừ là tôi không tin Alexandra sẽ xuất hiện ở thành phố kế bên nếu tôi làm vậy."

Và anh không muốn để cho cô cấm lều dựng trại ở dọc đường mà không có anh ở đó để bảo vệ cho cô. Suy cho cùng thì anh cũng phải có trách nhiệm đối với cô cho dù là anh có muốn hay không.

Vasili nói thêm với vẻ bực bội. "Một là vậy, còn không thì cô ta sẽ xuất hiện rồi phá tan cái thành phố đó cho đến khi cô ta tìm được con điếm đã ngủ với tôi để cắt tai cô ta xuống."

Lazar cười ngoặc nghẹo. Vasili găm gù bởi vì anh không thấy chuyện đó tức cười chút nào.

"Thật ra thì," Lazar nói, "Tôi nghe nói cô ấy sử dụng roi ngựa còn hay hơn dao đấy."

"Ai nói với anh vậy?"

"Một người giữ ngựa cho cô ta đã cho tôi biết. Khi cô ta đã xử dụng nó trên mình của một gã sĩ quan vì đã đày đọa con ngựa của cô ta."

Vasili rên lên. "Vậy cô ta có khuynh hướng bạo lực rồi."

"Chỉ là để bảo vệ những gì thuộc về cô ta thôi."

Vasili chỉ im lặng không đáp lại câu nhận xét đó, nhưng một lát sau anh hỏi. "Dạo này anh có được may mắn không Lazar?"

Cũng như thường lệ, Lazar đã không chút khó khăn đoán ra được những suy nghĩ trong đầu của Vasili, ngay cả khi Vasili không thể hiện qua cách nói. "Tôi bị từ chối hai lần vì có quan hệ với anh." Lazar thú thật, vì bọn họ vẫn đang nói đến đàn bà. "Này, tôi không phải là đang phàn nàn gì đâu nhé. Tôi còn vui hơn khi nhìn thấy anh vò đầu bứt tóc kia."

"Đừng nghĩ là tôi không biết chứ," Vasili trả lời một cách khô khan. "Đối với một người bạn, sự vui mừng của anh làm ấm áp trái tim tôi, đến nỗi thấy chướng cả mắt."

Lazar cười không chút ăn năn. "Ít ra thì một người trong chúng ta cũng được vui vẻ trong chuyến đi này."

Vasili đợi một lát rồi hỏi. "Còn oan gia của tôi có đang vui vẻ tối nay không?"

"Tại sao anh lại không tự mình nhìn xem chứ?"

"Bởi vì nó làm cho tôi muốn lộn ruột mỗi khi nhìn thấy cách cô ta ăn uống," Vasili nói dối.

Sự thật là, cách Alexandra dùng tay bóc đồ ăn, rồi sau đó liếm chúng, quá khiêu gợi để anh nhìn mà không phấn khích. Anh đã ngưng không nhìn từ sau lần đó.

"Thật ra thì những người chơi nhạc lúc này đã ở đây đang làm cho cô ta chú ý đến."

Mắt Vasili lập tức tìm kiếm những người chơi nhạc đang bố trí ở một góc phòng. Anh chỉ an tâm khi thấy cả ba người họ đều ở tuổi ngũ tuần, và không có vẻ gì như là bọn họ thích có một cô gái trẻ ngoại trừ chuyện muốn biểu diễn nhạc...

Vasili ngả người xuống ghế, hoài nghi chuyện mình vừa làm. Cái quái gì mà anh phải quan tâm đến chuyện Alexandra chú ý đến ai chứ? Anh không quan tâm.

Để chứng minh chuyện đó anh xoay qua nói với Lazar, "Tại sao anh lại không quyến rũ cô ta đi?"

"Tại sao tôi.. cái gì?"

"Mẹ kiếp, đừng lớn tiếng quá," Vasili căn nhắc. "Tôi không phải đang giỡn chơi đâu."

"Anh nhất định là đang đùa," Lazar khẳng định quả quyết.

"Khi mà nó sẽ cho tôi có cái cơ đích đáng để trả cô ta về cho cha cô ta thì anh biết là tôi không đùa. Tôi không biết tại sao mình đã không nghĩ ra sớm hơn."

"Nhưng đây không phải là một người đàn bà chỉ ngủ qua đêm với anh mà anh hay chia sẻ với chúng tôi đâu, Vasili. Chúng ta đang nói đến vị hôn thê của anh đấy, do chính cha anh chọn, mẹ anh phê chuẩn... ít ra là cho đến khi bà gặp cô ta... là vợ sắp cưới của anh đấy."

"Một sự thật mà tôi đang cố gắng sửa đổi với sự giúp đỡ của một người bạn."

"Chuyện đó quá bản thiêu. Rồi anh sẽ nói là anh cũng sẽ làm vậy vì tôi."

"Anh biết là tôi sẽ nói vậy mà."

Lazar biết rõ chuyện đó. Anh cũng biết là Vasili không có máu ghen tuông trong thân thể anh, ít ra là khi nói đến đàn bà, vì thế chuyện này đã không làm cho anh bức bối. Nhưng Alexandra không giống như những người đàn bà khác, cho dù là Vasili cứ nhất quyết không cho là vậy.

"Sẽ không được đâu khi cô ấy biết là cô ấy có thể có anh thay vì tôi," Lazar chỉ ra. "Cô ấy ngay cả nhìn tôi cũng không thèm kià, và cho dù là cô ta có nhìn thì cô ta cũng sẽ không thấy tôi. Tôi chưa bao giờ bị đàn bà tặng lời đi như thế."

"Ít ra thì anh cũng phải thử chứ."

Lazar nhăn mặt, nhưng gật đầu. "Khi nào thì tôi phải làm phép màu này? Tối nay à?"

Câu hỏi đó dường như làm cho Vasili giật mình. Nó làm cho cặp chân mày anh nhíu lại. "Không... anh không muốn phá hỏng cơ hội của mình vì quá gấp gáp như vậy. Phải bỏ thêm thời giờ để nghĩ cách hành động trước. Suy nghĩ kỹ đã."

Vì Lazar đã không muốn làm chuyện này, anh nói, "Sao cũng được."

Những người chơi nhạc bắt đầu chơi một điệu nhạc sống đô.ng. Có ba người đàn ông đứng lên và bắt đầu nhảy một trong những điệu nhảy của người Nga chỉ dành riêng cho đàn ông.

Cặp sanh đôi nhà Cossack nhìn như rất là bức bối. Alexandra rõ ràng là đang trêu chọc họ, bởi vì họ đột nhiên đứng dậy và ra nhảy, và Vasili phải công nhận là bọn họ rất mạnh khỏe và nhảy rất là điêu luyện.

Bản thân anh cũng biết nhảy điệu này, mặc dù là đã nhiều năm rồi anh đã không nhảy lại. Nó cần phải có cặp đôi sẵn chắc và giữ thăng bằng cho những cái đá và... Anh không thể nào tin vào mắt mình được, Alexandra sẽ không dám..

Cô sẽ. Cô thật sự là đang nhảy với đám đàn ông, và bọn họ dường như không quan tâm. Thêm một đám người của cô tham dự nữa. Những tiếng la hét bắt đầu làm điếc cả tai.

Bên cạnh anh, Lazar nói, "Tôi thật không ngờ... cô ta luôn làm chuyện bất ngờ!"

Vasili không nghe thấy. Anh đang nhìn chiếc quần rộng thùng thình của cô ôm sát người cô mỗi khi cô khom người ngồi xuống và đá chân, bộ ngực nhún lên nhún xuống khi cô nhảy, khuôn mặt ánh lên vẻ vui thích của cô. Anh phải lại gần để nhìn. Anh không cần phải ra nhảy để có thể làm được chuyện đó, nhưng đó chính là chuyện anh đã làm.

Tối hôm đó, trên chiếc giường mà bọn họ phải cùng nằm vì không có đủ phòng... một tình trạng mà bọn họ thường gặp vì đoàn người quá đông của họ... Lazar vẫn còn chặc lưỡi vì đã không ngờ là Vasili đã ra nhảy. Anh đã nhảy khá đẹp, và Alexandra không thể làm gì khác ngoài sự khâm phục. Có lẽ đó là lần đầu tiên cả hai đồng ý chung một chuyện, mà không cần phải nói một lời nào. Thật tiếc là bọn họ đã cảm thấy xấu hổ khi bản nhạc chấm dứt.

Vasili cũng còn chưa ngủ, nhưng anh không phải là đang nghĩ về chuyện nháy nhót lúc này. Anh đột nhiên hăng giọng và nói. "Hãy quên những gì tôi đã nói với anh lúc này đi."

Một lần nữa, Lazar biết rõ bạn anh đang nghĩ gì, trong trường hợp này thì nó liên quan đến chuyện quyến rũ vị hôn thê của anh ta. "Tôi đã quên rồi," Lazar trấn an anh và cảm thấy nhẹ nhõm cả người.

Vasili vẫn không bỏ qua đề tài này. "Anh không phải thật sự là đã nghĩ đến chuyện đó chứ?"

"Tôi chỉ là muốn chịu theo ý anh thôi."

"Tốt."

Không biết làm cách nào mà Lazar nhìn được cười, nhưng thật không dễ dàng gì.

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Sáng hôm sau khi họ thức giấc thì tuyết đang rơi. Chỉ là một ít thôi và đã không rơi lâu và không dính lại ở dưới lòng đường, nhưng nhiệt độ thì hạ thấp hơn ngày hôm qua. Và bọn họ còn chưa đến gần những dãy núi, nơi mà tuyết sẽ rơi càng nhiều và càng nặng hơn.

Alexandra thích thời tiết như thế này, nhưng cô đang có rất nhiều chuyện trong đầu để hưởng thụ nó. Kế hoạch của cô đã không được thành công mau chóng như cô đã nghĩ. Thật ra thì nó dường như là không đi được đến đâu cả.

Không một lần Vasili nhắc đến cách thức ăn uống gồm ghiếc của cô. Cặp sanh đôi thì đã đánh lộn với nhau một lần, và thay vì phải khuyên can bọn họ bằng lời lẽ giống như hay cô thường làm mỗi khi nhìn thấy bọn họ đấu chọi nhau, cô đã giả vờ như rất là thích thú và đã cổ vũ họ. Nhưng Vasili cũng đã không nói một lời nào về chuyện thích có sự đẫm máu của cô. Anh cũng đã không phát hiện ra là người cô đang bốc mùi hôi, mặc dù là Nina đã chắc chắn rằng nó đã có mùi là liên tục cảm râm cô. Tối qua anh đã không làm ầm ĩ lên khi cô nhảy điệu nhảy chỉ dành riêng cho phái nam đó, và cô đã không nghĩ đến chuyện là cô sẽ rất là vui, ngay cả khi anh gia nhập bọn họ, đúng ra là cô càng vui hơn sau khi anh tham dự.

Chuyện duy nhất mà Vasili nói bóng nói gió là cách thức đặc biệt của cô sử dụng để giữ cho anh không đi ngoại tình. Nếu cô đã nghĩ là chỉ cần làm chuyện đó thôi thì anh cũng sẽ hủy hôn thì cô nên thấy nhẹ nhõm, nhưng anh đã không quá giận khi cô sử dụng chiêu thức đó lần đầu, chứng minh là cô phải cần làm mạnh tay thêm để cho anh thấy ghê sợ khi phải đi chung với cô. Không phải là cô sẽ tiếp tục cản trở những chuyện tán tỉnh của anh,

ở nơi công cộng hay là nơi riêng tư. Làm vậy một cách riêng tư thì không được thoả mãn lắm so với chuyện gây ra một cảnh tượng xấu hổ nơi công cộng, nhưng anh đã cẩn thận không tán tỉnh đàn bà trước mặt cô nữa. Bởi vì sự xấu hổ còn tệ hơn cả lòng ham muốn về tình dục chẳng?

Nếu như điều đó là thật thì có lẽ là cô nên gây ra một "cảnh tượng" nữa. Có lẽ là lần này sẽ cho anh thấy bản tánh nóng nảy của cô, một chuyện không liên quan gì đến Vasili hết, để cho anh thấy ngay cả khi anh không gây lầm lỗi gì, cô vẫn có thể làm cho anh thấy bị mất mặt. Ý tưởng này làm cho cô phấn chấn lên, và khi cô bàn về chuyện này với anh em nhà Razins thì bọn họ đã đồng ý là nên thử xem.

Timofee tình nguyện làm người chọc cho cô nổi giận, nhưng Stenka bàn ra là anh muốn được làm chuyện đó, vì thế cô trấn an bọn họ là cô sẽ chiều hết cả hai và sẽ làm điếc con ráy của bọn họ. Còn nguyên nhân thì sao? Cô quyết định là không cần có một nguyên nhân nào cả, và nếu như Vasili có hỏi đến thì cô chỉ nói cho anh biết chuyện này không liên quan gì đến anh cả.

Cô muốn lập sân khấu "diễn tuồng" trong thành phố, nơi mà càng có nhiều người hơn, nhưng khi bọn họ đã không đến đó kịp trước buổi tối cho nên phải cắm lều dọc đường, cô háo hức muốn nhìn thấy phản ứng của Vasili cho nên không muốn trì hoãn màn biểu diễn. Tuy nhiên cô vẫn phải đợi bởi vì thông thường anh cỡi ngựa đi trước đoàn người và sẽ mất một lúc lâu anh mới nhận thức được là anh đã bỏ rơi bọn họ ở phía sau.

Nhưng Vasili đã mất hơn cả tiếng đồng hồ sau khi trời sụp tối anh mới quay lại, quá lâu để Alexandra nghi ngờ là anh đã tìm được một người đàn bà ở phía trước. Vì thế khi anh vừa về đến trại cô lập tức chửi rửa cặp sanh đôi bằng những lời thô tục nhất, cô thật ra đã quá giận dữ và chửi y như thật.

Thật không may là sự hiểu biết của cô về chuyện chửi thề rất là giới hạn. Và đã không nghĩ đến sự thiếu sót này trước cho nên Alexandra buộc phải hạ giọng và thì thầm vào tai của cặp sanh đôi, "Tôi hết biết chửi các anh bằng lời gì rồi, nói cho tôi biết đi."

Timofee thì đang bặm che mặt để cười, nhưng Stenka vì rất vui khi được chiều cô, và mắt Alexandra mở to và hai má cô đỏ bừng khi cô bắt đầu tiếp tục chửi. Nhưng vì lưng của cô xoay lại với Vasili cho nên anh không thể nhìn thấy được phản ứng của cô, có thể là chỉ nghe cô chửi bởi thôi vì thế cô đã không lo lắng chuyện anh nhìn thấy cô bị mắc cỡ.

Tuy nhiên cô đã không nhẫn nại để biết được phản ứng của anh và không thể không thì thầm vào tai của Stenka một lần nữa. "Anh ta có nổi giận chưa?"

"Tôi ghét phải nói cho cô biết quá, Alex, anh ta đang cười kìa."

Trong nhất thời cô quá ngạc nhiên khi nghe câu trả lời, nhưng hai vai cô trĩu xuống và cô nói với vẻ kinh tởm. "Đồ chết tiệt, phải làm gì mới làm cho anh ta bị sốc đây?"

Stenka chặc lưỡi. "Cô có thể thử bằng cách nhảy trần truồng xung quanh lều. Chuyện đó nhất định sẽ làm cho anh ta có phản ứng ngay, và cả đám chúng tôi dĩ nhiên là sẽ nhìn theo hướng khác."

"Dĩ nhiên là các anh sẽ làm vậy rồi," cô trả lời một cách khô khan trước khi chửi rủa bọn họ thậm tệ thêm vài lời nữa, lần này là làm thật.

Rồi cô bỏ đi, giận bọn họ, giận chính bản thân mình vì mục đích đã thất bại... một lần nữa... và giận dữ với Vasili vì đã không có phản ứng anh nên có. Tại sao anh lại thích thú khi nghe những lời thô tục đó thoát ra từ miệng của cô chứ? Anh có nhận thức được là nếu như cô có thể làm chuyện như thế này ở đây thì cô có thể dễ dàng làm ở nơi mà có sự hiện diện của vị hoàng đế của anh không?

Anh tìm được cô đang đứng giữa đám ngựa, nơi mà cô thường đến để giải tỏa những chuyện buồn bực. Thông thường là vậy. Tối nay nó đã không giúp gì. Tuy vậy cô tiếp tục đi giữa bọn chúng, lờ đi sự hiện diện ở sau lưng cô mà cô cảm giác được, biết ngay người đó là ai. Và đó cũng là một chuyện làm cho cô không bình tĩnh nổi. Cô không thích khi cô có thể cảm nhận được Vasili, giống như là một con ngựa cái của cô đánh hơi được khi một con ngựa đực đang đến gần kề vậy.

Anh đã không đợi cô xoay người lại để biết là cô đã biết anh có mặt ở đây."Có lẽ là em nên nói cho tôi biết tại sao em lại giận dữ với anh em nhà Cossacks."

"Tại sao tôi lại phải nói chứ?"

"Bởi vì tôi yêu cầu vậy."

Cô thay đổi ý định về chuyện định nói cho anh biết là điều đó không liên quan gì đến anh cả, vì những con ngựa đột nhiên làm cho cô nghĩ ra lời nói dối nghe xuôi tai hơn. Cô xoay người lại đối diện với Vasili, nhưng cũng như cô luôn thường bị, đầu óc cô bị xáo trộn vì vẻ đẹp trai của anh. Mỗi khi cô ở gần bên anh như thế này, cô thấy rất khó thở, và không nói được gì nhiều.

Nhưng cuối cùng cô cũng nói."Hôm nay họ để cho con Hoàng Tử Mischa nhảy lên mình một con ngựa cái."

"Vậy thì sao nào?"

"Vậy thì bọn họ biết là tôi luôn có mặt ở mỗi lần gậy giống," cô giải thích, và điều đó là sự thật.

"Em thật sự là có mặt để chứng kiến hả?"

Theo cách phản ứng của anh, cô nhận thức được là cuối cùng cô cũng làm cho anh bị sốc, và bằng chuyện mà cô thật sự làm chứ không phải là những chuyện cô cố tình làm cho anh xem.

"Dĩ nhiên là tôi nhìn rồi. Chúng là những đứa trẻ của tôi, và tôi luôn điều khiển được chúng hơn bất cứ người nào. Tôi phải trấn an con ngựa cái là nó sẽ không bị đau... đúng như như những người gậy giống có lương tâm sẽ làm."

"Nhưng mà..."

"Gì?"

Giọng nói của cô như khiêu chiến với anh về chuyện cô là một người đàn bà, đặc biệt là khi cô cố tình xuất hiện trước mặt anh và hành động không giống một người đàn bà tí nào cho anh xem. Và anh chắc là đã nhớ được điều đó bởi vì anh đột ngột thay đổi đề tài.

"Lúc đó em đang ở đâu mà không có mặt để chứng kiến được cảnh đó?"

Cô cười với anh. "Anh không biết à? Anh không phải là người duy nhất đi bắn tẻ..." Cô định nói thêm "để đi tìm lạc thú," nhưng anh đã không cho cô có cơ hội đó.

"Em đã làm gì?"

"Dĩ nhiên là khi tôi cỡi ngựa," cô tiếp tục, "thì tôi không đi trên đường thẳng giống như anh. Tôi tìm một nơi thôn quê thì... vui vẻ hơn."

Lần này cô đã chọc được anh nổi giận, nhưng thay vì làm vậy anh chỉ nói với vẻ tự tin. "Em đang nói dối, Alex."

Cô cắn chặt răng trước khi đập lại, "Dĩ nhiên là tôi sẽ nói dối rồi, nhưng sao anh lại nghĩ vậy?"

Anh đột ngột nhíu mày."Ý em vậy là gì khi nói "Dĩ nhiên là em sẽ nói dối"? " Em có thói quen nói dối à?"

"Chắc chắn rồi," cô trả lời mà không nghĩ trước."Nó làm cho cuộc sống này được lý thú hơn, anh có nghĩ vậy không?"

"Không, tôi không nghĩ vậy," anh nói một cách nghiêm khắc."Cuộc sống này đã quá lý thú rồi mà không cần phải làm thêm chuyện gì... Thôi bỏ qua đi. Em là một người đã trưởng thành. Rất khó cho tôi có thể thay đổi bất cứ... thói quen nào của em."

Lần này vẻ khinh miệt của anh làm cho cô nổi điên lên, và cô thà là trút giận thật sự lên mình anh còn hơn là phải đóng kịch với đám bạn của cô. Và cô làm vậy với nụ cười.

"Anh thật là giàu lòng hào hiệp đấy, Pet-roff. Nhưng đừng nghĩ là tôi cũng rộng rãi giống như anh. Nhưng chúng ta cũng biết rõ là tôi đang muốn thay đổi thói quen nào của anh rồi chứ gì?"

Anh đã không bị cắn câu, nhưng nụ cười của anh cũng giả tạo không khác gì cô."Thói quen mà chỉ riêng em nghĩ là em đang thay đổi. Nhưng tôi biết rõ là em đang nói dối, bởi vì người của tôi sẽ đến báo cho tôi biết là em đã cười ngửa đi riêng một mình, và một người khác sẽ bám theo em rồi."

"Tôi đang bị theo dõi à? Vậy thì được, tôi cũng sẽ làm giống y như anh, được không? Và ngày mai tôi sẽ biết được là hôm nay anh đã làm chuyện gì."

Chân mày anh nhướng lên."Ý em là ở cái nhà trại mà tôi đã phát hiện..."

"Anh đã đi tán gái...!"

"Này, này, em đang lên án tôi chuyện gì thế? " Anh định cười, anh đã rất vui là cô đã nghĩ vậy."Em thấy đó, trời đã tối khi tôi tìm được nơi đó, vì thế

tôi đã không có thời gian để ăn chơi. Nhưng nếu như chúng ta đang nói đến đề tài này thì để cho tôi nhắc cho em nhớ là em nên cư xử cho đứng đắn... ít ra là cho đến khi em tạo người nối dòng cho tôi đã. Lúc đó thì em muốn làm gì thì làm."

"Ồ, tôi định làm chuyện mà tôi thích làm, nhưng sẽ không đợi cho đến khi được sự cho phép của anh đâu. Anh, mặc khác, thì đó là lần quan hệ bất chính sau cùng của anh đấy."

Anh không còn thấy vui nữa, nhưng thắc mắc."Cũng có nghĩa là, em thì có thể nhưng tôi thì không thể à?"

"Bọn đàn ông các người đã độc quyền về chuyện đó quá lâu rồi. Anh phải nên biết là có ngày một người đàn bà sẽ đổi ngược tình thế chứ."

"Nhưng sẽ không phải là em, em yêu," anh nói với giọng điệu lạnh lùng và sắc bén."Em thích cắt tai người khác lắm à? Tôi sẽ cắt nhiều thứ khác hơn từ bất cứ gã đàn ông nào chạm tay hấn vào người em... ít ra là cho đến khi..."

"Được rồi, được rồi, anh đã nói chuyện đó rồi," cô thét lên, mất hết nhẫn nại."Sao anh lại nghĩ là tôi có thể sanh con cho anh vậy? Có thể là tôi đã thử làm nhưng đã bị thất bại?"

Cô bị anh dùng lời nói chua cay đó tấn công ngược lại."Vậy thì chúng ta nên thử để biết trước."

"Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện đó, Petroff, không thì tôi sẽ cắt tai anh xuống đấy."

Bọn họ trợn mắt nhìn nhau mặt áp mặt. Bị dồn vào thế bí thì không được vui nhưng họ biết rõ là bọn họ đã bị vậy.

Và rồi mũi Vasili đột nhiên hít hít và anh hơi ngả người ra nói. "Mẹ kiếp, mùi gì thế hả? Tôi đã nghĩ là từ những con ngựa, nhưng thật ra là từ người em."

Alexandra hấp háy mắt, rồi cố không cười. "Tôi à?" Cô cố nói với vẻ căm phẫn. "Tôi đâu có ngửi được mùi gì khác hơn thường lệ đâu."

Bây giờ anh cầu nhàu thật sự. "Này cô em, em đã không hôi thúi như thế này vào lần đầu tôi gặp em."

Cô nhún vai. "Lúc đó khi anh gặp tôi là tôi đã vừa mới tắm cho tháng đó."

"Mỗi tháng à?" anh thốt lên.

Cô mở to mắt. "Anh nghĩ đó là nhiều quá hả? Tôi cũng luôn nghĩ vậy nhưng Papa thì cứ nhất quyết."

Vasili rời khỏi cô với vẻ kinh tởm.

Còn Alexandra thì cười toét miệng.

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Sự xấu hổ của Alexandra chỉ kéo dài được hai ngày. Cô phải nên tin lời của Vasili, nhưng không, cô đã dừng lại ở trang trại mà anh đã nhắc đến... và biết được những người đang cư ngụ ở đó chỉ có hai vợ chồng già và hai đứa cháu trai của họ.

Cho dù là anh có hú hí hay không, thì cũng không thể nào với bà già này trừ khi là anh thèm quá đỗi, và hiển nhiên là anh đã không đến nỗi vậy, bởi vì anh đã cười khi Alexandra quay trở lại ngồi lên yên ngựa của cô. Và dường như anh luôn cười sau đó. Trận vừa rồi anh đã thắng, đồ khốn khiếp.

Nhưng anh đã thắng được một trận còn lớn hơn nữa. Tối hôm qua khi bọn họ dừng lại ở khách sạn, anh đã gửi một cái bồn tắm đến phòng của cô với một lời nhắn mà cô không thể lờ đi. "Hãy sử dụng nó nếu không thì tôi sẽ vui lòng giúp dùm em." Và cái con vẹt không chịu đựng nổi đó đã hít hít cô khi cô xuống lầu ăn tối sau đó.

Nhưng khi cơ hội đến với cô, cô đã tận dụng nó, không nhận thức được là nó có ảnh hưởng như thế nào.

Thành phố mà họ dừng chân lại sau đó hơi nhỏ nhưng có rất nhiều khách sạn đẹp, và thông thường thì là một nơi mà Vasili quen thuộc, vì bọn họ đã đi ngược lại đường mà anh đã đi khi đến nhà cô. Lúc đầu cô đã lo lắng là có quá nhiều cô phục vụ làm việc ở đây để cô có thể theo dõi được hết bọn họ, vì thế cô đã quyết định là thay vào đó cô sẽ theo dõi Vasili thôi.

Nhưng cô phát hiện là anh chỉ ở lại nơi này có một đêm vào lần trước anh đi ngang qua đây, mặc dù là toàn bộ nhóm người của anh thì ở lại lâu hơn. Đây là nơi mà bọn họ đã dừng lại cả tuần lễ, và không phải là vì một

người trong nhóm bị bệnh. Vasili đã nói dối với cha của cô. Anh ta đã buộc cô phải thu dọn hành lý và rời khỏi trong vòng một ngày. Tại sao thế?

Tên của cô ta là Claudia Shevchenko, một nữ bá tước góa bụa, và Vasili đã nằm dài trên giường của cô ta cả tuần lễ rỗng, hay là không ở quá xa chiếc giường. Nhà của cô ta nằm cùng đường với khách sạn, và anh đã gặp cô ta vào ngay cái đêm anh ta vừa đến đây, khi cô ta đang ăn tối với bạn bè ở khách sạn này.

Câu chuyện rất dễ khám phá ra vì bọn họ đã gây ra dư luận xôn xao trong thành phố này. Suy cho cùng thì đây cũng không phải là một thành phố lớn, và những người góa phụ thì rất nổi tiếng ở đây... và đều rất là chuẩn mực, ít là là cô ta đã từng là như vậy, trước khi cô ta gặp gã đàn ông Cardinian quá ư là đẹp trai này, người có thể quyến rũ được ngay cả một thiên thần nếu như anh ta muốn làm. Câu chuyện đại khái là vậy.

Vì thế Alexandra đã lấy làm ngạc nhiên khi Vasili đã không một lần rời khỏi khách sạn vào cái đêm mà họ ở lại, thật ra thì anh đã đi về phòng và ở hẳn lại trong đó, theo như báo cáo cô nhận được từ Timofee khi cô vừa rời khỏi phòng vào sáng hôm sau. Chuyện làm cho cô ngạc nhiên là khi cô không nhìn thấy anh khi cô đến gia nhập với mọi người để chuẩn bị lên đường.

Chính Lazar, anh nhìn như rất là khó chịu, là người đến báo tin với cô, "Vasili đã rời khỏi trước rồi,"

"Thật vậy à. Hồi nào?"

"Khoảng mười phút trước."

Cô đã không nghĩ là Lazar có chuẩn bị sẵn những lời nói dối để biện hộ cho sự thay đổi đột ngột này và cô cũng không muốn nghe chúng. Cô đã không hỏi gì thêm. Cô chỉ nhìn Konrad để thấy anh khẳng định thời gian

mà Vasili đã rời khỏi. Khi thấy anh gật đầu, cô chỉ cười và rời khỏi thành phố.

Cô quyết định là cô sẽ cho Vasili đứng mười phút và không hơn. Nếu như đến lúc đó anh còn chưa xuất hiện thì cô sẽ quay lại tìm anh, bởi vì cô đã không tin một tí nào là anh đã rời khỏi trước họ, giống như thói quen hay đi trước của anh.

Vasili ngay lúc này thì đang gõ cửa nhà cô gái tóc đỏ đã vui đùa với anh lần trước khi anh đi ngang qua đây. Và anh đã gặp may, cô ta chính là người ra mở cửa, thay vì là một trong các cô hầu của cô ta... và đóng sầm cánh cửa vào mặt anh.

"Đi ngay đi!" anh nghe cô ta hét lên từ trong nhà, bên kia cánh cửa bây giờ đã khóa chặt. "Tôi thích tai của tôi nằm trên đầu lắm!"

Trong nhất thời, anh nghĩ là mình đã nghe sai. Nhưng rồi những ngón tay của anh cuộn lại thành nắm đấm, mặt anh đỏ bừng vì giận.

Và anh tìm thấy Alexandra cũng trong tâm trạng đó hai mươi phút sau.

Cô nghe thấy tiếng vó ngựa của anh ở sau lưng cô và xoay con Sultan Kiêu Hãnh lại để đối diện với anh. Bọn họ gần như là va vào nhau, xém đụng phải.

"Lại đằng kia," anh nói như báo trước điềm xấu. "Ngay bây giờ! không thôi thì phải trả giá thê thảm đấy."

Anh chỉ về phía cái cây đứng chơ vơ một mình cách đó khoảng một phần tư dặm, và anh cỡi ngựa đi về phía đó mà không đợi để xem cô có đi theo hay không. Vì anh đang quá giận dữ, cô nghĩ là cô nên đứng yên ở đây... nhưng không, cô đã hy vọng là chuyện này sẽ xảy ra, chấm dứt mọi thứ mà cô đã cố gắng làm. Bọn bè của cô thì đã không mấy lạc quan giống như cô. Cô ra lệnh cho bọn họ đi chung với những cỗ xe.

Trên lưng con Sultan Kiêu Hãnh, chẳng mấy chốc cô đã đuổi kịp Vasili. Anh đã leo xuống ngựa và đang đi tới đi lui chung quanh cái cây. Anh đã không cho cô có cơ hội để leo xuống, và lôi cô xuống ngựa, rồi lập tức thả cô ra và tiếp tục đi tới đi lui.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy anh như thế này, chưa bao giờ tưởng tượng ra một con vẹt như anh có thể nổi giận như thế này. Và không thể làm lẫn là anh đang giận điên lên.

Một cách thận trọng, cô cố đứng xa anh, quyết định đợi để xem thử anh sẽ nói gì. Nhưng khi cô vừa chuyển động, anh đã rút ngắn khoảng cách giữa họ trong nháy mắt và đã đứng sát bên cô, và mắt anh... trời giúp cho cô... dường như rực lửa.

"Tôi không thể chịu nổi nữa," anh nói, và anh gần như là la hét lên. "Sẽ không có bất cứ lời đe dọa nào của em nữa cả, Alexandra. Tôi sẽ lên giường với bất cứ người đàn bà nào tôi muốn, khi tôi muốn, và nếu em còn dám làm chuyện gì sau lưng tôi thì tôi sẽ lên giường với em đấy."

Đó không phải là những lời cô hy vọng được nghe, nhưng cũng không xấu lắm nếu đem so sánh với tâm trạng hiện giờ của anh. Vì thế cô khoanh tay trước ngực và trả lời một cách bình tĩnh. "Không, anh sẽ không đâu. Khi nào mà anh còn thuộc về tôi, anh sẽ phải chung thủy với tôi. Tôi không biết tại sao anh lại cứ buộc tôi phải nhắc cho anh nhớ. Và anh sẽ không được lên giường với tôi cho đến khi chúng ta kết hôn. Nếu anh muốn có lại những người đàn bà của anh, Vasili, thì anh biết là anh nên làm gì rồi."

"Và em nghĩ là tôi sẽ tuân theo điều đó hả?" Lần này là anh la hét thật, và rất to tiếng.

Cô biết là cô sẽ càng chọc tức anh hơn nếu như cô tiếp tục bình tĩnh trong khi anh thì như muốn điên lên, cho nên cô nói. "Không ai nói là anh

phải tuân theo cả, Petroff. Anh sẽ phải chấp nhận hậu quả nếu như anh không tuân theo thôi."

Câu nói đó làm cho anh tiếp tục đi tới đi lui. Nhìn anh lúc này thật là quyến rũ, rất khó đoán, thậm chí có thể thay đổi đột ngột nữa. Cô phải nên lo sợ, nhưng cô đã không cảm thấy vậy. Lo lắng thì có nhưng chỉ vậy thôi... cho đến khi cô nhớ ra là bọn họ đã không có cuộc cãi cọ này nếu như anh đã không đi tìm người đàn bà đó. Và anh đã đến đó với ý định là lên giường với cô ta, và sẽ làm vậy nếu như Alexandra đã không biết được chuyện giữa họ và đã không gửi lời cảnh cáo đến cô ta. Anh là một kẻ tội phạm trong tư tưởng. Cảm giác của cô bây giờ khó mà diễn tả được.

Đột nhiên, anh thắc mắc, "Làm thế nào mà em biết được chuyện... chuyện..."

"Claudia hả? " cô mớm lời.

"Đúng, Claudia, hay bất cứ tên gì của cô ta."

Chuyện anh không nhớ rõ tên cô ta đúng là Alexandra phải nên vui, nhưng anh chỉ làm cho cô càng kinh tởm hơn. Người đàn ông này rõ ràng là có quá nhiều đàn bà đến nỗi không thể nhớ hết được bọn họ. Cô cũng đã nghĩ vậy, nhưng ghét nhìn thấy được sự thật.

Nhưng anh sẽ không biết được sự bực bội của cô, vì thế cô chỉ nhún vai trước khi trả lời." Anh sẽ rất là kinh ngạc khi anh có thể biết được tin tức gì mà chỉ cần tốn vài đồng thôi."

"Và em đã đến nhà cô ta à? Khi nào vậy? Em đã không rời khỏi khách sạn mà."

Hiển nhiên là gián điệp của anh cũng đã không ngủ được nhiều. "Tôi đâu cần phải đích thân làm chuyện đó đâu," cô nói, "Tôi chỉ cần sai người

đem tin đến cho cô ta là được rồi. Và nó phải được truyền đến cho cô ta đúng y như yêu cầu của tôi."

"Ồ, tôi không nghi ngờ gì về điều đó cả," anh nhạo báng. "Người của cô luôn tỉ mỉ mà."

"Đó gọi là lòng trung thành."

"Ý em định nói là tôi không có lòng trung thành hả?"

Cô cười với anh. "Là do anh nói chứ không phải tôi."

Chuyện đó làm cho anh càng giận thêm, mặc dù là giọng nói của anh chỉ hơi có vẻ bực bội thôi. "Tôi sẽ cho em biết là lòng trung thành của tôi còn xa hơn là em tưởng, nhưng chỉ dành riêng cho vài người thôi."

Cô biết câu trả lời, nhưng vẫn muốn hỏi cho biết. "Và tôi không phải là một trong vài người đó?"

"Là do em nói chứ không phải tôi," anh cười cợt lập lại lời nói của cô khi này.

Cô không thể không lớn tiếng. "Ngay cả khi tôi trở thành vợ của anh à?"

"Em nên hy vọng là mình có lại lý trí trước khi chuyện đó xảy ra," anh gầm gừ.

"Anh nên hy vọng là anh tỉnh trí lại đấy Petroff!"

Một lần nữa bọn họ lại mặt áp mặt, cô trợn mắt nhìn anh, anh thì quắc mắt nhìn cô. Ngực cô phập phồng. Anh nhìn thấy, và lần này không có mùi hôi để đánh lạc hướng của anh.

Sự ham muốn bùng cháy.Đột nhiên Vasili cảm thấy là anh sẽ chết mất nếu anh không hôn cô.Đột nhiên Alexandra không thể rời mắt khỏi đôi môi

quyến rũ của anh.

Và rồi, giống như cô đã hằng ao ước, cô muốn được nếm mùi vị của anh, ham muốn cùng cực. Nó còn say đắm hơn những gì cô nhớ. Anh ôm chặt cô vào lòng và điều này cũng đê mê hơn là cô nhớ.

Những ngón tay của cô bấu chặt hai cánh tay anh, ép mình vào người anh, nhưng không phải là đẩy anh ra. Một cánh tay đặt dưới hông nâng cô lên, khóa chặt cô bằng sức nóng của người anh, và người cô tan chảy, mềm nhũn, đầu óc mù mịt muốn có được hơn những gì vượt qua khỏi sự hiểu biết của cô.

Cô uốn cong người đến nỗi muốn gãy cả lưng, Vasili đã cúi xuống người cô quá xa giống như là anh sẽ cùng cô ngã nhào xuống đất. Anh muốn làm tình với cô đến nỗi anh quên mất những cách thức quyến rũ đàn bà mà anh luôn làm trong quá khứ.

Đây không phải là cảm dỗ mà anh có thể kiểm soát để có thể chấm dứt ngay lập tức mỗi hành động hay mỗi cảm xúc. Anh không làm chủ được, anh chỉ là đang làm theo ham muốn được nếm hương vị của cô, được ve vuốt người cô làm cho anh như người say, làm cho anh mất hết lý trí.

Và rồi khi bọn họ đột ngột ngã xuống đất, không một ai trong hai người nhận thức được điều đó. Vasili thì đang muốn đi đến mục tiêu, Alexandra thì đang bị thiêu rụi vì những cảm xúc đang dâng lên trong cô, sự đê mê đến từ mỗi cái ve vuốt của anh, bây giờ cả thân hình anh đè lên người cô, tay anh đưa lên đùi cô, cho đến khi...

Tiếng rên rỉ của cô bị miệng anh che lấp bằng nụ hôn, tay anh bây giờ đang chạm vào điểm nhạy cảm của cô làm cho cả người cô bay bổng... và anh biết được điều đó, và chưa bao giờ cảm thấy được thỏa mãn như lúc này vì có một người đàn bà cong oằn người đòi hỏi được hơn như thế nữa.

Anh sẽ có cô ngay ở dưới nền đất này và cô sẽ để anh làm. Nhưng bọn họ kinh hãi nhận thức ra khi con Sultan Kiêu Hãnh thối thối vào bọn họ một lát sau đó, làm cả hai người nhảy dựng lên.

Alexandra thì bị xấu hổ vì những cảm xúc Vasilli đã đem lại cho cô, và phản ứng của cô là tát mạnh anh một cái. Cô phải nên suy nghĩ trước vì phản ứng của anh là tát lại cô, không mạnh lắm, nhưng cũng đủ làm cho cô bị sốc vì anh đã làm vậy.

"Được thôi, chuyện đó chắc chắn là không có mục đích gì," cô nhận xét một cách khô khan.

Vasili thì vẫn còn đang xúc động, không muốn điều gì khác ngoài chuyện ôm chặt cô. Cô ta dám đứng ở đó và thể hiện như là chuyện vừa rồi giữa hai người họ không ảnh hưởng gì đến cô ta à? Còn cái bạt tai nữa, cô sẽ không đánh trúng được anh nếu như không phải anh đang... không phải là anh.

"Cứ la hét cho đã đi, em yêu, chỉ là lần sau khi em muốn sử dụng bạo lực, thì em có thể chắc chắn là tôi sẽ không đánh trả đâu," anh hứa.

"Anh không à?"

Anh lắc đầu chậm chậm. "Không. Thay vì làm chuyện đó tôi sẽ kéo em vô bụi rậm và làm tình với em."

Cô phải là điên nếu không cố thay đổi đề tài. "Tại sao lần này anh lại không làm vậy?"

"Tôi tin đó là một cái tát cảnh cáo rất công bằng... khi sự lựa chọn của em trong chuyện này đã bị tước mất."

"Anh cũng sẽ làm vậy cho dù là tôi chống trả hả?"

Nụ cười của anh thật rợn người."Đúng vậy."

"Anh có biết đó là một sự chiếm đoạt không?" cô nói với vẻ chua cay.

"Khi mà em đã được báo trước à? Tôi thì sẽ gọi đó là một lời mời đấy."

Chính sự bức bối của anh vì đã bị phá rối làm cho anh có những lời hăm dọa như thế, cô biết chắc là vậy. Và cô có thể nghĩ là không cách gì có thể nắm phần thắng nữa khi mà lời hứa hẹn về hậu quả còn nặng hơn của cô. Nhưng cô không lo lắng đến chuyện là sẽ tạt tai anh nữa. Cô có thể kèm chế mình không làm chuyện đó... bằng cách nào đó. Đúng ra là nụ hôn mà cô sẽ cố tránh không nó để xảy ra một lần nữa, nụ hôn đó là nguyên nhân cho sự bức bối của anh, nụ hôn đó làm cho cô hoàn toàn bị gục ngã.

Cô sẽ không chịu thua hay là liều lĩnh làm cho anh nổi giận hơn, liều lĩnh làm cho anh bắt đầu nghĩ đến những quyền hạn của anh nữa. Trời giúp cho cô, anh có lẽ là sẽ muốn quyến rũ cô nếu như anh ham muốn quá độ, và cô có thể còn nhớ rất rõ nụ cười đặc biệt trên môi anh khi anh nhìn thấy cô phục vụ ở quán rượu hôm nào. Cô không muốn biết được cô có thể chịu đựng nổi không nếu như nụ cười đó dành riêng cho cô.

Nhưng cô ghét phải chịu thua, và bây giờ cô làm với vẻ khó chịu, hét lên. "Vậy thì hãy đi đi! Quay trở lại nơi đó và tìm cho anh một con điếm đi. Ở với cô ta cả ngày hôm nay đi. Chúng tôi sẽ đợi anh ở thành phố kế bên."

Mặc dù đó là những lời mà Vasili muốn nghe, nhưng anh sẽ không làm vậy chỉ vì được cô cho phép.

"Không, tôi không nghĩ vậy đâu," anh nói, mắt anh cố tình chiếu thẳng vào bộ ngực của cô."Tôi nghĩ là tôi sẽ đợi cho đến khi em bạt tai tôi lần nữa."

Alexandra nghiêng chặt răng kiềm chế hơi nóng đang tỏa lên mặt cô, nhưng hai má cô vẫn đỏ bừng. Tạt tai anh ta nữa là chuyện cô muốn làm

ngay bây giờ. Cô chưa bao giờ biết được một người đáng bị tát tai như anh ta.

Thay vì làm vậy cô đánh lạc hướng và trên chọc anh. "Một quyết định sáng suốt đấy Petroff, dĩ nhiên là một quyết định không mấy tốt cho anh, nhưng cũng rất là sáng suốt... bởi vì tôi có lẽ là sẽ thay đổi ý định khi anh đi khỏi. Và nghĩ xem sẽ xấu hổ như thế nào nếu như tôi phá đám anh và con điếm của anh... hy vọng lúc đó đang ở vào thời điểm gay cấn nhất."

"Có ai từng nói với em chuyện em đúng là một con chồn cái chưa, em yêu?" anh hỏi với giọng điệu chán chường rất dễ nhầm lẫn. Mắt anh lại sáng rực lên.

Cô cũng cố giả vờ ngọt nhạt, "Tôi sẽ thử."

Cô xoay người và đi về phía con ngựa của cô. Vasili đưa tay ra cản cô, mặc dù là cô đã không phát hiện được. Những gì có thể xảy ra sau đó đã không xảy ra bởi vì cả hai đã bị phá đám.

Đầu tiên là Alexandra nhìn thấy tại sao lúc này con Sultan kiêu hãnh lại thở phì phò vào hai người. Nó muốn cô giúp nó vì con ngựa của Vasili đang bám sát quá gần và đang liếm sườn nó. Rồi cô nhìn thấy chuyện càng tệ hại hơn, nhưng là chuyện cô nên ngờ đến.

Anh em nhà Razins đã đi theo cô. Và dĩ nhiên là những người hộ tống của Vasili cũng đã bám sát theo họ để ngăn chặn bọn họ, bởi vì có rất nhiều người hộ tống của họ đang đi được hơn nửa đường từ đường lộ đến cái cây, gần như là đang xoay tròn trên mặt đất và đánh đấm nhau.

Vasili lầm bầm chửi thề trước khi anh trợn mắt nhìn Alexandra. "Này, thấy em đã gây ra chuyện gì rồi chứ," anh cảm ràm.

"Tôi à? Anh nghĩ là người Cossacks của tôi chỉ ngồi yên ở đó không làm gì khi họ nhìn thấy anh đánh tôi à?"

"Tôi đã không có đánh em."

"Vậy anh gọi đó là gì?" cô vừa ngồi lên yên ngựa vừa thắc mắc.

"Là cái vỗ nhẹ lên má để em lấy lại bình tĩnh thôi," anh nói, cũng ngồi lên yên ngựa. "Nếu tôi đánh em thì em phải nằm dài đo ván rồi... một ý tưởng thật ra không hẳn là xấu."

Vậy thì thật là quá đáng." Anh hãy xem như là mình hên đi vì Bojik đã không đi theo tôi, không thôi thì người của anh phải bỏ công chôn xác anh sáng nay rồi chứ không phải chăm sóc cho những cặp mắt bầm tím của họ đâu. Và hãy kiềm chế con ngựa chết tiệt của anh lại đi!" Bây giờ thì cô lớn tiếng với anh, vì cả hai cùng nhau phóng ngựa như đua nhau, và cô đã dễ dàng dẫn đầu trước. "Nếu nó còn dám nhào vào con ngựa của tôi một lần nữa thì tôi sẽ để cho con Sultan kiêu hãnh đá nó đấy... và tôi hy vọng là lúc đó anh đang ngồi lên lưng nó!"

"Alex?"

"Chuyện gì?"

"Tôi sẽ xem đó như là một hành động bạo lực vì là do chính em xúi giục đấy."

Cô im re.

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 19

"Mẹ kiếp," Vasili nói với Lazar khi bọn họ đi xa về phía trước so với đoàn người, "Tôi không muốn ngủ với cô ta tí nào cả. Tôi chỉ là muốn chứng minh với bản thân mình, và với cô dân nữ đó là tôi có thể thôi."

Lazar gật đầu, không chút ngạc nhiên. Nhưng rồi, Lazar hiểu Vasili hơn bất cứ người nào khác vì anh biết rõ cách nói chuyện châm biếm và yếu điểm của Vasili, tất cả những yếu điểm và những đức tính tốt của anh.

Vasili đã gặp Claudia Shevchenko không bao lâu sau khi họ vừa xuống ngọn núi Carpathians, khi mà anh vẫn còn đang giận sôi âm ỉ vì chống lại chuyện anh bị ép buộc phải làm cuộc hành trình này. Không phải là anh ở với cô ta cả tuần lễ bởi vì anh không thể cưỡng lại. Anh chỉ ở lại để chứng minh là có hôn ước hay không thì anh cũng sẽ không thay đổi lối sống bê tha của mình.

Giống như những người đàn ông khác, Vasili thích hai loại đàn bà, loại người thứ nhất thu hút anh là những người có sẵn cho anh sử dụng. Còn loại người thứ hai thì có rất nhiều vì vẻ bề ngoài của anh. Những người này thì tự nguyện hiến dâng mà không cần đợi được hỏi.

Và Vasili chiều hầu hết bọn họ chỉ vì suy cho cùng anh cũng đã quá quen với những đam mê lạc thú.

Nữ bá tước Shevchenko thì thuộc vào nhóm người thứ hai. Cô ta nhìn cũng xinh đẹp, nhưng hơi ốm, và Vasili thì thích loại gái đầy đà và kêu gọi... giống như thân hình của Alexandra vậy.

Bây giờ Lazar nói, "Có một chuyện nảy sinh ra từ chuyện vô lý đó. Anh phát hiện được là nữ nam tước biết cách xử dụng roi ngựa."

Lazar bị trừng mắt vì đã nhắc nhở lại chuyện đó. Anh sẽ rất là thất vọng nếu như Vasili có phản ứng khác. Năm ngày đã trôi qua kể từ khi chuyện đó xảy ra và anh sẽ không bao giờ quên được chuyện đó, và anh cứ nhắc đi nhắc lại với Vasili ít nhất là một lần trong mỗi ngày.

Một trong những người Cossacks của Alexandra bị gãy một ngón tay trong trận đánh đấm đó, chuyện mà bây giờ tất cả bọn họ đều quy lỗi vào đó. Chúa ơi, thật là tức cười, không phải vì ngón tay gãy mà là trận đánh, và Lazar đã ngồi yên và thưởng thức mọi diễn biến. Và chuyện càng hấp dẫn hơn khi Alexandra phát hiện ra thương tích của người Cossack.

Cô đã cầm roi ngựa đi tìm người hộ tống của Vasili, và Vasili là người duy nhất có đủ can đảm... hay là quá bức bối... để đi đến gần cô trong khi cô ta đang vung roi vun vút và giật phắt cái roi trong tay cô. Cô đã dành cho người hộ tống đó và Vasili bằng ánh mắt như muốn giết người kể từ đó.

Sau chuyện đó, rất dễ thấy được là Alexandra yêu quý anh em nhà Razins giống như người trong gia đình. Cô đối xử với họ giống như anh em, che chở họ giống như anh em, chọc ghẹo họ giống như anh em. Làm thế nào mà Vasili lại nghĩ bọn họ là tình nhân của cô thì Lazar không thể hiểu được, nhưng bạn của anh không còn là bản thân của anh ta nữa kể từ khi anh ta gặp cô "dân nữ" của anh ta.

Lazar nghĩ không biết Vasili có biết là anh ta bắt đầu thể hiện tính chiếm hữu mỗi khi anh ta đề cập đến Alexandra không. Cũng vì chuyện đó, anh nghĩ không biết Vasili có biết là anh ta luôn ngoái lại nhìn cô rất nhiều lần trong ngày không.

Anh cũng đã ngưng không thường xuyên cưỡi ngựa đi trước giống như lúc trước nữa, và đã ngưng hẳn khi bọn họ đi đến gần những dãy núi.

Nhưng rồi, dãy núi Carpathians không phải là một nơi mà dân du hành thích đi qua, cho dù thời tiết có xấu hay đẹp, và đặc biệt là nếu những người du hành đó mang theo những thứ đáng giá. Bọn họ đã vượt qua được một dãy núi mà không có chuyện gì xảy ra. Thêm một lần nữa là hơn những gì bọn họ đã hy vọng làm được, nhất là với hai cỗ xe nặng nề và một đàn ngựa quý.

Bọn họ đã rất cẩn trọng, cho thêm người gác vào ban đêm. Nhưng đã không muốn thêm người ở làng kế bên, vì Vasili đã phản đối, sợ là cơ hội rất cao là bọn họ sẽ muốn nhằm kẻ cướp, vì thế bọn họ không thể làm gì khác được nữa.

Tình hình đã thay đổi, đúng vậy, nhưng ngay cả với sự nguy hiểm trùng trùng khi đi băng qua những dãy núi, Vasili cũng đã không bỏ qua chiến dịch cá nhân của mình. Anh dường như càng tăng thêm sự cố gắng để thóa mạ và trêu chọc Alexandra và cố làm cho cô nổi giận mỗi khi có cơ hội. Chuyện mà bọn họ có thể sẽ đến được Cardinia trong khoảng một tuần lễ nữa, còn tùy vào thời tiết, dường như là lý do. Nhưng có ai ngờ được là chuyện sẽ tiến xa đến mức này chứ?

Lazar thật sự thấy mọi chuyện rất thú vị, mặc dù là anh chắc chắn rằng mình là người duy nhất cảm thấy như thế. Anh đã thấy nhàm chán vào khoảng thời gian khi Vasili và Alexandra tránh né nhau. Nhưng bây giờ thì bọn họ chạm trán ít nhất là một lần trong ngày. Và vẫn không một ai trong bọn họ nói những lời kỳ diệu để chấm dứt hôn ước này. Thay vào đó bọn họ chứng minh được một mặt khác của chữ "cứng đầu."

Thời tiết rất khắc nghiệt, mặc dù là mặt trời thỉnh thoảng ló dạng, nhưng bọn họ cũng còn chưa chạm trán với trận bão tuyết nào, chuyện mà Vasili đang cầu mong là sẽ làm cho Alexandra hoảng sợ và quay về nhà. Và đó cũng là một thí dụ cho sự tuyệt vọng của Vasili. Trong khi Cardinia cũng có những mùa đông giống như những quốc gia lân cận trong vùng, Vasili thường thì không đi quá xa lò sưởi vào mùa này. Nếu có người chịu khổ vì

thời tiết lạnh lẽo của một trận bão tuyết, thì đó chính là anh chứ không phải Alexandra.

Dĩ nhiên là Vasili đã phải trả giá vì anh và Lazar cả hai đều nghĩ là vị hôn thê của anh sẽ là một người đàn bà bình thường. Bọn họ không có cách nào biết được cô là người rất thích thiên nhiên, thích sống ở ngoài trời hơn là trong nhà, và cho bất cứ mùa nào trong năm. Cô sẽ không phàn nàn về trận bão tuyết ngoài chuyện cô đã phải liên tục ngồi trên yên ngựa trong suốt ba tuần rưỡi qua.

Vẫn còn sớm khi bọn họ cuối cùng đã lên được đến đỉnh núi vào chiều hôm đó và chuẩn bị để xuống núi. Mặt trời đã ló dạng hầu hết suốt cả buổi sáng hôm đó. Và họ đã vượt qua được phần nửa sự nguy hiểm cho nên tất cả đều bắt đầu cảm thấy hơi nhẹ nhõm đôi chút, mặc dù là những đám mây xám đang bị gió thổi đến từ hướng tây của ngọn núi.

Nhưng tuyết bắt đầu rơi vào một tiếng đồng hồ sau đó và sự may mắn của họ bị kết thúc. Chỉ trong ba mươi phút, tuyết bắt đầu rơi quá nặng hạt để bọn họ có thể nhìn thấy đường đi trước mặt và buộc phải dừng lại dựng lều.

Trong khi những chiếc lều đang được tung ra, Alexandra chạy lăng xăng để kiểm đồ cản lại sức gió và che chở những con ngựa, điều duy nhất mà cô lo lắng. Cô sử dụng cỗ xe ngựa, tất cả những chiếc rương trong đó, và ít nhất là phân nửa những chiếc mền mà cô đã mang theo phòng để sử dụng trong tình trạng nguy cấp giống như thế này. Cô đã lăm bắm chửi Vasili trong khi làm, đổ lỗi cho anh vì đã hoang phí cả tuần lễ với nữ bá tước Shevchenko cho nên bây giờ bọn họ mới bị kẹt trên đỉnh núi này.

Tuy nhiên cô dừng lại không chửi nữa và suy nghĩ trong đầu không biết cô có bị tuyết làm cho mờ mắt không khi cô nhìn thấy Vasili cũng đang giúp cho cô thay vì phải đi dựng lều của anh ta và nghỉ ngơi. Cô tiếp tục rửa

anh, nhưng cô không còn thấy vui như mọi khi cô thường thấy, và đã dừng hẳn lại khi cô cảm thấy như là có lỗi với anh.

Cho dù là anh có thể làm được một chuyện tốt như thế này cũng không thấm vào đâu so với những chuyện xấu mà anh ta làm... trừ chuyện anh đang giúp cô bảo vệ đám ngựa của cô, những đứa trẻ của cô. Ít ra thì cô phải nên cảm ơn anh... khi cô có thời gian.

Trận bão tuyết tiếp tục đổ ào ạt suốt cả buổi chiều, và Alexandra liên tục lo lắng cho những con ngựa của cô. Chúng cũng quen thuộc với khí hậu lạnh giống như cô, nhưng chúng thường được quay về cái chuồng ấm áp sau khi ở bên ngoài trời lạnh. Tình thế này thì khác hẳn đi, và cô cần phải trấn an chúng nó cũng như bản thân cô là lý do tại sao cô không thể nghỉ ngơi trong lều lâu hơn một tiếng đồng hồ mà không đến nhìn chúng.

Cô đã làm vậy hai lần rồi. Lần thứ ba thì cô nhìn thấy có người đã đến đó trước cô và đã nghe anh nói. "Ôi, Chúa tôi," trước khi cô nhận thức được đó chính là Vasili đang khom người trong chiếc áo choàng bằng lông thú. Cô đã nghĩ là anh chỉ là đang cảm râm về thời tiết cho đến khi cô đến được bên cạnh anh và nhìn thấy chỗ giữ ngựa cô đã dựng tạm lúc nãy và nhìn thấy mất hơn cả nửa đàn.

"Anh đã làm gì vậy?" Cô hỏi bằng giọng điệu thì thầm và sợ hãi, máy móc buộc tội anh.

"Tôi ước gì tôi có thể lấy điểm cho chuyện đó nhưng tôi không thể." Sự nhạo báng của anh cũng vô ý thức, nhưng khi nhìn thấy vẻ hoảng sợ trên mặt cô, Vasili ước gì anh có thể thu lại lời nói đó. "Mẹ kiếp, tôi biết chuyện này sẽ xảy ra mà. Em còn mong đợi được điều gì khi mang theo những con ngựa đáng giá và đi vào đất của bọn thổ phi mà không mất một vài con chứ."

"Một vài con à? Tất cả những con ngựa trắng của tôi đều biến mất đấy!" Cô rên rỉ, và rôi. "Ôi, Chúa ơi, đây là lỗi của tôi cả. Tôi đã kêu mọi người không cần gác nữa. Tôi đã không nghĩ là sẽ có chuyện gì khi mà trận tuyết đang rơi quá lớn."

"Khi mà trận tuyết này sẽ che đậy được hết dấu vết và những tên thổ phi này rất quen thuộc với thời tiết như thế này à?"

Sao anh ta không nói thẳng là anh ta chưa bao giờ nghe được một chuyện ngu xuẩn như thế này chứ. Cô hiểu anh ta nói gì. Ngay cả cô cũng đồng tình với anh. Cô đã không nghĩ đến bọn thổ phi, chỉ nghĩ đến trận bão tuyết và cô muốn người của cô cũng như người của anh không cần phải đứng canh trong cái thời tiết khắc nghiệt này, ít nhất là đợi đến tối đã, khi mà cơn bão sẽ đi qua.

Nhưng chuyện đó không thể biện hộ được, vì thế cô không màng giải thích. Và cô thật sự loại bỏ Vasili trong đầu cô khi cô cúi xuống nắm lấy cọng dây dùng để cột những con ngựa và lần theo cọng dây đi đến cuối chỗ bị cắt đứt.

Không có con ngựa nào khác bỏ đi cả, bọn chúng đứng sát vào nhau ở trong cái chuồng tạm thời. Và có rất nhiều con còn ở đây bao gồm con ngựa lang, dường như chỉ có đàn ngựa trắng của cô là mục tiêu thôi.

Dấu vết thì khá nhiều, nhưng không thể nhìn thấy rõ vì bị tuyết phủ lấp khi cô cố gắng nhìn cũng không thể nhìn thấy rõ. Một lát nữa thôi thì tất cả sẽ không còn thấy được gì nữa. Không còn thời gian để gọi người của cô hay của anh nữa. Ngay cả một tiếng la hét cũng sẽ không nghe được vì gió thổi quá mạnh. Cô phải lần theo dấu vết để tìm những con ngựa bị bắt đi, rồi quay lại...

"Em nghĩ là mình đang đi đâu vậy?"

Cô bắt đầu ngồi lên yên của một con ngựa... tất cả chúng nó đều có yên trên lưng để giữ ấm...khi Vasili lôi cô xuống ngựa để buộc cô trả lời câu hỏi ngu ngốc của anh."Không còn thời gian đâu, Petroff."

"Tôi sẽ mang những con ngựa của em về."

"Bằng cách nào?"

"Tôi sẽ mua lại chúng. Anh họ và tôi lúc trước đã từng chạm trán với bọn thổ phi ở đây, hay ít ra là quen thuộc với một vài người. Bọn chúng luôn muốn kiếm lời."

"Đừng khùng điên như thế," cô trả lời."Và để cho tôi phải mang ơn anh à? Tôi sẽ mang chúng nó về, và sẽ không tốn thứ gì ngoại trừ vài cái xác... của bọn họ "

"Chuyện em đang nói đến là cả một ngôi làng của kẻ cướp đấy, Alex, chứ không phải chỉ có vài tên thôi đâu."

"Tôi đang nói đến chuyện mang những con ngựa của tôi về, ngựa của tôi, trách nhiệm của tôi. Và dấu vết mà bọn họ đã để lại đang từ từ biến mất trong khi chúng ta đang cãi cọ. Nếu anh muốn giúp đỡ thì cứ đi kêu thêm người và đuổi theo, nhưng bây giờ thì tôi đi trước đây."

Cô đẩy nhẹ anh để anh thả cô ra. Và giận như điên lên khi biết là cô sẽ không làm được điều này nếu như anh không phải là bị mất thăng bằng vì bị đứng chôn chân dưới tuyết. Cách thể hiện quyền hành của anh thật không thể chịu đựng nổi, và cô ước gì mình có thời gian để nói với anh như thế, nhưng bây giờ cô không còn thời gian nữa.

Vasili đã không bị ngã, nhưng khi anh lấy lại được thăng bằng thì Alexandra đã đi khỏi chuồng ngựa, biến mất trong màn tuyết trắng xóa. Anh hét lên kêu gọi những người khác trong khi ngồi lên lưng con ngựa của anh và rượt theo cô.

Anh không nghĩ là sẽ có ai đó nghe được tiếng kêu của anh, nhưng trong lúc này anh không chút quan tâm đến. Khi anh đuổi kịp người đàn bà ngu ngốc đó thì anh sẽ bẻ gãy cổ cô ta và anh không cần ai giúp đỡ để làm được chuyện đó cả.

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Vasili không thể đuổi kịp Alexandra. Anh không lần theo dấu vết giống như cô mà cứ để mắt vào bóng cô và rượt theo hương đó. Nhưng có mấy lần vì tuyết rơi quá dày, anh không thể nhìn thấy cô và anh hoảng sợ réo gọi tên cô, mặc dù là anh biết rất rõ là cô không thể nào nghe được tiếng gọi của anh.

Mặc dù là đường núi cũng rất khó nhìn thấy được cũng giống như những thứ khác, Vasili chắc chắn là bọn họ đã đi đúng hướng và những tên cướp đã đi vòng chung quanh lều để quay về. Suy cho cùng, thì đó cũng là con đường an toàn nhất để đi, đặc biệt là nếu bọn họ nghĩ là không có ai đuổi theo chúng, và với màn đêm đang buông xuống.

Khi màn đêm cuối cùng cũng buông xuống, Vasili thấy mình lo sợ một cách vô lý. Điểm lợi thế duy nhất mà anh có được là một màn tuyết trắng xóa nổi bật trong màn đêm, để cho anh vẫn còn nhìn thấy được ở phía trước... khi những cơn gió mạnh không làm mờ mắt anh.

Mấy tiếng đồng hồ trôi qua, anh không biết là bao lâu. Nhưng anh biết là anh sẽ chết. Anh đang từ từ bị lạnh gần chết, cả thân hình anh tê cóng. Anh vẫn ngồi được trên yên ngựa chỉ là vì quyết tâm của anh, cố giữ vững một ý nghĩ trong đầu: anh sẽ giết chết người đàn bà ngu xuẩn đó... không, anh sẽ làm tình với cô trước rồi mới giết cô.

Và gió đột nhiên ngừng hẳn, và trong chốc lát, tuyết cũng hết rơi. Nhiệt độ có lẽ cũng sẽ không hạ thấp nữa, nhưng Vasili không đoán biết được gì nữa. Chuyện trước mắt là những cây gỗ sồi và cây linh sam ở hai bên đường mỗi lúc một dày đặc. Anh biết là anh đã đến gần được những ngọn

đồi thấp dưới chân núi. Chắc có người sinh sống ở đó, có những ngôi làng, với những đám lửa và những ngôi nhà ấm cúng, thức ăn và thức uống nóng hổi. Nếu anh cứ tiếp tục đi khoảng một dặm nữa thì có lẽ là anh không bị chết.

Trước khi anh nghĩ xong chuyện đó trong đầu, anh nhìn thấy Alexandra đổi hướng đi về phía nam và anh rên thầm. Lúc này nếu không để ý, có lẽ là anh đã lạc mất cô khi đi vượt qua những dấu vết mất hút trên đường.

Bây giờ gió không còn thổi mạnh nữa, anh cố thử kêu gọi cô một lần nữa, nhưng cô đã biến mất trong tầm mắt. Khi anh đến được nơi vừa thấy bóng cô lúc này thì anh lại nhìn thấy được cô, nhưng cô đã ở cách anh quá xa. Và không còn phóng ngựa xuống núi nữa. Dấu vết thật ra là bắt đầu đi trở lên theo một con đường chật hẹp.

Một lần nữa anh réo gọi tên cô. Lần này thì cô nghe được tiếng gọi của anh. Cô ngoái đầu lại. Cô nhìn về hướng anh nhưng đã không dừng lại. Thay vào đó cô húc chân vào hông con ngựa.

Thế là cùng! Anh thật sự sẽ giết chết cô một khi anh có thể bắt kịp được cô... nếu như bọn họ còn chưa bị đông cứng. Cũng may là con ngựa mà cô đang cưỡi là mượn tạm của ai đó, nó không muốn phóng nhanh cũng giống như con ngựa của anh cho nên cô đã không bỏ rơi được anh. Nhưng cô tiếp tục giữ cùng khoảng cách giống lúc này để anh không thể đuổi kịp cô.

Anh nghĩ không biết nếu một tiếng nổ của khẩu súng anh đang đeo bên hông có làm cho cô dừng lại không hay là cô sẽ thúc ngựa chạy nhanh hơn. Nếu anh có mang theo thêm súng thì anh sẽ thử cho biết. Nhưng có lẽ cô cũng có mang súng bên mình và sẽ bắn trả lại anh vì nghĩ là anh muốn giết cô. Cô có lý do chính đáng để nghĩ vậy. Bên cạnh đó, anh đã không tin cô không bắn anh để trả thù. Suy cho cùng thì chuyện này đáng đáng đến đàn ngựa của cô và không còn nghi ngờ gì nữa là chúng nó đối với cô còn quan

trọng hơn cả anh. Những con ngựa chết tiệt. Anh sẽ không bị tê cứng ở đây nếu như...

Những ngọn đuốc đột nhiên sáng rực ở phía trước. Một là bọn họ đã tìm được bọn cướp hay là một ngôi làng, hay có lẽ là cả hai. Nhưng Alexandra vẫn không chậm lại để cho anh đuổi kịp cô. Cô phóng thẳng về phía có ánh sáng, và chỉ một lát sau anh có thể hiểu là tại sao. Đàn ngựa của cô. Cô đã nhìn thấy chúng, và cô có lẽ là quá giận dữ để nghĩ đến những nguy hiểm đang bủa vây ở phía trước, và cô chắc chắn là giận quá nên muốn hoá điên.

Và bởi vì anh không thể ngăn cản được cô, anh chỉ có thể nhìn thấy cô cỡi ngựa xông thẳng vào hơn nửa chục đám đàn ông và bắt đầu vung roi ngựa mà cô đã luôn đeo bên hông kể từ sau trận đánh đó. Cô làm bọn đàn ông tản ra. Những con ngựa hí ầm ĩ. Một người đàn ông bị hất rơi xuống ngựa và bị trượt lông lốc hết gần 20 feet. Một người khác thì đưa súng lên và bị một roi quất trúng đánh văng khẩu súng ra. Những người khác thì đều leo xuống ngựa. Con đường quá chật hẹp để cho bọn họ cùng phóng ngựa nhảy vào, và bọn họ có lẽ là có ý định lôi Alexandra xuống ngựa trước khi cô làm cho bọn họ thiệt hại nặng hơn.

Vasili rút súng ra và nổ một phát súng, nhưng nó chỉ có thể bắn được một phát thôi vì thế một khi nổ phát súng đó xong thì anh quẳng nó qua một bên và rút kiếm ra. Anh cũng vẫn bị trễ để có thể giữ cho Alexandra không bị lôi xuống ngựa và với những ngọn đuốc bị quẳng xuống đất và tuyết trắng xóa cũng khó có thể nhìn thấy được mọi chuyện một cách rõ ràng, anh không thể nhìn thấy chuyện gì đã xảy ra với cô.

Một phát súng nữa vang lên, lần này là nhắm vào Vasili. Nhưng anh vẫn còn đang lạnh cứng cho nên anh không biết là mình có cảm giác được nếu như đã bị bắn trúng hay không. Anh tin là anh đã không bị bắn trúng, và khi cuối cùng anh cũng đến gần được bọn chúng anh bắt đầu vung kiếm ra để chứng minh điều đó.

Đám thổ phỉ bị tản ra, sợ đường kiếm của anh hơn là đường roi của cô, tuy thế bọn họ cũng không tản ra quá xa. Chúng bắt đầu mang hết vũ khí ra anh quan sát thấy có... một con dao, hai cây kiếm, một cây gậy và anh không thấy có một khẩu súng nào nữa cả. Và anh cũng nhìn thấy Alexandra.

Cô đang ở dưới đất đánh với một gã đàn ông, hắn đang ráng sức giữ cô lại và đã trói được cô. Chuyện hắn ta đặt tay lên mình của cô làm cho Vasili nổi điên lên, và quên bằng chuyện ngồi trên lưng ngựa sẽ cho anh nhiều lợi thế hơn, anh nhẩy bổ vào gã đàn ông đó, hất anh ta ngã xuống và cả hai lăn tròn mấy vòng cho đến khi anh giữ lại được thăng bằng và dùng cán kiếm đánh vào đầu hắn.

Anh nhanh nhẹn đứng lên và hơi bị trượt chân trên tuyết và đối diện với ba gã nữa. Gã thứ tư thì đang bắt giữ Alexandra trước khi cô có thể đứng lên được, hắn đang quì gối lên sau lưng cô và đè cô úp mặt ở dưới tuyết, đang trói cô lại. Hắn sẽ gia nhập với đồng bọn trong chốc lát.

Vasili đã kèm chế được sự nóng nảy mà lúc này anh đã làm vì quá giận dữ. Anh không quan tâm đến cơ hội có thể chiếm phần thắng của mình là bao nhiêu, anh chỉ xem bọn chúng như là món đồ để cho anh thử khả năng sử dụng kiếm của mình mà thôi. Nhưng vì mặt đất đang khá trơn và không cho anh được lợi thế gì, anh không thể không nhớ lại chuyện đã từng cùng với Stefan luyện kiếm trên tuyết, và làm thế nào mà cả hai không bị ngã lăn ra đất, một kinh nghiệm mà anh không thể dùng đến vì anh đang đối diện với hơn một đối thủ.

Anh vẫn chuẩn bị sẵn sàng cho sự đột kích thứ nhất, và nó đến rất nhanh. Vasili giữ vững chân trên tuyết, quyết định đây là cách chống đỡ tốt nhất trong tình trạng này, và nó rất có hiệu lực trong một thời gian ngắn. Anh đánh văng vũ khí của một tên, đá thương một tên khác, và nhìn thấy kẽ hở của tên thứ ba khi anh buộc phải dừng lại và đứng yên. Một mũi dao đâm vào lưng anh... kiếm hay dao, anh không thể biết... đã xuyên qua chiếc

áo choàng, áo khoát, áo sơ mi, báo cho anh biết là cuối cùng thì anh đã không bị tê cóng đến nỗi không cảm giác được vết thương.

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 21

"Một quyết định sáng suốt đấy, bá tước Petroff. Bây giờ hãy nói cho tôi biết đi, anh bạn tốt của tôi, Stefan cũng sẽ đến gia nhập với chúng ta chứ?"

Vasili nhận ra giọng nói khàn đục đó. Pavel, người vừa mới xưng hân là bạn của Stefan. Hân cũng cao to giống như Vasili nhưng đô con hơn, bắp thịt to chắc và làn da ngăm đen, và rất thích tham chiến. Và khi Vasili ngoái đầu lại nhìn để chứng thực kẻ vừa nói chuyện, anh nhìn thấy Pavel không phải đang ở một mình, có gần cả chục tên khác đứng dàn ngang sau lưng anh ta, một vài tên trong tay đang lăm lăm súng và đang chĩa thẳng vào Vasili.

"Rất vui được gặp lại anh, Pavel," anh nói một cách khô khan mà chỉ có những kẻ ngốc mới tin lời của anh, "và không, lần này Stefan không đi chung với tôi."

"Tôi thật lấy làm thất vọng đấy," Pavel trả lời, và anh ta thật sự thất vọng. "Khi tôi vừa phát hiện ra anh, tôi đã hy vọng là sẽ có được một trận đấu nữa... nhưng có lẽ là anh sẽ đại diện cho anh họ của anh chứ?"

Vasili không ngạc nhiên lắm. Thái độ của Pavel đã không thay đổi.

"Có lẽ," là tất cả những gì anh đồng ý. "Nhưng trước tiên tôi muốn có được sự tiếp đãi nổi tiếng của anh đã chứ. Tôi tin là làng của anh ở cách đây không xa?"

"Không xa lắm, nếu không thì chúng tôi đã không nghe thấy tiếng súng nổ và đến đây để xem xét rồi."

Và Vasili có thể đổ lỗi cho Alexandra cho chuyện này. Nếu cô dừng lại, bọn họ sẽ cùng nhìn thấy đàn ngựa của cô, anh sẽ nhận ra được ngôi làng và bọn họ đã có thể quay về kêu thêm người, và sẽ ở trong thế tấn công thay vì làm tù binh như thế này.

Ít ra thì Latzko, thủ lĩnh của đám thổ phỉ này, là một người đàn ông dễ thương lượng hơn. Sự tham lam là nguyên tắc chính của ông ta, và mọi thứ đều có cái giá của nó.

"Anh có thể rút dao lại ko, Pavel? Latzko sẽ không thích có món hàng bị nứt mẻ đâu."

"Anh không cần phải lo lắng đến Latzko. Ông ấy đã đi Áo để tham dự hôn lễ của con quý cái đó rồi. Tôi là người anh nên quan tâm nè, hiểu chưa. Tôi là người thủ lĩnh khi không có mặt Latzko ở đây."

Đó là chuyện mà Vasili không muốn nghe. Hẳn là một kẻ điên khó mà bàn được chuyện chứ không phải là một người có thể nói lý lẽ như Latzko. "Con chó cái" thì anh đoán là con gái của Latzko, Arina. Pavel đã từng là người tình của cô ta và bị cô ta bỏ rơi để bám theo Stefan vào mấy năm trước, đó là lý do tại sao Pavel lại ghét Stefan đến như thế. Còn lý do khác nữa là Stefan đã đánh thẳng hẳn ta hai lần. Và đó là chuyện tại sao Pavel căm ghét những kẻ quý tộc.

"Chúc mừng anh được thăng chức, Pavel, nhưng chúng ta có thể bàn tiếp chuyện này trong làng của anh, nơi có những đám lửa để sưởi ấm được không? Tôi đang lạnh cóng đây này."

Pavel cười. Có ít nhất phân nửa đám người của hẳn cũng bật cười. Nhưng con dao cuối cùng thì cũng được rút ra khỏi lưng của Vasili. Một vài tiếng ra lệnh và kiếm của Vasili cũng bị tước mất. Rồi Pavel nhìn thấy Alexandra.

"Một người đàn bà khác à?" Pavel đi vòng qua và đến gần Alexandra cho đến khi hấn đứng trước mặt của cô. Nhưng sau khi nhìn cô một cái, hấn xoay lại nhìn Vasili với vẻ hả hê. "Ngày hôm nay còn khá hơn tôi mong đợi. Cô ta có đáng giá như cô kia không? "

Hấn đang nói đến Tanya, năm ngoái cô đã bị bắt và được Stefan chuộc lại với cái giá 500 rúp. Vasili đã sẵn sàng để trả giá cao để chuộc lại những con ngựa cho Alexandra. Giá trị của chúng nó thì quá hiển nhiên rồi. Còn cô thì không thể nhìn để biết được, và anh cần phải làm cho bọn chúng tin là cô không đáng giá chút nào cả, không phải là để giữ cho giá cả thương lượng thấp xuống mà là vì Pavel là một tên thù dai khốn khiếp. Nhưng anh sẽ không làm như cách anh đã làm nếu như cô không phải đang trợn mắt nhìn anh. Anh thật thấy giận cô, và chuyện đó chỉ làm cho anh giận thêm mà thôi.

Và vì quá bức bối nên giọng nói anh có vẻ như rất thật, anh nói, "Anh có thể giữ cô ta lại là anh đang giúp cho tôi đấy."

Ngay cả bọn họ ở cách xa mấy feet, Vasili vẫn có thể nghe được tiếng hừ thóa't ra từ Alexandra. Pavel cũng nghe được tiếng đó. Nhưng rõ ràng là hấn không thích thú gì' ở cô mấy. Đang mặc bộ quần áo đàn ông, cô nhìn không đáng giá chút nào. Nhưng tiếng hừ đó làm cho hấn chú ý đến cô, và hấn nâng cằm cô lên để nhìn cho rõ.

Không có chuyện gì nên xảy ra. Tay cô đang bị trói ngược ở phía sau. Cô đang bị bọn thổ phỉ vây quanh.

Nhưng cô đá hấn một cái. Rất mạnh.

Pavel rú lên. Một vài tên đồng bọn cười lớn, làm cho hấn càng nóng máu lên. Khi hấn co chân nhảy lò cò một giò vừa đưa tay vuốt chân xong... thật không thể tin là hấn có thể làm được chuyện này mà không bị trượt

chân trên tuyết... hắn nhìn như muốn giết người, và Alexandra sẽ là người chịu trận.

Vasili bắt đầu bước tới, nhưng chưa đủ nhanh. Anh đã không đủ gần để ngăn cản Pavel tung quả đấm vào mặt của Alexandra. Anh phải nhào vào người của hắn mới làm được chuyện này, và anh đã làm vậy.

Khi bọn họ ngừng không bị trượt trên tuyết nữa, Pavel nhìn anh với vẻ thắc mắc. Vasili cũng cảm thấy giống vậy. Cái lạnh giá buốt có lẽ là đã làm tê cứng lý trí của anh cũng như thân thể anh. Không có lý do gì biện hộ cho việc làm ngu xuẩn vừa rồi. Lý do duy nhất mà anh đã không bị bắn chết chỉ là vì đám thuộc hạ của Pavel cũng đã không nghĩ là anh ngu ngốc đến vậy, nên đứng sững ra vì quá ngạc nhiên.

Điều đó cho anh có thời gian đứng lên và giúp Pavel đứng dậy, giúp hắn phủi tuyết trên người và nói, "Xin lỗi nhé, nhưng không một ai được phép đánh cô ta ngoài tôi. Một phong cách riêng của tôi."

Anh phải nên chuyển qua nói bằng tiếng Cardinia, và Pavel hiểu thứ tiếng đó, bởi vì ngay lúc đó Alexandra đã nói những lời không nên nói. "Anh sẽ phải hối hận vì những lời nói đó, Petroff."

Anh đã không nhìn cô khi trả lời, "Nãy giờ cô đã im miệng rồi, con điếm, thì hãy cứ giữ như vậy đi."

Pavel nhìn cả hai người họ, rồi đột nhiên hắn mỉm cười và nói với Vasili, "Cô ta... cho dù anh đã gọi cô ta như thế nào... thì cũng sẽ làm anh tổn tiền đấy, Cardinian."

Vasili thở dài. "Tôi cũng đã đoán vậy."

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Thức ăn rất thịnh soạn, nhưng Vasili chỉ để tâm vào chuyện sưởi ấm. Anh thật đã bị lạnh đến thấu xương, mặc dù là chiếc lò làm bằng đất ở giữa phòng dường như làm cho những người khác thấy ấm. Nhà của Latzko là một căn nhà to lớn, chỉ có một phòng để sử dụng trong việc họp hành cho cả làng và một doanh trại cho những kẻ còn độc thân trong làng.

Tay của Vasili không còn tê cứng nữa, nhưng tuyết đã thấm vào giày làm ướt chân anh, nên chúng vẫn còn lạnh cóng. Anh sẽ không cảm thấy ấm lại cho đến khi anh cởi bỏ bộ đồ ướt đẫm này ra, và anh nghĩ là Alexandra cũng vậy.

Không phải là cô đã nói gì về chuyện đó. Cô lờ tất cả mọi người, bao gồm cả anh, đặc biệt nhất là anh. Cô đang ngồi tréo chân trên một trong những chiếc giường làm bằng cỏ ở trong phòng. Cô đang giữ đĩa thức ăn trên đùi, dùng tay bốc thức ăn. Chiếc muỗng thì đang nằm trên tấm mền đặt trên đầu gối của cô. Trời đất ơi, cô ta phải biết phải dùng nó để làm gì chứ.

Vasili bây giờ đã quen với cách thức ăn uống của cô, nhưng cô đã làm cho những tên chủ nhà ngạc nhiên. Ngay cả bọn thổ phi cũng ăn uống lịch sự hơn vị hôn thê của anh. Nhưng đây là lần duy nhất anh cảm thấy vui, vì bọn họ sẽ nghĩ cô là một dân nữ bình thường và không xem cô là nhân vật quan trọng. Anh sẽ siết cổ cô nếu cô đột ngột có cách cư xử đứng đắn.

Cô vẫn còn đang mặc chiếc áo khoác dày cài nút đến tận cổ. Với ánh sáng đầy đủ trong phòng, anh có thể nhìn thấy mặt trước của chiếc áo bị ướt vì cô đã bị nằm sấp dưới tuyết. Bộ ngực đáng yêu của cô chắc là đang lạnh cóng, núm vú cô chắc là săn cứng và sưng lên đang đợi anh...

Vasili đưa tay lên che mặt, rên thâm trong bụng. Anh đang làm cái quái gì thế này? Anh đang có Pavel ngồi đối diện anh, hai tên thuộc hạ đứng hai bên hẳn, một người đàn bà đi tới đi lui trong phòng châm nước vào cốc và chúc mừng cho sự dũng cảm của bọn họ. Và anh làm chuyện quái gì thế này mà không chịu để ý nghe xem bọn họ nói những gì để anh có thể dùng đến không chứ?

Chuyện làm cho anh để tâm đến là chuyện bọn phỉ đã không chỉ tình cờ gặp phải bọn anh, giống như giả thuyết ban đầu, nhưng chúng đã biết trước cuộc hành trình của bọn anh và đàn ngựa. Rõ ràng là bọn họ đã có người sống ở ngôi làng kế bên nơi mà đoàn người anh đã tá túc qua đêm vào tối qua.

Bọn chúng lúc nào cũng có người giám sát ở các ngôi làng lân cận để quan sát theo dõi những nhà quý tộc. Nếu dùng đường tắt để đi lại giữa hai ngôi làng thì rất nhanh, chỉ tốn mất vài tiếng đồng hồ. Và ngày hôm nay thì trận bão tuyết đã giúp cho bọn họ, cho phép bọn họ lấy đi những thứ mà họ muốn lấy mà không bị chạm trán.

"Cô ta là gì của anh vậy?"

Alexandra lập tức nhìn thẳng vào mặt Vasili, chứng minh là cô đã nghe những lời này mặc dù là anh còn chưa nghe rõ. Nhưng anh sẽ không phạm sai lầm và không trả lời bằng tiếng Nga nữa. Thật khó mà đoán được là cô sẽ làm gì. Anh không thể dựa vào cô để giúp bọn họ thoát khỏi nơi mà cô đã làm cho cả hai bị giam giữ. Chọc cho cô nổi giận thì cô sẽ tấn công anh giống như bọn thổ phỉ vậy.

Vì thế Vasili cố nói bằng tiếng Cardinian, "Cha cô ta tặng cô ta cho tôi. Tôi quyết định là sẽ tự mình tiêu khiển trong một thời gian."

Cái nhìn mà Alexandra dành cho anh trước khi mắt cô quay trở lại với đĩa thức ăn nói cho anh biết là cô không thích khi anh cố tình không muốn

cho cô biết câu trả lời. Vasili cảm thấy an tâm vì sợ là cô có thể biết tiếng Cardinian. Khó mà có thể, nhưng cũng có khả năng đó.

"Anh tự tiêu khiển mình bằng cách đánh đập cô ta à?"

Pavel thì vẫn nói tiếng Nga, Vasili không nghĩ là hẳn cố tình muốn làm hỏng chuyện của anh. Và đầu Alexandra lập tức ngẩng lên. Vasili nghĩ là anh có thể lại dùng tiếng Cardinian, nhưng vì Pavel đã làm cho cô hiểu lầm khi đặt câu hỏi như vậy, và có cơ hội là hẳn ta sẽ làm vậy nữa vì thế Vasili có lẽ nên sử dụng tiếng Nga. Nếu như Alexandra ngu ngốc tự làm cho người khác để ý đến cô ta vì đã xen vào thì đó là lỗi của cô ta thôi.

Cặp mắt màu vàng của Vasili chiếu thẳng vào Pavel và dừng lại ở đó, cố không nhìn về phía của Alexandra nữa. "Tôi tin là lúc này tôi đã nói là không một ai được đánh cô ta ngoại trừ tôi. Tôi không lấy làm thích thú khi làm chuyện đó, chỉ là làm khi cần thiết thôi. Suy cho cùng thì cô ta đáng phải bị như thế."

"Nhưng anh sẽ giữ cô ta lại hả?"

"Tôi còn chưa thấy chán, vì thế đúng vậy, tôi sẽ giữ cô ta lại thêm một thời gian nữa. Nhưng trong lúc này thì cô ta hoàn toàn thuộc về tôi... trừ khi tôi hết hứng thú với cô ta."

Pavel nhún vai tỏ vẻ như hẳn ta hoàn toàn hiểu. Hàng đã được xử dụng qua thì không còn đáng giá nữa. Và bây giờ bọn họ bắt đầu bàn chuyện ở trước mắt.

"Năm mươi rúp, không hơn," Vasili ra giá, và thái độ của anh chứng tỏ là anh đã quá rộng rãi. Xong anh ngồi ngả người ra, đặt một cánh tay lên thành ghế. "Không phải đó là giá mà Stefan đã trả cho Arina lúc trước sao?"

Đúng là một chuyện liêu lĩnh khi mang Arina vào câu chuyện này. Nhưng anh cũng đã đoán là người đàn bà đang phục vụ bọn họ là người đàn

bà của Pavel hiện thời, chỉ vì cách cư xử của bọn họ, và bởi vì bọn đàn ông không dám chạm tay vào cô ta. Pavel có thể sẽ nổi điên lên vì ghen giống như hẳn ta thường làm mỗi khi có ai đó nhắc đến tên của Arina, hoặc là nhanh chóng thay đổi chủ đề khi mà người đàn bà của hẳn ta đang nghe câu chuyện.

"Anh dám so sánh con gái của Latzko với cô dân nữ này à?" hẳn thắc mắc, tay chỉ về phía Alexandra

Cầm phẫn à? Vasili không thể mong được nhìn thấy phản ứng nào tốt hơn như thế này. "Dĩ nhiên là anh nói đúng. Vậy anh ra giá bao nhiêu? Hai mươi lăm nhé?"

"Bốn mươi lăm," Pavel trả lời, hiển nhiên là đã nhận ra sai lầm của mình.

"Tôi nghĩ vậy cũng được, để mọi người khỏi cảm thấy bị sỉ nhục " Vasili nhận xét một cách khô khan. Ngoại trừ Alexandra "Đồng ý, à này Arina đang kết hôn với ai thế?"

Pavel phun một bãi nước miếng trên sàn nhà với vẻ kinh tởm, "Cô ta thấy chán cái gã công tước người Áo rồi và tóm được một tên bá tước. Hẳn ta đủ điên để kết hôn với cô ta."

Vasili biết là anh không nên làm, nhưng chỉ vì anh không thể ngăn mình không trêu chọc thêm. "Latzko chắc là vui lắm vì được làm người nhà với một bá tước."

"Latzko chỉ muốn cô ta kết hôn thôi," Pavel nửa găm gù, nửa lăm bầm. "Ông ta không cần biết là ai cả. Bây giờ trở lại chuyện của anh, bá tước Petroff. Tôi biết là anh bạn tốt Stefan của tôi sẽ trả giá rất cao để chuộc lại anh. Dĩ nhiên dám ngựa thì tôi sẽ giữ chúng lại. Nhưng anh thì..."

"Những con ngựa như thế thì không thể làm gì được ở trên núi này và anh cũng biết rõ điều này Pavel. Tôi sẽ trả anh 300 cho đàn ngựa đó."

Pavel cười." Anh nghĩ là tôi không biết những con ngựa đáng giá đó là cho anh họ của anh à? Nếu anh ta muốn chúng thì anh ta sẽ phải trả cái giá mà tôi đưa ra, không thì tôi sẽ giữ chúng lại."

Vasili không thể hiểu được là hẳn ta tại sao lại có ý nghĩ như vậy, như anh phải mau chóng dập tắt nó ngay nếu không thì anh sẽ không bao giờ có lại chúng."Chúng nó đúng ra là món quà mà vị hôn thê của tôi định tặng cho tôi. Stefan không thích những con ngựa trắng. Anh ấy gọi chúng là những con súc sanh không có máu và hung hăng, không đáng để chăm sóc chúng. Khi phải du hành với chúng nó, tôi cũng gần như đồng ý với anh ấy, mặc dù là tôi có thể sẽ mở một trại gây giống cho chúng giống như tôi đã có kế hoạch vậy. Tuy nhiên, tôi đã không tốn cắc nào mà có chúng nó cho nên tôi thật không quan tâm là mình có làm được hay không. Ba trăm rúp cho cả đàn, và không hơn một rúp nào."

"Một ngàn rúp cho mỗi con, và không ít hơn một rúp nào," Pavel khẳng định đòi hỏi

Vasili có thể cảm giác được ánh mắt của Alexandra đang phóng vào anh như những con dao nhọn. Anh vừa mới lảng mạ "những đứa trẻ" của cô. Anh ngạc nhiên khi thấy cô còn chưa ném đĩa thức ăn vào mặt anh và anh còn chưa nói xong.

"Đúng là điên mà," anh nói với giọng điệu phách lối."Nếu như anh không thành tâm thì chúng ta không còn gì để nói nữa."

"Stefan sẽ trả giá đó," Pavel trả lời một cách tự tin."Còn đối với anh thì tôi nghĩ là năm ngàn rúp... không, là mười ngàn."

"Anh điên rồi."

Pavel đập mạnh tay xuống bàn. "Anh ta nợ tôi! Nếu anh ta không trả thì hãy nên tin là tôi sẽ gửi trả anh cho anh ấy thành nhiều mảnh đấy."

Vasili đã cố nói lý lẽ. Anh quá mệt mỏi. Anh bị lạnh cóng. Bây giờ thì anh nổi giận.

Anh chồm người ra phía trước, hai cánh tay đặt lên bàn, mắt nhìn thẳng vào mặt Pavel và anh nói nhỏ. "Anh không nên thốt lời hăm dọa mà anh không dám làm, Pavel. Nó làm cho chỗ đứng của anh bị lung lay đấy."

"Và tại sao tôi sẽ không làm giống như tôi đã nói chứ?"

"Bởi vì cả hai chúng ta đều biết rõ là nếu như tôi có chuyện gì thì Stefan sẽ đến đây với quân lính của anh ấy và ngôi làng này sẽ không còn nữa. Cái chết hay là lợi nhuận. Anh đã nghĩ gì trong hai thứ này khi anh cướp đàn ngựa của tôi vậy?"

Mặt Pavel đỏ bừng lên, một là vì quá giận hai là vì xấu hổ, bởi vì anh ta phải chịu nhường bước thôi. Quyền lực được làm thủ lãnh trong một thời gian có lẽ là đã làm cho hắn điên lên, nhưng Latzko rồi cũng sẽ trở về, và Latzko sẽ muốn hắn ta giải thích.

Vasili quyết định giúp anh ta nhượng bộ một cách dễ dàng hơn. "Quên Stefan đi, Pavel. Tôi là người sẽ ra tiền, không phải Stefan, và tôi là người mà anh nên bàn đến, không phải Stefan. Tôi đề nghị là anh nên suy nghĩ lại, và có lẽ là chúng ta nên tiếp tục thương lượng vào sáng mai. Bây giờ thì cô ta và tôi cần một chỗ riêng để lau khô người."

Một gã trong bọn tặc lưỡi, một phản ứng mà Vasili đã tính trước. Tuy nhiên mặt Pavel vẫn còn đỏ bừng, và phải mất một lúc lâu khá căng thẳng hắn ta mới cười chung với đồng bọn, một tràng cười giả dối.

"Cứ tự nhiên đi. Anh sẽ muốn được khô ráo trong khi chúng tôi ăn mừng cho vận may của chúng tôi."

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Bọn họ bị đẩy vào một túp lều xiêu vẹo đổ nát thuộc về một trong những gã đàn ông đang đi chung với Latzko trong chuyến du hành của ông ta đến nước Áo. Nó có đủ những vật dụng cần thiết... một vài chiếc ghế và một chiếc bàn, một chiếc giường nhỏ hẹp, vài cái đĩa, và vài tấm chăn.. nhưng không có vật dụng gì đáng giá cả, dường như chủ nhân của nó đã không tin vào đồng bọn cho nên không để lại vật gì quý giá cả. Trong lều cũng lạnh như ở bên ngoài bởi vì chiếc lò đã không được sử dụng không mấy tuần qua.

Có một cánh cửa sổ nhưng nó bị đóng kín bằng một miếng ván từ phía bên ngoài. Cánh cửa thì không có khoá vì thế gã hộ tống bọn họ đã đóng một thanh gỗ chặn ngang qua cửa trước khi hấn bỏ đi. Nó sẽ không được mở ra cho đến khi nó được nạy ra vào sáng mai.

Chuyện tốt nhất mà Vasili có thể nói về chỗ ở của họ bây giờ là họ có được sự riêng tư. Một ngọn đèn cầy ở trong phòng đang tỏa ra ánh sáng ấm áp. Có một đồng cùi nhỏ ở trong góc phòng, và lý do vì sao có quá ít cùi là vì chiếc lò quá nhỏ. Sẽ phải mất vài tiếng đồng hồ để ngọn lửa có thể làm cho căn phòng bớt lạnh, và anh không có ý định đợi cho đến lúc đó mới hông khô người. Nhưng nhóm lửa lên là chuyện đầu tiên anh phải làm.

Sau khi anh chắc chắn là không có tên nào đứng canh ở bên ngoài, Vasili đi lại gần đồng cùi. Một cái tô gỗ bay xéo qua vai anh trước khi anh đến được đó.

"Cái gì...?"

Anh xoay người lại, nhưng phải ngồi thấp xuống để tránh cái đĩa vừa bay chéo qua đầu. Alexandra đã đẩy cái tủ đựng chén đĩa sát vào góc phòng nơi cô còn có nhiều thứ vũ khí khác để có thể sử dụng, và cô đang tỏ ra là cô sẽ sử dụng hết chúng nó. Vì khoảng cách của bọn họ, Vasili quyết định nói gấp gáp:

"Những chuyện tôi nói về đàn ngựa của em, Alexandra, chỉ là để trả giá với Pavel thôi. Bộ em không muốn có lại ngựa của em hả?"

Câu trả lời của cô là một cái cốc thủy tinh xém trúng vào gò má anh. Vậy không phải là đàn ngựa à?

Anh bắt đầu từ từ bước tới rồi lại cố thử nữa. "Còn chuyện tôi đã nói về em thì không liên quan gì đến giá cả cả. Nếu như Pavel biết em có ý nghĩa gì đó đối với tôi, hẳn có thể sẽ làm cho em bị thương tổn trước khi hẳn trả em lại cho tôi, hẳn là một kẻ thù dai và khó đoán. Trong đầu hẳn ta, chuyện làm cho tôi đau khổ sẽ làm cho Stefan đau khổ, và hẳn sẽ làm bất cứ chuyện gì để gây thương tổn cho Stefan, người mà hẳn ta căm ghét đến thấu xương."

Vasili lại phải nghiêng người tránh, nhưng anh có cảm giác là anh đang sắp gần chạm vào chuyện đang làm cho cô bức bối. Tuy nhiên, rõ ràng là anh còn chưa nói trúng chuyện đó và mức nhắm của cô càng lúc càng tiến bộ hơn.

Anh nói như đe dọa. "Nói ra đi, Alex, trước khi tôi mất hết nhẫn nại."

Một chiếc đĩa nữa nhắm vào đầu anh, nhưng cô thét lên. "Hai mươi lăm rúp à?"

Chúa ơi, anh phải nên biết là cô sẽ không để yên chuyện này. Đàn bà và sự nhạy cảm chết tiệt của họ. Và anh nghĩ là cảm nghĩ của cô thì không bình thường... nhưng dĩ nhiên là chúng chỉ bình thường vào những lúc anh ước gì chúng không bình thường thôi.

"Em cũng đã nghe là Stefan chỉ trả có năm mươi đồng cho Arina mà," anh chỉ ra.

"Arina rõ ràng là được sang tay từ người này qua người khác, vậy thì không tính được. Còn người đàn bà kia là ai, và anh đã trả bao nhiêu tiền để chuộc cô ta hả?"

Câu hỏi đó đi kèm với tấm thớt gỗ đánh trúng vào ngực của anh. Anh quá bất ngờ vì cú va chạm, phải mất một lúc anh mới nhận thức ra là Alexandra đã rời khỏi tủ chén và đang đi kiếm vũ khí nặng ký hơn đó là đồng củi khô.

Vasili nhảy bổ băng qua phòng và chụp được cô từ sau lưng, nhấc bổng cô lên, cánh tay anh ôm ngang eo cô. Cô thét lên. Anh xốc mạnh người cô. Cô co chân cố đá vào đầu gối anh. Anh lại xốc mạnh cô. Chiếc mũ cô rơi xuống và tóc cô xõa tung vào mặt anh. Nó mềm và mát lạnh và có mùi hương của hoa.

Anh không dám ôm cô quá lâu. "Em đang nói đến người đàn bà nào vậy?"

"Bỏ tôi xuống!"

"Khi nào em bình tĩnh lại thì tôi sẽ làm," anh trả lời. "Người đàn bà nào?"

"Người mà bạn của anh đã nhắc đến..."

"Hắn không phải là bạn của tôi."

"... khi hắn hỏi tôi có đáng giá như người đàn bà kia!"

Cô nói một cách giận dữ, cuối cùng anh cũng hiểu là tại sao cô đã trợn mắt ngó anh khi Pavel hỏi câu đó. "Em đang ghen à, Alex?" anh hỏi nhỏ nhẹ

vào tai cô.

Anh nghĩ là anh có thể cảm thấy được là cô sẽ ngọ nguậy trong tay anh, nhưng câu trả lời của cô khi nó đến lại là "Trả lời tôi đi, Petroff."

"Trả lời câu hỏi của tôi trước đi... không thôi tôi sẽ nhắc lại lời hứa hẹn mà tôi đã nói với em về chuyện nếu em còn có hành động bạo lực với tôi thì..."

"Anh đúng là một tên khốn...!"

Cánh tay anh thắt chặt ngang eo cô đủ để cho cô im miệng để anh có thể nói thêm. "Tạm thời tôi sẽ không áp dụng lời hứa đó, vì chuyện lần này hơi đặc biệt, nhưng..."

"Tôi không phải là ghen," cô nhanh chóng cắt ngang. "Chỉ là một người đàn bà mà anh muốn lên giường thôi mà, bây giờ cô ta sẽ cảm giác được mũi dao của tôi và tôi đã nói với anh là tại sao rồi."

"Đúng, đúng, bởi vì tôi là của em," anh nói bằng giọng điệu giống như anh đã nghe chuyện này rất nhiều lần rồi. "Đối với tôi thì nó có mùi ghen tuông đấy, em yêu."

"Cho dù đó là chuyện gì thì cũng là sự thua thiệt của anh," cô gầm gừ. "Cô ta là ai?"

"Hoàng hậu Tatiana."

"Ai hả?"

"Vợ của anh họ tôi, mặc dù lúc đó cô ấy chỉ là một cô công chúa. Cô ấy đã lớn lên ở Mỹ, thật ra là bị thất lạc ở đó, nhưng câu chuyện dài dòng lắm tôi dám chắc là em không thích nghe đâu. Bây giờ trở lại chuyện chúng ta, em có thấy xấu hổ vì đã nghi ngờ bậy bạ không?"

"Với một người đàn ông không biết xấu hổ là gì à? Tôi không nghĩ vậy đâu," cô đập lại. "Anh đã trả bao nhiêu cho cô ta?"

Vasili thở dài. "Năm trăm rúp, và trước khi em đem mình ra so sánh với một vị công chúa thì em phải nên biết là cái giá đó quá cao và Latzko đã nghĩ là thách cao như vậy để có thể trả giá. Tuy nhiên anh họ của tôi đã quá giận dữ để trả giá. Anh ấy chỉ muốn có lại cô dâu của anh ấy. Nhưng anh ấy đã lập ra một tiền lệ khi trả cái giá đó, chuyện mà giải thích tại sao Pavel lại đòi hỏi một cái giá điên rồ như vậy."

Giọng nói của cô trở nên rất ngạo mạn. "Cái giá mà hẳn yêu cầu cho những con ngựa của tôi không phải là điên rồ."

"Em đang không hiểu vấn đề, Alex. Những người này chỉ cần những thứ đơn giản. Lý do mà họ có thể sống sót được trên núi này là vì bọn họ đã không quá tham lam. Những người mà bọn họ cướp hay tống tiền chỉ là hơi bực bội chỉ vì bị quấy rối thôi. Nhưng nếu như đám thổ phỉ quá tham lam thì có người sẽ nổi giận và sẽ làm gì đó đối với bọn họ. Latzko hiểu rõ chuyện này chỉ là Pavel quá ngu ngốc để nhận ra thôi"

"Anh đang nói là chúng ta không ở trong nguy hiểm hả?"

"Nếu Latzko có mặt ở đây thì tôi có thể nói như vậy. Tuy nhiên vì Pavel đang là thủ lĩnh thì không có chuyện gì là chắc chắn cả, nhất là đối với chúng ta. Giống như tôi đã nói, bởi vì hẳn căm thù Stefan đến thấu xương."

"Bây giờ anh có thể bỏ tôi xuống, Petroff."

Vasili cũng hy vọng vậy. Ôm cô quá lâu như thế này làm cho thân thể anh trở lên sự ham muốn mà đầu óc anh thì đang cố cưỡng lại.

"Không liệng đồ nữa chứ?"

"Tôi nghĩ là tôi có thể kiềm chế được mình trong một lúc."

Giọng nói chế giễu của cô thật ra là chắc ăn hơn là câu trả lời thẳng thắn của cô. Anh đã học biết được là khi cô nổi giận thì cô sẽ rất bộc trực.

Anh cẩn thận đặt cô xuống. Vì không có thân thể ấm áp của cô nữa, cơn lạnh lại trở lên trong người anh, và anh lập tức quay trở lại chuyện nhóm lửa.

Anh không biết chắc là cô sẽ làm khi anh có lời đề nghị này, nhưng anh phải nói thôi. "Chúng ta nên cởi những bộ đồ ướt này ra."

"Tôi biết." cô trả lời một cách nhỏ nhẹ sau lưng anh.

Sao cô ta lại không nhạy cảm về chuyện này nhỉ? Cám ơn Chúa vì chuyện này. Và đột nhiên anh giật mình. Cô sẽ cởi đồ ra. Và bọn họ đang bị nhốt trong phòng... với một chiếc giường. Cảm giác ham muốn trở dậy và anh rên lên.

"Chuyện gì thế?" cô hỏi.

"Không có gì," Anh trả lời, nhưng anh đứng yên, nghiêng người qua đồng củi.

"Lò sưởi, Petroff," cô nhắc anh một cách không nhẫn nại. "Hay là anh nghĩ chúng ta sẽ chịu nổi mà không cần phải đốt nó lên?"

Dù sao đi nữa thì anh cũng sẽ không chịu nổi đêm nay, vậy thì anh quan tâm đến chuyện đó làm gì chứ? Nhưng anh lấy lại bình tĩnh và bắt đầu đi nhóm lửa.

"Kể cho tôi nghe là tại sao Pavel lại căm ghét anh họ của anh đi," cô nói.

Ý kiến hay. Nói chuyện gì đó để anh không suy nghĩ vớ vẩn... vì những chuyện cô sắp sửa làm.

"Pavel yêu con gái của Latzko, Arina, và có lẽ là vẫn còn yêu. Nhưng cô ta có những khát vọng cao hơn. Tám năm trước cô ta gặp được Stefan khi anh còn là một vị thái tử, và cô ta đã trở thành nhân tình của anh ấy. Bọn họ đã gây gỗ và cô ta đã quay về đây. Stefan đã đuổi theo cô ta để làm hòa, và rốt cuộc là phải trả cho Latzko năm mươi đồng để ông ta cho phép cô ta rời khỏi với Stefan. Pavel thì cứ khẳng khẳng đòi Stefan phải đấu với hắn ta mới được."

"Anh ấy có làm không?"

"Có."

"Nghe có vẻ lãng mạn quá."

Vasili khịt mũi. "Không có gì là lãng mạn cả. Pavel đã thi đấu một cách dễ tiện nhưng hắn vẫn bị thua. Chuyện ở chỗ là hắn là một kẻ thua xấu tánh. Khi Tanya bị bắt..."

"Ai là Tanya?"

Anh lờ đi giọng điệu sắc bén của cô. "Tanya là tên mà Tatanina khẳng khẳng muốn được gọi như vậy. Giống như tôi đã nói, cô ấy lớn lên ở Mỹ và đó là tên gọi của cô ấy ở đó. Cô ấy đã không biết tên thật của mình là gì cho đến khi chúng tôi tìm được cô ấy vào năm ngoái... nhưng tôi đi lạc đề rồi. Như tôi đang nói, khi cô ấy bị bắt, Stefan phải đến đây một lần nữa, và Pavel thấy đó như là cơ hội để trả thù. Hắn đã thách đấu Stefan, lần này là bằng dao, với ý định giết chết anh ấy."

"Tôi đoán là hắn đã thua một lần nữa?"

"Đúng vậy, nhưng cô nghe hắn nói rồi. Hắn vẫn chưa thấy thỏa mãn, mặc dù là Latzko đã cảnh cáo hắn là ông ta sẽ giết chết hắn nếu như hắn dám thách đấu với Stefan một lần nữa"

"À, nhưng Latzko không có ở đây để thi hành lời cảnh cáo đó và... anh nghĩ hẳn có thách đấu với anh không?"

Anh vừa mới nghe được giọng điệu lo lắng của cô à? Chúa ơi, bây giờ anh bắt đầu tưởng tượng quá nhiều rồi. Alexandra mà lo lắng cho anh à? Có thể là khi nào con bò biết nhảy đã.

"Hẳn đúng là ngu ngốc nên mới dám thách đấu với tôi," Vasili khinh miệt.

"Bộ anh nghĩ hẳn thông minh hả?"

Giọng điệu của cô quá khô khan làm cho anh định chặc lưỡi. Và nó làm cho anh ngạc nhiên. Từ lúc nào anh bắt đầu cảm thấy thích thú với những lời nói xiên xỏ của cô vậy?

Ngọn lửa cuối cùng cũng bùng cháy, nó không yếu ớt như anh đã lo sợ. Chiếc lò bằng đất sẽ phải mất một lúc lâu mới làm cho căn phòng ấm hẳn, nhưng chắc chắn là không lâu như anh đã nghĩ.

Anh xoay người lại định đề nghị Alexandra lại gần lò sưởi trước khi cởi bỏ đồ. Anh đã không chuẩn bị khi nhìn thấy cô đã quấn một tấm chăn ngang người, áo choàng của cô, quần, và áo sơ mi được trải dài lên hai chiếc ghế bên cạnh cô, ngay cả đôi chân trần của cô. Anh hụt hơi. Đầu óc trống rỗng, rồi đột nhiên chỉ suy nghĩ có một chuyện. Cô hoàn toàn trần trụi dưới tấm chăn đó, hay là cô có mặt quần áo lót? Cô có mặt quần áo lót không? Anh bắt đầu tự cảm thấy xấu hổ khi đặt ra những câu hỏi mà anh không dám biết.

Anh đưa ánh mắt tránh không nhìn cô, nhưng anh không thể chú tâm vào chuyện gì để có thể giúp cho anh lờ đi phản ứng của thân thể anh. Không phải anh là người yêu cầu được có một căn phòng riêng sao? Anh đúng là điên rồi.

"Em có thể ngủ trên giường," anh thốt lên. "Tôi sẽ ngủ ở dưới đất."

"Đừng điên như vậy. Tôi sẽ không giả vờ như là thích thú tình trạng này..."

Anh lập tức xoay đầu lại nhìn cô và cắt ngang với vẻ cảm thông. "Chúng ta cùng suy nghĩ giống nhau đấy."

"... nhưng chúng ta là những người trưởng thành, và chỉ có một cái giường, và khi anh tháo giày anh sẽ thấy là cái lạnh đã thấm vào sàn nhà. Anh sẽ bị bệnh vào sáng mai nếu anh cố..."

"Tôi hiểu rồi, Alex!" anh đập lại, mặc dù hơi lớn tiếng.

Cô gồng cứng mình vì giọng điệu của anh. "Anh có thể kêu ai đó và đề nghị có một căn lều khác, nhưng vì ở quá xa và tiếng nhạc quá ồn, đám thổ phi rõ ràng là đang ăn nhậu. Tôi không nghĩ là có ai đó sẽ nghe anh."

Anh cũng nghĩ vậy, nhưng chuyện này thì không được. Anh muốn cô... thật ra thì anh không muốn, chắc chắn là anh không muốn, nhưng thân thể anh thì muốn, và anh là một người đàn ông luôn làm theo những gì thân thể mình đòi hỏi. Nhưng lần này thì anh không thể làm. Anh phản đối không cho cô biết là cô đã kích thích anh đến dường nào.

"Em nói đều đúng hết. Tôi chỉ là không ngờ em trở nên... khôn ra."

Thân hình của cô vẫn chưa thả lỏng. Cô chỉ hất cằm lên, và làm cho xương sống của cô càng cứng đơ hơn.

"Không có gì là khôn ra cả khi mà chúng ta cần có thân thể để sưởi ấm cho nhau vào cái đêm lạnh như thế này," cô nói với anh "Vì thế đừng suy nghĩ vớ vẩn, Petroff. Tôi thà là nằm bên cạnh bất cứ người nào ngoài anh, nhưng vì anh là người duy nhất ở đây cho nên..."

"Đi ngủ đi," anh gầm gừ. "Đối với tôi sáng mai đến quá chậm."

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Vasili cảm giác được ánh mắt của cô trên mình anh khi anh đứng gần lò sưởi để chuẩn bị cởi đồ. Anh biết là không đúng, chỉ là do trí tưởng tượng của anh đang điên cuồng lên thôi, bởi vì Alexandra không có chút hứng thú nào đến thân hình của anh hết. Và cô ấy chắc là ngủ rồi. Anh đã đợi một lúc lâu để chắc chắn rằng cô đã ngủ. Nhưng sao anh lại cứ có cảm giác là cô đang nhìn anh và làm cho người anh căng cứng đến đau nhức.

Đúng là một chuyện khổ sở khi đi lại gần giường và nằm kế bên cô. Cô vẫn còn đang quấn chặt tấm chăn, và đắp thêm một tấm nữa mà cô đã tìm thấy được ở trên giường, nhưng chỉ là để giữ cho ấm thôi.

Và anh đã không dám nghĩ đến chuyện được có tấm chăn đó. Cô đã nói là họ sẽ phải dùng thân thể để sưởi ấm cho nhau, là do cô nói chứ không phải anh. Nhưng bởi vì anh đang quá phấn khích, nếu như anh có được tấm chăn đó thì anh sẽ không còn kềm chế được nữa. Vì thế anh chỉ nằm yên ở đó, bắt đầu run rẩy vì lạnh, nghiến chặt răng để giữ cho chúng không va vào nhau, và bị giằng co giữa hai sự đòi hỏi.

Theo logic, Vasili biết là từ từ anh cũng sẽ ấm lại giống như Alexandra thôi. Từ từ rồi sự phấn khích của anh cũng sẽ dịu xuống. Và từ từ anh sẽ rơi vào giấc ngủ. Trong lúc này, thì anh sẽ phải chịu đau khổ trong cái đêm tệ nhất trong đời anh; chuyện anh muốn có đang ở trong tầm tay, nhưng nó có lẽ là ở cách xa ngàn dặm bởi vì anh không có khả năng để lấy được nó.

Nhưng ít ra thì anh có thể lại gần cô hơn mà không cần chạm vào người cô. Chiếc giường rất chật hẹp mà. Nằm xuống một bên, anh xoay người đối diện với cô, anh thật sự là rất gần. Chỉ vài còn inch nữa...

Alexandra hít một hơi và bật dậy khi chân anh tình cờ chạm vào người cô. "Chúa ơi, chân anh lạnh băng!"

Tiếp theo, cô mò tay ở dưới mền, nắm lấy cái chân gần nhất của anh rồi đặt lên đùi cô, và bắt đầu xoa bóp nó bằng hai bàn tay ấm áp của cô. Tấm chăn của cô rớt xuống ở phía trước chỉ vướng lại ở chỗ vai, nhưng theo tư thế anh đang nằm thì anh không thể nhìn thấy được gì.

"Anh không có đầu óc để hong nó trước lò sưởi sao?" cô nói tiếp, giọng chì chiết. "Anh có biết là nếu chân anh bị lạnh, thì toàn bộ thân thể anh cũng không thể ấm được không?"

Có một bộ phận trên thân thể anh đang nóng bừng, hoàn toàn không đồng ý với câu nói của cô. Anh đã không nói cho cô biết. Anh cũng không nói đến chuyện anh đã ngồi trước lò sưởi, trong bộ quần áo ấm ướt, và hơi ẩm đã không thể xuyên qua chúng, chỉ có thể sưởi ấm được một vài chỗ trên thân thể anh thôi.

Nhưng lúc này cơn lạnh không còn ở trong đầu óc anh nữa, chỉ là cô. Anh đang nghĩ đến chuyện cô nằm trần truồng trên giường, nghĩ đến chuyện đến nằm chung với cô, cũng trần truồng, tưởng tượng ra cảnh cô xoay người lại với anh... và chuyện gì tự nhiên sẽ xảy ra sau đó. Anh đã không nghĩ đến chuyện cô cắn nhả anh, và ngồi ở đó dùng hai tay xoa ấm chân anh, giống như là chuyện đương nhiên mà cô phải làm vậy.

Anh hơi bị sốc vì bị đối xử như là một đứa con nít. Chỉ nội chuyện cô đang chạm vào anh, mặc dù là không có gì là quyến rũ cả, cũng đủ làm cho anh có những suy nghĩ không giống gì là của một đứa trẻ. Và anh càng sốc hơn là cuối cùng cô cũng chạm vào người anh.

Anh không thể nghĩ ra là tại sao cô lại làm vậy. Tại sao cô lại cứ khăng khăng đòi bọn họ ngủ chung giường chứ? Có phải là cô đã bỏ qua sự khác biệt giữa bọn họ vì chuyện đã xảy ra, hay là...

Một lý do khác làm cho tim anh đột nhiên đập thành thịch gần như là có thể nghe được. Có thể là Alexandra muốn có anh, nhưng mắc cỡ không dám nói vì những chuyện đã xảy ra giữa bọn họ?

Sự tê cứng ở chân từ từ biến mất. Sau một vài cái xoa bóp nữa, cô nói với anh bằng giọng điệu không nhẫn nại. "Đưa chân kia đây."

Anh nhanh chóng làm theo, và không bao lâu anh cảm thấy cả người ấm hẳn lại, có lẽ là vì được cô chăm sóc hay là vì những ý nghĩ trong đầu anh.

"Cảm ơn em," anh nói khi cuối cùng cô dừng lại.

Cô chỉ gạt đầu với anh trước khi cô nằm xuống trở lại, quay lưng lại với anh giống như cô đã làm lúc nãy.

Vasili muốn thận trọng nên giả vờ nói. "Tôi vẫn còn thấy lạnh đấy, Alex. Tôi tin là lúc nãy em đã nói là chúng ta sẽ dùng thân thể để sưởi..."

Cô nằm sấp xuống và úp mặt vào gối và thở ra. Thật nực cười là Vasili thấy đó là dấu hiệu khả quan.

"Em đổi ý rồi à?" anh hỏi, cố không để lộ vẻ thất vọng, một chuyện không dễ làm.

Cô thở ra. "Không, làm đi." Và cô nghiêm nghị nói thêm, "chỉ cần anh giữ tay của mình ở đó."

Bây giờ, không khả quan tí nào cả. Nhưng cô lại quay lưng lại, xích người vô, trong khi anh xích tới. Bọn họ dính sát vào nhau, ngực anh với lưng cô. Cô không cho thêm nữa, nhưng anh lại muốn có tất cả, mông sát thắt lưng, đùi sát đùi. Anh xích thêm tí nữa cho đến khi bọn họ ép sát vào nhau. Cô chống lại bằng cách hơi nhích ra. Anh nhích tới cho đến khi cô không thể nhích thêm nữa và chịu thua. Cô lại thở dài.

Anh phải cố đè nén sự ham muốn của thân thể anh. Anh cũng cố bóp chặt hai tay lại nếu không thì anh sẽ chạm vào người cô. Nhưng nếu anh không thể dùng hai tay giống như anh muốn thì anh có thể sử dụng thân thể của mình, mặc dù là anh đã không lộ ra, một thủ đoạn ranh ma.

Đó là cách cảm dỗ qui quyệt. Sự ve vuốt ở chỗ này, cái đụng chạm ở chỗ kia, cái xô dịch mình, cái duỗi thẳng người, hơi thở nóng hổi lên cổ cô, không công khai, không dọa dẫm. Và dường như là anh thành công. Anh có thể cảm giác được thân thể của cô thả lỏng dựa sát vào anh... cho đến khi bộ phận đó của thân thể anh có suy nghĩ riêng của nó và đã ép sát vào hông cô.

Cô gõng mình."Tôi nhận thấy là thân thể của anh đủ ấm rồi đấy, Petroff."

Nói vậy thì cũng không đúng lắm, nhưng anh sử dụng thủ đoạn bằng cách thì thầm vào tai cô."Vậy thì tại sao tôi lại run rẩy như thế này?"

"Tôi không cảm thấy..."

Anh nhanh chóng cắt ngang."Dĩ nhiên là em không có rồi, quần mấy tấm chắn chur vậy, khi mà em chỉ cần có tấm chắn ở trên... và anh thôi."

"Petroff..."

Anh lại cắt ngang cô."Nếu em không tin là anh đang run rẩy thì nhích sát vào thì biết liền."

"Không, tôi tin anh."

"Giống như anh đã tin vào lời nói của em, nhưng em đã không cho anh hết hơi ấm của thân thể em." Anh nói như buộc tội."Hay là em không có mặc gì hết dưới tấm chắn đó?"

"Không đúng, nhưng mà..."

"Vậy thì nếu em tung nó ra thì có khác biệt gì? Anh không gọi đó là sưởi ấm cho nhau..."

"Được rồi!"

Bên dưới tấm chăn, cô kéo ra tấm chăn mà cô đã quấn vào mình, nhưng không kéo qua khỏi eo. Thật ra thì cô đẩy nó ra sau lưng, giống như làm tấm chăn với cái thứ mà cô đã cảm giác được.

Vasili định cười. Bây giờ cô đã biết là anh muốn cô, cô không thể nào là không biết, nhưng cô sẽ không nói đến chuyện đó. Anh biết trò chơi này khá rành. Thay vì phải rời khỏi giường vì bị xúc phạm hay là nổi điên lên, cô cũng đang giở trò, làm bộ phản đối. Anh phải tiếp tục giở trò thôi trong khi cô tiếp tục giả vờ như không biết anh đang làm gì. Sẽ là một trò chơi hay, và sẽ kết cục sẽ làm cho cả hai thỏa mãn.

Và anh phản đối không nghe giọng nói cảnh báo vang lên trong đầu là Alexandra rất bực tức và thẳng thắn khi đối diện với những trò chơi như thế này.

Thay vào đó anh suy nghĩ của anh điếm qua những cách thức quyến rũ mà anh thích nhất... và nhận thức được là không có cái nào có thể sử dụng được trên mình người đàn bà này cả. Thành thật, đơn giản và dễ hiểu, là điều cần thiết và ít nhất là lần này, sự thành thật sẽ thắng được trò chơi.

Nhưng còn chưa đâu, anh cần phải thận trọng. Phải nhẫn nại với người đàn bà này, cho dù là chuyện đó như muốn giết chết anh, anh cũng phải làm.

Vẫn không sờ vào người cô, anh bao bọc cô bằng thân thể của mình. Anh đã không nhìn thấy cô mặc đồ gì, nhưng bây giờ anh có thể cảm giác được, một chiếc áo lót sát nách, dày và chắc, không diềm đàng teng. Anh

tưởng tượng thân hình cô trong chiếc áo lụa và đăng teng và gần như rên lên.

Một lúc sau, anh áp mặt vào cổ cô, cọ sát nó vào tóc và da cô. Anh cảm nhận được cô hơi run và chớp lấy thời cơ.

"Nếu em bị lạnh," anh nói khàn khàn, "thì tay anh có thể giúp."

"Không! Tôi không lạnh!" cô trấn an anh. "Thật ra thì tôi đang bị nóng..."

"Anh không thể nói cho em biết là anh rất biết ơn em đến mức nào về chuyện này đâu, Alex," anh trả lời.

Một tiếng thở dài nữa. Anh muốn cô thả lỏng người, nhưng cô không làm theo.

"Anh làm em sợ hả?"

"Dĩ nhiên là không."

"Tốt, bởi vì anh không nghĩ là chúng ta sẽ không ấm lại cho đến khi em..."

Vasili không nói gì nữa, đợi cho cô tò mò hỏi. Cách này thì rất ít khi bị thất bại, và bây giờ nó cũng không thất bại, nhưng phải mất hết mười giây sau, lâu hơn anh đã nghĩ.

"Gì?"

"Cho đến khi em nằm trên mình anh."

Sự căng thẳng hầu như rất rõ rệt, cho đến khi cô thốt lên "Đủ rồi!" rồi ngồi lên, hất tung tấm chăn qua một bên để rời khỏi giường.

Vasili còn nhanh hơn, cánh tay anh ôm choàng eo cô và kéo cô nằm xuống, giữ cô ngay giữa ngực anh, miệng anh áp chặt vào miệng cô trước khi cô có thể lên tiếng phản đối. Anh chỉ có mấy giây để thắng cô, anh biết, anh có thể cảm giác được là cô đang đẩy vai anh ra. Nếu như lần này anh bị thua...

Alexandra đã thua. Cô đã cố chống lại kể từ lúc anh cởi áo và để lộ làn da ánh màu đồng đỏ, và thân hình lực lưỡng hơn cô đã nghĩ. Cô đã nhắm mắt để chống chọi lại, hoảng sợ vì chỉ bộ ngực trần của anh thôi cũng ảnh hưởng cô đến mức này. Và cô đã định là bảo anh ngủ ở dưới đất.

Nhưng cô đã không làm vậy. Cô nên làm vậy, nhưng cô đã không làm. Và khi anh cong người áp sát vào thân thể cô, cảm giác ham muốn đã có trong thân thể cô nhân lên gấp đôi, và bây giờ thì vượt qua khỏi sự kiềm chế của cô. Và anh đã không để cho cô chạy trốn. Anh có biết là anh đã làm cho cô có những cảm giác như thế này không?

Anh ôm mặt cô bằng hai tay khi anh hôn cô. Anh làm một cách từ tốn nhẹ nhàng. Anh rất cẩn thận. Anh trở hết tài để quyến rũ cô. Và anh làm cho cô muốn điên lên vì...

"Thân thể của em làm cho anh muốn điên lên, em yêu. Anh xin lỗi nhưng anh không thể nằm bên cạnh em ở đó mà không làm tình với em."

Cô đã nói vậy à? Không, là anh nói. Và lần đầu tiên chữ "em yêu" của anh nghe không giống như đang chế giễu, nó nghe giống như là được bộc lộ với tất cả lòng yêu thương. Nhưng anh đã không cho cô cơ hội để đáp lại. Anh lại hôn cô, lần này thì mạnh mẽ hơn, và cô bị cuốn phăng vì những cảm giác và những hơi nóng đang tỏa ra từ người anh. Người cô lâng lâng bay bổng trong anh, với anh.

"Được," cô thốt lên khi cô có thể nói chuyện được.

"Gì?"

"Được, ngay bây giờ."

"Ôi, tạ ơn Chúa," anh thì thầm, phủ kín mặt cô bằng những cái hôn, không bỏ qua một inch nào.

Cô cười, không biết là Chúa thì có liên quan gì ở đây. Anh không nhìn thấy vì anh đang hôn cổ cô, rồi vai cô, để lại hơi nóng ẩm ướt làm cho cô liên tục rùng mình chuyển đến cánh tay cô, đến sống lưng cô và đến tận chân cô.

Những tấm chăn đã không còn nữa. Bây giờ anh là tấm chăn của cô và cô không cảm thấy lạnh tí nào cả. Ngược lại, cô cảm thấy nóng bức, nếu được dội nước lên mình cô thì hay biết mấy. Tuy nhiên có Vasili thì hay hơn, khi anh tiếp tục duy chuyển xuống người cô và dừng lại giữa hai chân cô, không phải là mộng anh mà là eo của anh, bởi vì khi anh di chuyển thấp xuống thì miệng của anh cũng đi chung, rồi chiếc áo lót của cô, rằng anh kéo từng sợi dây đang buộc nó lại, mở ra từng inch một.

Cánh tay cô không nằm yên, chúng đang ve vuốt thân thể cứng cáp của anh, đôi vai to ngang của anh, chiếc cổ bự của anh, dùng tay xoắn vào mái tóc mềm rũ của anh.

"Ôi, cảm ơn Chúa. Chúng còn hơn những gì anh đã nghĩ," anh nói với vẻ kính trọng.

Anh đã lột trần bộ ngực của cô hoàn toàn và đang nhìn chúng với vẻ như là anh chưa từng thấy được một bộ ngực như thế, và cô bắt đầu cảm thấy xấu hổ bởi vì cô nghĩ chúng là một bộ phận xấu nhất trên người cô. Bộ ngực to lớn căng phồng luôn lắc lư mỗi khi cô làm việc với những con ngựa, chắc chắn là không đáng khi bị nhiều phiền phức như vậy.

Nhưng Vasili đã không nghĩ vậy, và cô ngạc nhiên khi anh vùi mặt mình vào giữa chúng, hất đầu qua lại để có thể thay phiên hôn chúng. Và rồi những lời nói lúc nãy của anh hiện lên rõ rệt hơn. Anh đã không nhìn thấy

bộ ngực cô không bình thường, anh chỉ là thấy chúng quá đẹp, và anh đã liên tục chứng minh điều đó. Anh nắm chặt lấy chúng, ve vuốt và hôn chúng. Và cảm giác đó công kích Alexandra một cách mãnh liệt, cộng với cái bụng căng cứng của anh đang ép sát vào ở giữa thắt lưng của cô làm cho cô gần như đang ở bên bờ vực thẳm, chỉ cần một cái đẩy nhẹ là cô sẽ rơi tồm xuống.

Vasili nhận thức ra được chuyện đó. Anh hiểu rành thân thể đàn bà như chính thân thể anh, biết những điểm kích thích và biết làm sao để kích thích một người đàn bà nhất. Và anh biết là Alexandra đã đi xa hơn thế. Hơi thở gấp gáp của cô cho anh biết, những ngón tay đang bấm vào đầu anh, những cái oằn mình, cặp chân quăn chặt hông anh bằng hết sức lực mà trước kia anh có thể cảm giác được. Anh rất thích được thám hiểm thêm thân thể cô, nhưng anh còn muốn cảm giác được sự cực khoái khi đạt đến đỉnh điểm của cô cùng với anh hơn. Và nếu bây giờ anh không đi sâu vào cô thì cô sẽ có được điều đó mà không có anh.

Môi anh quay trở lại môi cô cố giữ cho cô dịu bớt xuống bằng những nụ hôn nhẹ nhàng trong khi anh cởi những đồ lót còn lại trên người cô, nhưng cô đã vượt quá xa để có thể dịu xuống. Và cô đòi hỏi muốn được làm tình một cách nồng nhiệt giống như với những chuyện khác mà cô làm, kéo anh sát vào cô khi cô hoàn toàn trần truồng, hai tay cô ôm chặt hông anh, kéo người anh sát vào cô.

Cũng may là anh đã nằm đúng chỗ, bởi vì cô không thể chờ đợi và đang cong người đẩy lên, và anh tiến sâu vào nơi nóng và ướt át, chạt chội đến không ngờ, và một màng chắn bất ngờ mà anh đi xuyên qua trước khi có thời gian để nhận thức đó là vật gì.

Thân hình cô hơi gồng cứng lên nhưng không lâu lắm, một tiếng thét mà cô nén lại. Anh chồm người tới, không thể tin được, nhưng những gì anh định nói bị lãng quên khi anh nhìn thấy sự khoái lạc đột ngột lan tỏa khắp người cô, cảm giác được sự co bóp xung quanh anh và kéo anh tiến sâu vào

thêm, và chỉ trong tích tắc, thật đáng ngạc nhiên là bản thân anh cũng bay bổng lên trên bờ vực, đạt đến đỉnh điểm mãnh liệt nhất mà anh chưa từng có trong đời.

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Không bao lâu khi thân thể của họ dịu xuống thì bọn họ lập tức lại cảm nhận được cái lạnh ở trong phòng. Vasili là người đầu tiên kéo tấm chăn lúc này đã bị đá qua một bên. Alexandra im lặng không nói gì khi anh đắp chăn cho cô.

Cô vẫn còn đang bị sốc vì những gì cô vừa làm, và càng tệ hại hơn khi cô nhận thức được là tối nay cô đã không một lần nhớ đến Christopher. Không một lần nghĩ đến chuyện là cô đang phản bội anh. Những cảm xúc chết tiệt đó đã trấn áp đầu óc cô, làm cho cô không màng đến chuyện gì khác ngoài chuyện phải thỏa mãn chúng.

Cô chưa bao giờ biết được là những cảm xúc mạnh mẽ đó có thể dữ dội và thiêu rụi mọi thứ. Cô ước gì cô không bao giờ biết được chuyện này. Cô cũng ước gì là cô có thể đổ lỗi cho Vasili vì một lý do nào đó, nhưng cô không thể. Quyển rũ đàn bà là chuyện anh hay làm. Cô có thể nói chuyện đó chính là nghề của anh. Cô biết rõ điều đó. Và còn chuyện anh hấp dẫn đến không cưỡng lại được là quà tặng của Chúa, không phải là do chính anh tự làm được.

Lỗi là do cô, và chỉ có cô. Cô đã biết chính xác chuyện anh đang làm, cố gắng cưỡng lại, rồi chịu thua và hưởng thụ nó. Và cảm giác sung sướng đó... cô sẽ không nghĩ đến chuyện đó. Những cảm giác vui thích đó không có chỗ bên cạnh cô vì hiện thời cô thấy kinh tởm bản thân mình. Nhưng, ôi Chúa ơi, chúng tuyệt làm sao, còn hơn cả tuyệt, quá tuyệt.

Lần đầu tiên làm chuyện này, Alexandra đã công nhận là cô đã có được điều tốt nhất, chắc chắn là hơn những gì cô đã từng tưởng tượng. Nhưng cô

cũng ước gì là nó khác đi. Ít ra thì cô cũng sẽ có cảm giác khá hơn bây giờ nếu như chúng không quá tuyệt vời đến vậy.

Vasili không thể ngừng không nghĩ về chuyện đó, và lấy làm kinh ngạc, vì trước kia anh chưa bao giờ trải qua chuyện giống như thế này. Nếu như anh đã không phá kỷ lục về tốc độ đạt đến sự cực khoái ở lần đầu tiên, thì không có sự so sánh ở lần thứ hai. Nhưng lần đầu tiên, nó đến chỉ sau một cái thúc, trước kia đã từng có bao giờ xảy ra chuyện này chứ? Còn nữa, trước kia có bao giờ nó quá mãnh liệt đến như vậy?

Nhưng anh vẫn không thể tin là nó đã không dừng lại ở đó. Trong khi anh còn đang nằm trên mình cô, đang cố gắng lấy lại sức, đang cố gắng hình dung ra chuyện gì đã xảy ra, thì nó lại xảy ra một lần nữa, không có sự cố gắng nào ở phía anh, không cảnh báo trước, chỉ là bởi vì anh vẫn còn đang nằm sâu trong cái chỗ chật chội và nóng bỏng đó. Không, không phải là đơn thuần. Chuyện đó thì quá bình thường không có gì khác cả. Chắc là màng trinh của cô đã kích thích anh, một chuyện mà trong suốt nhiều năm kinh nghiệm trên tình trường mà anh luôn cố không tin.

Và còn một chuyện khác nữa. Làm sao mà anh có thể biết được chứ? Những cô gái còn trong trắng thì rất dễ dàng nhìn ra. Họ có những đặc điểm rất đặc biệt. Alexandra thì quá táo bạo, quá thẳng thắn, cảm xúc quá mạnh mẽ, và không có gì là trinh khiết cả trong cách hôn của cô. Những dấu hiệu không có ở đó và anh cảm thấy như... bị lừa gạt, bị chơi khăm, và ngớ ngẩn như một cậu con trai mười sáu tuổi.

Nhưng cùng lúc này, có một cảm nghĩ khác rất nguyên thủy đến nỗi không cần phải xem xét thêm, và chắc chắn là không có lý do gì cả. Giống như là chuyện đó sẽ quan trọng với anh khi không có người đàn ông nào đã từng đến trước anh. Chuyện đó chưa bao giờ quan trọng đối với anh, chỉ có sự khoái lạc mới là quan trọng thôi.

Với những cảm nghĩ hỗn loạn với cả hai ở trên giường, căn phòng càng lúc càng trở nên ngọt ngào. Vasili cảm thấy cần phải phàn nàn về món quà anh mới có được, một món quà mà anh sẽ từ chối nếu như anh có cơ hội để... ít ra là anh muốn nghĩ là anh sẽ từ chối không nhận. Và Alexandra biết cô sẽ không bao giờ ngủ được cho đến khi cô trấn an Vasili là chuyện họ đã làm tình với nhau thì không thay đổi được chuyện gì giữa họ... ít ra là cô muốn nghĩ nó đã không thay đổi được chuyện gì.

Đối với cô thì chuyện dễ nói nhất với anh là."Chuyện tôi đã nói với anh về chuyện quyết định số mệnh của anh... hãy quên tôi đã nói vậy đi."

Anh lập tức chống khuỷu tay ngồi dậy, rõ ràng là anh cũng định nói những lời khiêu khích của riêng anh. Cô thấy an tâm khi biết được là cô đi trước anh một bước. Nhưng anh thì không.

"Bộ anh phải quên đi chuyện em còn trong trắng hả?" anh hỏi.

"Vâng."

Một chuyện không thể nào mà anh chưa từng nghe."Tại sao em lại không nói với anh, Alex? Em nghĩ gì về anh chứ, anh không có thói quen lên giường với những cô gái còn trong trắng. Thật ra thì anh chưa bao giờ làm, và anh không thích khi em là người đầu tiên."

Một câu nói nghe rất phách lối, cô định cười. So với khả năng anh đã từng thể hiện thì lần này cô nghĩ là anh đã sử dụng sai, nhưng ước gì anh đã không có khả năng đó. Anh không nên coi trọng chuyện đó, mẹ kiếp.

"Tại sao tôi đã không nói với anh à? Tại sao tôi phải nói chứ? " cô thách thức."Chuyện gì đã làm cho anh nghĩ khác đi khi mà tôi chưa từng kết hôn chứ?"

"Em là người Nga " anh nói không suy nghĩ, nhưng nhận thức được sai lầm của mình ngay tức thì. Nếu đó không phải là một lời phỉ báng để muốn

mình bị bắn bỏ thì anh không biết là vì chuyện gì, và anh nhanh chóng chỉnh lại lời mình nói." Ý anh à anh đã từng ở trong cung điện người Nga của em. Chính anh cũng đã từng biết được bản chất lang chạ của các quý bà như thế nào, bao gồm cả những cô chưa kết hôn. Nếu ở đó còn có người còn trong trắng thì chắc là cô ta đã được che dấu dưới những tấm khăn choàng."

"Hay là đã được che dấu để cho anh không nhìn thấy, còn lý do thì quá rõ ràng," cô khô khan trả lời.

Alexandra ước gì cô có thể cảm thấy bị sỉ nhục hơn như bây giờ, nhưng sự thật là cô cũng đã từng đến cung điện và biết được bản tánh phóng đảng và dâm loạn của một số đám quý tộc ở đó ra sao. Cùng hạng người giống như anh. Anh chắc là đã cảm thấy giống như là mình đang ở nhà vậy.

"Nhưng dĩ nhiên rồi," cô tiếp tục cũng bằng giọng điệu khô khan như lúc này." Tôi đã gọi cho anh nhớ lại những quý bà ở trong triều mà anh đã từng gặp, còn chuyện gì làm cho anh có suy nghĩ khác không?"

Ngay cả trong bóng tối lờ mờ, cô có thể nhìn thấy được hai má anh đỏ bừng, bởi vì anh đã nhận ra sai lầm của mình, và rõ ràng là một kẻ ngốc cũng nhìn thấy được. Cô có lẽ là có một tước hiệu, nhưng cô chưa bao giờ hành động như là một cô công nương, hoặc cô có nhìn giống như một quý bà không?

Tuy nhiên anh đã không xin lỗi. Cô sẽ lấy làm ngạc nhiên nếu anh làm chuyện đó.

"Theo anh nhớ thì," anh nói, "em đã có cơ hội chỉnh sửa cảm tưởng sai lầm của anh."

Cô nhớ lại cái lần mà anh đang nói đến, khi anh hỏi cô có thêm một người tình nữa thì có khác biệt gì đối với cô, vì cô đã có quá nhiều rồi. Cô cũng nhớ lại lý do tại sao cô đã không chinh anh. Những cảm tưởng. Cô

muốn những cảm tưởng của anh đối với cô hoàn toàn xấu, và chuyện đó thì chỉ cộng thêm một chuyện nữa vào danh sách của anh thôi. Nhưng sao bây giờ lại nói ra? Cô chắc chắn là không muốn anh nghĩ là nếu anh đã nghĩ sai về chuyện này thì những chuyện khác anh đều nghĩ sai cả.

Vì thế cô nói không gì khác, "Tại sao tôi lại phải chình anh chứ? Tôi đâu quan tâm đến chuyện anh nghĩ thế nào về tôi đâu." Và để cho chắc ăn, cô cố tình cộng thêm câu sau để dồn anh vào tường. "Bên cạnh đó, tôi không nghĩ là anh thật sự tin tưởng những chuyện điên rồ như là chuyện tôi có nhiều nhân tình vậy."

Cô có lẽ là nói thẳng ra là không ai ngu ngốc đến như vậy. Điều mà đúng như bây giờ anh đang có cảm giác vậy. Anh đã gán danh hiệu đó cho cô ngay cả trước khi anh gặp cô, rồi quên thay đổi ý nghĩ sau khi anh đã gặp cô. Dĩ nhiên là bây giờ thì danh hiệu đó quá đúng, phải không? Phải cảm ơn anh. Và anh vẫn không thích sự thật đó.

Nhưng cô đã không cho anh cơ hội để tỏ rõ lòng mình, và cô tiếp tục công kích anh. "À này, tôi cứ định hỏi anh, Petroff. Ngoài chuyện quyến rũ đàn bà, anh còn làm chuyện gì khác không?"

Chuyện mà anh có thể làm cho cô có ý nghĩ thấp kém về anh phải làm cho anh vui lên. Vì thế tại sao anh lại có cảm giác như muốn biện hộ cho mình thế này? Anh sẽ không đâu. Anh sẽ sử dụng logic của cô, và anh nói với chính mình là không phải là vì anh không quan tâm đến chuyện cô nghĩ anh ra sao.

Vì thế anh trả đũa. "Tôi được mời ngủ chung giường với họ mà không cần phải hỏi. Có muốn giải thích tại sao em đã mời tôi không?"

"Không phải vì lý do như anh đang nghĩ đâu, anh đúng là một con vẹt tự cao tự đại," cô đập lại.

Anh xem đó là dấu hiệu tốt vì cô bắt đầu chửi rửa.. mặc dù là anh ghét cái từ "con vẹt" nhiều như anh đã từng ghét từ "con công" mà Tanya gọi anh. Nhưng nếu cô không có câu trả lời... thì anh có câu trả lời cho riêng anh, và anh sẽ không để cho cô trốn tránh.

"Sao?" Anh nhắc lại.

"Anh biết chính xác là tại sao. Vì thế đừng tìm kiếm những lý do không nói ra. Không có lý do nào cả."

"Không có à?"

Bây giờ cô nhìn anh, nhưng lập tức nhún vai và thở dài. "Tôi đang giúp anh đấy, nhưng nếu anh muốn tôi nói thẳng ra thì anh sẽ được nghe thôi. Cái lạnh này không thể nào không để ý đến. Đã từng có người chết vì khí hậu lạnh lẽo như thế này, và tôi xin lỗi nhé, nhưng anh làm cho tôi có suy nghĩ là anh không được khỏe mạnh cho lắm. Thân thể của anh tuy là rất cứng cáp đấy, nhưng những công tử bột như anh thì thường được nuông chiều bởi những người hầu và sự giàu sang. Và cái chết không phải là cách mà tôi muốn thoát khỏi anh."

Đó là chuyện anh không mong đợi để nghe, và nó làm cho anh giận điên lên vì cô đã có lý do chính đáng nói ra, nghe như rất thật. Công tử bột được nuông chiều à? Cô đã nói rất nhiều lần như vậy.

"Tôi phải nên để cho bọn họ giải quyết em," anh gầm gừ rồi đứng dậy và đi lại gần lò sưởi, nơi mà quần áo của anh đang được phơi. "Tôi không hiểu là tại sao tôi đã không làm vậy."

Alexandra ngồi dậy và nhìn anh đang kéo quần lên. Hình ảnh của cặp chân dài và cặp mông săn chắc trước khi chúng được che lại làm cho cô bị hụt hơi. Và đối với cô bị như thế này một lần nữa, sau những gì đã xảy ra thì thật là quá trớ trêu.

Vì thế sự kính trọng đối với bản thân mình được thể hiện trong giọng nói của cô nghe rất thật khi cô nói. "Đừng quá lo lắng, Petroff. Phải làm hơn chuyện nhào vào một đám thổ phỉ và bị bắt chung với tôi để cho tôi thấy được anh là một người hùng. Đối với tôi anh vẫn còn là một kẻ dâm đảng đáng ghét. "

Anh xoay người lại chân mày nhướng lên ngạo mạn. "Em nói vậy thì tốt quá."

Cô ngồi ở đó giận sôi sùng sục, không thể nghĩ được chuyện gì để có thể phỉ báng anh. Nhưng khi anh khoác áo xong và đang mang giày vào thì cô cảm thấy có chút lo lắng mà cô không muốn có. Nếu như anh ta đang nghĩ đến chuyện ngủ ở trên sàn nhà...

"Anh nghĩ anh đang làm gì vậy, Petroff? Áo quần của anh không thể nào khô mau như vậy."

"Chuyện đó không quan trọng," anh trả lời, nhảy lò cò để mang chiếc giày vào, "vì tôi sẽ rời khỏi đây."

Chân mày cô nhướng lên. "Ồ? Anh biết cách đi xuyên qua vách tường hả?"

"Cứ nói cho đã đi."

Bây giờ anh đã mặc xong đồ, anh đi lại gần cửa và không cần phải lấy thế, anh đâm sầm vai mình vào đó. Dĩ nhiên là không lay chuyển được gì. Chắc là anh đã bị hết sức rồi. Alexandra cười một cách tự mãn.

Cô định nói một vài lời nhận xét trêu chọc khi vai anh lại đâm sầm vào cánh cửa. Thanh gỗ đã được đóng chặt lúc này bị bung ra và cánh cửa bật tung ra. Rõ ràng là gỗ mục.

"Anh không thể làm chuyện này sớm hơn sao?" cô nói một cách gay gắt.

"Xin lỗi, lúc này tôi chưa đủ giận để làm được chuyện này."

Anh nghiêng chặt hàm răng vì hơi lạnh bên ngoài ập vào người và bước ra ngoài để quan sát tình hình. Nhà của Latzko còn sáng đèn, nhưng không có nhà nào khác cả. Rõ ràng là bọn họ còn đang ăn mừng.

Vasili quay trở lại và đứng ngay ngưỡng cửa. "Em có đi chung không?"

"Tôi chắc chắn là sẽ không ở lại đây với cánh cửa bị phá vỡ như vậy," cô nói và bắt đầu hất tung tấm chăn trước khi nhìn thấy anh đang nhìn cô. "Anh có thể quay đi chỗ khác không?"

"Không." Và anh khoanh tay trước ngực, tựa người vào khung cửa và cười toe toét. "Hãy gọi đó là sự đền bù cho tôi mang cô thoát khỏi nơi này... một cách không anh dũng."

Vậy là anh ta thắng à? Được thôi, anh ta nhìn thì có ăn nhằm gì chứ? Anh đã làm chuyện còn tệ hơn nữa mà.

"Vậy cứ tự nhiên đi," cô nói với vẻ không quan tâm và đi thẳng tới chỗ để quần áo của cô, không mang theo tấm mền che đậy cho lịch sự.

Trước khi cô kéo chiếc quần lót lên, Vasili xoay người ngó sang hướng khác. Anh sẽ cộng thêm "đồ không biết mặc cỡ" vào danh sách liệt kê những điểm xấu của cô. Cô bị buộc phải cố tình cộng thêm một điểm xấu nữa, nhưng hy vọng đó không phải là chuyện sau cùng.

Một lát sau bọn họ lại đi băng băng trên tuyết. Chuồng ngựa rất dễ dàng tìm thấy nhưng nó là một toà nhà cũ kỹ, với những vách tường đổ nát không làm gì để chống được cái lạnh. Ngựa của Vasili thì ở đó. Cả con ngựa mà Alexandra đã mượn để cưỡi đến đây cũng vậy và hầu hết những con ngựa nhỏ của đám thổ phỉ nhưng không có con ngựa trắng nào của cô cả.

"Họ mang chúng nói đi đâu rồi?" cô hỏi.

Vasili vẫn con đang cố kiềm chế thân thể căng cứng của mình khi nhìn thấy thân thể trần truồng của cô lúc nãy, cho nên anh trả lời ngắn gọn. "Tôi không quan tâm đến chuyện đó."

"Tôi sẽ không rời khỏi đây mà không mang theo những con ngựa của tôi, Peroff," cô cảnh báo anh.

"Cứ tự nhiên đi."

"Đừng nghĩ là tôi không dám nhé," cô thét lên và dắt con ngựa của cô ra khỏi chuồng.

Vasili nghiêng chặt hàm răng trước khi đi theo cô. "Mẹ kiếp, chuyện ăn mừng của bọn họ sẽ kết thúc ngay. Chúng ta không có thời gian để tìm kiếm."

"Không ai nhờ anh giúp cả."

Anh cảm thấy như muốn lắc mạnh người cô, nhưng biết rõ là có làm chuyện đó thì cũng không giúp được gì. Và sẽ mất ít thời gian tìm kiếm ngựa của cô còn hơn là cãi cộ với cô, cô ta đúng là cứng đầu khiếp.

"Được rồi," anh chịu thua, "Chắc là có một chuồng ngựa mới ở đâu đó quanh đây. Tôi nghĩ là họ không sử dụng lại cái chuồng cũ, ngoại trừ trong tình thế khẩn cấp như thế này. Nhìn bên ngoài làng..."

Cô đã nhận ra và nói. "Ở đằng kia, ở cuối làng ngay chỗ chúng ta vừa vào đây đấy."

"Chắc vậy," anh lẩm bẩm, nhìn về hướng đó. "Vậy thì hãy nhanh lên."

Anh không cần phải đề nghị chuyện đó. Cô đã phóng ngựa về hướng đó, để cho anh đuổi theo cô một lần nữa.

Cái chuồng ngựa bị đóng kín cửa, một cái đẩy mạnh chứng tỏ là nó được khóa trái từ bên trong, cũng có nghĩa là có người đang canh đám ngựa này. Vậy mà họ muốn rời khỏi đây và không bị phát giác. Nhưng lần này Vasili đã không màng chỉ ra điều đó với người đàn bà cứng đầu cứng cổ đang đứng ở cạnh anh, chuyện anh sẽ phải gây thương tích cho người khác để có thể cứu đám ngựa của cô. Bây giờ anh biết là cô sẽ kêu anh làm mau.

Vì thế anh đập lên cánh cửa và gọi bằng giọng điệu sẽ không nghe được từ xa. "Mở cửa ra."

Phải mất một lúc lâu một giọng nói bên kia cánh cửa vang lên. "Ai vậy?"

Vasili đoán đại một cái tên thường được gọi ở đây và xưng tên. Rõ ràng là anh thành công nhưng nó đã không gây ra kết quả như họ mong muốn.

"Anh không nghe à?" tên canh gác hét lại. "Pavel kêu tôi không được mở cửa cho bất cứ ai ngoài anh ta, và anh không phải là anh ta. Anh sẽ phải đợi đến sáng mai mới có thể nhìn những con ngựa tuyệt đẹp này, giống như những người khác vậy."

"Hắn nghĩ anh là người trong làng này đấy," Alexandra thì thầm. "Tiếp tục giả vờ đi."

Vasili nghĩ là bọn họ đang hoang phí thời gian, nhưng cố thử thêm lần nữa. "Anh đã mất cơ hội để ăn mừng," anh hét lên. "Tôi đến thay ca cho anh."

Có tiếng tắc lưỡi. "Khá lắm, nhưng tôi có một hũ rượu và thức ăn ở đây."

Những lời sau cùng rất khó nghe vì tên canh gác đã thụt lùi sâu vào chuồng ngựa. "Làm gì đi chứ," Alexandra ra lệnh.

"Cô nghĩ nên làm gì?"

"Anh đã xuyên được qua cánh cửa lúc này mà."

Vasili khịt mũi."Hãy quên đi. Cánh cửa này là gỗ mới đấy, không phải gỗ mục đâu, và tôi không muốn vai mình bị thương vì những con ngựa chết tiệt của em. Chúng ta đã cố gắng rồi, bây giờ chúng ta sẽ rời khỏi đây. Và em có thể là sẽ bị khiêng ra khỏi nơi này nếu em cứ cố chấp đấy."

"Nhưng mà..."

"Đám ngựa của em sẽ không đi đâu cả, và để tôi nói thêm, chúng ở đây còn được ấm áp hơn ở chỗ của chúng ta. Chúng sẽ vẫn còn ở đây vào sáng mai, Alex. Bây giờ, thì một là chúng ta quay trở lại túp lều mà bọn họ đã nhốt chúng ta và tiếp tục bị thất thế, hai là ngày mai đến đây với một đám người trang bị vũ khí và mang ngựa của em về... cách nào cũng được. Em chọn đi."

Cô suy nghĩ kỹ trước khi quyết định và cuối cùng nói."Tôi không thích để những đứa trẻ của mình với người lạ cho dù chỉ là một đêm thôi, nhưng tôi nghĩ là sẽ khá hơn nếu chúng ta có nhiều lợi thế hơn cho cuộc trả giá vào ngày mai. Vậy được, hãy đi tìm người của chúng ta."

Vasili thở phào. Cái lạnh một lần nữa đang thấm vào da thịt của anh, anh hầu như đã hy vọng là cô sẽ chọn lựa cách quay về túp lều đó.

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Hóa ra là có lẽ là họ sẽ được giải cứu nếu như họ ở lâu hơn chút nữa ở trong làng. Ít ra đó là chuyện mà Alexandra muốn nghĩ, bởi cô ghét phải mang ơn Vasili vì đã cứu hai người họ ra. Lazar và ba người hộ vệ của Vasili đã gặp bọn họ ngay khúc eo chật hẹp để đi vào làng.

"Anh mất nhiều thời giờ quá rồi đấy." Vasili cúi kính chào đón, làm cho chân mày của bạn anh cong lên.

"Bộ tôi có thể lần theo dấu vết bị che phủ dưới lớp tuyết dày cả nửa feet hả? Ngay cả con chó săn của Alexandra cũng không thể ngửi được mùi của hai người kia. Anh nghĩ là làm sao tôi có thể chứ?"

"Vậy thì sao anh lại đi về hướng này?"

"Tôi nhớ lại làng của Latzko. Tôi định đi đến đó để nhờ ông ta giúp, hay mua sự giúp đỡ của ông ta thì đúng hơn. Tôi đã không ngờ là sẽ gặp anh ở đây."

"Tôi không biết là tại sao không," Vasili trả lời. "suy cho cùng ông ta cứ nghĩ những đồi núi này là lãnh thổ của ông ta."

"Nhưng tôi không nghĩ là ông ta điên đến nỗi dám đụng vào người của hoàng gia Cardina một lần nữa."

Vasili đồng tình với anh. "Ông ta có lẽ là không dám, nhưng Pavel thì dám đấy, và thật không may là Pavel đang tạm thời là thủ lĩnh ở đây."

"Vậy thì giải thích được rồi, " Lazar nói. "Tôi nghĩ là hẳn đã hy vọng là Stefan đi chung với chúng ta?"

"Thật ra thì hẳn chỉ muốn cướp ngựa. Hẳn không biết ai là người đang vận chuyển chúng."

Lazar nhăn mày. "Vậy thì làm sao hẳn lại bắt được anh và Alexandra vậy?"

Cặp mắt màu vàng của Vasili chiếu thẳng vào Alexandra trước khi anh trả lời một cách mỉa mai, "Bởi vì vị hôn thê yêu dấu của tôi đây không nghĩ đến chuyện là sẽ phải đánh nhau với sáu tên thổ phi, ngay trước cửa nhà của bọn họ."

"Tôi đã không biết là chúng ta đi vào làng của họ," Alexandra lẩm bẩm để biện hộ cho mình.

Vasili không nói gì cả nhưng dường như lại nói được nhiều điều hơn, vì anh cứ tiếp tục trợn mắt nhìn cô. Lazar cố che dấu nụ cười trên mặt mình, nhưng không làm được khi nhìn thấy đám hộ vệ cũng đang làm giống anh. Alexandra nhận thức được điều đó, và nhiệt độ ở hai má cô bị tăng thêm vài độ.

Lazar hăng giọng để gọi sự chú ý của Vasili. "Vậy thì đám ngựa đâu?"

"Tối nay chúng bị nhốt lại."

"Nhưng không lâu đâu," Alexandra nói thêm, "Với năm người các anh..."

"Để yên đi, Alex," Vasili cắt ngang, rõ ràng là đã mất hết nhẫn nại. "Em có lẽ là còn chưa mệt sau khi đánh một trận trên tuyết hôm nay nhưng tôi thì rất mệt đấy."

"Biết ngay mà," cô trả lời với vẻ kinh tởm.

Cái nguýt mà cô nhận được vì đã nói vậy phải làm cho cô rơi xuống ngựa. Nhưng cô chỉ hất cằm lên và hậm hực nhìn lại anh. Vasili đang bị

lạnh cóng cho nên không muốn mất thời gian để trộn mắt với cô...

Anh thở ra."Tôi cho là Pavel có lẽ là đã quá say nên sẽ không nhận thức được là chúng ta có rất ít người, nhưng hẳn cũng sẽ quá say để có đủ lý trí mà hạ giá cả xuống. Và nếu như em nghĩ là tôi sẽ trả cái giá mà hẳn đã đưa ra cho đám ngựa đó thì em đúng là bị điên rồi."

Cô không muốn anh trả cao hơn để làm cho cô phải mang ơn với anh nhiều hơn."Còn chuyện mà anh đã nói sẽ lấy lại được chúng nó bằng cách này hay cách khác thì sao?"

"Chúa ơi, co móng vuốt lại đi cô nương. Cardina là nước giàu có nhất Châu Âu đấy. Chúng tôi có thói quen dùng tiền trước, đánh đấm là lựa chọn sau cùng. Và chúng ta còn chưa tới đường cùng. Quay trở lại vào sáng mai khi bọn họ tỉnh cơn say mà họ đã uống tối nay là sự lựa chọn tốt nhất của chúng ta."

"Và nếu như tôi không đồng ý với anh thì sao?" cô hỏi một cách ngoan cố.

"Em không muốn những đứa trẻ của em ở một nơi ấm áp mà chúng nó hiện thời đang rất thích, hay là để chúng nó ở trong cái không khí buốt giá này? " Đúng là kẻ xấu xa đã sử dụng chiêu này một lần nữa, nhưng anh còn chưa nói xong ý nghĩ của mình."Chúng ta có thể đến được nhà nghỉ dành để đi săn của Stefan vào tối mai, vì thế chúng ta sẽ có nơi yên ổn để nghỉ ngơi. Đây là đêm sau cùng chúng ta ngủ ngoài trời, nhưng nó lại là đêm lạnh nhất mà chúng ta đã đụng phải, cũng là điều mà em đã nói với tôi nếu như em nhớ lại. Và chúng ta đều biết là cơn bão có thể quay trở lại trước khi trời sáng."

Tất cả cô nghe được là anh họ của anh có một căn nhà ở gần đây. Và giống như khuôn mặt đỏ lựng vì xấu hổ của cô đã không thể nhìn thấy được

trong bóng đêm lúc này, bây giờ thì cũng không nhìn thấy được khi mặt cô đột nhiên tái mét.

"Chúng ta đang ở gần Cardina đến thế à? " Cô thì thầm.

Anh đã không nhận ra giọng nói lo âu của cô."Một vài ngày nữa là chúng ta sẽ đến đó, chỉ cần chúng ta không gặp phải cơn bão... hay đám thổ phỉ nào. Bây giờ chúng ta sẽ đi về lều của chúng ta và ngủ một giấc, và tôi không muốn nghe bất cứ lời bàn cãi nào về chuyện này nữa." Anh quay qua Lazar."Tôi hy vọng là anh không phải đang cắm trại ở nơi mà chúng tôi đã rời khỏi anh."

Lazar giật nảy mình vì bất thành linh bị kéo vào câu chuyện, vì anh đã say mê theo dõi cuộc đàm thoại thú vị của hai người."Chúng ta đang ở cách đó khoảng ba mươi phút, ngay ngã rẽ ra lối đi này từ đường chánh." Nhưng anh không thể không châm chọc thêm."Anh có chắc là anh muốn đi về hướng đó không?"

Khi Alexandra lập tức ngẩng đầu lên khi nghe câu nói đó, Vasili rít lên, "Anh ta đang giỡn chơi đấy!" và nhìn Lazar bằng cái nhìn hứa hẹn là anh sẽ trả lễ vì chuyện này sau, trước khi anh phóng ngựa quay về lều.

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Sáng hôm sau khi trời vừa hừng sáng, bọn họ để lại một người với Nina và những cỗ xe. Toàn bộ số người còn lại, trang bị đầy đủ vũ khí, cưỡi ngựa đi vào làng của Latzo, và Alexandra phải công nhận đây là một cảnh tượng rất uy nghiêm. Cô cũng phải công nhận, mặc dù là hơi miễn cưỡng và chỉ với bản thân cô, là Vasili đã có ý tưởng hay. Quay trở lại một cách khí thế như thế này sẽ tạo được nhiều tự tin hơn. Cô sẽ có lại đám ngựa của cô, "bằng cách này hay cách khác."

Chỉ có vài người trong làng là đã thức giấc, và chuẩn bị thức giấc sau một đêm dài ăn uống no say, nhưng chuyện này nhanh chóng thay đổi khi người của Vasili từ từ tiếng vào toà nhà chánh. Có người đã chạy đi báo tin cho Pavel biết về sự xuất hiện của bọn họ, bởi vì hắn chạy vấp vấp ra cổng khi bọn họ vừa đến gần. Không ai xuống ngựa. Những khẩu súng thì đang lăm lăm chực nhả đạn.

Pavel vẫn còn đang mặc áo khoác, chuyện hắn không có áo sơ mi ở bên dưới cái áo khoác và đang đi chân trần chứng tỏ là hắn vừa bị lôi xuống giường. Chắc chắn là hắn sẽ không vui khi nhìn thấy Vasili ngồi ở trên lưng ngựa và được bao bọc bởi người của anh, thay vì ở trong tình trạng mà anh đã bị nhốt lại tối qua.

"Ai thả anh ra thế?"

"Tôi tự thả mình ra...và bây giờ tôi muốn lấy những con ngựa," Vasili trả lời.

Lời nhắc nhở đó lập tức mở lối thoát cho Pavel. "À, đúng." Hắn nhe răng cười. "Những con ngựa quý giá của Vua Stefan. Tôi có thể đoán là

chúng nó đã không tự thoát ra được?"

Vasili kiên nhẫn đợi tên thổ phỉ và đồng bọn của hắn cười hả hê vì những lời nói đùa đó. Anh không thấy thích thú tí nào. Anh muốn chuyện này nhanh chóng được giải quyết. Bọn họ càng rời khỏi những ngọn núi này càng nhanh thì bọn họ sẽ có được cái khí hậu mà ít ra là anh có thể chịu đựng nổi. Anh sẽ không bao giờ đi xuyên qua dãy núi Carpathians vào mùa này nữa.

"Những con ngựa đó không phải là của Stefan, tôi tin là đã nói với anh như vậy," Vasili báo cho tên thổ phỉ biết. "Tuy nhiên, hôm qua tôi đã có nói hơi sai sự thật, vì chúng nó cũng không phải là của tôi... ít ra thì chưa. Chúng thuộc về cô gái này, và cô ta không có số tiền mà anh đang đòi hỏi. Nhưng tôi đã hứa là sẽ chuộc lại chúng cho cô ta. Một trăm rúp cho mỗi con... và không ai bị mất mạng cả. Nghĩ kỹ đi trước khi anh trả lời tôi."

Pavel đã không nghe theo lời khuyên của anh, hắn nói ngay lập tức, "Gấp hai hay là không có gì cả và anh phải chấp nhận đấu với tôi."

"Anh thật là may mắn vì tôi không có thời giờ để hoang phí," Vasili trả lời với giọng điệu chán nản.

"Anh phải đấu với tôi, hiểu chưa?, nếu không thì tôi sẽ giữ lại một con ngựa."

Vasili trợn tròn mắt. Anh đã biết tại sao lại có chuyện này. Bởi vì rất dễ đoán là sự nguy hiểm của Pavel được thể hiện theo nhiều kiểu khác nhau, và chuyện này chắc chắn là một trong các kiểu gây nguy hiểm của hắn. Anh nhìn Alexandra, nhưng phản ứng ương ngạnh của cô nói lên là cô sẽ không để bất cứ đứa trẻ nào của cô lại, và chuyện đó cũng không làm cho anh ngạc nhiên.

Nhưng cô đã làm một chuyện anh không ngờ đến là nói với Pavel, "Những con ngựa đó là của tôi. Nếu chọn người thi đấu thì phải là tôi

chọn."

Pavel nhìn ba người Cossacks đứng sau lưng cô và cười hô hố."Pavel không ngu ngốc đâu."

Chuyện này chắc chắn gây ra tranh luận và cô bắt đầu chuẩn bị để làm vậy. Vasili đoán được điều này nên vội nói, "Được rồi, Pavel, nhưng là ở trong nhà, nếu anh không ngại. Và sự lựa chọn về vũ khí phải thuộc về tôi, vì thế hãy sai người mang ra thanh kiếm mà các người đã tước đi vào tối qua." Khi Pavel chỉ trợn mắt nhìn anh, mặt tái mét, anh nhận xét, "Không có kỹ thuật đánh kiếm à? Được thôi, đừng nói là tôi lấn ép anh nhé. Vậy thì cho anh chọn đấy, nhưng tôi muốn cảnh báo với anh là Stefan và tôi cùng học chung một thầy đấy. À này, vai anh sao rồi?"

Lúc này mặt Pavel đỏ bừng. Vasili cố tình đi quá giới hạn khi nhắc lại chuyện Pavel bị dao của Stefan đâm một nhát. Nhưng hẳn là một người rất dễ bị kích động và Vasili không cần phải làm thêm nữa. Tuy nhiên, anh hối hận ngay sau đó.

"Roi," Pavel nói.

Vài người há hốc mồm kinh ngạc vì gã thổ phi đã có một sự lựa chọn không ngờ. Vasili ráng kèm lại."Anh gọi đó là vũ khí à?"

"Roi của tôi sẽ cắt anh thành từng mảnh vụn. Anh không gọi đó là vũ khí à?" Pavel chặc lưỡi đáp trả lại.

"Sự lựa chọn vũ khí là của anh, Petroff," Alexandra cắt ngang."Rút lại lời anh đi."

Vasili biết ngay là cô đã không nghĩ là anh có thể thắng khi đánh bằng roi. Chuyện đó quá hiển nhiên. Mẹ kiếp, cô đã không nghĩ là anh sẽ thắng bọn thổ phi to con này, dù với vũ khí nào, chuyện mà giải thích tại sao lúc này cô đã can dự vào. Cũng giống như anh đã gán cho cô cái mác chung

chạ, thì cô cũng đã gấn cho anh cái móc vô dụng, công tử bột, và không muốn nhìn anh theo cách khác. Và phải cảm ơn sự rộng lượng của anh với Pavel... anh phải nên làm theo lời anh đã nói.. nếu không anh không thể chứng minh được, bởi vì anh cũng không dám chắc là anh có thể thắng với món một vũ khí mà anh chưa bao giờ sử dụng qua.

Vì danh dự, anh không thể làm theo lời cô nói, tuy là anh rất muốn làm. Chuyện cô đã nghĩ vậy là dấu hiệu cho anh biết là cô đánh giá anh rất thấp. Chuyện đó rất tốt, đúng như anh đang cố gắng làm. Nhưng anh không đồng ý với cái móc công tử bột.

Pavel khốn khiếp vì cứ muốn chứng minh hẳn là kẻ mạnh. Roi, vì Chúa. Làm sao mà đấu bằng roi được chứ? Thay phiên quất vào nhau và để xem ai có thể chịu đựng được sự đau đớn lâu hơn à?

Pavel đã sai người mang roi ra và bước vào đại sảnh của Latzko để chờ. Từ bên phải của Vasili, Lazar nắm lấy cánh tay của bạn anh khi anh ta chuẩn bị leo xuống ngựa.

"Đúng là điên. Hẳn đang dùng anh thay thế cho Stefan đấy."

"Hãy nói cho tôi biết chuyện mà tôi chưa biết đi," Vasili trả lời với vẻ kinh tởm.

"Hay là chuyện, 'Anh không cần phải đấu?'"

Vasili cũng hiểu rõ điều đó. Anh muốn trả tiền chuộc, mặc dù là anh không có được gì một khi hôn ước đó bị hủy bỏ và Alexandra sẽ mang những con ngựa của cô trở về Nga. Anh chắc chắn là không muốn cô mang ơn anh, điều mà chỉ có nguy hại đến chiến dịch của anh. Và nếu nói là anh không muốn để cho Pavel lấy một con ngựa của cô thì thật là không chính xác. Vì thế tại sao anh lại chấp nhận sự khiêu chiến chứ? Để trả công cho món quà mà anh đã nhận được tối qua à?

Kinh tởm với bản thân mình về mọi chuyện, Vasili leo xuống ngựa. Nhưng anh nói riêng với Lazar. "Bình tĩnh nào anh bạn của tôi. Nếu như bị đau quá, tôi sẽ chịu thua cuộc và trả gấp đôi tiền chuộc"

"Được, ít ra là anh cũng chưa điên hẳn," Lazar nhận xét.

Đó cũng là một chuyện khác có thể tranh luận thêm, nhưng Vasili đã không nói vậy và bước vào nhà. Alexandra cũng nhảy xuống ngựa, và đứng chặn ngay ngưỡng cửa khi anh bước lại gần nó. Rất may là cô đã không nghe cuộc đàm thoại giữa anh và Lazar, vì anh không muốn bàn thêm nữa, và không còn nghi ngờ gì là cô sẽ khăng khăng đòi anh tiếp tục chịu trận cho đến phút cuối.

"Petroff..."

"Lo lắng cho tôi à, em yêu?" Anh cắt ngang lời cô, giọng điệu châm biếm nói lên là anh sẽ không tin chút nào cho dù là cô có cố giả vờ như lo lắng cho anh.

Và lời châm biếm đó làm cho cô rít lên không đếm xỉa đến cảm giác đang lo lắng thật lòng của cô, "Dĩ nhiên là ko,"

"Vậy thì hãy tránh ra. Dù tôi có thắng hay thua thì em cũng sẽ có lại những con ngựa."

Anh không nói gì thêm, bước vòng qua cô và đi vào nhà, và đóng cánh cửa ở sau lưng ngay trước mặt cô. Nhưng nếu anh đã nghĩ là nó sẽ giữ cho cô không vào được, thì anh phải nên biết rõ hơn. Cô muốn nhìn thấy anh bị thua, để sau đó có thể hả hê. Nếu Lazar không đi theo cô cùng với hơn nửa chục người khác thì Vasili sẽ làm lớn chuyện, yêu cầu cô rời khỏi. Bây giờ thì anh lắc đầu như bỏ chuyện đó qua một bên. Có lẽ là cô ấy đáng được xem chuyện này, đền bù cho chuyện tối qua.

Pavel đã cởi bỏ áo khoác và hiện thời đang đẩy những chiếc giường qua một bên để dọn trống chỗ. Hẳn ta rõ ràng là muốn ở trần để đấu với anh. Điều kiện tiên quyết à? Dù là phải hay ko, Vasili cũng nên cởi áo, chỉ để cho trận đấu được công bằng.

Anh đã nhìn thấy Pavel đánh hai lần với Stefan, và mỗi lần hẳn đều giờ trò bản thủ. Lợi thế của Vasili là Pavel chưa bao giờ nhìn thấy anh đấu. Mặc dù là đấu bằng roi thì anh không có lợi thế gì, và thật ra nó là điều bất lợi đối với anh. Vậy thì vì cái quái gì mà anh lại đồng ý chứ?

Giết chết Pavel là giải pháp hay nhất, bởi vì hẳn là một kẻ không giữ lời, không giống như Latzko, vì thế không thể tin được hẳn cho dù là hẳn bị thua. Nhưng Vasili chỉ không có tâm trạng giống như muốn giết hẳn ta, cho dù là bọn họ có sử dụng những thứ vũ khí thông thường. Gã thổ phi này là một kẻ cay nghiệt và đàn bà đã làm cho hẳn trở thành như thế. Vasili có thể rất cảm thông với hẳn.

Đánh cho hẳn ngất đi cũng là một giải pháp tốt, vì có cơ hội là nếu như Pavel bị thua... lần thứ ba bởi một người quý tộc... và vẫn còn tỉnh táo ở phút cuối thì hẳn có lẽ là sẽ nổi điên lên và ra lệnh cho đàn em nổ súng. Vài tên thổ phi sẽ không làm theo lệnh đó, nhưng một số tên có lẽ là sẽ làm, và không đáng để cho anh phải liều lĩnh.

Vì khả năng sử dụng roi của anh sẽ không giúp anh đạt được cái nào trong hai giải pháp đó, dường như chỉ còn một cách lựa chọn thôi, cố tình hay không thì cũng phải thua. Để cho Pavel có được giây phút vẻ vang, và rời khỏi đây ngay. Và anh cũng đã hứa với Lazar rằng anh sẽ đầu hàng nếu như anh không thể thắng. Nhưng sự lựa chọn này đi trái ngược với bản năng thường ngày mà anh có...

"Cuối cùng," Pavel nói.

Vasili xoay lại nhìn thấy một tên đang đi vào, tay nắm hai cuộn roi. Hai cái roi nhìn rất giống nhau, nhưng sự thật thì không phải vậy. Anh không biết làm thế nào mà anh nhận ra được vì anh chưa bao giờ nhìn nó lâu hơn ngoài cái liếc nhanh khi cô mang theo nó bên mình, nhưng anh biết cái nào là của Alexandra. Anh nhìn cô để xác nhận vì cô sẽ không chút khó khăn để nhận ra nó.

Không cần phải hỏi là tại sao anh lại muốn nó, Vasili bước tới nói, "Tôi tin là sự lựa chọn vũ khí lại là của tôi, và tôi muốn sử dụng cây roi của cô ta."

"Cô nào?" Pavel thắc mắc, mắt hẩn nhìn Alexandra trong khi hẩn hỏi câu đó.

"Không ai cho anh biết đó là cây roi của cô ta mà các người đã tước đi tối qua à?" Vasili đáp lại.

Pavel nhăn mày trước khi quay trở lại nhìn Vasili với vẻ nghi ngờ. "Anh đã dạy cô ta xử dụng nó à?"

Đây là cơ hội tốt để cho anh nói dối để có lợi với anh trong trận đánh và nói dối để có lợi cho trận chiến của anh với Alexandra. Vasili thấy rất dễ làm.

"Hên cho anh đấy," anh nói với tên thổ phỉ, "Tôi đã không biết cô ta lâu để dạy cho cô ta bất cứ chuyện gì... quan trọng."

Câu này là chỉ để chọc Alexandra. Vasili đã không nhìn cô một lần nữa để nhìn thấy được cô có phản ứng gì, thật là may, bởi vì anh sẽ phải như là một kẻ ngốc và phải xin lỗi cô.

Lời nói bóng gió giữa bọn họ đối với Alexandra cũng không quan trọng so với những gì cô đã làm, nhưng khi nghe anh nói vậy cô thấy đau nhói, và

thái độ của cô chỉ thể hiện có giây lát và cô đã che dấu được bên dưới vẻ mặt lãnh đạm.

Cũng may là không ai hiểu Vasili nói gì, và khi anh nói thêm, "Chúng ta nên đánh mau đi." Pavel nhanh chóng đồng ý ngay.

Roi trong tay, xõ tung nó và kéo lê trên mặt đất gồ ghề, bọn họ đi xoay quanh nhau, Vasili đang chờ cho hẵn ra đòn để được nhìn thấy cách thức căn bản để xử dụng roi, Pavel thì đang chờ xem điểm hở của anh để đòn đầu tiên hẵn tung ra sẽ là một đòn chí mạng.

Không ai được cái họ muốn.

Khi Pavel cuối cùng tung ra ngọn roi đầu tiên, Vasili đã cố né tránh cho nên không nhìn thấy nó làm sao được tung ra. Tiếng roi nghe rảng rặc đến rợn người mặc dù là nó chỉ đánh vào không khí. Và ngọn roi đầu tiên của anh tung ra thật đáng tức cười. Ngọn roi rớt thông xuống sàn nhà ngay cả trước khi nó đến được gần Pavel.

Vasili đã không biết sử dụng nó, anh đang nắm ngọn roi như đó là một thanh kiếm, và cũng tung nó ra như một thanh kiếm, chuyện mà sẽ đạt được kết quả nếu như đích nhắm của anh đứng yên một chỗ. Tuy nhiên, không phải vậy. Rõ ràng mục đích của anh là đánh trúng và né tránh không bị quất trúng. Nãy giờ thì anh chỉ làm được có một chuyện, nhưng không phải chuyện kia.

Alexandra thấy phẫn nộ, nhìn bọn họ cứ lẫn quẩn với nhau. Pavel không biết rành cách xử dụng roi, nhưng hẵn biết nhiều hơn Vasili, và chỉ là nhờ may mắn và phản ứng nhanh nhẹn để giữ cho Vasili không bị quất trúng.

Và khi anh bị quất trúng. Nó không phải là một cú quất mạnh. Cuộn roi của Pavel quẩn sau lưng của Vasili, quẩn ra phía trước và trúng ngực anh, nơi mà bị nặng nhất vì bị ngọn roi quất trúng, để lại một lằn chéo đỏ rực

trên làn da màu đồng của anh. Anh chỉ hơi nhăn mặt, nhưng Alexandra đã không tính đến chuyện dấu roi đó có ảnh hưởng như thế nào đối với cô.

Cô gần như muốn nhào vào giật cây roi trên tay của Vasili và bắm nhỏ tên thổ phi đó. Chỉ cần mất một hay hai phút là cô làm được chuyện đó. Cô biết rõ những chỗ nhạy cảm nhất trên thân thể con người, và cô nhắm rất chính xác. Chỉ cần vài giây là Pavel sẽ quần quại trên sàn...

Cô nhét tay vào túi áo khoác và cố giữ cho chúng nó nằm ở đó. Cô cũng phải cố đứng vững một chỗ. Nhưng cô đang quá giận để có thể giữ im lặng.

"Cái khóa nằm ngay cổ tay anh đấy!" cô thét lên với Vasili. "Đồ ngu!"

Vasili nghe cô nói Anh không thể không nghe cô nói. Và đúng là một nỗi cay đắng khi nhận thức được là nếu như cô là người đang tham dự vào trận đấu này thay vì anh, thì nó đã kết thúc rồi. Trong tất cả mọi thứ vũ khí mà Pavel lựa chọn, tại sao hẳn lại chọn đúng vào thứ vũ khí của cô, phạm vi chuyên môn của cô chứ?

Và Vasili không biết là cô đang nói gì.

Cú quất thứ hai quấn quanh vùng bụng phẳng lì của anh. Anh có cảm giác như bị xé toạt ra và ruột gan sắp sửa rơi ra ngoài, nhưng khi anh nhìn xuống thì anh chỉ nhìn thấy một lần đò vắt ngang bụng. Nhưng nó cũng đủ cho anh kết thúc chuyện này, hơn cả đủ.

Anh định nói với Pavel chuyện này khi Alexandra tiếp tục la thét. "Mẹ kiếp, đó không phải là một cây kiếm! Đừng sử dụng nó như vậy!"

Vasili nghiêng chặt răng và cố dùng nó. Nhưng ngọn roi của anh không làm gì được hơn ngoài chuyện quất nhẹ trúng vào người Pavel, giống như là bị muỗi cắn thay vì phải như bị ong chích. Dĩ nhiên là Pavel đã không có vấn đề giống anh, và hẳn quất thêm hai roi nữa, ngọn roi thật dũng mãnh, một roi quất trúng lưng của Vasili làm cho nó rỉ máu.

Đến lúc này, Alexandra thét lên, " Chịu thua đi, Petroff... anh không thể thắng đâu!" Và đến lúc này, Vasili quyết định chứng minh là cô sai.

Tuy nhiên không phải nhờ vào cây roi. Anh không thể hy vọng vào cây roi chết tiệt đó vì anh còn chưa học được bài học căn bản nào về cách sử dụng nó, và anh đang ở giữa trận đấu vì thế anh không có thời gian để học nó. Vì thế anh duỗi tay ra và rải cây roi ra ở dưới chân như chuẩn bị để ra đòn, và khi Pavel tung roi ta, Vasili đã không né tránh nó. Thay vào đó anh đưa tay bắt lấy nó, giật mạnh tay, và cùng một lúc liệng cây roi của anh ra và đâm một cú vào mặt của Pavel.

Pavel bị văng ra xa và đổ nhào xuống. Mũi hăn nhất định là đã bị gãy, nhưng ngay lúc này hăn còn chưa nhận thức được. Hăn đã bị bất tỉnh. Và Vasili cảm thấy hoàn toàn thỏa mãn, vì đã đánh gục được hăn ta chỉ trong một cú... ít ra là anh đã cảm thấy như vậy cho đến khi cơn đau hành hạ anh.

"Nếu anh sẽ làm chuyện đó, Petroff, vậy thì tại sao anh lại không làm sớm hơn?"

Alexandra bước lại gần sau lưng anh, và giọng nói chứa đầy sự khiển trách. Anh đã không xoay người lại, và định là sẽ lừa cô, nhưng những lời nói vẫn thoát ra khỏi miệng anh khi cô xuất hiện bên tay trái của anh. "Im đi, Alex."

Lazar bước lại ở phía bên phải của anh. "Trên vai thì không chảy nhiều máu lắm, nhưng anh nên rửa và băng bó nó lại trước khi chúng ta rời khỏi đây."

Alexandra đã nhặt lại cây roi mà Vasili đã quăng đi, và anh biết là anh hy vọng quá nhiều về chuyện cô sẽ nghe theo lời anh.

"Đây gọi là đánh này," cô nói và biểu diễn ngay.

Ngọn roi bay vút qua phía bên kia phòng, mũi roi quấn vào một chiếc ghế, và chiếc ghế bị kéo dài trên sàn nhà và và dừng lại ngay chân của Vasili. Chân mày anh nhíu lại như muốn giết người, nhưng cô đã không nhìn thấy.

"Ngồi xuống và hãy để cho bạn anh chăm sóc vết thương cho anh đi," cô nói với anh, ra lệnh thì đúng hơn.

"Câm miệng đi, Alex!"

Cô lại bị anh đối xử như một đứa con nít, lần này là ở ngay trước mặt Lazar và mọi người khác. Và lời khuyên của cô trong suốt trận đấu có lẽ là không chỉ bởi vì cô đã nghĩ anh là một người không có khả năng, giống như anh đã nghĩ. Nó có thể là vì cô quá lo lắng, và chỉ có thể thôi, nhưng không chắc lắm, là đã làm cho anh lúng túng, chuyện mà đã không giúp anh nắm chắc được tình hình. Nếu như cô còn dám chứng tỏ là cô biết ơn anh thì có lẽ anh sẽ giết chết cô.

Alexandra cảm nhận những cảm giác dấy lên trong lòng và hai phần ba của nó là sự sợ hãi, nhưng nó đã bắt đầu có từ tối qua khi cô nghe được là bọn họ đang ở rất gần Cardinia. Nó đã làm cho cô trở nên vô lý và gắt gỏng như bây giờ khi cô thật sự lo sợ cho Vasili trong suốt trận đánh, và nó làm cho cô như điên lên. Nó đã không giúp gì khi mà bây giờ cô phải chịu ơn anh. Cảm giác bị mang ơn với người đàn ông này không hợp với cô. Và cô sẽ phải chịu đựng sự cay đắng này.

Nhưng càng tệ hơn là cô biết anh đang đau đớn, và không biết là bằng cách nào cô có cảm giác thúc giục được xoa dịu anh nhưng không dám thử. Tất cả mọi chuyện và những cảm xúc trong người làm cho cô điên lên, và cô không thể kiềm được chúng giống như anh bây giờ.

Nếu không thì cô đã nhìn ra được là anh không còn là anh nữa, không phải là vì cơn đau làm cho anh khó chịu, nhưng là vì chính Alexandra. Cô

đúng ra là phải nên nghe theo lời anh và không nên nói gì thêm. Sự cứng đầu đúng là bất trị.

"Tôi phải nên cảm ơn..."

Vasili cắt ngang trước khi cô nói thêm. Anh biết rõ cách làm cho cô hết mang ơn anh, và như giết chết cô, giống như anh đã nghĩ lúc này cho nên anh đã không chút do dự khi sử dụng nó.

"Trước khi em thốt ra những lời mà em sẽ phải hối hận, Alex, thì em nên biết là tôi đã chỉ không lấy lại những con ngựa cho em. Nếu không có chuyện gì xảy ra nữa và chúng ta sẽ phải kết hôn với nhau, tôi không muốn bị lỗ vì chúng sẽ mang cho tôi rất nhiều tiền khi tôi bán chúng nó đi."

Cô hiểu những lời này đúng theo như ý anh. Ngay giờ phút này, anh đang ở trong sự nguy hiểm là sẽ bị cô dùng roi quất anh, và với kỹ năng của cô thì anh sẽ không thích bị quất trúng đâu. Anh biết rõ điều đó. Ngay cả Lazar cũng biết rõ. Vasili chưa bao giờ nhìn thấy cô giận đến thế.

Thật đáng ngạc nhiên là cô đã trả lời anh bằng giọng điệu khá bình tĩnh, chỉ là mỗi một lời thốt ra từ hàm răng nghiến chặt của cô. "Anh sẽ không bán những con ngựa của tôi."

"Tôi không tin là em có thể nói được gì trong chuyện này," anh trả lời.

Lúc này thì đê vỡ bờ, giọng nói của cô lớn như thác đổ. "Tôi sẽ gặp anh ở địa ngục trước đã!"

Anh lịch sự đáp lại. "Em sẽ đưa tôi vào địa ngục nếu em không chấm dứt cuộc hôn nhân chết tiệt này!"

"Tôi đã nói với anh là tôi không thể. Tôi đã có một lời hứa!"

"Chúa ơi, mỗi ngày đều có người đàn bà không giữ lời. Vậy sao em lại khác chứ?"

"Danh dự," cô chua cay nói. "Một chuyện mà tôi sẽ không lấy làm ngạc nhiên nếu anh không biết đến nó."

Nói xong lời xỉ nhục chết người đó, Alexandra hăm hăm rời khỏi. Lazar phải kéo Vasili lại khi anh giận dữ định rượt theo cô.

"Vì Chúa, hãy bỏ qua đi, trước khi anh bị thương nặng hơn."

Vasili xoay lại thắc mắc. "Anh có nghe cô ta nói gì không?"

"Có, và là do anh tự chuốc lấy nếu như anh hỏi ý kiến của tôi," Lazar nói thẳng. "Cái quái gì làm cho anh nói là anh sẽ bán đi đàn ngựa của cô ta chứ?"

"Cần phải làm vậy, anh không nghe cô ta nói à? Cô ta định tỏ lời biết ơn tôi đấy."

"Vậy thì lạy trời cho đừng có chuyện đó."

"Biết ơn và thù hận không đi chung với nhau," Vasili nói, cố giải thích lý do của mình, nhưng rồi anh thở dài. Anh ngồi xuống cái ghế mà Alexandra đã kéo lại cho anh, bất giác thấy mệt mỏi. "Anh biết không Lazar, cảm giác như bị trói buộc chết tiệt này sẽ không bao giờ biến mất."

Chuyện thay đổi đề tài và chuyện Vasili đột nhiên chán nản làm cho Lazar thận trọng nói. "Có lẽ là bởi vì bây giờ anh đang phụ thuộc vào mẹ mình để giải quyết chuyện này, và anh không tin là bà sẽ có phản ứng với Alexandra như anh hy vọng."

"Không, bà sẽ kính tởm Alex, tôi không nghi ngờ gì về chuyện đó, vì thế không phải vậy. Giống như là có cái gì đó nói với tôi là tôi sẽ không bao giờ

thoát khỏi cô ta."

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Thành phố nơi cung điện của Cardinia tọa lạc là một hòn ngọc trong một thung lũng đầy sương mù, nguy nga tráng lệ mặc dù là với khí hậu rất ẩm đạm. Đó chính là những gì Alexandra nhìn thấy được từ xa, và khí hậu u ám vào ngày họ đến đây rất giống như tâm trạng của cô. Ngay cả khi sương mù đã tan hết trước khi bọn họ đến được con đường trải sỏi đầu tiên, và mặt trời cũng đã ló dạng nhưng tâm trạng của cô vẫn không khá hơn.

Nó là một thành phố lớn trải dài qua cả những bức tường xây thành cũ, những bức tường đã quá cũ gần như đổ nát và chứng tỏ là cần nên tháo bỏ hơn là cần được sửa chữa. Cái cũ phải bỏ đi để cái mới có thể đến. Thật đáng tiếc là hôn ước của cô đã không thuộc vào loại đó.

Sương mù lại xuất hiện vào buổi sáng khi họ rời khỏi ngọn núi Carpathian, sau khi trải qua một đêm ở tại nhà nghỉ riêng của vua Stefan. "Nhà nghỉ riêng" là từ thích hợp nhất dùng để diễn tả lời này, vì đó đúng là nơi mà hoàng thượng thường đến mỗi khi anh muốn ở một mình, và chỉ có một căn phòng ngủ để khẳng định là anh sẽ không mang theo bạn bè hay người thân với anh. Dĩ nhiên là anh có những ngôi nhà khác lớn hơn, nhưng căn nhà này là gần những dãy núi nhất.

Chuồng ngựa không đủ lớn để chứa hết những con ngựa, nhưng tuyệt còn chưa rơi ở chân núi nơi tọa lạc của căn nhà, nhưng thật may mắn là đại sảnh của căn nhà rất rộng.

Alexandra vẫn còn đang giận sôi sùng sục vì chuyện Vasili nói là sẽ bán đi đàn ngựa của cô, cho nên đã không hỏi xem cô có thể xử dụng căn phòng ngủ duy nhất đó hay ko, cô chỉ thông báo với anh và chiếm lấy nó.

Tâm trạng của anh cũng không khá mấy cho nên anh muốn gây với cô. "Sao lại vậy chứ?"

"Anh nên tập làm quen với những chuyện bất tiện này đi," cô nói với anh. "Anh sắp sửa có một cô vợ đấy."

"Đến lúc đó thì chúng ta sẽ dùng chung..."

"Đừng đặt hy vọng vào chuyện đó!" và cô đóng sầm cánh cửa trước mặt anh.

Cô đã không nói chuyện với anh kể từ lần đó. Nhưng sự giận dữ của cô kéo dài không quá lâu và nhanh chóng chuyển sang tuyệt vọng. Những ngày vừa qua trời quá u ám, với sương mù cứ bám theo gót họ và tâm trạng của cô rơi vào trạng thái xấu nhất kể từ khi cô lên đường đến Cardinia.

Nina và các anh của cô cũng không được vui, mặc dù là Konrad nghĩ là Vasili đã không có ý định bán đi những con ngựa giống như anh đã nói.

"Anh ta quá giàu có nên không cần tiền đến nỗi phải bán đi những con ngựa. Tại sao anh ta lại bán chúng nó chứ?"

"Để trả thù tôi đã không giải thoát anh ta khỏi số mệnh mà còn tệ hơn là chết." là câu trả lời của cô.

Konrad chỉ nói đơn giản, "Nếu anh ta muốn được giải thoát, thì bản thân anh ta cũng có thể làm được chuyện này."

"Anh nghĩ là tôi đã không nói với anh ta chuyện này à?"

Và hôm qua Nina đã không giúp được gì khi báo với cô," Lazar hỏi tôi chuyện tại sao cô lại không muốn kết hôn với Vasili đấy."

"Cô không nói gì với anh ta chứ?"

Nina trả lời với vẻ vô tội, " Chuyện đó là bí mật hả?"

"Nó không liên quan gì với bọn họ."

Nina khịt mũi. "Chắc chắn là liên quan đến Vasili rồi, và cô nên nói với anh ấy đi."

"Anh ta chưa bao giờ hỏi đến... cô đã không nói hết mọi chuyện với Lazar chứ?"

"Ý cô là chuyện những năm tháng chờ đợi hoang phí...?" khi thấy Alexandra đỏ mặt, Nina chối. "Dĩ nhiên là không. Tôi bảo anh ta đi hỏi cô đi."

và Alexandra đã tin vì anh đã không hỏi cô, anh quên đi chuyện đó rồi. Và cô có thể hy vọng là anh sẽ không nhắc lại với Vasili. Nhưng cô không biết chắc là tại sao cô lại cảm thấy như vậy.

Cho dù là Vasili biết được chuyện của Christopher thì cũng không làm khác được chuyện gì. Nếu anh sẽ làm một cử cách cao thượng và rút lui bởi vì sự xuất hiện của một người đàn ông khác, thì anh làm là vì bản thân của anh. Và không phải là cô lo lắng là anh quan tâm đến chuyện đó. Anh sẽ không bao giờ.

Cô nghĩ chỉ là vì cô thấy xấu hổ. Cô chỉ không muốn anh biết được chuyện cô đã đợi một người đàn ông hết bảy năm... và vẫn còn đang chờ đợi.

Bây giờ cô thấy chán nản hơn bao giờ hết khi bọn họ đi vào thành phố mà Alexandra đã từng dám chắc là cô sẽ không bao giờ đến đây. Cô đã làm tất cả những gì mà cô có thể nghĩ ra để cho Vasili bỏ cuộc, nhưng cô vẫn còn bị ràng buộc với anh, và cô không còn nhiều thời gian nữa.

Cô đang được đưa về nhà anh. Có người đã nói vậy với cô, cô không nhớ rõ là ai. Nhưng cô biết là cô đang đi gặp mẹ Vasili ở đó, và cô sợ khiếm đảm cuộc gặp gỡ này vì nó sẽ hoàn tất hôn ước.

Và cô còn chưa quyết định là cô sẽ tiếp tục giả vờ làm một nữ hầu tước quê mùa thô kệch hay là nên quên chuyện đó đi, vì rõ ràng là chuyện đó đã không có chút tác dụng gì đối với Vasili, chuyện cô có thái độ giống như một người nông dân quê kệch có tác dụng với mẹ anh ta không nhỉ? Nếu như có, thì bà ta có buộc anh ta thay đổi ý định không? Có lẽ là không, nhưng Alexandra nghĩ là cho dù chỉ có một tia hy vọng mong manh thì cô cũng sẽ nắm lấy. Chuyện đó sẽ càng khó khăn hơn khi phải giả vờ có cách cư xử thấp hèn khi có sự có mặt của một người đàn bà quý tộc khác, thay vì chỉ có Vasili và người của anh. Và người đàn bà quý tộc này lại là vợ của người bạn thân của cha cô.

Và có một giọng nói nhỏ nhỏ vang lên trong đầu cô kể từ khi bọn họ rời khỏi ngôi làng của bọn thổ phi ở trên núi, nó nói với cô là đừng nên chống chọi nữa và nên kết hôn với anh ta. Dĩ nhiên là cô phản đối không nghe theo. Có cả trăm lý do làm cô không thể kết hôn với anh ta hay là không muốn kết hôn, và chỉ có một lý do mà cô muốn kết hôn với anh, và lý do đó ngay từ đầu cô đã không nên học biết được, ít ra là trước khi kết hôn.

Cô tự khiển trách mình mỗi khi nghĩ tới chuyện đó, cố không nghĩ tới... hầu hết thời gian... khi Vasili giữ khoảng cách với cô. Nhưng khi anh ở gần kề, hay khi cô nhìn thấy anh, cô sẽ nhớ lại chuyện làm tình với anh một cách rõ rệt, nó làm cho cô như bị hụt hơi. Và mỗi tối, khi không có chuyện gì để đánh lạc hướng chú ý của cô, hồi tưởng đó lại xâm nhập vào đầu cô. Chuyện càng lúc càng làm cho cô thấy tuyệt vọng là sự sợ hãi khi cô nghĩ đến chuyện xấu nhất có thể xảy ra và cô buộc phải kết hôn với anh, cô có lẽ là nên quên đi những lý do biến anh thành một người chồng xấu xa, và chấp nhận anh chỉ để hưởng thụ khoái lạc.

Cô có thể nói với bản thân mình là chuyện đó sẽ không xảy ra, nhưng trước tiên cô sẽ chối chuyện cô đã không chống nổi sự cám dỗ của nhục dục, nhưng cô chỉ làm chuyện đó có một lần thôi. Vì thế nó có thể xảy ra, và chuyện không muốn nó dường như đã không làm cho cô được khuây khỏa.

Cô cũng không muốn đến Cardina, nhưng bây giờ cô đang ở đây, sắp sửa kết hôn. Khi nào thì hôn lễ sẽ được cử hành nhỉ? Ngay cả chuyện này cô cũng không biết. Trong vài ngày tới, hay vài tuần nữa? Dù cho là khi nào thì nó cũng quá sớm đối với cô. Và cho dù là cô có làm được chuyện gì để trì hoãn thì cũng không trì hoãn được lâu.

Một trong những trì hoãn này dường như rất hợp lý, bởi vì cô thật sự làm cho mình mệt mỏi và lo lắng về chuyện đó quá độ. Hay là sự lo lắng về chuyện gặp mặt mẹ của Vasili? Nếu như bà ta vui vẻ chấp nhận cô, cô có lẽ là sẽ ói mửa lên mình bà ta.

Alexandra rùng mình, tưởng tượng cảnh đó và quyết định là cuộc gặp gỡ này ít ra là có thể trì hoãn được ngay bây giờ với một ít quanh co. Với quyết định đó, cô đưa con Sultan Kiêu Hãnh đi đến kế bên con ngựa của Vasili.

"Anh sống với mẹ anh hả, Petroff?"

Anh nhìn sững sốt, cô chắc chắn là anh làm bộ vậy."Em nói chuyện lại với tôi rồi à?"

Cô có thể tham gia trò chơi này."Anh thật đã nhận thấy được là tôi đã không nói chuyện với anh à?"

Anh chịu thua quá nhanh, thờ dài."Tôi tin là tôi không nhìn thấy là em nói chuyện lại với tôi."

"Câu hỏi lúc nãy của tôi?"

"Không, tôi không sống chung với bà."

"Vậy thì đưa tôi đến chỗ ở của anh đi."

Lần này anh ngạc nhiên thật. "Bây giờ à?"

"Dĩ nhiên là bây giờ."

Anh nghĩ đến Fatima và sự chào đón nồng nhiệt của cô mỗi khi anh đi xa một thời gian cho dù là ngắn ngủi, và anh lắc mạnh đầu. "Nó là nơi ở của một kẻ độc thân. Sẽ không thích hợp đưa em đến đó trước khi chúng ta kết hôn."

Chuyện bị từ chối làm cho Alexandra càng có quyết tâm hơn. "Nếu anh lo lắng về chuyện "thích hợp" thì anh không nên kết hôn với tôi. Dắt tôi về nhà không thôi tôi sẽ cắm trại tại đây ngay trên đường đấy."

"Làm vậy em sẽ bị bắt đấy."

"Thật à?" cô hỏi với vẻ thích thú. "Anh nghĩ là tôi không thích bị nhốt vào tù..."

Anh nổi giận. "Còn ngục tối thì sao? Cái đó có thể sắp xếp được."

Cardinia không có ngục tối nào, nhưng ngay lúc này, Vasili đang nghĩ đến chuyện xây một cái chỉ dành riêng cho cô. Và cô bắt đầu nghi ngờ sự thoái thác quanh co mà anh đang làm chỉ vì một yêu cầu nho nhỏ.

"Có chuyện gì ở nhà mà anh không muốn cho tôi biết à?"

"Tôi chỉ là có rất nhiều chuyện phải làm hôm nay, vì bây giờ tôi về đến nhà, và chúng không bao gồm chuyện dắt em đi tham quan..."

"Được thôi!" cô cắt ngang. "Vậy thì tôi sẽ tham quan nó vào ngày khác vậy, khi anh không có mặt ở đó. Tôi chắc chắn là có người nào đó ở nhà mẹ"

anh có thể dắt tôi đi."

Bất cứ người làm nào trong nhà mẹ anh cũng có thể làm được chuyện đó, và không có chuyện gì xảy ra cả nếu Alexandra đến nhà mà không có anh. Nhưng rồi, cô ta đã hăm dọa là sẽ cắt đứt những lỗ tai của những kẻ ở gần anh khi cô có cơ hội làm.

"Em lúc nào cũng gây khó dễ như vậy à?" anh hỏi, không che dấu sự bực bội.

Cô tặng cho anh một nụ cười. "Với anh thôi, Petroff, tôi sẽ cố gắng làm."

"Vậy thì cứ tự nhiên đi, hoan nghênh em đến căn nhà nhỏ bé của tôi," anh nói một cách khô khan, và đưa tay chỉ căn nhà mà họ vừa đi ngang qua.

Cô tặng cho anh cái nhìn gắt gỏng. "Đâu có mất nhiều thời gian của anh đâu, phải không?" cô nói bằng giọng điệu chế giễu, và xoay ngựa lại hướng về căn nhà không nhỏ bé tí nào.

Vasili không trả lời. Anh đang hét gọi Lazar tiếp tục đi trước với đoàn người và ngựa. Khi Alexandra nhận thức được là cô sẽ ở lại đây một mình với anh, cô gần như định thay đổi ý định. Nhưng căn nhà to lớn, cao ba tầng chắc chắn là có rất nhiều người hầu. Bất cứ người giàu có nào như Vasili cũng sẽ không cho họ tạm thời nghỉ làm chỉ vì anh ta sẽ rời khỏi nhà trong một hay hai tháng.

Và cô đã đúng khi cùng anh dừng lại trước cửa và gõ nó. Trong khi họ chờ đợi, cô cảm nhận được là anh không chỉ bực mình vì cô đang làm khó anh. Anh dường như... đang lo lắng? Bộ anh thật sự lo lắng chuyện cô sẽ nghĩ gì về căn nhà của anh à?

Khó tin quá. Cô chắc là đang tưởng tượng thôi, và cô quan tâm đến để làm gì chứ? Cô thấy rất thất vọng là căn nhà của anh quá gần và chuyện tham quan nó sẽ không mất nhiều thời gian như cô đã hy vọng nó sẽ làm

được. Sự thất vọng của cô quay về, và với nó, làm cho cô có tính lãnh đạm thờ ơ để tự bảo vệ mình. Cho dù là mẹ anh không thích cô thì có gì khác đâu chứ? Chuyện cha của cô sẽ mất thể diện vì cách cư xử của cô thì có quan trọng gì đâu chứ? vì thế chuyện Christopher mất cô nếu như hôn lễ được tổ chức thì có quan trọng gì chứ?

Cánh cửa bật mở và Vasili được chào đón bởi giọng nói găt gỏng của một người hầu, người làm cho Alexandra ngạc nhiên vì kích cỡ của ông ta. Ông ta là một người cao nhất, to con nhất mà cô từng gặp qua trong đời, một gã khổng lồ thời tiền sử thật sự với mái tóc trắng và những nếp nhăn. Nhìn ông là cũng biết được là ông nên về hưu vào hai mươi hay ba mươi năm về trước. Ông ta chắc chắn là quá già để làm một người quản gia, chuyện mà rất hiển nhiên vì ông bắt đầu la lệnh cho những người hầu đang đứng đợi, bao gồm chuyện sai người ra chăm sóc những con ngựa. Cô phải thầm công nhận là ông đã không gặp vấn đề gì khi cần phải đuổi cổ những người khách không mời... Cô đang nghĩ gì thế này nhỉ? Ông ta vẫn không có bất cứ vấn đề gì.

Vasili đang nói chuyện với ông, anh gọi ông ta là Maurus, là anh sẽ không ở lại, nhưng sẽ quay lại vào buổi tối. Anh không màng giới thiệu Alexandra vì thế cô lờ bợn họ và dán mắt vào lối vào đẹp nhất mà cô từng đặt chân vào.

Sàn nhà bằng đá hoa cương trắng phản chiếu những tia sáng đủ màu từ cánh cửa sổ to lớn làm bằng kính màu nằm bên trên cánh cửa, tạo thành một cầu vòng rực rỡ màu sắc, càng sáng rực hơn dưới sự phản chiếu của ba ngọn đèn làm bằng pha lê đang treo thòng xuống từ lầu hai tạo thành những tia chiếu lấp lánh. Đó là một lối vào sâu và dài, và rộng lớn, với một cái cầu thang to lớn đặt ngay giữa hành lang chạy dọc hai bên để đi sâu vào nhà.

Có rất nhiều căn phòng được đóng cửa chạy dọc theo bên trái hành lang, chỉ có hai cánh cửa đôi ở bên phải, cánh cửa thứ nhất đang mở rộng để lộ thảm trải nhà màu trắng. Cô có thể nhìn thấy được một vài thứ đồ đạc làm

bằng gỗ hồng mộc, một bộ ghế sofa bọc vải màu xanh lơ và màu vàng, chứng tỏ đó là phòng vẽ.

Ngoài những bức họa đủ kích cỡ được treo đầy những vách tường cao lớn đó, còn có vài tấm kiếng lộng lẫy lồng trong những cái khuôn rất dày, với hoa hồng được đặt trên những giá đỡ hay trên chiếc bàn dài chạy dọc theo vách tường đặt trước những tấm kiếng. Những bông hoa nhìn thật thích mắt trong mùa đông. Trên những hoa hồng đó, Alexandra thoáng thấy bóng mình qua những tấm kiếng và nhân mày.

Cô nhìn không bị lấm bụi bặm như mọi khi vì con đường mà họ đi qua kể từ hôm qua được bảo quản khá kỹ.. nhưng những lọn tóc xoăn của cô như thường lệ buông thõng xuống từ chiếc mũ lông của cô. Cô cũng có một vết dơ trên cằm, cô không thể nghĩ được là từ cái gì. Áo quần của cô dĩ nhiên là bị nhăn nheo, và cô nhìn mệt mỏi... chán chường, thật ra thì... nhưng cũng không lấy làm ngạc nhiên. Một chuyến đi đúng ra là chỉ mất ba tuần lễ đã kéo dài đến năm tuần vì những cỗ xe, nhưng Vasili chỉ để họ lên đường có vài tiếng đồng hồ mỗi ngày khi trời còn sáng. Tuy vậy, quãng thâm dưới mắt cô là vì bị thiếu ngủ... giọng nói nho nhỏ đó cứ làm phiền cô trong mấy ngày qua và nhất là vào ban đêm.

Cô nghĩ là cô có nên vui hay không vì cô nhìn quá tệ hại cho cuộc gặp gỡ đầu tiên với mẹ Vasili, hay là cô nên bỏ vài phút để chăm sóc lại dung nhan. Cô không thể làm gì được với những quãng thâm ở dưới mắt, nhưng Vasili chắc chắn là người hầu có thể nhanh chóng ủi thẳng quần áo của cô. Và tóc cô cũng dễ dàng...

"Chủ nhân!"

Alexandra lập tức xoay người lại. Cô nhìn thấy Vasili trợn tròn mắt trước, rồi nhìn về phía tiếng chân dồn dập chạy xuống những nấc thang, nơi một người đàn bà nhỏ bé, tóc đen trong cái áo dài thắt lưng bằng lụa in bông hoa... một chiếc áo quá mỏng chỉ thích hợp mặc trong phòng ngủ... cô

ta đang chạy xuống thang lầu. Cô ta dường như chỉ khoảng hai mươi tuổi và rất dễ thương, mái tóc đen dài tận đến đầu gối, đôi mắt to màu đen sẫm, thân hình mong manh và đáng yêu ngay cả trong những cử động vội vã, thân hình của cô ta hấp dẫn và khiêu gợi.

Alexandra chỉ nhướn một bên chân mày và nói với Vasili trong khi cô ta vẫn còn xa. "Chủ nhân?"

"Fatima là một người nô lệ khi cô ta được tặng cho tôi, " anh nói với vẻ cáu tiết. "Tôi đã giải phóng cô ta, nhưng cô ta xuất thân từ hậu cung và khăng khăng trong cách gọi tôi..."

Alexandra phải cắt ngang bởi vì Fatima đã đến gần họ và định nhào vào người của Vasili. "Dừng lại ngay," cô nói, giọng nói như ra lệnh có thể ngăn chặn được cả một tiểu đoàn. Cô gái đã từng làm nô lệ lập tức vâng lời ngay.

Lạ một điều là Alexandra không thấy giận, mặc dù là địa vị của người đàn bà này quá rõ ràng. Cô phải nên giận dữ, nếu cách đây vài ngày có lẽ là cô sẽ làm vậy. Nhưng hôm nay tâm trạng của cô đang quá u ám vì mất hết hy vọng cho nên không có chỗ cho những cảm giác khác.

Nếu cô không cần phải tiếp tục đóng kịch với Vasili thì cô có lẽ là đã không ngăn cô ta lại, có lẽ là sẽ lảng lạng rời khỏi để cho đôi tình nhân có thể có được một cuộc đoàn tụ vui vẻ. Ít ra thì bây giờ cô cũng hiểu được là tại sao anh đã không muốn đưa cô về đây. Và cô có thể thấy được là anh đã chuẩn bị cho sự công kích của cô, chờ đợi điều tệ hại nhất.

Cô làm cho anh ngạc nhiên khi chỉ nói với Fatima, "Cô phải tìm một việc làm ở chỗ khác."

"Nhưng tôi sống ở đây, thưa cô."

"Không còn nữa. Chủ nhân của cô sắp sửa kết hôn."

Fatima xoay qua Vasili, rõ ràng là đang nghĩ vì là một người đàn ông, lời nói của anh sẽ là phán quyết sau cùng về chuyện này. Và để chắc chắn là quyết định của anh sẽ nghiêng về phía cô ta, nước mắt lưng tròng trong đôi mắt xinh đẹp của cô ta.

Chuyện đó làm cho Alexandra nổi giận. Một trong những chiêu thức xấu xa mà đàn bà thường làm là cô ta sử dụng những giọt nước mắt để kích thích bản năng muốn che chở của anh với cô ta. Và nếu như anh có thì anh sẽ thể hiện bản năng này, nhưng sẽ không thành khi có sự có mặt của Alexandra.

Vasili nhìn cô tháo ngọn roi đang đeo trên nịt lưng xuống, nhưng cô đã quất ra một roi trước khi anh có thể đến gần được cô. Âm thanh làm cho anh nhớ lại những cảm giác đau đớn của vết thương mà anh vẫn còn mang trên người, nhưng nó cũng sẽ không làm cho anh dừng lại nếu như cô có ý định gây thương tổn. Vì tất cả những gì cô làm là chỉ quất một roi vào không khí để cho đôi mắt to của Fatima chú ý đến cô, và cô đang quấn cuộn ngọn roi lại, anh quyết định không chọc vào cô nữa... chết tiệt anh đi nếu anh không làm.

Anh giật lấy cuộn roi trên tay cô, nhưng cô chỉ tặng cho anh cái nhìn kinh tởm và bức bối. "Anh nên nhớ là tôi luôn cảnh cáo trước, Petroff... và tôi còn có những ngọn roi khác." rồi phản ứng của cô trở thành đe dọa khi ánh mắt màu xanh của cô nhìn Fatima tối sầm nói, "Cô muốn nằm chung giường với anh nữa thì cô sẽ phải trả giá đấy. Cô có chắc là mình muốn làm vậy?"

Fatima đã quá sợ hãi để trả lời. Cô thối rú lên và chạy về phía sau nhà. Vasili bị giằng kéo giữa chuyện đuổi theo cô để trấn an cô là cô không bị nguy hiểm gì, ít ra thì chưa, và siết cổ Alexandra. Anh bước tới một bước gần Alexandra.

Cô thụt lùi lại, nhưng phản ứng của cô vẫn không thay đổi. Nếu có gì thay đổi thì chỉ là cô nhìn giống như bây giờ cô muốn móc mắt anh ra, nhưng trước tiên cô tấn công anh bằng lời nói.

"Anh là người đàn ông bội bạc, dâm dăng, đáng ghét nhất trên đời! Anh đi rước cô dâu của mình, nhưng vẫn giữ cô tình nhân ngay ở trong nhà sao? Anh không thể đưa cô ta đến một căn nhà khác à?"

Cô đang la hét anh. Anh trả lời cô bằng giọng điệu nhẹ nhàng khi anh buộc cô phải thụt lùi thêm bước nữa. "Tôi đến Nga để tống khứ một cô dâu, không phải mang cô ta về với tôi. Em đúng là có đủ thông minh để nhận thấy là chúng ta sẽ không thể nào hợp nhau. Nhưng hãy an tâm đi, những cô tình nhân khác của tôi thì ở những căn nhà khác, và Fatima sẽ được sắp xếp ở chỗ khác trước khi hết ngày."

"Nhưng anh sẽ không rũ bỏ họ hả?"

"Tôi đã cảnh cáo em là tôi sẽ không làm rồi, em yêu. Vì thế tại sao em lại không vui mừng hoan hỉ và nhận thức được là nó tạo cho em cơ hội để chấm dứt chuyện này chứ?"

"Tôi không chỉ là bị ràng buộc vào hôn ước đó thôi, đồ ngốc, tôi còn bị buộc phải giữ lời hứa của mình là kết hôn với anh nữa. Khi nào thì anh sẽ nhận thức được là nó có nghĩa là hôn lễ sẽ xảy ra cho dù là anh có làm gì, ngoại trừ một chuyện chứ? Từ chối không kết hôn với tôi, và sẽ chấm dứt mọi chuyện."

Một bước nữa và người cô đụng trúng vách tường, và anh đặt hai tay ấn hai bên cô. "Tôi bắt đầu thích cuộc hôn nhân này, chỉ để cho tôi có thể làm cho em khổ khổ suốt đời."

Alexandra đã quá giận cho nên bắt chước anh. "Kẻ khổ khổ thích có người khổ chung đấy anh yêu," cô đập lại. "Vì thế đừng nghĩ là tôi sẽ phải

chịu đau khổ một mình." cô cúi người chuồn khỏi cánh tay anh và đi sầm sầm về phía cánh cửa.

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Bojik đang đợi sự xuất hiện của Alexandra ở ngay ngưỡng cửa nhà Vasili. Cô tự khiển trách mình vì đã quên nó. Kể từ khi nó đã không thể tìm được cô trong cơn bão tuyết đó, nó đã không để cô rời khỏi nó quá xa... và chuyện gì lại khiến cho cô lại giận dữ đến thế chứ? Cô thật sự không quan tâm đến chuyện Vasili có bao nhiêu người đàn bà. Nhiều người khác nữa à? Anh ta đã nói là có rất nhiều người khác nữa, đồ thứ... không, mẹ kiếp, cô không thèm quan tâm đến. Nhưng cô cần phải làm chuyện đó, đúng vậy, chỉ là để tiếp tục vở kịch, cô đã không có ý gì khác cả. Cô phải nên cảm ơn là anh đã không nhớ lại là anh đã từng cảnh cáo cô chuyện mà anh sẽ làm nếu cô dám hăm dọa người đàn bà của anh nữa. Cô cũng phải cảm ơn là lần này cô đã thoát kịp, bởi vì anh đã ở quá gần cô. Những cảm giác đó bây giờ dường như dâng trào trong lòng cô giống như mỗi khi anh đến gần cô. Và cô hoảng sợ vì cô biết rõ chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô lại không thể kiềm chế được chúng.

Vasili nhắm chặt mắt, nhưng anh vẫn có thể ngửi được hương thơm trên người cô, vẫn nhìn thấy được đôi mắt xanh thẫm đầy giận dữ của cô, sự giận dữ như vậy, sự...

Anh rên rỉ và đập đầu mình vào tường; anh đã không nhúc nhích kể từ khi cô luồn người khỏi tay anh. Anh có thể kiềm chế được, anh thật sự là có thể. Chỉ cần anh giữ khoảng cách với cô. Anh đã làm được chuyện này cho đến ngày hôm nay. Và chuyện gì đã khiến anh làm theo yêu cầu của cô vậy? Anh phải nên biết được là cô chỉ làm bộ hăm dọa anh và nên để cho cô cảm lều ngay trên đường. Nếu cô có bị bắt đi, anh sẽ không nói một lời gì để ngăn cản chuyện đó. Nhưng khi cô đến trước quan tòa, anh sẽ sắp xếp để cô

bị anh giam giữ... và những hình ảnh tưởng tượng đó kích thích anh làm cho anh lại rên rỉ.

Bây giờ mẹ anh là hy vọng duy nhất của anh, và cái địa ngục mà anh đang bị rơi vào có thể nhận thức được là sẽ chấm dứt trước khi hết ngày hôm nay. Sự trầm chán đầu tiên của Maria với Alexandra sẽ làm được chuyện đó... Chúa ơi, cô đã giận dữ rời khỏi đây, và quá giận để đợi anh ở bên ngoài. Anh nghĩ ra viễn cảnh cô bị lạc trong thành phố. Nội cách cô ăn mặc thôi thì những gã đàn ông sẽ không chần chừ trong chuyện gạ gẫm cô. Và anh đang giữ cây roi của cô. Anh khiến cô không có khả năng tự vệ.

Anh cảm thấy sợ hãi, mồ hôi toát ra, và đúng như anh đã nghĩ, khi anh ra đến bên ngoài anh chỉ nhìn thấy một người làm đang giữ ngựa cho anh. Alexandra đã biến mất. "Phu nhân có hỏi người cách đi đến nhà mẹ tôi không?" anh hỏi người đàn ông sau khi ngồi lên lưng ngựa, nhưng chỉ nhìn thấy sự bối rối của anh ta.

"Phu nhân?"

"Cô gái đã đến chung với tôi đấy!" Vasili hét lên.

"Không, thưa ngài... nhưng tôi nghe cô ấy bảo con chó đi tìm Nina, không biết đó là ai."

Tin báo này không làm cho Vasili an tâm, và anh rời khỏi ngay với hy vọng là anh có thể đuổi kịp Alexandra trước khi cô gặp rắc rối. Nhưng khi anh đến nhà mẹ anh, anh không thấy bóng dáng của cô đâu, và khi anh tìm được mẹ anh trong nhà kính thì anh như bị hụt hơi vì chạy quá nhiều.

Anh không nhận thức được là mình đang hét lên. "Cô ấy đâu?"

Maria, mắt mở to và phần nộ nói, "Sau ba tháng không có mặt ở đây và đây là cách con chào đón mẹ..."

"Mẹ, Alexandra có ở đây không?"

"Không, cô ấy không có ở đây," bà gắt gỏng. "Và tại sao cô ấy lại không đi chung với con? Chỉ có người làm của cô ấy là đến rồi, người cuối cùng vừa đến khoảng một phút trước."

Câu nói đó làm anh dừng lại. "Người đến sau cùng là đàn bà phải không?"

Maria nhú mày. "Mẹ nghĩ có thể là vậy. Ý mẹ là bây giờ nghe con nói thì đúng vậy."

Sự sợ hãi lập tức biến mất, anh trở nên hết sức mệt mỏi và cần phải ngồi xuống băng ghế kế bên. Maria, quan sát anh kỹ càng, thắc mắc nói, "Con không định nói với mẹ người đàn bà đó là Nữ nam tước Rubliov chứ."

Bây giờ đúng ra là anh nên giận dữ vì những gì anh vừa trải qua, nhưng thay vào đó anh thấy mình đang cười. "Con sợ là vậy."

Maria hoảng hốt. "Và mẹ đã chỉ cô ta đến chỗ ở của người làm!" Lúc này thì anh ôm bụng cười.

"Mẹ chưa bao giờ thấy xấu hổ đến thế." Một lát sau Maria nói với Vasili. "Tại sao cô ta lại không nói gì chứ?"

Bọn họ đang ở trong phòng vẽ đợi Alexandra đến để cùng ăn tối với họ. Vasili đã đi đến cung điện để báo cho người anh họ biết là anh đã trở về, nhưng Stefan đang có hội nghị với những bộ trưởng của anh, vì thế anh nhắn tin lại nói là anh sẽ gặp Stefan vào ngày mai. Đến lúc đó thì anh chỉ còn có đủ thời giờ để quay về nhà và thay đổi áo quần để đến ăn tối chung với mẹ anh, việc mà anh không thể vắng mặt, và cố dỗ dành Fatima.

Chuyện đó đúng là một chuyện bực bội. Cô ta đã không ngừng khóc, và nếu như trước kia thì anh luôn nhượng bộ với những giọt nước mắt của cô

còn lần này thì anh không thể, không thể khi mà anh biết Alexandra có cách riêng của cô để tìm hiểu sự việc... người của cô rất thông minh. Và anh thấy gởi Fatima đi chỗ khác trong lúc này thì dễ dàng hơn việc phải đối phó với cơn thịnh nộ của Alexandra. Nhưng khi anh nói với Fatima là chuyện cô sẽ rời khỏi đây chỉ là tạm thời... anh hy vọng là vậy... cô vẫn không thấy an tâm.

Anh nghĩ cách duy nhất để trấn an cô về tất cả mọi chuyện là làm tình với cô, nhưng thật kỳ lạ, anh không thể cố vét được một ít hứng thú nào để làm chuyện đó. Thân hình thanh tú và mảnh dẻ của Fatima chỉ không thể kích thích được anh như lúc trước, không thể khi mà đầu óc anh toàn là nghĩ đến thân thể đầy đà và bộ ngực căng tròn quá lớn để tay anh có thể nắm hết chúng... Chúa ơi, không nữa chứ!

Anh hướng sự chú ý vào câu hỏi của mẹ anh."Alexandra đã không nói gì vì cô ấy không quan tâm đến những chuyện đó. Mẹ có thể để cho cô ấy sống trong chuồng ngựa và cô ấy cũng sẽ rất vui."

"Con nói nhăng nói cuội gì vậy," Maria mắng anh."Và tại sao cô ta lại ăn mặc như thế? Bộ có chuyện gì xảy ra với áo quần của cô ta à?"

Anh nhún vai."Cô ta đến đây với một đồng rương, nhưng nếu có cái áo đầm nào trong đó hay không thì con không biết. Cách ăn mặc mà mẹ đã nhìn thấy là cách ăn mặc duy nhất mà con từng thấy kể từ khi gặp cô ta."

Maria nheo nheo cặp mắt, vì thế anh không thể lầm lẫn là bà không hài lòng với anh."Con thật có quyết tâm bền bỉ trong chuyện trêu chọc mẹ đấy, phải không? Nói thật nhé, Vasili, mẹ không thấy nó mắc cười chút nào cả."

"Con không thể nói với mẹ là con vui đến mức nào khi biết được chuyện này đâu, thưa mẹ. Thật ra thì con dám chắc là mẹ sẽ không thấy được bất cứ chuyện nực cười nào ở đây tối nay."

"Con nói thế có nghĩa là gì?:

"Anh ấy đang nói về con đấy, thưa bà," Alexandra nói từ ngưỡng cửa. "Vì anh ấy gần như không chịu đựng nổi con, anh ấy có lẽ là đã nghĩ bà cũng sẽ không chịu đựng được."

"Con gái, chuyện gì đã làm cho con có... ý nghĩ đó?"

Vasili định cười. Sự chần chừ của mẹ anh đến khi cuối cùng bà nhìn thấy Alexandra vẫn còn đang mặc bộ đồ mà lúc này cô mặc khi đến đây, ngoại trừ chiếc áo choàng và cái mũ. Và Maria nhớ lại chuyện anh đã nói là chưa bao giờ nhìn thấy cô mặc áo đầm, bà liếc nhìn anh xem anh có thái độ gì.

Nhưng Alexandra lờ đi sự trao đổi âm thầm giữa bọn họ và trả lời câu hỏi của Maria. "Nếu bà không tin con, thưa bà, thì bà nên hỏi anh ấy. Anh ấy ghét con lắm."

Vasili phải nên biết rõ là tối nay sẽ không được suôn sẻ giống như anh đã nghĩ. Sự thẳng thắn của Alexandra làm cho mẹ anh bị sốc, đúng vậy, nhưng anh cũng sẽ không tránh khỏi mà không bị trầy da.

Bây giờ Maria lại phẫn nộ. "Vasili, nói với cô ấy là không đúng đi."

Anh nghe lời bà. Anh làm chuyện đó với cái nhếch môi. "Dĩ nhiên là không đúng rồi. Cho dù là anh có cảm nghĩ như thế nào về em, Alex, thì anh không thể ghét em. Chuyện đó quá tàn nhẫn, và anh thì luôn... ấm áp... mỗi khi dính líu với em."

Cô lờ đi những lời nói bóng gió của anh, và chọc tức anh với một bên chân mày nhướng lên. "Vậy là chúng ta phải nói dối trước mặt mẹ anh hả?"

"Anh không có ghét em, mẹ kiếp!"

"Vasili!" Maria giận dữ.

Anh thở dài. Nếu anh sẽ mất bình tĩnh như thế này thì anh sẽ không chịu đựng nổi đêm nay. Và cái nhìn tự mãn của Alexandra như cố tình chọc cho anh giận. Đúng là mù phù thủy nhỏ. Cô ta cố tình chơi anh mà.

"Tha lỗi cho con, thưa mẹ. Tại sao chúng ta lại không cho là đề tài này quá buồn chán và nên đi ăn tối đi?"

Maria băng lòng ngay. "Một đề nghị hay.. ngoại trừ là, Alexandra, con có muốn thay đổi trước không?"

Vasili chưa bao giờ nhìn thấy được vẻ mặt giả bộ ngây ngô của Alexandra hay như thế này khi cô trả lời, "Thay đổi gì?"

Và mẹ anh bị lừa. "Áo quần đấy, con yêu. Ở đây chúng ta mặc áo khi ăn tối."

Alexandra nhìn xuống thân thể mình. "Nhưng con cũng có mặc mà."

"Không, ý ta là..."

"Chịu thua đi, thưa mẹ," Vasili cắt ngang. "Con thật sự không nghĩ là cô ấy có cái áo đầm nào."

"Dĩ nhiên là em có, " Alexandra nói. "Anh nghĩ trong những cái rương đó chứa đựng gì chứ?"

"Roi và dao," anh nói tỉnh rụi.

Cô cười. Chuyện này làm cho anh thật ngạc nhiên. Cũng làm ấm áp trái tim anh và mang đến cho anh nụ cười ở trên môi. Maria thì thấy không vui chút nào.

Bà nói một cách nghiêm nghị. "Chúng ta sẽ tiếp tục bàn chuyện quần áo vào ngày mai, Alexandra. Bây giờ Vasili sẽ đưa chúng ta đến phòng ăn."

Anh đã làm chuyện đó, nhưng anh nghĩ có lẽ là anh nên cảnh báo cho mẹ anh biết trước về cách thức ăn uống của Alexandra. Nếu Maria si nhục Alexandra vì bà bị sốc thì cô sẽ nổi giận với bà, và không thể biết trước được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Nếu như nó có xảy ra thì anh cũng không cần phải quan tâm đến chuyện đó. Anh phải nên nhớ lại là Alexandra không cảm thấy xấu hổ về những cách cư xử lạ kỳ của cô. Và một khoảng thời gian trôi qua trước khi Maria phát hiện ra là Alexandra đang dùng tay mình để bốc đồ ăn của cô. Khi bà nhìn thấy, bà đã không bị sốc hơn là bị xấu hổ, mặc dù bà đã không chút ngần ngại nói về vấn đề này. Maria có những lúc cũng rất thẳng thắn.

"Không ai dạy cho con cách thức ăn uống cho lịch sự hả, con yêu?"

Alexandra nhún vai. "Con nghĩ là họ đã dạy, nhưng lâu quá rồi cho nên con quên."

"Tại sao con lại không tiếp tục học?"

"Chắc là bà đang đùa với con." Alexandra cười. "Phải xài nhiều muối nũa như thế này thì mất nhiều thời gian quá, thay vào đó con có thể dùng thời gian đó để ở chung với những đứa trẻ của con."

Bây giờ thì Maria bị sốc thật sự, và đôi mắt màu vàng mật của bà xoay qua Vasili. "Những đứa trẻ của cô ấy?"

"Những con ngựa đấy, thưa mẹ."

Càng sốc hơn. "Con gọi con của cô ấy là ngựa à?"

"Không," anh nhún vai trả lời. "Cô ấy gọi những con ngựa là con của cô ấy. Cô ấy gây giống cho chúng nó."

"Không mắc cười chút nào cả, Vasili."

"Con đã không có ý định làm cho mẹ cười."

Alexandra có thể cảm nhận được ánh mắt hoài nghi của Maria chiếu vào người cô, nhưng cô không quan tâm đến. Việc giả vờ đóng kịch trước mặt Maria với sự có mặt của Vasili dễ dàng hơn cô tưởng. Dĩ nhiên là anh sẽ không ở lại đây. Sau bữa ăn tối, anh sẽ quay về nhà của anh và...

"Anh có bao nhiêu người đàn bà khác bên cạnh nàng hầu đang ở trong nhà của anh vậy, Petroff?"

Maria há hốc mồm. Vasili gần như mắc nghẹn. Anh không thể tin là ngay cả Alexandra cho dù là cô có bộc trực đến mức nào đi nữa cũng sẽ không mang vấn đề này ra nói ở trước mặt của mẹ anh, và cái quái gì mà cô ta lại nhắc đến chuyện này chứ? Nhưng ít ra thì cô cũng đang nổi giận với anh, và không phải với mẹ anh. Anh thật sự không thể nào dàn xếp được chuyện này tốt hơn. Đây là cái đòn bẩy hay nhất, chỉ cần chạm nhẹ là nó sẽ nảy tung.

"Chỉ có ba người khác thôi," anh trả lời, nhận thức được ánh mắt của mẹ anh xoay qua chiếu thẳng vào người anh, nhưng anh giữ vững ánh mắt mình trên người Alexandra. Và Alexandra giận điên lên, nhìn rất thú vị. Không thể nào tốt hơn được như thế này.

"Chỉ có ba thôi à? Và anh giữ tất cả bọn họ, trả tiền cho bọn họ và gian dâm với tất cả bọn họ à?"

Anh lại gần như bị mắc nghẹn. Mẹ anh làm một tiếng động giống như là bà cũng bị mắc nghẹn. Anh không dám nhìn về hướng của bà. Mặc dù là anh đã chuẩn bị sẵn sàng, anh vẫn có thể cảm nhận được mặt mình nóng bừng lên. Và anh đã nghĩ là Alexandra không thể nào làm cho anh bị sốc hơn.

Không biết bằng cách nào mà anh vẫn giữ được bình tĩnh khi trả lời, "đại khái là vậy."

"Em sẽ đi tìm họ, Petroff, mỗi một người họ, đừng nghĩ là em sẽ không làm được. Anh sẽ không được hành lạc với họ nữa."

"Vậy anh nghĩ là anh sẽ phải thăm viếng em thường xuyên thôi, phải không?"

"Ngay trong nhà của mẹ anh à?" cô thách thức. "Em không nghĩ vậy đâu."

"Em thật sự nghĩ là chuyện đó sẽ làm cho anh không giữ lời mình đã hứa hẹn chứ Alexandra? " anh hỏi bằng giọng điệu cảnh cáo.

"Đối với một người phóng đảng như anh thì em nghĩ là không. Nhưng Bojik sẽ làm đấy, và sẽ ngủ chung với em kể từ bây giờ."

Maria cuối cùng cũng thốt nên lời, và thốt ra rất lớn. "Ai... là... Bojik?"

Hai gò má Vasili càng đỏ hơn. Alexandra làm cho anh quá bức tức, trong nhất thời anh đã thật sự quên là mẹ của anh đang ngồi chung với bọn họ. Và cuối cùng khi nhìn bà, anh sợ là anh cũng đã làm cho bà bị sốc giống như Alexandra đã làm.

"Bojik là con chó của cô ấy đấy, thưa mẹ."

"Nhà của mẹ không chứa chấp chó... nghĩ kỹ lại.. ôi, Chúa ơi." Maria gần như bị xui. "Con sẽ không được đi vào phòng của cô ấy đấy, Vasili, cho đến khi hôn lễ... ôi, Chúa ơi. Không thể nào... cô ta... ôi, Chúa ơi."

"Con biết, thưa mẹ, " Vasili với vẻ thương xót.

"Con biết à?" bà nói như buộc tội anh.

"Chấn chấn là còn chưa biết hết. Cuộc hành trình đúng là đã làm cho con mở rộng tầm mắt."

"Và con đã không trả cô ta về à?"

"Con tin là mẹ đã nói với con đó không phải là một cách lựa chọn," anh nhắc nhở bà.

"Không, dĩ nhiên rồi, nhưng... ôi, Chúa ơi, điều này thật không ngờ. Một cô con gái mà nghĩ những con ngựa của mình còn quan trọng hơn..."

Vasili ước gì mẹ anh không bắt đầu cảm rằm ở đây, bởi vì bây giờ anh buộc phải khuyên bà trước khi bà đi quá xa. Nhưng anh biết là Alexandra sẽ không chịu đựng bất cứ những lời phàn nàn liên quan đến những con ngựa của cô.

"Cô ấy có cách nghĩ riêng của cô ấy, thưa mẹ." và anh cười với Alexandra. "Phải không em yêu?"

"Tôi chắc là đã đến không đúng chỗ, ngồi ở đây lắng nghe hai người mổ xẻ tôi, " Alexandra trả lời rồi đứng lên. Nhưng giọng nói của cô không chút giận dữ. Cô chỉ mút những ngón tay trước khi nói thêm. "Nếu anh còn gì để nói với em nữa, Petroff, thì em sẽ ở chỗ chuồng ngựa đấy. Nhưng đừng nói những gì mà em không muốn nghe."

Ngay lúc đó khi nhìn cô rời khỏi phòng, anh nhận thức được là cô đã mong đợi anh chấm dứt cuộc hôn ước này vào tối nay, vì thế những gì cô đã nói tối nay là cố tình. Chúa ơi, bộ cô không biết là anh đang cố để cho mẹ anh chấm dứt hôn ước này giùm họ à? Không, cô đang dò đoán, nói thẳng ra là đang thử thách bà. Khi anh nhớ lại một số ngôn từ mà anh đã từng nghe cô sử dụng trong suốt cuộc hành trình, anh biết là cô có thể là đã cư xử thái quá hơn thường ngày của cô. Có lẽ là cô chỉ muốn để cho Maria biết điểm xấu nhất của cô để bà sẽ không bị sốc khi phải gặp cô thường ngày... giống như anh.

"Chúa tôi, Vasili, cô ta thật là man rợ " Maria nói khi chỉ còn lại hai người.

"Đúng vậy,rất man rợ."

"Con không thể kết hôn với cô ta như bây giờ."

"Con không thể à?"

"Dĩ nhiên là không. Cô ta sẽ làm cho hai chúng ta mất hết thể diện. Cô ta sẽ được dạy bảo về cách cư xử lịch thiệp trước đã."

Chuyện này thì anh đã không ngờ đến. Nhưng anh nhanh chóng chuyển sang thích thú.Dạy Alexandra cách thức làm một quý bà à?Chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra.

"Mẹ không biết là mẹ đang dẫn thân vào chuyện gì đâu, thưa mẹ. Mẹ không nghĩ là trả cô ta về là cách hay nhất sao?"

Bà suy nghĩ một lát, anh để cho bà làm chuyện đó. Nhưng anh biết đầu óc bà nghĩ gì. Bà gần như đã ép được anh kết hôn, bà sẽ không bỏ cuộc đâu.

"Không, cô ta chỉ là cần sự giúp đỡ của chúng ta thôi. Không cần nghi ngờ là cô ta đã từng được chỉ dạy qua... suy cho cùng thì cô ta cũng là một nữ nam tước. Cô ta chỉ là quên thôi, giống như cô ta đã nói. Cha cô ta có lẽ là để cho cô ta muốn làm gì thì làm sau khi vợ ông ta qua đời."

Cha của cô ta có một tình nhân sống ngay ở trong nhà. Tại sao bà ta lại không làm gì với cách cư xử của Alexandra chứ?

"Cô ấy chửi thề giống như những gã thủy thủ say rượu, thích dùng roi, cô ấy hăm dọa là sẽ cắt tai bất cứ người đàn bà nào đến gần con. Và mẹ muốn hướng dẫn cô ta trở thành một quý bà à?"

Anh có thể nói qua phản ứng của mẹ anh là bà đã không tin một lời nào của anh. Bà cũng không thèm nói đến, thay vào đó bà hỏi."Tại sao Alexandra lại đi đến chuồng ngựa vào buổi tối?"

Anh thở dài."Bởi vì mỗi khi rảnh cô ấy đều ở chung với những con ngựa của cô ấy. Con không phải là nói đùa khi nói chuyện cô ấy gây giống chúng đâu. Cô ấy cũng huấn luyện chúng và chăm sóc chúng nữa, và cô ấy đã mang hết đàn ngựa đến đây với cô ấy."

"Được thôi, chuyện đó sẽ được chấm dứt. Mẹ chưa bao giờ nghe nói đến một chuyện không nữ tính đến thế."

"Những con ngựa là tất cả của cô ấy, thừa mẹ. Cô ấy sẽ trở nên bạo lực mỗi khi chúng nó xảy ra chuyện gì. Mẹ hãy cứ thử biến cô ấy trở thành một quý bà đi, nhưng con khuyên mẹ không nên nhắc đến chuyện không cho cô ấy lại gần đám trẻ của cô ấy."

"Để xem sao," Maria gặt gồng, nhưng chỉ là để giữ vững lập trường của mình. Bà sẽ nghe theo lời khuyên của anh và tạm thời sẽ bỏ qua chuyện đàn ngựa. Nhưng bà sẽ không bỏ qua cho anh, vì thế bà nói một cách nghiêm khắc, "Còn con, con trai của mẹ, không được vào phòng của cô ấy. Đừng nghĩ là lúc này mẹ không hiểu hai con đã nói gì."

Anh cười, nhớ lại bà đã dừng ngay chữ "nghĩ kỹ lại." "Nếu mẹ còn chưa nhìn thấy con chó của cô ấy, thừa mẹ, thì con có thể bảo đảm với mẹ là con sẽ không dính vào chuyện đó."

"Phải cố làm đấy." rồi bà thở dài."Chó ở trong nhà của mẹ. Những chuyện mà mẹ làm..."

Bà không nói hết câu. Bà không cần phải nói hết.

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Vasili không có ý định đi đến chuồng ngựa. Alexandra đã nói là đừng làm phiền cô nếu như anh không nói đến chuyện mà cô muốn nghe, và anh thật ra là không có gì để nói. Nhưng thay vì phải sai người hầu đi dẫn ngựa của anh ra như anh hay thường làm, anh tự mình đến đó.

Nó là một cái chuồng rộng lớn, mặc dù là nó vẫn không chứa hết những con ngựa trắng của Alexandra, cộng thêm đàn ngựa mà người làm của cô đã cưỡi đến đây, mẹ anh chỉ giữ vài con ngựa để kéo xe cho bà, và thêm vài con khác để làm những chuyện vặt vãnh. Chuồng ngựa quá to lớn, đứng ngay ngưỡng cửa anh không thể nhìn thấy bóng dáng ai ở lối đi tối lơ mờ, và hầu như không thể nghe được một giọng nói nho nhỏ tận phía trong chuồng, rồi tiếng cười.

Anh đi về hướng phát ra tiếng cười đó và nhanh chóng nhận thức được tiếng cười của Alexandra, nó làm cho anh thấy ấm áp, giống như lúc nãy ở phòng ăn. Anh rất ít khi được nghe tiếng cười của cô, và thường thì cô cười với thái độ giấu cợt. Nhưng nó là một giọng cười ngọt ngào, nghịch ngợm, và anh ước gì...

Vasili lập tức quay đầu lại khi anh nhận thức được hướng suy nghĩ của mình. Anh thật là điên cho nên mới đến đây để gặp cô khi mà anh không cần phải làm vậy. Và cô đang vui vẻ. Anh sẽ phá hỏng chuyện đó và...Cô ta đang vui vẻ với kẻ nào vậy?

Anh quay lại và rải những bước dài gấp gáp và nhanh chóng đi đến được một ngăn chuồng rộng lớn có sáng đèn. Tuy nhiên những gì anh nhìn thấy làm cho những cảm nghĩ đang nóng phừng phừng của anh dịu xuống.

Bốn con ngựa của cô đang ở trong ngăn chuồng, và Alexandra thì đang đắp thuốc lên chân trước cho một con trong bọn, một vết sưng quá nhỏ không cần phải bận tâm. Dĩ nhiên, đây là một trong những đứa trẻ của cô và cô đang chăm sóc cho chúng nó. Và người đang giúp cho cô là gã Cossack Stenka, hẳn không làm gì khác ngoài chuyện giúp cho cô, chuyện mà làm cho cô cười giòn dã. Anh ta đang đưa chân trước của con ngựa lên, nhưng mỗi khi cô muốn đắp thuốc lên chân nó thì anh lại kéo cái chân tránh khỏi cô.

"Đủ rồi, Stenka," Alexandra nói, vẫn còn đang chặc lưỡi."Cút đi ngay ngay giờ, không thôi tôi sẽ đắp thuốc lên người anh đó, và anh sẽ bị hôi thúi đến nỗi không có cô hầu nào sẽ..."

Cô không nói hết. Một con ngựa đã chào hỏi Vasili bằng cái gục gặc đầu, và cô xoay người về hướng đó và nhìn thấy anh đang đứng ở lối vào ngăn chuồng. Thái độ của cô lập tức thay đổi, giống như anh đã đoán trước, sự đùa nghịch biến mất, thái độ của cô trở nên lãnh đạm.

"Vậy thì xong chuyện rồi phải không?" cô hỏi.

Anh đã không nghĩ là cô sẽ lập tức cho là như vậy khi nhìn thấy anh."Xin lỗi nhé, em yêu, nhưng chúng vẫn còn có hôn ước."

Alexandra có thể hít thở lại. Cô cảm thấy như ruột gan mình rơi ra ngoài khi nhìn thấy anh đứng ở đó. Bây giờ thì cô cảm thấy như buồn nôn giống như mỗi khi cô lo sợ chuyện gì. Nhưng thật không đúng lý.

Cô xoay sang con ngựa. Cô sẽ lờ anh. Anh có lẽ là chỉ đến để cảm ràm về cách cư xử của cô trong bữa ăn tối, và cô không cần phải nghe.

"Để mặc chúng tôi."

Đầu cô lập tức xoay lại. Vasili đang nhìn Stenka, và Stenka không xê dịch. Bạn của cô nổi giận và không có gì lạ cả. Nãy giờ anh đang giúp làm

cho tâm trạng của cô khá hơn bằng những trò đùa khôi hài nhất, và cuối cùng thì cũng làm được, anh không thích Vasili phá hỏng nó. Nhưng cô đã thành công trong việc ngăn chặn không cho Vasili và những người bạn của cô không bẻ gãy cổ lẫn nhau trong suốt năm tuần qua. Bây giờ thì cô cũng sẽ không để cho bọn họ làm chuyện đó.

"Không sao đâu, Stenka," cô nói. "Tôi sẽ gặp lại anh vào sáng mai."

Stenka cúi đầu chào và cô hoàn tất xong việc đắp thuốc cho con ngựa. Vì thế cô không nhìn thấy sự trao đổi giữa hai người đàn ông. Thái độ của Stenka nói rõ là, 'làm thương tổn cô ta thì tôi sẽ giết chết anh đấy.'. Còn của Vasili nói, cũng rất rõ ràng, 'bây giờ cô ta thuộc về tôi, vì vậy đừng can dự vào.'

Không phải là anh thật sự cảm thấy như vậy. Anh chắc chắn là không cảm thấy vậy. Nhưng anh buộc phải tặng cho gã Cossack cái nhìn như vậy.

Ánh mắt của anh chuyển sang Alexandra khi gã Cossack vừa đi khỏi. Và Vasili không thể hiểu là tại sao cô lại để cho anh ta đi khi mà anh biết rõ là cô không thích ở một mình với anh. Nhưng bây giờ chắc chắn là chỉ còn có hai người bọn họ. Ý nghĩ này làm cho người anh rạo rức. Thật lạ kỳ là lần này nó đã không làm cho anh bực bội. Anh chắc là đã quen với nó. Nhưng rồi, muốn có được cô thì quá dễ... và nó thường luôn xảy ra.

Alexandra rửa tay trong xô nước. Khi cô nhìn Vasili và thở dài. "Anh nên làm lạ lên."

Có thể nào cô ta cũng đang có cùng ý gì với anh không? "Làm gì?"

"Thì cảm ràm đấy," cô nói. "Không phải anh đến đây để làm chuyện đó sao?"

"Thật ra là không," anh trả lời. "Anh nghĩ bữa ăn tối trôi qua thật thú vị."

"Mẹ anh không giận à?"

"'Quyết tâm' thì đúng hơn."

Anh không gì thêm, nhưng anh cười, và mỗi khi anh cười cô đều nghi ngờ. "Vậy thì tại sao anh lại đến đây?"

"Lấy ngựa của anh."

"Anh mà đến lấy ngựa của anh thay vì sai người đi làm à?" cô nói, giọng điệu hết sức không tin tưởng anh.

"Đừng nói như là anh không bao giờ làm chuyện gì cho chính mình chứ, Alex."

"Anh không có mà."

Bây giờ anh thở dài. "Em có nghĩ là chúng ta có thể có được một cuộc đàm luận mà không gây gổ không?"

"Có lẽ là không."

"Chúng ta có thể thử không?"

Cô nhìn như đề phòng, nhưng sau một lát cô nhún vai và hỏi. "Anh có chuyện gì muốn nói hả?"

Anh không có. Anh chỉ là chưa muốn rời khỏi. Nhưng anh biết là tại sao, hay đã nghĩ là anh biết. Thân thể của anh đang hy vọng anh làm một chuyện gì đó trong tình trạng này. Anh sẽ không làm. Làm tình với cô một lần nữa có thể không là gì ngoại trừ là một ý định tồi, dẫn đến rắc rối về sau... và chuốc thêm phiền phức.

Nhưng anh tìm một đề tài để nói. "Anh nhìn thấy những cô xe ở bên ngoài vẫn còn chất đầy đồ. Em không định mang hành lý xuống à?"

"Tôi đã mang một số rượu vào nhà rồi. Tôi thấy không có lý do gì phải mang vào số còn lại cả."

Cô đang chuẩn bị sẵn sàng để có thể rời khỏi đây bất kỳ lúc nào. Anh phát hiện là mình không thích ý tưởng đó. Thân thể anh càng không thích hơn, nó trở nên hoảng hốt khi anh nghĩ là cô sẽ không bao giờ có mặt để...

"Anh nên đi thôi," anh đột ngột nói.

"Chuyện ngày hôm nay," cô nói cùng một lúc với anh, nhưng sau khi nghe những gì anh nói. "Thôi đừng để ý."

Anh đã cố gắng, thật sự đã cố. Nhưng nếu như cô cứ mang lời hứa hẹn là anh sẽ làm tình với cô mỗi khi cô cư xử thô bạo, thì làm sao anh có thể bỏ qua được chứ?

"Về nhà với anh đi, Alex, ngay bây giờ."

Mắt cô sáng rực, không phải là vì lời đề nghị đột ngột, nhưng bởi vì là anh đang lại gần cô. Cô thụt lùi lại.

"Tại sao?"

"Bởi vì anh không muốn làm tình với em trong chuồng ngựa."

"Dừng lại ngay, Petroff! Tôi sẽ xin lỗi anh. Chiều nay tôi sẽ không mất bình tĩnh nếu cô ta không sử dụng những giọt nước mắt để van xin sự thương hại của anh."

"Một mảnh khố thường được sử dụng, mặc dù là anh dám chắc là em chưa dùng đến nó lần nào phải không?" anh vẫn tiếp tục bước tới.

"Chắc chắn là không. Nhưng ý tôi nói là tôi sẽ không hăm dọa cô ta. Tôi sẽ chỉ bảo cô ta nên rời khỏi, tôi đã cố..."

"Và cuối cùng em cũng đã hăm dọa cô ta."

"Nhưng đó không phải là ý định của tôi! Lời hứa hẹn kỳ cục của anh không có tác dụng!"

"Nhưng những gì anh nhìn thấy thì giống như em cứ nhắc nhở anh hết lần này đến lần khác. Em không muốn anh, nhưng không ai khác có thể có anh. Không phải thực chất của vấn đề là ở chỗ đó sao?"

Nếu như cô không phải đang hốt hoảng... lưng của cô đang đụng phải vách tường, và anh thì gần như đứng sát vào cô... thì cô sẽ không đủ giận dữ mà hét lên với anh. "Đúng vậy! tôi không muốn anh, nhưng tạm thời trong khoảng thời gian này thì anh là của tôi."

Anh bắt đầu thích nghe câu đó. "Chuyện đó đúng cho cả hai phía đấy."

"Nhưng không đúng."

"Ai nói là không đúng chứ?"

Và anh chồm người sát vào cô, giữ cô bị kẹp giữa vách tường và thân thể anh, miệng anh tìm miệng cô, chỉ để lại cho cô chút ít khoảng cách để có thể tránh né, vì anh nghĩ là anh cũng sẽ có thể tìm được nó cho dù là cô có tránh né. Và cô gần như không kèm chế nỗi.

Trong một lúc lâu cô bị mềm nhũn vì cảm giác được thân thể căng cứng của anh, sự khao khát mãnh liệt của anh, môi anh vờn má cô, và sự hưởng ứng không thể cưỡng lại của cô. Trong một lúc lâu cô say sưa thưởng thức thân thể anh, và những cảm xúc ngây ngất và cuồng nhiệt mà chỉ có anh mới có thể kích thích được chúng. Cô muốn chịu thua, muốn...

Nhưng lần này cô đã không mất tự chủ. Cô nhớ lại một sự thật đau đớn là chuyện này sẽ không đưa họ đi đến đâu, sẽ không có ý nghĩa gì ngoại trừ những giây phút thoả mãn nhục dục... mặc dù là rất tuyệt. Và đó là chuyện

mà cô không muốn tập làm quen, khi anh không có ý định biến nó thành một thói quen cho bất cứ người nào trong bọn họ.

Vì thế cô nói một lời để ngăn anh, trước khi cô không còn hơi sức để nói. Và nói bằng giọng điệu dám chắc là sẽ có kết quả.

"Bojik!"

Con chó lập tức gầm gừ. Vasili đã không nhìn thấy con chó săn, vì nãy giờ nó cuộn người sát bên những con ngựa. Bây giờ thì anh biết là tại sao Alexandra đã không lo lắng khi ở một mình với anh.

Anh đứng thẳng người lên và nói, "Em chơi không công bằng đấy, em yêu."

"Anh cũng vậy thôi, Petroff."

Nghe câu đó, anh nhe răng cười, hiểu rõ là không dễ dàng gì mà cô có thể cưỡng nổi anh. Cô đã gặp khó khăn khi thốt ra câu đáp đó. Và anh sẽ không để cho cả hai chịu đựng đau khổ khi mà chỉ cần một chút mảnh khoé và sự quyến rũ tài tình sẽ làm cho cô chống đỡ không nổi... anh đã nghĩ

Thật không may cho anh là anh đã không có cơ hội để tìm hiểu. Anh nghe có ai đó gọi mình ở trước chuồng ngựa, và anh nhận ra giọng nói oang oang giống như giọng nói của một người bạn anh, Serge Lehar, người mà anh rất vui khi được gặp trong bất cứ lúc nào.. ngoại trừ bây giờ.

Anh làm một tiếng động bực bội rồi đáp lại. "Tôi sẽ ra ngay, Serge."

Anh nghe câu trả lời, "Chúng nó thật tuyệt giống như Lazar đã nói."

"Là bạn của anh," Vasili nói thì thầm vào tai Alexandra. "Rõ ràng là anh ta đến để xem những con ngựa của em."

"Tôi sẽ không bán chúng nó đâu cho dù là anh ta có hỏi."

Một câu nói không làm cho Vasili ngạc nhiên hơn sự quả quyết mà anh nghe được trong giọng nói đó. "Tại sao không?"

"Bởi vì tôi nhớ mỗi một con ngựa mà tôi bán đi và vẫn còn rất nhớ chúng nó, và cứ nghĩ đến chuyện chủ nhân của chúng chăm sóc cho chúng nó. Tôi không muốn có bất cứ con nào thuộc về bạn bè của anh, bởi vì tôi không muốn nhớ đến anh sau khi tôi rời khỏi đây."

Với những gì vừa xảy ra với bọn họ, anh thấy lý do của cô thật là thú vị. "Em không nghĩ là chúng ta sẽ kết hôn à? Em thật chưa bao giờ nghĩ vậy à."

Chuyện đó có lẽ là đúng vào mấy tuần trước, nhưng hy vọng mòn mỏi mà Alexandra đã mang theo với cô khi đặt chân đến thành phố này đã hủy diệt niềm tin đó. Tuy vậy cô cũng không muốn thú thật với anh.

"Tôi biết anh thuộc loại người nào, Petroff," cô nói thẳng thắn với anh. "Một gã phóng đảng như anh mà kết hôn à? Vào phút cuối anh sẽ sợ hãi và làm những chuyện mà đúng ra là anh phải nên làm trước khi anh kéo tôi rời khỏi nhà của tôi."

"Thật thú vị là em đã nghĩ vậy," anh trả lời, những ngón tay của anh nhẹ nhàng ve vuốt má cô trước khi anh thụt lùi lại. "Anh nghĩ là cho dù chúng ta có kết hôn... hay không thì quyết định đó anh sẽ không làm ở ngay giáo đường, anh có thể hứa với em như vậy."

Anh rời khỏi cô với những lời nói khó hiểu đó. Anh có thể nói với cô về ý định của mẹ anh. Anh có thể nói với cô là nếu như cô không chịu hợp tác và học cách cư xử lịch thiệp, cô sẽ có được những gì cô muốn, và sẽ không có cuộc hôn nhân nào. Nhưng anh đã không nói với cô. Anh để mặc mọi việc cho số mệnh, và chết tiệt anh đi nếu anh biết là tại sao.

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Sáng hôm sau, Vasili thấy anh lại xuất hiện ở chuồng ngựa của mẹ anh, nhưng lần này là đi cùng với Stefan. "Cậu nói đúng." Stefan nói khi anh đi lại gần gần chuồng ngựa. "Tôi chưa bao giờ nhìn thấy những con ngựa trắng thuần chủng như thế này. Cậu có chắc chắn là cô ấy sẽ không chịu bán cho Tanya một con chứ?"

"Tôi hiểu rành Alex của tôi lắm," Vasili trả lời, "Cô ấy cứng đầu như một con la ấy. Tôi cũng thích có được một con cho chính mình, nhưng tôi biết ngay từ đầu cho nên không dám hỏi. Cô ấy còn không biết là tôi thích đám trẻ của cô ấy đến mức nào đâu và tôi chắc chắn là sẽ không cho cô ấy biết tôi khao khát muốn có được con Hoàng Tử Micha."

"Nhưng cậu, người em họ của tôi, chỉ là một vị bá tước thôi, còn tôi thì lại là một vị vua đấy. Cùng với những chuyện đau đầu mà tước vị đó mang đến cho tôi, thì nó cũng cho tôi vài điều lợi đi kèm đấy."

Stefan có lẽ là đang đùa giỡn, nhưng Vasili bàn đến vấn đề này một cách nghiêm nghị. "Đừng hy vọng vào chuyện đó. Cô ấy đã không chút cảm kích chuyện tôi có liên quan đến hoàng tộc, thì chuyện gì đã làm cho anh nghĩ là cô ấy sẽ cảm kích anh chứ? Và tôi thật sự ghét khi phải nhìn thấy cảnh anh hỏi và bị từ chối đấy Stefan."

Stefan tắc lưỡi. "Đừng làm giọng điệu như là chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra chứ. Tôi cho anh biết là Tanya đã không ngần ngại mà từ chối tôi hoài."

"À, nhưng Tanya thì khác. Tôi chưa bao giờ nghe thấy những người còn lại không làm theo lời của ngài đấy, thưa Bộ Hạ."

Nói câu này xong thì Vasili bị anh đấm một cú nhẹ và nghe ra những lời chế giễu. "Và cậu định gây ấn tượng với ai với những lời la ó toét đó? Có cần tôi nhắc lại những lần và thời gian chính xác mà cậu đã từ chối không tuân theo lệnh của tôi không?"

"Chỉ là vì lợi ích của anh thôi."

Stefan khịt mũi. Vasili cười và vuốt vai anh. Bọn họ đã hàn huyên với nhau cả buổi sáng. Nhưng tối qua Lazar đã quên băng Stefan vì anh ta bận phải làm một số chuyện mà Vasili thà là không lập lại. Kết quả là anh phải chịu đựng chút ít cấu xé vào sáng nay, và Stefan đã quyết định là đi gặp "cô dân nữ nhỏ bé", người đã không xem ngựa lâm quân của anh không là gì cả ngoài một cậu công tử bột.

Nhưng khi về đến nhà thì Vasili biết được là mặc dù sáng nay Alexandra đã phải ngồi với mẹ anh cả mấy tiếng đồng hồ để học hỏi, cuối cùng cô cũng đã trốn ra chuồng ngựa. Và tại chuồng ngựa, anh lại được báo cho biết là cô cùng với anh em nhà Razin đang tập luyện những con ngựa ở công viên lân cận.

"Tôi nghĩ là tôi có thể đợi cho đến lúc anh kết hôn với cô ta," bây giờ Stefan nói, "rồi mua một con ngựa từ cậu vậy."

"Không có cơ hội đó đâu, cho dù là cuối cùng tôi có kết hôn với cô ta thì những con ngựa cũng vẫn là của riêng cô ta."

"Đó không phải là những gì Lazar nói với tôi đấy."

"Lazar biết rõ là tôi đã không nói thật khi tôi nói là sẽ bán đi chúng, và anh cũng nên hiểu rõ tôi hơn bất cứ người nào chứ, Stefan. Bên cạnh đó mạng sống của tôi sẽ gặp nguy hiểm nếu tôi muốn chiếm những con ngựa đó, và đừng nghĩ là tôi đang đùa nhé. Tôi không đùa đâu."

"Cô ta không thể nào là... thôi, bỏ qua đi." Stefan nhún vai. "Tôi nghĩ là nếu tôi muốn có một con thì tôi có thể mua từ cha của cô ta, giống như Lazar đã làm."

"Ngựa của cô ta thì tốt hơn hẳn đấy," Vasili nói với vẻ hãnh diện.

"Đừng chọc tôi khi mà cậu đã dám chắc là tôi không thể nào có được nó. Bây giờ nếu như tôi muốn gặp cô ta thì tôi nghĩ là chúng ta sẽ cưỡi ngựa đi qua công viên đó trên đường quay trở về... Chúa tôi, là cô ta hả?"

Vasili xoay người lại, và anh nghĩ không biết là Alexandra đã đứng ở sau lưng họ bao lâu rồi. Khi nghĩ đến những gì anh vừa nói với Stefan nó làm cho hai má anh đỏ bừng. Nhưng thái độ của cô rất lãnh đạm. Có thể là cô đã không nghe được gì hết, nếu không thì cô đã có thái độ giận dữ rồi.

Stefan ngạc nhiên là có lý do. Anh đã được bảo là cô không mặc gì khác ngoài quần áo như một gã đàn ông, nhưng khi chính mắt được nhìn thấy một người đàn bà có những biểu hiện rất nam tính thì sẽ làm cho bất cứ người đàn ông nào cũng phải nhìn lại. Cô đã cởi bỏ áo khoác và đang móc nó trên vai bằng một ngón tay. Bàn tay còn lại thì đang thọc vào túi quần. Hai má cô ửng hồng vì hơi lạnh ở bên ngoài. Và như mọi ngày, những lọn tóc vàng của cô đã trốn khỏi chiếc mũ. Cô nhìn rất đáng yêu nhưng không xứng... với một nữ nam tước.

"Đến đây, Alex, và gặp gỡ người anh họ nổi tiếng của anh," Vasili nói.

Cô bước tới gần mặc dù là cô làm chuyện này rất chậm rãi. "Tôi phải gọi ngài là Bộ Hạ, hay là vì chúng ta sẽ là họ hàng với nhau sau khi tôi kết hôn cho nên tôi phải gọi anh là Stefan?"

"Tôi thích Stefan hơn."

"Còn chuyện nhún đầu gối cúi chào thì sao?"

Vasili trả lời."Khi mà em không mặc váy à? Có lẽ một cái gậy đầu chào thì thích hợp với em hơn."

Cô đã không nổi sùng vì lời trêu chọc đó, và Stefan nhanh chóng nói."Cả hai đều không cần thiết. Tôi đang mong đợi để được gặp mặt cô đấy, Alexandra. Vợ tôi thì càng háo hức hơn và muốn mời cô đến viếng thăm cung điện chiều nay."

"Tôi sẽ rất bận..."

"Cô ấy sẽ đến," Vasili cắt ngang, và anh nhìn cô như răn đe để cô không làm trái ý anh.

Cô không quan tâm đến, mặc dù là cô không có ý định làm theo. Sẽ rất là xấu hổ nếu như cô cứ phải giả vờ làm một kẻ thô kệch ngay tại cung điện Cardinian. Bên cạnh đó, giống như cô đã tránh né bạn bè của anh trong suốt cuộc hành trình, cô cũng có ý định là sẽ tránh xa những người thân trong hoàng tộc của anh. Ít ra thì cô sẽ thử. Nhưng cô không bị điên. Cô phải rất thận trọng với người của hoàng tộc giống như bất cứ một người bình thường nào cũng sẽ làm. Và vua Stefan của Cardinia, với những vết sẹo trên má và đôi mắt màu vàng, còn nổi bật hơn cả Vasili, cũng làm cho cô hơi khộp cho dù nếu như anh không phải là một vị vua. Tốt hơn là cô càng ít dính líu đến anh, hay vợ anh thì càng tốt.

Anh chắc là cảm giác được sự thận trọng của cô, hay là đã quá nhàm chán chuyện chào hỏi cho nên anh làm một màn giới thiệu ngắn ngủi. Anh nắm tay cô... anh phải lôi nó ra từ túi quần của cô.. và hôn lên khuỷu tay cô và nói. "Tôi hy vọng là tôi sẽ mau chóng nhìn thấy cô trở thành người nhà, Alexandra. Nhưng bây giờ tôi phải quay về cung rồi, mặc dù là tôi rất muốn được xem những con ngựa của cô trước. Tôi đoán là chúng đã quay về cùng với cô?"

Cô chỉ gật đầu, và với nụ cười hé môi. Stefan bước ra bên ngoài nơi những con ngựa đang được dắt vào sau cuộc tập luyện. Cô nhìn sau lưng anh, cảm thấy không được thoải mái vì cô có thể là sẽ thích anh nếu như cô muốn. Phải mất một lúc cô mới phát hiện ra là Vasili đã không đi theo anh ra ngoài.

Cô ước gì chuyện đó không phải là thật. Lúc này cô đang không hài lòng anh, mặc dù có bao giờ cô hài lòng anh đâu chứ? Nhưng bây giờ cô quá bối rối vì những gì cô vừa nghe. Anh đã nói dối trong chuyện tính đem bán những con ngựa của cô. Anh đã che giấu cô là anh rất thích chúng nó, và chuyện anh cũng là một người sành sỏi về ngựa giống như Lazar. Có phải là anh đã đoán được là cô sẽ đánh giá anh cao hơn nếu như cô biết được chuyện này, vì cô chưa bao giờ có thể ghét bất cứ người nào yêu ngựa nhiều như cô?

Cô sẽ không nhắc đến những gì cô vừa nghe. Cô cần có thêm thời gian để tìm hiểu lý do tại sao anh lại lừa dối cô. Và cô nghĩ không biết anh có còn chuyện không thật gì khác không. Ngay cả chuyện nghe được anh gọi cô là "Alex của tôi," lý do vì sao cô đã dừng lại và không đến gần, cũng không có lý chút nào, và cả người cô dấy lên một niềm sung sướng rộn ràng vì cách gọi đó của anh.

Cô cố không muốn hiểu thêm về những cảm nghĩ của cô đối với anh, cô chỉ có thể kết luận là cứ khinh thường anh thì dễ làm hơn.

"Em phải moi một trong những chiếc áo đầm mà em nói là em có mang theo và mặc nó vào chiều nay," anh nói với cô.

"Không, tôi sẽ không đi. Nói lời xin lỗi dùm..."

"Em sẽ đi, Alex. Em không từ chối lời mời của một vị hoàng hậu cũng như lời mời của một vị vua. Ngay cả người như em thì cũng phải hiểu được điều đó chứ."

Một lần nữa, cô đã không nổi sùng lên, vì giọng nói miệt thị của anh. "Mẹ của anh quyết tâm chiếm mất hết thời gian sáng nay của tôi để làm những chuyện vô bổ, Petroff, cho nên tôi không có thời gian để hoang phí cho chuyến thăm viếng đó. Anh có thể nói với hoàng hậu của anh như vậy."

"Anh sẽ không nói gì với cô ấy. Em lại nổi giận với mẹ của anh à?"

"Không, tôi đã rất lịch sự làm cho bà vui, mặc dù là tôi không biết là tôi có thể kiên nhẫn đến bao lâu. Ngay lúc này thì bà nghĩ là bà đang có tiến triển."

"Thật à?"

Alexandra khịt mũi. "Anh nghĩ sao?"

Anh cười với cô. "Anh nghĩ em sẽ làm những chuyện em muốn làm, không màng đến những lời dạy dỗ... ngoại trừ hôm nay. Phải sẵn sàng lúc hai giờ và ăn mặc cho đảng hoàng đấy Alex. Anh sẽ rước em bằng xe của anh..."

"Không..."

"Nếu không thì lính của Stefan có thể hộ tống em."

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Alexandra chịu nhượng bộ. Cô đã chuẩn bị sẵn sàng để rời khỏi đúng như giờ giấc anh đã định, nhưng cô vẫn ăn mặc như thường ngày. Cô có lý do để nói với Vasili nhưng không phải là sự thật, nhưng cô dám chắc là cô có thể làm cho anh tin nó.

Và cô nói liền khi anh vừa xuất hiện, trước khi anh trở nên giận dữ. "Là lỗi của anh đấy, Petroff." Giọng điệu cô như cố tình buộc tội anh. "Anh đã không cho tôi có nhiều thời gian để thu dọn hành lý. Chả trách gì mà mấy chiếc áo đầm của tôi đều bị hư cả. Ngay cả mẹ của anh cũng bực bội khi nghe tôi kể với bà chuyện anh hối thúc tôi lên đường mà chỉ báo trước không đầy một ngày. Anh nợ tôi cả tủ áo mới đấy."

Cô cố tình nhắc đến mẹ anh để làm cho anh đỏ mặt. Tại sao anh lại chưa bao giờ nghĩ đến tính tình bộc trực của Alexandra có thể là vì thái độ của anh trong suốt cuộc hành trình chứ? Nếu cô ta nhìn ra được thì cô ta có thể làm cho Maria đứng về phía của cô, và nếu chuyện này xảy ra thì anh sẽ phải mãi nghe nói về chuyện này không bao giờ dứt. Nhưng đó không phải là những gì Alexandra muốn. Cô ta phải biết chuyện này chứ.

Bây giờ, anh nói đến chuyện cô đòi hỏi tủ áo mới. "Nếu em đang hy vọng là anh sẽ ngần ngại trong việc sắm cho em một tủ áo mới thì anh sẽ làm cho em thất vọng đấy. Anh rất vui khi làm chuyện này. Nhưng hôm nay thì mẹ anh không thể đưa cho em cái áo nào...?" Khi thấy cô nhướn mày, Vasili buộc phải sửa lại lời nói của mình. "Không, anh nghĩ là hai người không cùng kích cỡ." Nhưng rồi anh thét lên "Mẹ kiếp Alex, đừng nhìn như rất là vui vì chuyện này chứ! Dù sao đi nữa thì chuyện em vào cung cũng sẽ không bị bãi bỏ, sẽ không khi mà hoàng hậu đang đợi chúng tậ"

"Em không nghĩ là nó sẽ được bãi bỏ."

"Vậy thì có lẽ là em đang nghĩ là sẽ làm cho anh thấy xấu hổ, nhưng em sai rồi," anh nói rồi đẩy cô ra cửa. "Em sẽ là người duy nhất cảm thấy bị người khác chú ý vì cách ăn mặc của em. Anh thì rất thích nhìn em cho dù là em ăn mặc như thế nào."

Vasili đã không có ý định nói ra những lời này, không thể nghĩ được là chúng từ đâu đến. Nhưng trước khi anh lỡ miệng thêm, anh bỏ qua đề tài này hẳn. Và bởi vì Alexandra cũng bị bối rối vì lời nói của anh cho nên cả hai im lặng trong suốt chặng đường đi vào cung, cũng may là nó chỉ cách có mấy khúc đường.

Alexandra đã từng đến tham dự tiệc tùng tại cung điện của Czar ở St. Petersburg, nhưng không có gì có thể chuẩn bị cô cho về sự sang trọng của cung điện Cardinian. Nó chiếm hết cả một khu phố và cao ba tầng; nội hành lang không thôi thì cũng treo đầy những khung hình và những bức tượng đúc bằng vàng ròng mà cô chưa bao giờ nhìn thấy trong suốt cuộc đời. Sàn nhà được lát bằng đá cẩm thạch bóng loáng, mỗi một cửa sổ đều được phủ màn nhung dày hay vải lụa, mỗi một ngọn đèn treo trên vách đều có đính pha lê, mọi sự trưng bày rất cao sang và tao nhã không rườm rà như ở cung điện của người Nga.

Mọi chuyện sẽ không tệ nếu như những hành lang mà họ đi qua không có bóng người, nhưng không phải vậy. Bên cạnh những người lính đứng canh bên ngoài của những cánh cửa, còn có một số triều thần đi qua đi lại, đứng thành một nhóm để nói chuyện, tất cả bọn họ đều trong những bộ quần áo đắt tiền. Và mỗi một người trong bọn họ đều nhìn Alexandra với vẻ ác cảm, có kẻ thì kín đáo còn có kẻ thì lộ liễu ra mặt.

Nhưng chuyện đó cũng chưa đủ xấu so với đám đàn bà, hết người này đến người khác nếu không chào đón thì hờn hờ rêu gọi Vasili, đa số bọn họ làm vậy với cử chỉ rất thân mật. Alexandra đã không nói gì vào hai lần đầu

khi Vasili dừng lại bởi vì anh đã cắt ngang bọn họ với lý do là hoàng hậu đang chờ họ.

Nhưng lần thứ ba khi cô nhìn thấy một người đàn bà đang nhào tới định kéo anh lại, Alexandra đứng chặn giữa bọn họ và tuyên bố."Anh ấy sắp kết hôn rồi, thưa cô. Cô vẫn có thể nói chuyện với anh ấy, nhưng kể từ bây giờ, cô không được chạm tay vào người anh ấy, tuy nhiên nếu cô có ý định..."

Vasili kéo cô khỏi người đàn bà đang há hốc mồm trước khi cô thốt ra những lời còn lại."Và anh cứ nghĩ là ở nơi này em sẽ cư xử cho đảng hoàng chứ." anh nói.

"Sẽ còn tệ hơn đây nếu bọn họ không giữ tay họ khỏi người anh."

"Anh nghĩ là bây giờ em sẽ nói với anh là em là người duy nhất có quyền chạm vào người anh."

"Tôi thấy là chúng ta đã hiểu nhau rồi đấy."

Vậy thì khi nào thì em sẽ bắt đầu làm chuyện này vậy? Anh nghĩ trong đầu nhưng không nói ra, anh chỉ phàn nàn."Em làm quá rồi đấy, Alex."

"Tôi đã cảnh cáo anh trước rồi, Petroff."

"Vậy thì em cũng sẽ như vậy đấy," anh nhắc nhở cô, và rất vui khi nhìn thấy cô định trả lời chuyện gì đó nhưng đã không nói ra. "Và," anh nói thêm," em sẽ phải đối diện với mẹ anh khi bà nghe được chuyện này, và anh có thể đảm bảo với em là bà sẽ biết được. Anh không nghĩ là bà sẽ chịu nghe bất cứ lý do gì cho chuyện xấu này là vì ghen tuông."

"Anh biết rõ là chuyện này không có phải là vì ghen tuông." Alexandra nói với vẻ kinh tởm.

"Chắc chắn rồi, nhưng không một ai sẽ tin vào chuyện đó cả, em yêu, ít ra thì mẹ anh sẽ không tin. Và bà là người thuộc thế hệ cũ và đồng ý là một người vợ nên lờ đi những chuyện ăn chơi bên ngoài của người chồng, và ghen tuông là mù quáng."

"Tôi không có ghen!"

"Anh nghĩ có nhiều người nghe em nói rồi... nhưng họ vẫn không tin đâu."

"Này, bây giờ thì ai quá đáng đây?" cô rít lên.

Anh chắc lười, lấy làm lạ là anh thật sự thích cuộc tranh luận này, có lẽ là bởi vì cuối cùng anh cũng đã thắng được cô.

"Anh đề nghị em kèm chế tách tình nóng nảy của em lại, Alex. Em sắp gặp hoàng hậu rồi."

"Phải cảm ơn anh đấy, tôi sẽ có thể là sẽ sỉ nhục cô ta," cô khịt mũi.

"Anh thật không muốn thẳng nói ra, nhưng cách em ăn mặc cũng đủ sỉ nhục cô ấy rồi."

"Anh đi chết đi, Petroff!"

"Shhhhh. Chúng ta đến rồi."

Họ thật đã đến nơi, và anh rõ ràng là không muốn được thông truyền, bởi vì anh mở rộng cánh cửa của căn phòng khách của hoàng hậu và bước thẳng vào trong, những người lính canh ngay cửa chỉ gật đầu chào anh. Và vì anh vẫn còn đang nắm cánh tay Alexandra kể từ khi anh kéo cô khỏi người đàn bà kia, cô đã không có cơ hội dừng lại để cô có thể chỉnh sửa lại áo quần.

Căn phòng không lớn như cô đã nghĩ, và có ba người đàn bà mặc áo đầm dành cho ban ngày rõ ràng là thuộc loại đắt tiền. Hai người trong bọn họ là người hầu kế cận Tanya. Alexandra biết được là cả hai đều đã kết hôn và rất yêu thương chồng họ giống như hoàng hậu với chồng cô, đó có lẽ là lý do mà Alexandra lập tức cảm nhận được là cô sẽ không có một trận chiến nào ở đây cả và cô bắt đầu thả lỏng người.

Hai người đàn bà chỉ gật đầu chào Vasili và Alexandra rồi đi ra ngoài, nhưng Tanya đã chưa gặp lại Vasili kể từ khi anh về đến nơi, và cách chào hỏi của cô theo cách của người Anh thì rất là nồng nhiệt khi cô bước lại gần anh với hai tay dang ra. Theo thói quen anh bước lại để ôm chầm lấy cô và anh định làm vậy cho đến khi anh nhớ lại là anh đang đi chung với ai và anh cảnh giác dừng lại.

Alexandra nhìn thấy, và nói bằng tiếng Anh để hoàng hậu có thể hiểu, "Cô ấy thì có thể."

Anh đã không hỏi cô là cô đang nói gì, nhưng anh thấy bức bối nên hỏi. "Tại sao cô ấy lại có thể?"

"Bởi vì cô ấy rất hạnh phúc trong hôn nhân và không có tình ý gì với anh hết."

Tanya nhướng cặp chân mày lên. Vasili nói "Cô không muốn biết đâu, Tanya, tin tôi đi."

Alexandra tặng cho anh cái nhìn đầy ác ý. Tanya cười và nói, "Có lẽ là tôi không nên biết. Vậy hãy giới thiệu cho chúng tôi biết nhau đi." Anh làm theo lời cô, và sau một hồi quan sát Alexandra cô nói, "Anh thật là may mắn đấy, Vasili. Cô ấy thật xinh đẹp."

Câu nói làm cho cả Alexandra lẫn Vasili cảm thấy không thoải mái. Anh biết là Alexandra xinh đẹp, nhưng anh không muốn nghe câu đó khi có mặt của cô. Và cô không bao giờ thích nghe nó cả.

Nhưng Tanya đã không nhận ra, và tiếp tục nói, "Đến đây, tôi đã sai người mang thức ăn..."

"Hai chúng tôi đều ăn cả rồi," Vasili nói quá nhanh làm Tanya lại nướng mày.

Alexandra phải ráng không cười vì anh quá hoảng sợ khi nghĩ đến cách cô ăn uống trước mặt hoàng hậu, và cô quyết định chọc anh. "Thật ra thì..."

"Em không đói, Alex, tin anh đi em không đói đâu," anh nhấn mạnh.

Đến lúc này thì Tanya đặt hai tay lên hông và thắc mắc, "Chuyện gì đang xảy ra thế?"

"Không có gì cả, chỉ là trò đùa riêng thôi," anh trấn an cô, và để thay đổi đề tài anh nói thêm, "Tôi phải nói là cô nhìn rất tròn trĩnh... rất khác với lần sau cùng tôi gặp cô."

Đó là một đề tài bảo đảm sẽ làm cho tâm trạng của hoàng hậu vui lên và cô cười. "Thật à? Anh nói tôi mới nhớ. Trước khi tôi càng tròn trĩnh hơn, tôi muốn tổ chức một vũ hội để giới thiệu Alexandra với..."

"Không!"

Anh gần như thét lên, và Tanya nói với vẻ bức bối. "Tại sao không?"

Lần này anh không màng nói quanh co. "Bởi vì Alexandra sẽ tìm ra một lý do nào đó và hiện diện như bây giờ."

"Này, này," Tanya cắn nhắ, nhưng khi nhìn Alexandra để xem cô phủ nhận chuyện này và nhìn thấy thái độ của cô rất bí hiểm. Sau một hồi suy nghĩ, Tanya đề nghị, "Vasili, tại sao anh lại không đi tìm Stefan đi? Tôi tin là anh ấy đang tập luyện... và từ những gì tôi vừa nghe, anh cũng phải nên tập luyện lại đi."

"Lazar và cái miệng rộng của anh ta," Vasili càu nhàu. "Cô làm như là do tôi chọn cách đánh bằng roi vậy. Và bên cạnh đó, tôi không dám để cho cô ở một mình với..."

"Đi lẹ đi, Petroff," Alexandra cắt ngang một cách khô khan. "Tôi sẽ không giết hoàng hậu của anh đâu, nhưng anh sẽ không được may như thế đâu nếu như anh còn nói lời nào nữa."

Anh nhăn mặt, và cô nói đúng. Khi cố gắng để cho cô không bị xấu hổ thì anh đang làm chuyện đó cho cô, điều mà không phải là anh cố tình.

Anh cố nói gỡ gạc. "Tôi xin lỗi, Tanya, nếu tôi đã để cho cô nghĩ sai. Cô ấy rất là..." Anh phải dừng lại để nghĩ ra được một chuyện gì tốt đẹp để nói ngoài chuyện "tử tế với đám súc vật."

"Đi đi!"

Câu này là từ Tanya, bây giờ cô thật sự bức bối, anh thở dài và rời khỏi. Hai người đàn bà trở nên im lặng trong chốc lát, cả hai có cùng một điểm giống nhau... rất dễ bức mình với Vasili. Nhưng cả hai đều là người lạ, Tanya hy vọng là mình có thể thay đổi được chuyện đó, còn Alexandra thì dò thử một cách thận trọng.

Vì thế Alexandra tìm một đề tài để nói khi Tanya đưa họ đến chỗ ngồi. "Cô nói tiếng Anh khá quá."

"Tôi lớn lên ở Mỹ mà. Còn cô thì sao?"

"Thầy tôi đã yêu cầu tôi học tiếng Pháp và tiếng Anh, mặc dù là tiếng Anh của tôi không được khá lắm cho đến khi... về sau này."

Tanya đã không nhận ra được sự ngập ngừng và nói, "Tôi chỉ biết có chút ít tiếng Pháp thôi, tôi đã học được từ những người khách nơi tôi đã làm việc, mặc dù là không đủ để có thể đàm thoại thoải mái. Nhưng tôi rất vui là

chúng ta không cần người thông dịch. Tôi thường cần phải có người thông dịch vì tôi đang học tiếng Cardinia. Tôi hiểu là nó rất giống tiếng Nga, vì thế thì cô sẽ ít gặp khó khăn hơn tôi."

Alexandra không có ý định học nó, nhưng cô đã không nói vậy, và sự tò mò của cô trỗi dậy, mặc kệ ý định nên tránh xa hoàng tộc của cô "Lúc trước cô có đi làm à?"

"Vasili không nói với cô à? Tôi lớn lên trong một quán rượu và không biết mình là ai. Khi Stefan và các bạn của anh đến tìm tôi và thuyết phục tôi là một vị công chúa từ quốc gia này, được hứa hôn với Thái Tử từ lúc mới lọt lòng, tôi đã không tin họ. Lúc đầu tôi đã nghĩ là bọn họ đùa chơi, và sau khi bọn họ cứ khẳng khẳng đòi tôi đi chung với họ, tôi lại lo sợ và đã nghĩ là họ có ý định bán tôi cho một nhà chứa nào đó. Những chuyện như vậy thường xảy ra dọc bờ sông Mississippi."

Mắt Alexandra mở to trong khi Tanya kể, nhưng bây giờ cô ôm bụng cười. "Một nhà chứa à?"

Tanya cười. "Tôi biết là chuyện đó gượng gạo như thế nào, nhưng nó còn dễ tin hơn là câu chuyện về hôn nhân của tôi với một vị vua ở một quốc gia mà tôi chưa từng nghe nói đến."

"Tôi hiểu ý cô. Cuối cùng thì chuyện gì đã làm cho cô tin là bọn họ nói thật vậy?"

"Khi bọn họ bắt tôi lên tàu đi Châu Âu, họ cuối cùng đã thú thật Stefan là vua, không phải là Vasili."

"Vasili à?"

Tanya khịt mũi nhớ lại. "Đó là ý kiến của Stefan. Tôi đã gây khó khăn cho bọn họ ngay từ đầu và anh ấy đã nghĩ là tôi sẽ sốt sắng đi theo bọn họ nếu như họ nói với tôi Vasili chính là vị vua đã có hôn ước với tôi."

"Tôi không thể nghĩ ra là tại sao."

"Tôi cũng vậy. Lúc đó tôi ghét anh ta lắm, anh ta quá phách lối đến nỗi không chịu được, nhưng tôi phải thú thật là bây giờ tôi rất quý mến anh ấy."

"Ý cô là có thể học làm quen với thói hống hách của anh ta hả?"

Alexandra hỏi một cách không tin tưởng.

Tanya không muốn trả lời, ít ra là sẽ không cho đến khi cô chứng thực được những gì cô đang bắt đầu nghi ngờ. "Tôi có thể hỏi cô là tại sao anh ấy lại không muốn cô ăn gì không?"

"Câu trả lời của tôi có truyền đến tai anh ấy không?"

"Không, nếu như cô không muốn."

"Vậy thì được. Anh ấy không muốn cô nhìn thấy tôi ăn uống là vì anh ấy nghĩ tôi ăn giống như một con heo vậy."

Cô nói với vẻ thích thú làm Tanya hỏi một cách tự nhiên, "Cô ăn như vậy thật hả?"

"Chỉ khi nào có mặt của anh ấy."

"Tôi bắt đầu hiểu rồi. Lazar kể cho chúng nghe về cuộc hành trình, nhưng chủ yếu là cách cử xử của Vasili. Cô thật không muốn kết hôn với anh ấy hả?"

"Cô có muốn kết hôn với một kẻ phóng đảng như anh ta không?"

Alexandra thách thức.

Tanya cười. "Tôi đồng ý là anh ấy rất phong lưu, nhưng vì anh ấy quá đẹp trai, và đàn bà thường si mê anh ấy. Tôi có ý định là sẽ cảnh cáo những người khác là anh ấy không còn độc thân nữa."

"Vậy thì tôi sẽ khỏi phải mắc công cắt tai họ xuống." Alexandra khịt mũi.

Tanya giật mình. Lazar đã không nhắc đến chuyện này, chỉ là những lời hăm dọa của cô thôi. "Cô thật sẽ làm vậy hả?"

"Không, nhưng đàn bà không dám thử."

Tanya lại cười. "Tôi nghĩ là không. Nhưng cô có biết không, Vasili chưa bao giờ vì chuyện gì đó mà không dừng lại trong chuyện ăn chơi. Và theo tôi hiểu thì cô đã nói với anh ấy là cô không muốn kết hôn với anh ấy ngay từ lần đầu tiên hai người gặp mặt nhau, chuyện mà sẽ không khuyến khích anh ấy thay đổi bản tánh thường ngày."

"Tôi chỉ biết về cuộc hôn ước này vài tiếng đồng hồ trước khi tôi gặp anh ấy thôi."

"Cô nói giỡn chơi à!"

"Không có đâu." Alexandra bực bội nhớ lại chuyện đó và nói "Cha tôi đã che dấu sự thật này bao năm qua. Ông ấy sợ là nếu ông ấy nói trước với tôi thì tôi sẽ không có mặt ở nhà để gặp Vasili, và có lẽ là vậy khi nghĩ đến chuyện tôi đã giận dữ như thế nào."

"Đó là lý do duy nhất mà cô không muốn kết hôn với anh ấy à... là bởi vì cô quá giận dữ?" Tanya hỏi một cách nhỏ nhẹ.

"Không... nhưng tôi không muốn bàn đến lý do còn lại." Alexandra đỏ mặt khi tưởng tượng ra thái độ của hoàng hậu đối với một người đã chờ đợi bảy năm dài để một người đàn ông có cơ hội xin cưới cô. "Nó.. rất là xấu hổ."

"Vậy thì đừng nghĩ đến nữa. Nhưng tôi phải hỏi cô câu này vì tôi rất quý mến Vasili, bộ cô không có cảm giác gì với anh ấy hết hả?"

Alexandra không biết phải trả lời làm sao, vì người đàn bà này rất quý mến anh ta. "Mới gần đây, tôi cảm nhận được là anh ấy có vài điểm tốt, mặc dù là anh ấy rất ít khi thể hiện ra. Nhưng... cho dù là tôi có cảm giác như thế nào đối với anh ấy thì chuyện đó không quan trọng. Chính cô cũng đã nói, anh ta có thể trở thành một kẻ khinh người và không chịu đựng nổi, và đó là tất cả những gì tôi nhìn thấy ở anh ta. Tôi sẽ không bao giờ chịu đựng nổi một người như thế."

"Và anh ấy làm sao chịu đựng nổi cô... như cô đang thể hiện bây giờ?"

Alexandra đỏ mặt. "Tuy là tôi giả bộ làm những chuyện thất thường, nhưng là vì tôi đang giúp cho anh ấy để có thể chấm dứt hôn ước này một cách dễ dàng hơn vì tôi không thể."

Và chuyện đó làm cho Tanya bối rối, cô nghĩ không biết có nên nói cho Alexandra biết sự thật về Vasili, hay là cũng sẽ không làm gì khác được cho dù là cho cô ấy biết. Lazar đã nói với bọn họ một vài điều làm bọn họ rất ngạc nhiên, về chuyện Vasili gọi cô là "của anh" mà không hề nhận thức được điều đó, và đã yêu cầu Lazar quyến rũ cô, rồi thay đổi ý định, và thể hiện những cử chỉ ghen tuông với cô. Những chuyện này nói cho Tanya biết là mọi chuyện không bình thường.

"Cô có ngạc nhiên không khi biết được Vasili cũng đã làm những gì cô làm?"

"Cô nói vậy có nghĩa là gì?"

"Anh ấy đã không cư xử như thường ngày. Lúc này tôi nói là tôi đã từng rất ghét anh ấy... và thật sự ghét... là bởi vì anh ấy đã làm mọi cách để cho tôi ghét anh ấy, và anh ấy cố tình làm những chuyện đó."

"Tại sao?"

"Bởi vì đàn bà đều say mê anh ấy trước khi bọn họ hiểu được anh ấy... vì khuôn mặt của anh ấy... và anh ấy sợ là tôi cũng sẽ làm y như họ khi mà tôi là vợ của Stefan. Cô có biết là anh ấy rất yêu quý Stefan. Bọn họ thân nhau như anh em ruột. Và anh ấy sẽ làm bất cứ chuyện gì để bảo đảm cho hạnh phúc của Stefan, bao gồm có những hành động rất đáng ghét, hạ cố đến không chịu nổi, khi mà thật ra thì anh ấy không phải như vậy."

Alexandra nãy giờ im lặng. "Anh ta không phải vậy à?"

"Hoàn toàn không.. thật ra thì có hơi kiêu căng... không, rất kiêu căng thì đúng hơn. Tôi tin là bản tính kiêu căng bị di truyền trong dòng tộc đấy. Và có lẽ là anh ấy thường xem thường những chuyện mà anh ấy nghĩ là không đáng, nhưng anh ấy có rất nhiều ưu điểm để bù vào những chỗ đó như là lòng trung thành và trách nhiệm của anh ấy."

"Trách nhiệm gì? Anh ta không có gì ngoài..."

"Là một trong những người bảo vệ hoàng thượng, thuộc ngự lâm quân, và rất nguy hiểm với những thứ vũ khí chết người, chuyện mà cô có thể được tận mắt nhìn thấy nếu cô ghé qua sân huấn luyện trước khi rời khỏi đây. Cô có biết không " ... Tanya bỏ vài giây để hồi tưởng lại... "Vasili đã không thích tôi ngay từ lần đầu gặp mặt. Anh ấy nghĩ là tôi không xứng với Stefan. Nhưng khi anh ấy có thể để cho tôi trốn chạy... tôi đã thử rất nhiều lần... anh ấy đã không để cho tôi trốn. "Trách nhiệm đặt trước chuyện cá nhân" là cách anh ấy đã diễn đạt, và anh ấy đã thật có ý như vậy. Và còn có rất nhiều chuyện khác mà có lẽ là cô không biết. Anh ấy cũng rất có sức quyến rũ mỗi khi anh ấy không có ác ý."

"Cô nói đúng, tôi sẽ không biết," Alexandra nói bằng giọng khàn khàn.

"Làm ơn đi, cô không nên đau lòng vì những gì tôi vừa nói với cô."

"Tôi không có," Alexandra cố chấp.

"Nếu Vasili đã chứng minh cho cô thấy bản tánh xấu xa nhất của anh ấy, thì là bởi vì anh ấy không muốn kết hôn. Anh ấy rất tức tối khi biết được hôn ước này. Anh ấy đi đến Nga để..."

"Rũ bỏ tôi."

"Tanya nhăn mặt." Anh ấy nói với cô vậy à?

"Vâng, ít ra thì anh ấy đã rất thẳng thắn về chuyện này."

"Nhưng ý tôi muốn nói là, tôi không chắc là anh ấy vẫn còn nghĩ như vậy. Còn nữa anh ấy tự trói buộc mình vào vai trò mà anh ấy đang diễn cho cô xem... giống như cô vậy."

Alexandra không biết chắc là Vasili đang diễn trò, nhưng nếu như cô tin chuyện đó thì mọi chuyện càng tệ hại hơn. Anh chống đối lại hôn ước này đến mức phải giả vờ như thế... cũng giống như cô vậy. Và chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô thể hiện rõ bản chất thật của mình? Không, anh ấy đã chống đối lại cuộc hôn nhân này ngay cả trước khi anh gặp cô, và sau đó cũng vậy, và Tanya có lẽ là không chắc, nhưng cô thì... anh ấy vẫn còn chống đối nó. Và anh ấy là một kẻ phóng đảng. Hoàng hậu đã không phủ nhận về chuyện đó. Và cô chắc là điên rồi nên mới nghĩ đến chuyện đó nữa.

"Vasili có lẽ có vài đức tính tốt mà tôi chưa biết," Alexandra nói. "Nhưng anh ấy vẫn là một kẻ phóng đảng."

"Đúng, và có lẽ là sẽ vẫn vậy... cho đến khi anh ấy biết yêu."

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Alexandra quyết định là cô sẽ không đợi Vasili đến rước cô. Cô sẽ dùng xe ngựa của anh về trước rồi bảo họ quay lại đón anh, và cô hy vọng sẽ không gặp lại anh một thời gian. Cô cần có thời gian để suy nghĩ về những gì cô vừa nghe được trước khi cô nói chuyện lại với anh... nếu như cô nói chuyện lại với anh. Ngay lúc này, cô không thể tưởng tượng ra phản ứng của cô đối với anh nếu như cô phải nghe những lời chọc gheo, nhận xét khinh miệt của anh, khi mà bây giờ cô đã biết tất cả chỉ là giả dối chỉ bởi vì anh muốn cô ghét anh.

Nhưng tất cả không phải đều là giả dối. Những gì anh đã nói với cô về hôn nhân của họ sẽ ra sao không thể nào là không đúng. Giống như Nina đã chỉ ra, hầu hết những cuộc hôn nhân của những kẻ quý tộc đều giống như vậy, mặc dù là họ không nói ra mặt, chỉ là ngầm hiểu nhau thôi. Và mỗi lần anh ép cô hủy hôn, anh đều để lộ cảm nghĩ thật của anh. Và chuyện anh đã không chối mình là một kẻ phóng đảng cũng là sự thật.

Cô thật sự ước gì hoàng hậu đã không nói cho cô biết những chuyện đó. Trên đường quay về căn nhà của họ Petorff, cô nhớ lại những lời của họ trước lúc chia tay.

"Tôi ước gì cô có thể trở thành một trong những quý bà thân cận bên tôi." hoàng hậu đã bảo với cô.

"Cám ơn cô đã có hảo ý, nhưng tôi không thể nào nhận được. Tôi phải giữ hình ảnh này với Vasili, và nó không có vẻ gì là của một quý bà cả."

Tanya đã nhú mày. "Vậy thì cô sẽ không nói thật với anh ấy à?"

"Tôi thấy chuyện đó không cần thiết. Nó sẽ gây ra tranh cãi. Anh ấy sẽ rất giận tôi, còn tôi thì sẽ trả đũa lại vì anh ấy cũng đã không thật lòng. Và chúng tôi sẽ vẫn cứ như bây giờ, không một ai muốn kết hôn cả."

Hoàng hậu đã không vui vì quyết định của cô, nhưng Alexandra sẽ không đổi ý. Cô cũng không muốn suy nghĩ thêm. Chuyện cô có cảm giác thế nào đối với anh không quan trọng khi mà anh vẫn không muốn kết hôn với cô. Cô chợt nhận thức được là còn một chuyện nữa mà cô có thể làm để cho bọn họ có thể thoát khỏi hôn lễ sắp tới. Cô có thể phản đối không hợp tác với mẹ anh trong chuyện dạy dỗ cô.

Maria thật sự không hài lòng về cô. "Kinh tởm" có lẽ là cách diễn đạt chính xác hơn. Và chính mẹ Vasili là người nói với anh là anh không thể không làm theo nguyện vọng của cha anh. Đó là lý do vì sao anh không thể hủy hôn. Nhưng nếu như Maria thay đổi ý thì...

Vasili nhận được thêm một lời nhắn của mẹ anh nữa. Anh đã tránh né nó được hơn một ngày rưỡi, nhưng người đưa tin của Maria cứ xuất hiện ở nhà anh, và cuối cùng có người xuất hiện ở cung điện và gặp được anh trong lúc anh đang ở chung với Stefan. Và Stefan nói, "Hy vọng là cô tôi sẽ không đến cầu cứu tôi nữa," như ám chỉ cho Vasilli biết là tốt nhất anh nên lo chuyện này đi.

Nhưng anh biết lần này bà bá tước muốn gì. Sau khi nhận được lời nhắn đầu tiên mà bà đã gửi cho anh vào khoảng hai tuần trước báo với anh là, "Cô ta thật là khó dạy bảo," và, "Con phải đi nói chuyện với cô ta," anh đã không màng đọc tiếp những lời nhắn mà hầu như liên tục gửi tới cho anh mỗi ngày. Anh chỉ viết đại khái một vài câu trả lời như là "Mẹ có thể làm được," và "Con có lòng tin vào mẹ." Và có lần, vẫn không thèm đọc lời nhắn, nhưng bởi vì anh biết rõ Alexandra và anh bắt đầu cảm thấy thích thú với mọi chuyện, anh đã khuyên nhủ, "Đừng để ý đến tánh tình của cô ấy, chỉ là giận suông thôi."

Điều duy nhất làm cho anh ngạc nhiên là Alexandra đã không một lần gửi cho anh tin nhắn nào để phàn nàn. Nhưng mong chờ những lời phàn nàn đó là một trong những lý do mà anh đã quyết định tránh xa cô cho đến khi cô thay đổi hoàn toàn... hay là thất bại. Phải đối diện với tánh tình nóng nảy của cô chỉ làm cho anh giận thôi, và dẫn dắt đến chuyện anh muốn có cô lần nữa.. và anh đang có đủ khó khăn phải giải quyết khi không gặp mặt cô rồi. Định mệnh sẽ quyết định chuyện này, bằng cách này hay cách khác.

Nhưng mẹ của anh nhất quyết can thiệp vào những chuyện mà anh đã nghĩ là một kế hoạch tốt. Tuy vậy, thật sự là khó xử khi đi gặp mẹ anh, nghe bà cảm ràm, thuyết phục bà là bà không nên mong đợi một kỳ tích xảy ra chỉ trong vòng hai tuần lễ, rồi phải rời khỏi ngay lập tức trước khi đụng phải Alexandra. Bây giờ, nếu anh chỉ có thể kèm chế sự thôi thúc đi gặp cô...

Ít ra thì mẹ anh đang ở một mình khi anh đến gặp bà trong phòng vẽ. Anh đã nghĩ là bà sẽ mang theo Alexandra với bà, chững diện trong một chiếc áo đầm mới của cô. Nhưng cảnh tượng này gợi lại cái đêm mà anh biết được về hôn ước của mình, ngoại trừ lúc này là buổi chiều và Maria không ăn mặc như chuẩn bị đi dự tiệc... và lần này bà không cười.

Anh cố ngăn chặn chuyện mẹ anh cảm ràm bằng cách nói. "Tủ áo mới ra sao rồi?"

Thật không may là đề tài này nằm trong danh sách muốn bàn đến của Maria. "Cô ta phản đối không muốn 'phí thêm thời gian', như cô ta đã nói, với những chuyện may đo, và cô ta cũng không mặc những chiếc áo đã may xong cho cô ta."

"Tại sao không?"

"Chúng nó một là sai màu, hoặc quá bó, hoặc quá rộng... cô ta không bao giờ thiếu lý do để nói."

Vasili cố nhịn cười. "Con có cảm giác là cô ấy mặc quần và áo sơ mi quá lâu rồi. Cô ấy có lẽ là thấy áo đầm gò bó quá."

"Một quý bà thì không thể ăn mặc như cô ta!"

"Con biết, thưa mẹ."

"Cô ta không thể cầm một chiếc muỗng hay một chiếc nĩa mà không đánh rơi nó. Toàn là những lời lẽ thô tục thoát ra từ miệng của cô ta khi cô ta chỉ hơi giận thôi. Và cô ta đã hăm dọa là sẽ nướng đầu bếp của mẹ!"

Câu này làm anh thích thú. "Cô ấy giận dữ với ông Garrad hả? Tại sao vậy?"

"Bởi vì mẹ nghĩ là cô ta sẽ học hỏi được nhiều hơn khi dùng bữa ăn bậy mớ," Maria trả lời.

"Nhưng nó sẽ phải mất hết mấy tiếng đồng hồ đấy." Anh chỉ ra.

"Đúng vậy, và trước khi món thứ sáu được mang ra, cô ta đã đi hăm hăm vào nhà bếp và bảo với ông Garrad là nếu ông ấy còn mang ra thêm bất cứ món nào nữa thì cô ta đảm bảo là chính ông sẽ nằm trong món đó. Ông ấy nghỉ việc rồi."

"Con cũng chưa bao giờ thích món souffle của ông ấy, Vasili cố giữ vẻ mặt tỉnh bơ trước khi anh cười ngoặt ngoẹo.

Maria trợn mắt với anh, nhưng cũng không kèm được anh. Anh ước gì lúc đó anh có thể nhìn thấy Alexandra ở trong bếp. Cặp mắt xinh đẹp màu xanh đen của cô ấy có lẽ là rực sáng, ngực phập phồng...

"Sao con lại cười được chứ?" Maria thắc mắc. "Cô ta còn không giả vờ như là muốn thay đổi cách cư xử của cô ta nữa. Cô ta nói là chúng ta không có quyền thay đổi cô ta."

Câu nói đó làm cho anh dứt cười, anh nói nhỏ nhẹ, "Cô ấy nói đúng đấy mẹ. Chúng ta không có quyền thay đổi cô ấy."

Rõ ràng đây không phải là những lời mà mẹ anh muốn nghe, bởi vì bà nói một cách bức bối. "Con sẽ buộc mẹ nói phải không?"

"Nói gì?"

"Là mẹ đã sai lầm, là mẹ không nên ép buộc con đi rước một cô con dâu mà con không hề biết."

"Đó là những chuyện mà mẹ đang muốn nói với con à?"

"Mẹ chỉ muốn nói cho con biết là con không thể kết hôn với cô ta. Cô ta không muốn học cách trở thành một quý bà. Tất cả điều mà cô ta muốn là làm những chuyện dơ bẩn trong chuồng ngựa. Stefan sẽ đồng ý. Chúng ta không thể có một người như thế trong hoàng tộc."

"Stefan sẽ không quan tâm đến chuyện này dù là thế nào đi nữa... Còn danh dự của cha con thì sao?"

"Vasili, mẹ dám chắc với con là chính cha con cũng sẽ hủy bỏ hôn ước này nếu như ông ấy còn sống. Ông ấy đã tin tưởng làm một hôn ước, nhưng hầu tước Rubliov đã phá hỏng lòng tin đó bằng cách cho phép con gái ông ấy trở thành như bây giờ. Và con không cần phải che giấu sự thỏa mãn trước mặt mẹ đâu. Mẹ biết đây là chuyện mà con đang mong mỏi được nghe."

Lúc trước thì là vậy, nhưng bây giờ khi anh nghe nó, anh đã không có thái độ như anh đã nghĩ là anh sẽ có. Thay vào đó anh có cảm giác như ruột gan mình lộn ra ngoài.

"Cô ấy đâu?"

"Trốn trong phòng của cô ta đấy," Maria trả lời. "Cô ta đã ở trong phòng từ sáng hôm qua, đó là lý do tại sao mẹ lại tìm con. Cô ta không chịu mở cửa. Cô ta cũng không trả lời tiếng gõ cửa. Mẹ chưa bao giờ biết được người nào cứng đầu như vậy."

Anh cũng vậy. "Con sẽ giải quyết chuyện này," anh nói và đi ra ngoài.

"Tốt," bà thở phào. "Và con có thể xếp đặt để gọi trả cô ta về. Mẹ đã nói..."

Anh đã không nghe hết những gì bà nói bởi vì anh bắt đầu chạy. Ngay cả khi còn là một đứa trẻ, anh cũng chưa bao giờ chạy nhanh lên lâu đến thế này. Chuyện anh đã không biết phòng của Alexandra nằm ở đâu cũng không làm cho anh chậm lại, nhưng cũng may là có một người hầu ở trên lầu đã chỉ phòng cho anh, nếu không thì anh sẽ phá vỡ hết tất cả những cánh cửa phòng ở trên lầu, cho dù là nó có khóa hay không.

Phòng của cô vẫn còn khóa và cô không trả lời tiếng gõ cửa của anh. Anh không mất nhiều thời gian để đập tung nó ra, bởi vì cơn giận dữ của anh dâng trào khi anh biết rõ là anh sẽ tìm thấy được gì. Alex của anh rất can đảm nên sẽ không trốn trong phòng. Và anh đã đúng. Cô không có ở đây. Căn phòng trống không và cả đồ đạc của cô cũng vậy. Rồi anh nhìn thấy một lá thư được đặt trên cái gối ở trên giường. Và kế bên nó là chiếc nhẫn mà anh đã tặng cho cô.

"Mẹ của anh đã nói với tôi là anh không thể kết hôn với tôi, Petroff, vì thế tôi đã được giải thoát khỏi lời hứa của mình. Trong khi anh vui mừng vì tin tức này, tôi hy vọng là anh sẽ làm cho tôi một chuyện. Còn quá sớm để cho những con ngựa của tôi có thể lại lên đường, vì thế tôi xin anh cho chúng nó ở lại trong chuồng ngựa của nhà anh cho đến khi tôi cho người đến nhận chúng. Tôi đã để lại những người săn sóc ngựa để chăm sóc cho chúng nó. Nếu anh không đồng ý thì xin anh nhắn với người dẫn đầu, Bulavin, và anh ấy sẽ sắp xếp."

Bây giờ tôi phải nói với vanh là tôi thành thật xin lỗi anh vì những chuyện anh phải chịu đựng với tôi. Xin anh biết rõ là tôi sẽ không oán giận anh. Sự thật là tôi hy vọng mọi chuyện đều tốt đẹp đối với anh, Petroff."

Vasili đọc lại lá thư lần thứ hai, rồi lần thứ ba, và nó vẫn không giống gì là của Alexandra. Những lời lẽ này thật kiên quyết và tình cảm thế sao? Cô ấy không oán giận, đã xin lỗi, thật sự hy vọng mọi chuyện tốt đẹp với anh à? Không phải là Alex của anh. Và cô ta dám rời khỏi đây à? Cô ta dám cho là những lời của mẹ anh là quyết định sao? Anh còn chưa giải phóng lời hứa của cô cho cô mà.

Định mệnh chết tiệt. Phải cho họ một cơ hội đã chứ, và cứ chết đi nếu như mi không thích.

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 34

"Cô ấy để lại những con ngựa, ngay cả hai con ngựa giống nữa," Vasili nói, giọng nói vẫn còn chưa tin những gì đã xảy ra. "Chúng nó là tất cả đối với cô ấy. Làm thế nào mà cô ấy có thể bỏ lại chúng nó chứ?"

Stefan đẩy Vasili lại chiếc ghế trong căn phòng dùng để tiếp kiến, nơi mà tất cả bạn bè thân thích của anh tụ họp lại; anh phải ấn cậu ta xuống ghế ngồi, nhưng đây là lần thứ hai anh làm chuyện này, và anh không nghĩ là người em họ của anh sẽ ngồi ở đó được lâu. Vasili rất giận dữ, thật ra là cậu ta cũng đang rất bối rối, và sự kết hợp của hai thái độ đó hoàn toàn không thích hợp với cậu ta.

"Hãy suy nghĩ theo lô gic đi," Stefan đề nghị. "Cô ấy để chúng nó lại là bởi vì cô ấy rất quan tâm đến chúng nó, và lúc này là đang giữa mùa đông."

Stefan đã được phép đọc lá thư mà Alexandra để lại, thật ra thì Vasili đã tống nó vào tay của anh. Tất cả bọn họ đều đã đọc nó, mặc dù là Vasili đã không nhận thức được là nó đang được chuyển giữa Serge và Lazar, anh đi tới đi lui trong phòng.

"Bên cạnh thời tiết xấu," Lazar nói thêm. "Lý do mà cô ấy viết nghe rất là có lý. Còn quá sớm để cho chúng nó làm một cuộc hành trình dài và khó nhọc."

Vasili đột nhiên dừng lại, rồi tiếp tục đi tới đi lui. "Vậy thì cô ấy phải nên ở lại với chúng nó cho đến khi chúng nó có thể lên đường với cô ấy chứ."

"Khi mà mẹ anh đã nói với cô ấy là sẽ không có cuộc hôn nhân nào nữa à?" Serge nhắc nhở anh "Cô ấy có lẽ đã cho là cô ấy không được hoan

ngheh nữa."

"Vậy thì có lẽ là cô ta đã không đi đâu xa," Stefan nói. "Cô ta có thể là vẫn còn trong thành phố."

Vasili lắc đầu. "Không, người của cô ấy, Bulavin nói là cô ấy đã rời khỏi Cardinia, và cô ấy sẽ không trở lại, ngay cả quay lại để lấy những con ngựa. Cô ấy sẽ cho người đến lấy."

Tanya vừa đọc xong mảnh giấy và nhìn lên. "Rõ ràng là Alexandra đã tin tưởng là anh sẽ chăm sóc cho chúng nó đàn hoàng đấy, Vasili."

Anh khịt mũi. "Cô ấy không có."

"Tôi có lý do để tin là cô ấy có," Tanya nói.

Câu nói này làm anh cho dừng lại, và cặp mắt màu vàng chiếu thẳng vào cô. "Lý do gì?"

"Chỉ là...tôi cảm nhận được sau khi nói chuyện với cô ấy," cô nói một cách lẩn tránh

"Ý cô là cô ấy đã không nói xấu tôi à?" anh hỏi bằng giọng điệu nhạo báng.

Cô chỉ cười với lời nhận xét của anh. "Thật ra thì tên của anh cũng bị điểm vài vết như trên đó. Suy cho cùng thì cô ấy không thể không nghĩ anh là một kẻ phóng đãng, khi mà quả thật anh là người như vậy."

Câu trả lời của anh rất hống hách. "Tôi cho cô biết là tôi đã không chạm vào người đàn bà khác nào kể từ khi tôi gặp cô ấy đấy."

Serge là người hiểu sâu xa hơn. "Người đàn bà khác à?"

"Ôi, Vasili." Tanya thở dài với vẻ thất vọng. "Đừng nói với tôi là anh đã quyến rũ cô gái ngây thơ đó khi mà anh đã không có ý định kết hôn với cô ta nhé?"

Và từ Lazar. "Chúa tôi, Vasili, anh đã làm được chuyện đó khi nào vậy, khi mà chúng ta đã quá bận rộn trong suốt cuộc hành trình?"

Lúc này thì mặt Vasili đỏ bừng "Thật ra không phải là do tôi quyến rũ mà là... thôi bỏ qua đi. Chuyện đó không còn quan trọng nữa vì tôi sẽ kết hôn với cô ấy."

"Thật à?" phát ra từ rất nhiều người một cách không tin tưởng.

Và Stefan nói với giọng trầm tĩnh, có chút khô khan. "Tôi đoán cũng có nghĩa là cậu sẽ lại rời khỏi đây."

Vasili gật đầu. "Trong vòng một tiếng đồng hồ. Tôi chỉ là đến đây nói cho anh biết thôi."

"Đã xế chiều rồi," Lazar nói. "Tại sao chúng ta lại không đợi đến sáng ngày mai?"

"Không được, khi mà cô ấy đã rời khỏi từ sáng sớm hôm qua... và tôi không có mời anh." Vasili đập lại.

"Nhưng cậu sẽ đưa anh ấy đi theo đấy," Stefan nói bằng giọng điệu không muốn tranh luận, "Và thêm vài người nữa. Tôi không muốn các anh gặp chuyện rắc rối với bọn thổ phỉ trên núi như lần rồi."

"Chuyện đó chỉ xảy ra khi nào cô ấy đi về nhà kia," Vasili nói.

"Chuyện gì làm cho anh nghĩ là cô ấy đã không đi về nhà?" Serge hỏi.

"Bởi vì người săn sóc ngựa của cô ấy đã không trả lời tôi một cách rõ ràng, ngay cả sau khi tôi dọa là sẽ chỉnh sửa lại mặt mũi của anh ta. Và cô

ấy đã để lại những chiếc rương, tất cả chúng nó. Lần này cô ấy đi với rất ít hành lý và rất ít người, chỉ mang theo bọn Cossacks và người hầu của cô ấy."

"Cũng có nghĩa là cô ấy không vội về nhà thôi," Serge nói.

"Vậy thì tại sao cô ấy đã không xếp đặt cho những cỗ xe ngựa đi theo sau cô ta?"

"Tôi không khẳng định chuyện đó," Stefan chỉ ra.

"Tôi biết," Vasili đồng tình. "Đó chính là lý do tôi sẽ lần theo dấu vết của cô ta. Tôi ước gì cô ấy đã mang theo những con ngựa giống. Ít ra thì dễ bị người khác nhận thấy và nhớ chúng hơn."

"Anh không phải là đang nói với chúng tôi là cô ấy biết là anh sẽ đuổi theo cô ấy chứ?" Lazar ngạc nhiên hỏi. "Rằng cô ấy sẽ xóa bỏ mọi dấu vết?"

"Cô ấy biết là chúng tôi vẫn chưa xong. Có lẽ là cô ấy sẽ không thú nhận chuyện này, nhưng tận trong thâm tâm cô ấy..."

"Vasili, cô ấy không muốn kết hôn với anh đấy," Lazar cắt ngang để nhắc nhở anh. "Và cô ấy cho là anh cũng có suy nghĩ như vậy, vì đó chính là ấn tượng duy nhất mà anh đã tạo ra. Nếu cô ấy đang nghĩ chuyện gì khác thì đó chính là mẹ anh đã giải quyết dứt khoát cho hai người. Nếu anh nhớ lại thì đó chính là những gì anh đã mong chờ."

Lazar bị anh lườm vì lời nhắc nhở đó, lúc này Tanya hỏi. "Vasili, anh có biết lý do tại sao cô ấy lại không muốn kết hôn với anh, ngay cả trước khi cô ấy gặp anh không? Tôi đã hỏi cô ấy nhưng cô ấy nói lý do rất mắc cỡ cho nên không muốn nhắc đến."

Vasili lắc đầu, nhưng Lazar trả lời. "Cô ấy yêu một gã người Anh mà cô ấy đã gặp ở St. Petersburg - hay ít ra là cô ấy đã nói vậy."

Vasili nghe tin này với tâm trạng ngạc nhiên lẫn ganh tị, làm cho thét lên, "Làm sao mà anh biết được chuyện này?"

"Không giống như anh, tôi rất tò mò là tại sao cô ấy đã không ngã gục dưới chân anh như những người đàn bà khác, vì thế tôi đã hỏi.,"

"Cô ấy đã nói với anh chuyện này à?"

"Dĩ nhiên là không phải," Lazar trả lời. "Anh biết là cô ấy còn không thèm nói chuyện với tôi mỗi khi gặp mặt mà. Không, tôi đã hỏi người hầu của cô ấy, Nina, và Nina đã xem đề tài này như là sự tranh cãi lâu nay."

"Nghĩa là gì?"

"Sự kính trọng của cô ta thể hiện rất rõ ràng. Nina nghĩ là cảm giác của Alexandra đối với Christopher Leighton chắc chắn không thể là một tình yêu thật sự. Và cô ấy là một trong những người cho là chỉ có Alexandra cứng đầu cho nên mới giữ lòng chung thủy với hẳn ta trong suốt bao năm nay."

"Cô hầu này có nói lý do vì sao cô ấy đã có ý nghĩ như vậy không, Lazar?" Stefan hỏi.

"Bởi vì Alexandra chỉ tiếp tục sống như không có chuyện gì xảy ra, không đau khổ, không nhớ nhung."

"Chúng ta đang nói đến thời gian là bao lâu vậy?"

"Bảy năm."

"Chúa tôi," Vasili rên rỉ.

"Vậy thì đó giải thích được là tại sao cô ấy lại mắc cỡ."

Tanya nói. "Và tôi cũng đồng tình với người hầu."

Vasili nhìn cô."Tại sao?"

"Ồ, chỉ là trực giác của tôi thôi." Tanya lại nói một cách lẩn tránh.

"Này, đừng trợn mắt với vợ tôi chứ, cậu em họ," Stefan nói, cố không cười cho tình trạng gay go của Vasili, tuy nó đúng là thật sự vô giá. Người đàn ông này có thể có được bất cứ người đàn bà nào mà anh ta muốn, nhưng không thể nắm giữ được một người duy nhất mà anh ta quyết định là sẽ gắn bó với cô ta, hay là không nghe được lời gì khác từ miệng cô ta ngoài chuyện cô ta không muốn anh ta."Nếu Tanya biết được chuyện gì bí mật, anh không thể buộc cô ấy nói ra."

Mẹ kiếp nếu như anh không thể. Vasili thắc mắc."Vậy cô đứng về phía ai vậy?"

"Phía anh," Tanya trấn an anh bằng nụ cười."Chuyện mà tôi rất vui khi biết được là anh đã quyết định cưới cô ấy. Tôi nghĩ cô ấy sẽ là một người vợ tuyệt vời với anh đấy, Vasili."

Anh nhìn cô như quở trách."Nhưng cô sẽ không nói cho tôi biết là tại sao cô nghĩ vậy, phải không?"

"Không. Nhưng tôi dám chắc là sẽ không bao lâu nữa anh sẽ biết được từ Alexandra... nếu như anh có thể tìm được cô ấy

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Alexandra phát hiện ra là tiếp tục làm một cuộc hành trình khác dài cả tháng ròng là một chuyện rất mệt mỏi. Đó chính là thời gian cô cần phải bỏ ra để đi đến nước Anh. Cô cũng không thích cưỡi những con ngựa lạ trong chuyến đi này. Khi bọn họ vừa rời khỏi Cardina thì cô đã rất nhớ những con ngựa của cô. Vì thế cô đã rất an tâm khi Nina gặp được phu nhân Beatrice Haversham ở Warsaw và được tiếp tục cuộc hành trình trên cỗ xe ngựa của bà ta.

Phu nhân Beatrice khoảng bốn mươi lăm tuổi, có thân hình đầy đặn và vẫn còn để kiểu mái tóc vàng của bà ta như thời còn trẻ, điều mà không thấy chướng mắt lắm, phải cảm ơn cặp mắt màu xám như biết cười của bà ta. Thật lạ kỳ là bà ta đã nhận ra được Alexandra khi cô đến dự lễ hội ở St. Petersburg. Người đàn bà người Anh này và chồng của bà ta, bây giờ đã chết, lúc đó đang viếng thăm thành phố và bà ta biết Alexandra ở một vài lễ hội, bao gồm bữa tiệc với công chúa Olga Romaovsky, một tai nạn dẫn đến chuyện Alexandra bị tẩy chay từ St. Petersburg một cách không chính thức.

Nhưng phu nhân Beatrice đã phát hiện ra Alexandra ở bữa tiệc đó. Bà nói, "Tôi chưa bao giờ cười nhiều đến thế, và tôi hy vọng là cô không thấy phiền lòng, nhưng tôi đã kể lại chuyện đó với tất cả bạn bè của tôi. Cô đã rất là khéo léo khi làm bộ như rất thật lòng khuyên công chúa Olga cách thức để giảm cân. Tất cả bạn bè của tôi đều thấy chuyện này rất là vui nhộn, và tôi rất thích làm cho người khác cười."

Alexandra đã không màng nói cho bà ta biết là cô đã rất thật lòng khi đề nghị chuyện đó, không phải là cô sợ phải gánh chịu hậu quả mà nó sẽ mang lại cho cô. Và tuy là cô không nhớ người đàn bà này, cô thấy thích bà khi

bọn họ đi chung với nhau để đến nước Anh. Beatrice thật sự rất thích cười, và bà ta thấy chuyện gì cũng mặc cười cả. Bà ta cũng lầm lẫn tánh tình bộc trực của Alexandra và cho đó là một sự khôn lanh đầy hài hước và tuyên bố là rất thích cô. Và điểm lợi nữa mà bà ta đem đến cho cô là ngăn chặn được những lời cảm ràm của Nina và những người anh của cô về quyết định đi tìm Christopher của cô, những lời cảm ràm mà cô không muốn nghe.

Beatrice chỉ nhớ mang máng là đã gặp Christopher ở Nga, và không biết rõ về anh lắm. Nhưng bà ta trấn an Alexandra là bà ta quen biết rất nhiều người và bọn họ biết anh, và đúng như vậy, chỉ mất hai ngày sau khi bọn họ đến Luân Đôn thì bà đã xuất hiện ở khách sạn của Alexandra với địa chỉ của anh ta.

Cô cũng đã đến tòa đại sứ, vì đó là địa chỉ duy nhất mà anh sử dụng trong những lá thư, họ đã không giúp ích được gì cho Alexandra. Hiện thời anh ta công tác rất nhiều nơi, đó là tất cả những gì cô có thể biết được từ người thư ký, và không, bọn họ không có thói quen cho người khác biết những tin tức cá nhân về những vị đại sứ của họ. 'Hãy đi dò danh bạ giống như những người khác đi.'

Phải cảm ơn phu nhân Beatrice, cô không cần phải đối diện với những quan chức bất lịch sự đó. Và cô nhanh chóng rời khỏi khách sạn để đi đến nhà cô của Christopher, nơi anh đang sống, cũng may là nó nằm ngay ở Luân Đôn.

Nina đã đề nghị cô đợi đến sáng mai rồi hẵng đi, bởi vì khi cô sửa soạn xong thì trời đã tối, nhưng Alexandra không muốn đợi. Trước khi bọn họ rời khỏi lục địa Châu Âu để lên tàu đi đến Anh... một chuyện hãi hùng vì việc bị say sóng của cô... cô biết là cô đã mang thai con của Vasili. Và đứa bé cần một người cha. Dĩ nhiên là cô sẽ thành thật với Christopher. Và tuy là chuyện đó có lẽ rất là khó khăn, cô đã không một lần hối hận với tình trạng của mình. Thật ra thì cô đã rất vui mừng về chuyện này.

Căn nhà của Christopher đang sáng rực đèn, và có rất nhiều cỗ xe dừng lại thả người xuống chứng tỏ là nhà đang có tiệc tùng, những bộ quần áo đắt tiền cho biết là một bữa tiệc trang trọng. Alexandra đã có vài ngày đi mua sắm trong khi đợi tàu nhổ neo, và đã mua được ba chiếc áo đầm may gần xong để cộng thêm với vài chiếc áo mà cô đã nhét vào vali cho chuyến đi này. Nina đã hoàn tất nó trong cuộc hành trình vượt biển... khả năng may vá của cô ta rất tài tình. Một trong ba chiếc áo là một chiếc áo dạ hội bằng lụa màu hồng và xanh đậm. Cô đã không nghĩ là cô cần mặc nó tối nay, tuy nhiên cô đã được cho vào cửa trong chiếc áo bằng len màu xanh, mặc dù là chiếc áo khoác của cô viền lông chồn.

Chiếc áo thích hợp cho một cuộc thăm viếng, nhưng không thích hợp cho một buổi dạ hội đang diễn ra ở nhà Leightons. Nó là lý do vì sao cô được đưa đến một căn phòng trống, căn phòng nhìn giống như là một thư viện, tách rời với những vị khách khác, và được bảo là đợi ở đây.

Và cô đã đợi. Một tiếng đồng hồ trôi qua và cô vẫn đợi. Bây giờ cô sắp sửa gặp lại Christopher sau nhiều năm, cô không thể không nhẩn nại. Cô thật sự không cảm thấy gì khác, không hồi hộp, ngay cả kích động cũng không.

Cô thấy chuyện này thật là kỳ lạ, nhưng cô đổ thừa cho những cảm nghĩ sâu muộn mà cô đã có kể từ khi cô rời khỏi Cardinia, và cô đổ thừa đó là do cô đã bỏ lại những con ngựa của cô. Chắc chắn không phải là vì chuyện cô nhớ Vasili, bởi vì cô không có. Cô rất ít khi nghĩ về anh, chỉ hơn chục lần mỗi ngày thôi. Nhưng khi nghĩ đến những chuyện cô đã trải qua ở Cardinia và sự phiền muộn mà bây giờ cô đang cảm thấy, không có gì là lạ khi cô đã mất hết cảm xúc.

Phu nhân Beatrice đã làm cho cô vui buồn bằng cách làm cho cô cười, và những suy nghĩ về chuyện đứa bé cũng giúp ích cho Alexandra. Nhưng không có chuyện gì khác có thể giúp được cô. Nhưng chuyện mà cô sắp sửa được gặp Christopher đúng ra là phải làm cho cô vui. Tại sao cô lại không

nhỉ? "Alexandra, thật sự là em à?" Cô đã không nghe thấy tiếng cửa mở và đóng lại sau lưng cô, nhưng cô xoay đầu lại và nhìn thấy Christopher đang bước lại gần cô với cánh tay đang mở rộng, thái độ của anh rất mừng rỡ và niềm nở khi được gặp lại cô. Anh đã không thay đổi chút nào trong mấy năm qua, mặc dù bây giờ anh đã ba mươi lăm tuổi. Và có lẽ là anh còn đẹp trai hơn lúc trước, khuôn mặt đầy đặn hơn và thân hình lực lưỡng hơn... lúc trước anh rất ốm. Cô nhớ là anh nhìn rất nổi bật, với mái tóc màu nâu sậm và cặp mắt, và những bộ quần áo rất sang trọng cho buổi tối. Nhưng bây giờ chiều cao 5 feet và 10 inches của anh không được cao lắm đối với cô, và...

Anh ôm chặt lấy cô. Và trước khi cô có thể mở lời, anh hôn cô, và tất cả điều cô muốn làm là đẩy anh ra. Cô đã bị gì thế này nhỉ? Đây là Christopher, người cô yêu, và rõ ràng là anh đã rất vui khi cô đến với anh, vì thế mọi chuyện sẽ được tốt đẹp. Nhưng tại sao cô lại cảm thấy như có chuyện gì đó? Và cô đã luôn rất thích được anh hôn, nhưng lòng cô lại không xao động, ngay cả không khuấy lên được sự khao khát mà Vasili có thể làm được. Nhưng bây giờ cô không thể nghĩ đến anh... không phải bây giờ.

Cô tách môi mình khỏi môi anh để hỏi. "Vậy anh vẫn còn yêu em chứ?"

"Dĩ nhiên là anh vẫn yêu em, em yêu. Sao em lại nghi ngờ chuyện đó chứ?"

Cô có thể đưa ra rất nhiều lý do, nhưng quyết định không được nói những lời mỉa mai châm biếm. Tuy nhiên tánh tình bộc trực của cô làm cho cô hỏi một câu mà đúng ra cô đã phải hỏi từ nhiều năm trước "Vậy anh chuẩn bị kết hôn với em chứ?"

Anh bị cô làm cho ngạc nhiên, nhưng rồi anh cười. "Anh thấy là em vẫn không thay đổi. Em vẫn giống như xưa, nói những gì trong đầu mình, cho dù là hậu quả có ra sao."

Cô có thể nói với anh là chuyện đó không còn đúng nữa. Có những chuyện mà gần đây cô giấu ở trong đầu không nói ra. Anh em nhà Razins đã không biết về chuyện đứa bé. Và Vasili chưa bao giờ biết được cảm giác thật sự của cô đối với anh....Lại nữa rồi, cô lại để cho anh xâm nhập vào suy nghĩ của cô khi mà bây giờ cô phải cất những ký ức về anh thật sâu trong trí nhớ của cô.

"Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em đấy, Christopher."

"Nhưng em không thể nào là đang nói chuyện đàng hoàng," anh âu yếm nói, mặc dù là hơi càu nhàu."Anh đang hy vọng là em nói với anh là em đã kết hôn, vì thế cuối cùng thì chúng ta cũng có thể ở chung với nhau."

Vì cô không hiểu anh muốn nói gì, cô buộc phải hỏi lại, "Anh nói vậy có nghĩa là gì?"

"Này Alexandra, em biết tình yêu và hôn nhân là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Và chính anh đã tận mắt chứng kiến được những người đàn bà ở Nga có thói lang chạ như thế nào. Anh hy vọng là em đã kết hôn rồi vì thế chúng ta có thể có một chuyện tình. Anh nghĩ là em hiểu được là chúng ta chỉ có thể làm người tình của nhau thôi."

Cô không cần anh giải thích rõ chuyện đó, vì nó đã quá rõ ràng, nhưng vì hơi bị sốc cho nên cô nhận xét."Thật ra thì em đã mong đợi là chúng ta sẽ kết hôn với nhau."

"Chúa lòng lành, em không thể nào ngu ngốc đến thế."

Cô nhăn mặt."Ồ, nhưng em đã..., sự thật quá rõ ràng."

"Nhưng, em yêu, em phải biết là em là người không thích tuân theo qui ước. Cái thói quen luôn nói những gì nghĩ trong đầu hay nói thẳng ra tình cảm thật sự của em sẽ phá hỏng sự nghiệp của anh."

"Em đúng là một kẻ ngu ngốc, bởi vì em không hiểu được là tại sao anh lại cứ tiếp tục viết thư cho em, gửi cho em những bài thơ tình và những lời lẽ yêu đương tha thiết."

Anh đỏ mặt." Anh không muốn chặt đứt đường đi của mình, em yêu. Anh vẫn hy vọng là sẽ có một ngày chúng ta sẽ ngủ chung với nhau."

Tại sao cô không nổi giận, hay tát vào mặt anh ta, hay oà khóc nhỉ? "Anh phải nên nói thế," cô trả lời lạnh băng."Em có lẽ là đã không nên chờ đợi mấy năm ròng."

"Nhưng em còn trong trắng và anh không..." Anh dừng lại, phản ứng thay đổi thành tò mò và tràn ngập hy vọng."Em vẫn vậy chứ?"

Alexandra quyết định nói dối sẽ thích hợp trong tình cảnh này hơn."Đúng vậy."

"Tiếc quá." Anh thở dài."Nhưng nói cho anh biết là em đang làm gì ở Luân Đôn đi? Anh hy vọng là em đã không vượt ngàn dặm chỉ để gặp anh."

Thêm một lời nói dối nữa, để bảo vệ sự kiêu hãnh của cô."Không, em đã không có ý định đó. Em vừa từ chối lời cầu hôn của một người Cardinia và quyết định làm một chuyến du lịch trước khi quay về nhà."

"Một người Cardinia à?" Anh đột nhiên rất phấn khích."Có hy vọng nổi lại chuyện đó không?"

"Tại sao?"

"Bởi vì sẽ rất tốt cho hai chúng ta đấy, em yêu. Anh vừa mới biết được là anh sẽ làm đại sứ ở Cardinia trong vài tháng tới. Và nếu em ở đó, và đã kết hôn..."

"Đó là một ý kiến hay đấy, Christopher, ngoại trừ là... cho dù là em có kết hôn với anh chàng người Cardinia của em, và thấy cần có một người tình, chuyện mà rất ít khả năng là sẽ xảy ra "... cô vuốt má anh trước khi nói hết câu."Em chắc chắn là sẽ không chọn anh." và cô rời khỏi phòng mà không mất chút sĩ diện nào, chỉ là hơi bị trầy sước đi chút đỉnh.

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 36

"Chúng ta có thể nói chuyện ở đây trước mặt mọi người, hay là em đi với anh," Vasili cố giữ giọng ôn hòa. "Anh có một chiếc xe ngựa đang đợi ở bên ngoài."

Đó không phải là những gì Alexandra mong đợi được nghe. Nếu như cô cũng giận dữ như Vasili thì cô sẽ không thốt lên lời "sao cũng được", chỉ để không gây ra một cảnh tượng xấu hổ. Dĩ nhiên là cô đã quen thuộc với những cảnh xấu hổ này... vậy thì tốt nhất là cô nên trả lời anh trước khi anh quyết định dìm cô.

"Tôi cũng định rời khỏi đây," cô nói với anh, giọng nói cũng rất ôn hòa.

Thật ra là không đúng, mặc dù đó là chuyện mà cô muốn làm kể từ khi đến đây. Nhưng cô nghĩ là nếu cô không đi với anh thì anh sẽ càng giận hơn, rồi thì anh sẽ gây ra một cảnh tượng mà cô biết là anh không muốn.

Tuy nhiên cô gần như muốn đổi ý vì không muốn đi chung với anh đến bất cứ nơi nào. Tuy là anh đã có được sự hợp tác của cô, cô vẫn cảm thấy như là bị anh lôi ra khỏi đó. Nhưng trước khi cô có thể quyết định là tốt hơn cô nên ở lại đây với rất nhiều người thì bọn họ đã ra đến bến ngoài, và cô bị đẩy vào cỗ xe đang đợi của anh.

"Bộ anh có ý định làm cho tôi lạnh cóng hả?" cô hỏi, giọng nói đầy châm biếm.

Anh đã không dừng lại để lấy chiếc áo choàng của cô, và không khí ban đêm của mùa đông lạnh và ẩm ướt. Bên trong cỗ xe ngựa rộng lớn cũng

không ấm áp hơn bao nhiêu. Nhưng thay vì quay trở lại lấy áo choàng, anh quăng cho cô tấm mền trước khi ngồi xuống.

Cỗ xe lập tức rời đi sau khi cánh cửa xe bị đóng mạnh, làm cho Alexandra ngã chúi dúi và gần như rơi xuống ghế. Làm cho cô giận lên.

"Giải thích đi, Petroff. Nếu tôi biết là anh đã có ý định đi đến nước Anh, thì tôi đã đi chỗ khác rồi."

"Thật không? Anh thật nghi ngờ chuyện đó đấy."

Anh đang ngồi đối diện với cô với hai tay khoanh trước ngực, hai chân duỗi thẳng, mắt anh vẫn sáng rực khi nhìn cô. Cho dù là cô đã có những cảm xúc khi nhìn thấy anh lúc này, chúng nó nhanh chóng biến mất, nhường chỗ cho sự bức bối. Và anh đã không nói gì khác ngoài những lời châm biếm để lại sự im lặng ngọt ngào làm cho cô thấy lúng túng.

Cô phá tan sự im lặng, thắc mắc hỏi."Sao? Tôi đoán là có lý do gì đặc biệt lắm cho nên anh mới đến tìm tôi... hay là chúng ta thật quá xui xẻo nên đã gặp nhau ở cùng một bữa tiệc trong cùng một thành phố?"

"Chúng ta sẽ nói đến chuyện đó sau, Alex. Bây giờ anh đang gặp khó khăn khi nhìn thấy em thay đổi, cho dù là với ý định hay mục đích gì, nhìn giống như một quý bà. Hay là em đang mặc quần tây bên dưới chiếc áo dài đó?"

Cô không thể hiểu là tại sao câu hỏi đó lại làm cho cô đỏ mặt, nhưng cô đã bị vậy. "Nếu như anh đã không nhìn thấy thì anh đã kéo tôi rời khỏi một bữa tiệc. Tôi biết cách ăn mặc cho thích hợp với những dịp như thế."

"Vậy là không có mặc quần tây hả?"

Cô trừng mắt với anh. Vasili không thấy thích thú. Thật ra thì bây giờ anh càng ngạc nhiên hơn khi anh nhìn thấy cô trên sàn nhảy. Trong chiếc áo

lụa và đăng ten. Anh đã từng tưởng tượng cô mặc nó, nhưng anh chưa bao giờ hình dung ra nó có thể nhìn như là bây giờ. Kiểu áo may rất khéo, đôi găng tay dài, cổ áo khoét sâu... Chúa ơi, bộ ngực của cô, bộ ngực căng tròn của cô ta đang lồ lộ cho những kẻ đàn ông nào muốn nhìn.

Cho dù là nó làm cho anh giận điên lên, Vasili cũng thầm công nhận là anh chưa bao giờ nhìn thấy Alexandra xinh đẹp như thế này. Và anh thấy bực vì cô luôn không cho anh nhìn thấy khía cạnh dịu dàng này của cô, anh chưa bao giờ biết được khía cạnh này của cô... ngoại trừ ở trên giường.

Cô có thể nhảy. Rõ ràng là cô có thể nói chuyện với những quan khách ở đó mà không chửi thề hay làm cho bọn họ bị sốc. Và rõ ràng là cô đã cẩn thận không lựa chọn những bữa tiệc có đãi thức ăn, không thì cô sẽ nhanh chóng bị loại khỏi danh sách khách được mời. Nhưng rõ ràng là cô đã có thể lừa gạt những người Anh để họ tin cô là một quý bà, nếu không thì là cô biết cách cư xử như một quý bà.

Anh cũng giận điên lên khi anh không thể đuổi kịp cô trước khi cô lên tàu đi đến nước Anh, làm cho anh mất hơn cả tháng ròng cuối cùng mới tìm được cô. Họ đã mất dấu vết của cô hai lần, lần đầu là khi cô bắt đầu đi về hướng những dãy núi, giống như là cô định đi về nhà, rồi thay đổi lộ trình đi về hướng bắc. Lúc đó, anh đã cho hầu hết những người đi chung với anh quay về vì thấy sự hộ tống của họ không còn cần thiết nữa.

Rồi bọn họ lại mất dấu vết của Alexandra một lần nữa, khi cô thay đổi sử dụng xe ngựa thay vì cưỡi ngựa. Nhưng anh và tám người còn lại trong đoàn người của anh, chỉ cần mất vài tiếng đồng hồ khi họ đến Luân Đôn là tìm được khách sạn nơi cô ở. Và người hầu của cô, Nina, đã không ngần ngại nói với anh nơi anh có thể tìm được cô tối nay.

Và bây giờ anh không biết chắc là mình sẽ đối phó với cô như thế nào. Sự thôi thúc đầu tiên mà anh muốn làm, luôn muốn làm, là làm tình với cô, và ham muốn đó càng mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Chỉ cần ở gần cô là làm

cho người anh rạo rức và đòi hỏi. Chuyện thứ hai là anh muốn bóp cổ cô vì những gì anh đã trải qua. Nhưng còn có chuyện thứ ba mà anh muốn làm là chỉ muốn ôm cô và nói với cô... nói gì nhỉ? Chuyện anh đã lo lắng là cô đã kết hôn với Leighton trước khi anh tìm được cô à? Chuyện anh đang ở trong một tình thế thảm thương khi biết được là lần đầu tiên trong đời anh biết yêu à? Cô sẽ không bao giờ tin những chuyện đó sau khi anh đã có những thái độ chỉ dành riêng cho cô.

Còn chuyện gã người Anh của cô thì sao? Nếu anh gặp được Leighton ở đó với cô thì có lẽ là anh sẽ thách đấu với hắn ta ngay tại đó. Nếu như cô yêu hắn ta, nếu cô thật sự yêu hắn ta, anh nghĩ có lẽ là anh sẽ im lặng rút lui. Sự ghen tuông của anh đã nói không, anh và gã người Anh đó không thể sống trên cùng hành tinh. Nhưng cái tình yêu chết tiệt này làm cho anh muốn cô có được hạnh phúc.

Hai cảm nghĩ đó không hoà hợp được với nhau. Anh nghĩ là anh nên tìm hiểu để xem anh có đến quá muộn không.

"Cuộc hôn lễ đã được sắp xếp xong rồi chứ, Alex?"

Alexandra há hốc mồm kinh ngạc. Làm sao mà anh ta biết được chuyện cô và tử tước của cô chứ? Anh không thể nào biết được.

"Hôn lễ gì?" cô thận trọng hỏi.

"Giữa em và Leighton đấy."

Chuyện này càng tệ hơn. "Sao anh biết được chuyện của Christopher?"

"Từ Lazar. Em đã nên sớm nói với anh."

"Chuyện đó không liên quan đến anh..."

"Chúng ta sắp sửa kết hôn đấy!" anh cắt ngang, cuối cùng cũng nổi giận về chuyện của bọn họ. "Nó là chuyện của anh khi em yêu một người đàn ông khác!"

"Chúng ta sắp sửa gì?"

"Thay đổi rồi à?" anh châm biếm "Hay là em đã quên là em đã chắc chắn với anh là em sẽ không nuốt lời? Một chuyện danh dự, hay đại khái là vậy như em đã nói."

Sự tấn công của anh làm cho cô xù lông lên "Anh không thấy bức thư tôi để lại à? Mẹ anh đã nói là anh không thể kết hôn với tôi, rằng tôi là một sự xỉ nhục, hết hy vọng..."

"Mẹ của anh đã không xếp đặt hôn nhân của chúng ta. Bà ấy không có quyền nói gì trong chuyện này."

"Đó không phải là ấn tượng mà anh tạo ra cho tôi thấy khi lần đầu tiên chúng ta bàn về hôn ước," cô nói cứng nhắc. "Khi bà nói với tôi vậy, tôi đã đoán là..."

"Những gì em đã đoán đều sai cả, Alex, và em đã rời khỏi mà không đến để khẳng định suy đoán của mình với anh. Và anh lập lại, chuyện này không liên quan gì đến mẹ anh cả. Cho dù là chúng ta có kết hôn hay không thì cũng là do hai chúng ta, và phụ thuộc vào chuyện chúng ta có muốn hay không muốn bảo toàn danh dự của cha chúng ta."

"Anh đang nói là chúng ta vẫn còn có hôn ước hả?"

"Em nói đúng." và trước khi cô biết anh đang định làm gì thì anh nắm lấy tay cô và luồn chiếc nhẫn vào ngón tay của cô. "Đừng bao giờ tháo nó xuống nữa, Alex. Em là của anh. Anh muốn em đeo nó như một bằng chứng."

Câu nói sau như một lời cảnh cáo, và cô nghe như có sự chiếm hữu làm cho cô vừa hỗn loạn vừa vui sướng. Cô tựa người ra ghế, cảm thấy an tâm và lo sợ, và cố lờ cả hai chuyện đó. Cô sẽ không bao giờ nói xong chuyện này nếu cô không kèm chế được cảm xúc của mình. Nhưng, ôi, cảm giác tuyệt làm sao khi có lại chiếc nhẫn! Những giọt nước mắt đã rơi xuống khi cô tháo nó xuống. Khi cô đã bỏ lại nó với lá thư viết cho anh, cô đã có cảm giác như thể đã để lại trái tim của cô chung với nó. Cô sẽ không bao giờ tháo nó xuống nữa... nhưng không phải là vì anh đã bảo cô không được tháo xuống.

"Anh có thể giải thích cho tôi biết là tại sao không?" cô nói, liên quan đến sự khẳng định của anh về hôn ước vẫn còn có hiệu lực. "Tôi đã giải thoát anh. Và tôi nhớ là, anh đã không muốn kết hôn với tôi, vì thế tại sao anh lại không nắm lấy nó?"

Bởi vì anh yêu em!

Đây đúng là cơ hội thích hợp để nói với cô. Nhưng cô sẽ cười vào mặt anh và có lẽ là sẽ nói những lời nhạo báng như "Chắc vậy rồi, Petroff. Anh đã chứng minh cho tôi thấy mỗi khi anh mở miệng." và vì bản thân anh vẫn còn thấy chuyện đó quá khó tin thì làm thế nào mà anh có thể thuyết phục được cô chứ?

"Em đã không giải thoát anh, Alex. Em bỏ chạy vì đã hiểu sai. Chuyện đó đã không giải thoát anh khỏi hôn ước, nó chỉ là buộc anh phải mang em trở về. Tuy nhiên, nếu như ý định của em là không muốn giữ lời, thì hãy nói ngay bây giờ, và mọi thứ sẽ chấm dứt."

"Đó chưa bao giờ là ý định của tôi, anh biết rõ chuyện đó mà," cô rít lên.

"Anh cũng đã không nghĩ vậy, vậy thì đó là câu trả lời cho em. Chúng ta vẫn còn bị ràng buộc vào giao kèo đó, vẫn còn có hôn ước với nhau, vẫn sẽ sắp kết hôn. Hay là em không đồng ý chuyện đó?"

"Không," cô nói như cầu vồng.

"Vậy thì chuyện em đi đến Anh đã không thay đổi cách nhìn của em về danh dự chứ?"

"Không," cô nói lớn tiếng hơn và trừng mắt với anh.

"Anh rất vui khi được nghe vậy."

Cô khịt mũi. "Cẩn thận đấy, Petroff, không thì anh sẽ làm cho tôi nghĩ là bây giờ anh muốn kết hôn đấy."

"Có lẽ là anh muốn vậy," anh nói nhỏ nhẹ.

"Khi nào heo biết bay kìa," cô độp lại.

Anh cười. Anh biết là Alex của anh sẽ nói những lời như vậy.

"Thật ra thì..." Anh dừng lại chỉ để cho cô nghĩ là anh vừa có kết luận này. "Vì dù sao thì anh cũng phải kết hôn... để có người nối dòng, em hiểu không... có lẽ là anh nên làm với em. Suy cho cùng, thì anh đã bỏ rất nhiều công sức lên mình em hơn bất cứ người đàn bà nào khác... và anh thật sự rất thích bộ ngực của em đấy, Alex."

Anh đã mong đợi một câu trả đũa, một cái đờ mặt, bất cứ cái gì ngoại trừ thái độ lãnh đạm mà anh đang nhìn thấy. Và anh có thể đá cho mình một cái khi nghĩ những gì anh vừa nói chỉ để cho cô dễ chấp nhận hơn là sự thật.

"Alex..."

"Anh không cần phải giải thích," cô cắt ngang anh. "Tôi luôn biết ý của anh về chuyện này. Và anh cũng đã biết cảm nghĩ của tôi rồi."

Nhắc cho anh biết là cô đã không muốn kết hôn với anh bởi vì cô yêu một người khác sẽ làm cho anh giận lên, để cho anh không thể nói tiếp về

cuộc sống sau hôn nhân của hai người. Bây giờ cô có thể nói với anh về chuyện đứa bé và anh có thể bắt đầu ruồng bỏ cô ngay cả trước khi bọn họ kết hôn. Nhưng vì chuyện đó có lẽ là sẽ làm cho anh ta vui mừng, cô quyết định là giữ kín và không nói ra.

Có lẽ là anh đã thật sự đuổi theo cô, nhưng rõ ràng là mọi thứ vẫn không thay đổi. Vì thế tại sao câu "để có người nối dòng, em hiếu ko" lại làm cho cô như muốn khóc thế này?

"Em đã gặp Leighton chưa?" anh hỏi.

"Rồi."

"Anh sẽ giết chết gã khốn nạn đó nếu như hắn đã chạm vào người em, Alex," anh gầm gừ.

Gì thế này, ghen tuông à? "Đừng để ý. Anh ta chưa bao giờ muốn kết hôn với tôi. Anh ta đang đợi tôi kết hôn với một người khác để anh ta có thể có một cuộc tình với tôi. Anh ta cũng suy nghĩ giống như anh, ngoại trừ việc anh ta vẫn nghĩ là tôi còn trong trắng và anh ta đang đợi tôi thay đổi sự thật đó."

"Hắn chết chắc," Vasili nói.

Alexandra thở dài. "Tôi mới là người cảm thấy bị sỉ nhục đấy, Petroff, không phải anh. Chỉ bởi vì bây giờ anh nghĩ tôi là vợ của anh cũng không có nghĩa là tôi không thể tự lo chuyện của mình."

"Anh ta làm cho em đau khổ..."

"Không, anh ta không có... chuyện mà tôi nhận thức được là tôi quá thờ ơ, dù là tôi đã có cảm tình với anh ta."

Nụ cười tự mãn trên môi của Vasili làm cho cô bực bội, làm cho cô thay đổi đề tài. "Anh đang đưa tôi đi đâu vậy?"

"Đến tàu của anh. Anh không thích cái thành phố đông đúc này khi anh viếng thăm nó trước kia, và vẫn không thích. Chúng ta sẽ rời khỏi đây ngay lập tức."

"Không, chúng ta sẽ không làm vậy. Còn người của tôi."

"Bây giờ anh nghĩ họ đã lên tàu rồi, với những lời... thuyết phục... thân thiện."

"Anh quá đáng lắm, Petroff."

"Sau những gì em đã buộc anh phải trải qua, em yêu, anh cho là anh được phép làm vậy."

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 37

"Chúng ta có thể nói chuyện ở đây trước mặt mọi người, hay là em đi với anh," Vasili cố giữ giọng ôn hòa. "Anh có một chiếc xe ngựa đang đợi ở bên ngoài."

Đó không phải là những gì Alexandra mong đợi được nghe. Nếu như cô cũng giận dữ như Vasili thì cô sẽ không thốt lên lời "sao cũng được", chỉ để không gây ra một cảnh tượng xấu hổ. Dĩ nhiên là cô đã quen thuộc với những cảnh xấu hổ này... vậy thì tốt nhất là cô nên trả lời anh trước khi anh quyết định dìm cô.

"Tôi cũng định rời khỏi đây," cô nói với anh, giọng nói cũng rất ôn hòa.

Thật ra là không đúng, mặc dù đó là chuyện mà cô muốn làm kể từ khi đến đây. Nhưng cô nghĩ là nếu cô không đi với anh thì anh sẽ càng giận hơn, rồi thì anh sẽ gây ra một cảnh tượng mà cô biết là anh không muốn.

Tuy nhiên cô gần như muốn đổi ý vì không muốn đi chung với anh đến bất cứ nơi nào. Tuy là anh đã có được sự hợp tác của cô, cô vẫn cảm thấy như là bị anh lôi ra khỏi đó. Nhưng trước khi cô có thể quyết định là tốt hơn cô nên ở lại đây với rất nhiều người thì bọn họ đã ra đến bến ngoài, và cô bị đẩy vào cỗ xe đang đợi của anh.

"Bộ anh có ý định làm cho tôi lạnh cóng hả?" cô hỏi, giọng nói đầy châm biếm.

Anh đã không dừng lại để lấy chiếc áo choàng của cô, và không khí ban đêm của mùa đông lạnh và ẩm ướt. Bên trong cỗ xe ngựa rộng lớn cũng

không ấm áp hơn bao nhiêu. Nhưng thay vì quay trở lại lấy áo choàng, anh quăng cho cô tấm mền trước khi ngồi xuống.

Cỗ xe lập tức rời đi sau khi cánh cửa xe bị đóng mạnh, làm cho Alexandra ngã chúi dúi và gần như rơi xuống ghế. Làm cho cô giận lên.

"Giải thích đi, Petroff. Nếu tôi biết là anh đã có ý định đi đến nước Anh, thì tôi đã đi chỗ khác rồi."

"Thật không? Anh thật nghi ngờ chuyện đó đấy."

Anh đang ngồi đối diện với cô với hai tay khoanh trước ngực, hai chân duỗi thẳng, mắt anh vẫn sáng rực khi nhìn cô. Cho dù là cô đã có những cảm xúc khi nhìn thấy anh lúc này, chúng nó nhanh chóng biến mất, nhường chỗ cho sự bức bối. Và anh đã không nói gì khác ngoài những lời châm biếm để lại sự im lặng ngọt ngào làm cho cô thấy lúng túng.

Cô phá tan sự im lặng, thắc mắc hỏi."Sao? Tôi đoán là có lý do gì đặc biệt lắm cho nên anh mới đến tìm tôi... hay là chúng ta thật quá xui xẻo nên đã gặp nhau ở cùng một bữa tiệc trong cùng một thành phố?"

"Chúng ta sẽ nói đến chuyện đó sau, Alex. Bây giờ anh đang gặp khó khăn khi nhìn thấy em thay đổi, cho dù là với ý định hay mục đích gì, nhìn giống như một quý bà. Hay là em đang mặc quần tây bên dưới chiếc áo dài đó?"

Cô không thể hiểu là tại sao câu hỏi đó lại làm cho cô đỏ mặt, nhưng cô đã bị vậy. "Nếu như anh đã không nhìn thấy thì anh đã kéo tôi rời khỏi một bữa tiệc. Tôi biết cách ăn mặc cho thích hợp với những dịp như thế."

"Vậy là không có mặc quần tây hả?"

Cô trừng mắt với anh. Vasili không thấy thích thú. Thật ra thì bây giờ anh càng ngạc nhiên hơn khi anh nhìn thấy cô trên sàn nhảy. Trong chiếc áo

lụa và đăng ten. Anh đã từng tưởng tượng cô mặc nó, nhưng anh chưa bao giờ hình dung ra nó có thể nhìn như là bây giờ. Kiểu áo may rất khéo, đôi găng tay dài, cổ áo khoét sâu... Chúa ơi, bộ ngực của cô, bộ ngực căng tròn của cô ta đang lồ lộ cho những kẻ đàn ông nào muốn nhìn.

Cho dù là nó làm cho anh giận điên lên, Vasili cũng thầm công nhận là anh chưa bao giờ nhìn thấy Alexandra xinh đẹp như thế này. Và anh thấy bực vì cô luôn không cho anh nhìn thấy khía cạnh dịu dàng này của cô, anh chưa bao giờ biết được khía cạnh này của cô... ngoại trừ ở trên giường.

Cô có thể nhảy. Rõ ràng là cô có thể nói chuyện với những quan khách ở đó mà không chửi thề hay làm cho bọn họ bị sốc. Và rõ ràng là cô đã cẩn thận không lựa chọn những bữa tiệc có đãi thức ăn, không thì cô sẽ nhanh chóng bị loại khỏi danh sách khách được mời. Nhưng rõ ràng là cô đã có thể lừa gạt những người Anh để họ tin cô là một quý bà, nếu không thì là cô biết cách cư xử như một quý bà.

Anh cũng giận điên lên khi anh không thể đuổi kịp cô trước khi cô lên tàu đi đến nước Anh, làm cho anh mất hơn cả tháng ròng cuối cùng mới tìm được cô. Họ đã mất dấu vết của cô hai lần, lần đầu là khi cô bắt đầu đi về hướng những dãy núi, giống như là cô định đi về nhà, rồi thay đổi lộ trình đi về hướng bắc. Lúc đó, anh đã cho hầu hết những người đi chung với anh quay về vì thấy sự hộ tống của họ không còn cần thiết nữa.

Rồi bọn họ lại mất dấu vết của Alexandra một lần nữa, khi cô thay đổi sử dụng xe ngựa thay vì cưỡi ngựa. Nhưng anh và tám người còn lại trong đoàn người của anh, chỉ cần mất vài tiếng đồng hồ khi họ đến Luân Đôn là tìm được khách sạn nơi cô ở. Và người hầu của cô, Nina, đã không ngần ngại nói với anh nơi anh có thể tìm được cô tối nay.

Và bây giờ anh không biết chắc là mình sẽ đối phó với cô như thế nào. Sự thôi thúc đầu tiên mà anh muốn làm, luôn muốn làm, là làm tình với cô, và ham muốn đó càng mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Chỉ cần ở gần cô là làm

cho người anh rạo rức và đòi hỏi. Chuyện thứ hai là anh muốn bóp cổ cô vì những gì anh đã trải qua. Nhưng còn có chuyện thứ ba mà anh muốn làm là chỉ muốn ôm cô và nói với cô... nói gì nhỉ? Chuyện anh đã lo lắng là cô đã kết hôn với Leighton trước khi anh tìm được cô à? Chuyện anh đang ở trong một tình thế thảm thương khi biết được là lần đầu tiên trong đời anh biết yêu à? Cô sẽ không bao giờ tin những chuyện đó sau khi anh đã có những thái độ chỉ dành riêng cho cô.

Còn chuyện gã người Anh của cô thì sao? Nếu anh gặp được Leighton ở đó với cô thì có lẽ là anh sẽ thách đấu với hắn ta ngay tại đó. Nếu như cô yêu hắn ta, nếu cô thật sự yêu hắn ta, anh nghĩ có lẽ là anh sẽ im lặng rút lui. Sự ghen tuông của anh đã nói không, anh và gã người Anh đó không thể sống trên cùng hành tinh. Nhưng cái tình yêu chết tiệt này làm cho anh muốn cô có được hạnh phúc.

Hai cảm nghĩ đó không hoà hợp được với nhau. Anh nghĩ là anh nên tìm hiểu để xem anh có đến quá muộn không.

"Cuộc hôn lễ đã được sắp xếp xong rồi chứ, Alex?"

Alexandra há hốc mồm kinh ngạc. Làm sao mà anh ta biết được chuyện cô và tử tước của cô chứ? Anh không thể nào biết được.

"Hôn lễ gì?" cô thận trọng hỏi.

"Giữa em và Leighton đấy."

Chuyện này càng tệ hơn. "Sao anh biết được chuyện của Christopher?"

"Từ Lazar. Em đã nên sớm nói với anh."

"Chuyện đó không liên quan đến anh..."

"Chúng ta sắp sửa kết hôn đấy!" anh cắt ngang, cuối cùng cũng nổi giận về chuyện của bọn họ. "Nó là chuyện của anh khi em yêu một người đàn ông khác!"

"Chúng ta sắp sửa gì?"

"Thay đổi rồi à?" anh châm biếm "Hay là em đã quên là em đã chắc chắn với anh là em sẽ không nuốt lời? Một chuyện danh dự, hay đại khái là vậy như em đã nói."

Sự tấn công của anh làm cho cô xù lông lên "Anh không thấy bức thư tôi để lại à? Mẹ anh đã nói là anh không thể kết hôn với tôi, rằng tôi là một sự xỉ nhục, hết hy vọng..."

"Mẹ của anh đã không xếp đặt hôn nhân của chúng ta. Bà ấy không có quyền nói gì trong chuyện này."

"Đó không phải là ấn tượng mà anh tạo ra cho tôi thấy khi lần đầu tiên chúng ta bàn về hôn ước," cô nói cứng nhắc. "Khi bà nói với tôi vậy, tôi đã đoán là..."

"Những gì em đã đoán đều sai cả, Alex, và em đã rời khỏi mà không đến để khẳng định suy đoán của mình với anh. Và anh lập lại, chuyện này không liên quan gì đến mẹ anh cả. Cho dù là chúng ta có kết hôn hay không thì cũng là do hai chúng ta, và phụ thuộc vào chuyện chúng ta có muốn hay không muốn bảo toàn danh dự của cha chúng ta."

"Anh đang nói là chúng ta vẫn còn có hôn ước hả?"

"Em nói đúng." và trước khi cô biết anh đang định làm gì thì anh nắm lấy tay cô và luồn chiếc nhẫn vào ngón tay của cô. "Đừng bao giờ tháo nó xuống nữa, Alex. Em là của anh. Anh muốn em đeo nó như một bằng chứng."

Câu nói sau như một lời cảnh cáo, và cô nghe như có sự chiếm hữu làm cho cô vừa hỗn loạn vừa vui sướng. Cô tựa người ra ghế, cảm thấy an tâm và lo sợ, và cố lờ cả hai chuyện đó. Cô sẽ không bao giờ nói xong chuyện này nếu cô không kèm chế được cảm xúc của mình. Nhưng, ôi, cảm giác tuyệt làm sao khi có lại chiếc nhẫn! Những giọt nước mắt đã rơi xuống khi cô tháo nó xuống. Khi cô đã bỏ lại nó với lá thư viết cho anh, cô đã có cảm giác như thể đã để lại trái tim của cô chung với nó. Cô sẽ không bao giờ tháo nó xuống nữa... nhưng không phải là vì anh đã bảo cô không được tháo xuống.

"Anh có thể giải thích cho tôi biết là tại sao không?" cô nói, liên quan đến sự khẳng định của anh về hôn ước vẫn còn có hiệu lực. "Tôi đã giải thoát anh. Và tôi nhớ là, anh đã không muốn kết hôn với tôi, vì thế tại sao anh lại không nắm lấy nó?"

Bởi vì anh yêu em!

Đây đúng là cơ hội thích hợp để nói với cô. Nhưng cô sẽ cười vào mặt anh và có lẽ là sẽ nói những lời nhạo báng như "Chắc vậy rồi, Petroff. Anh đã chứng minh cho tôi thấy mỗi khi anh mở miệng." và vì bản thân anh vẫn còn thấy chuyện đó quá khó tin thì làm thế nào mà anh có thể thuyết phục được cô chứ?

"Em đã không giải thoát anh, Alex. Em bỏ chạy vì đã hiểu sai. Chuyện đó đã không giải thoát anh khỏi hôn ước, nó chỉ là buộc anh phải mang em trở về. Tuy nhiên, nếu như ý định của em là không muốn giữ lời, thì hãy nói ngay bây giờ, và mọi thứ sẽ chấm dứt."

"Đó chưa bao giờ là ý định của tôi, anh biết rõ chuyện đó mà," cô rít lên.

"Anh cũng đã không nghĩ vậy, vậy thì đó là câu trả lời cho em. Chúng ta vẫn còn bị ràng buộc vào giao kèo đó, vẫn còn có hôn ước với nhau, vẫn sẽ sắp kết hôn. Hay là em không đồng ý chuyện đó?"

"Không," cô nói như cầu vồng.

"Vậy thì chuyện em đi đến Anh đã không thay đổi cách nhìn của em về danh dự chứ?"

"Không," cô nói lớn tiếng hơn và trừng mắt với anh.

"Anh rất vui khi được nghe vậy."

Cô khịt mũi. "Cẩn thận đấy, Petroff, không thì anh sẽ làm cho tôi nghĩ là bây giờ anh muốn kết hôn đấy."

"Có lẽ là anh muốn vậy," anh nói nhỏ nhẹ.

"Khi nào heo biết bay kìa," cô độp lại.

Anh cười. Anh biết là Alex của anh sẽ nói những lời như vậy.

"Thật ra thì..." Anh dừng lại chỉ để cho cô nghĩ là anh vừa có kết luận này. "Vì dù sao thì anh cũng phải kết hôn... để có người nối dòng, em hiểu không... có lẽ là anh nên làm với em. Suy cho cùng, thì anh đã bỏ rất nhiều công sức lên mình em hơn bất cứ người đàn bà nào khác... và anh thật sự rất thích bộ ngực của em đấy, Alex."

Anh đã mong đợi một câu trả đũa, một cái đờ mặt, bất cứ cái gì ngoại trừ thái độ lãnh đạm mà anh đang nhìn thấy. Và anh có thể đá cho mình một cái khi nghĩ những gì anh vừa nói chỉ để cho cô dễ chấp nhận hơn là sự thật.

"Alex..."

"Anh không cần phải giải thích," cô cắt ngang anh. "Tôi luôn biết ý của anh về chuyện này. Và anh cũng đã biết cảm nghĩ của tôi rồi."

Nhắc cho anh biết là cô đã không muốn kết hôn với anh bởi vì cô yêu một người khác sẽ làm cho anh giận lên, để cho anh không thể nói tiếp về

cuộc sống sau hôn nhân của hai người. Bây giờ cô có thể nói với anh về chuyện đứa bé và anh có thể bắt đầu ruồng bỏ cô ngay cả trước khi bọn họ kết hôn. Nhưng vì chuyện đó có lẽ là sẽ làm cho anh ta vui mừng, cô quyết định là giữ kín và không nói ra.

Có lẽ là anh đã thật sự đuổi theo cô, nhưng rõ ràng là mọi thứ vẫn không thay đổi. Vì thế tại sao câu "để có người nối dòng, em hiếu ko" lại làm cho cô như muốn khóc thế này?

"Em đã gặp Leighton chưa?" anh hỏi.

"Rồi."

"Anh sẽ giết chết gã khốn nạn đó nếu như hắn đã chạm vào người em, Alex," anh gầm gừ.

Gì thế này, ghen tuông à? "Đừng để ý. Anh ta chưa bao giờ muốn kết hôn với tôi. Anh ta đang đợi tôi kết hôn với một người khác để anh ta có thể có một cuộc tình với tôi. Anh ta cũng suy nghĩ giống như anh, ngoại trừ việc anh ta vẫn nghĩ là tôi còn trong trắng và anh ta đang đợi tôi thay đổi sự thật đó."

"Hắn chết chắc," Vasili nói.

Alexandra thở dài. "Tôi mới là người cảm thấy bị sỉ nhục đấy, Petroff, không phải anh. Chỉ bởi vì bây giờ anh nghĩ tôi là vợ của anh cũng không có nghĩa là tôi không thể tự lo chuyện của mình."

"Anh ta làm cho em đau khổ..."

"Không, anh ta không có... chuyện mà tôi nhận thức được là tôi quá thờ ơ, dù là tôi đã có cảm tình với anh ta."

Nụ cười tự mãn trên môi của Vasili làm cho cô bực bội, làm cho cô thay đổi đề tài. "Anh đang đưa tôi đi đâu vậy?"

"Đến tàu của anh. Anh không thích cái thành phố đông đúc này khi anh viếng thăm nó trước kia, và vẫn không thích. Chúng ta sẽ rời khỏi đây ngay lập tức."

"Không, chúng ta sẽ không làm vậy. Còn người của tôi."

"Bây giờ anh nghĩ họ đã lên tàu rồi, với những lời... thuyết phục... thân thiện."

"Anh quá đáng lắm, Petroff."

"Sau những gì em đã buộc anh phải trải qua, em yêu, anh cho là anh được phép làm vậy."

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Chặng đường quay trở về Cardinia dường như là rất mau, nhưng rồi, Alexandra đã chìm đắm trong tình trạng khổ sở cho nên cô đã không biết thời gian đã trôi qua bao lâu. Trên tàu, cô đã ngồi bế kên cái xô cả tuần lễ, cảm thấy như gần chết. Tuy vậy cô nghĩ là mình may mắn hơn so với những chuyện mà cô nghe được từ những bà bầu khác trong suốt cuộc hành trình vượt biển, cô chỉ bị bệnh vào tuần lễ đầu.

Khi cô về đến đất liền, sức khoẻ cô khá trở lại. Thật ra thì cô chưa bao giờ cảm thấy... khoẻ hẳn như vậy. Cô đã không bị bệnh cảm hay bị ho như những người bạn đồng hành phải chịu khi họ làm cuộc hành trình vào mùa đông, bị bao phủ bởi băng tuyết và những cơn gió lạnh.

Tâm trạng của cô rất khá khi bọn họ về gần đến Cardinia và cô nhận thức được là cô sẽ nhanh chóng nhìn thấy những con ngựa của cô. Rồi cô bắt đầu phát hiện ra những cái nhìn từ Vasili, giống như là anh đang hồi hận chuyện gì đó. Cô có thể tưởng tượng ra là chuyện gì.

Tuy nhiên, anh đã nói trước với cô trong cuộc hành trình là anh sẽ cho cô có thời gian để làm quen với sự thật là bọn họ sắp sửa kết hôn. Bây giờ anh dường như rất quả quyết về chuyện đó. Và để cho cô có thời gian tập làm quen, rõ ràng là anh đã quyết định không nói chuyện nhiều với cô thì sẽ tốt hơn. Suy cho cùng, có rất ít khi mà bọn họ có thể nói chuyện với nhau mà không gây gổ.

Đặc biệt có một lần phải được xem như là cuộc nói chuyện của thế kỷ, lần đầu tiên bọn họ đi đến một khách sạn và ăn tối chung với nhau. Alexandra đã quyết định là không cần phải giả vờ làm một kẻ thô kệch nữa.

Nó cũng chưa bao giờ có kết quả gì với Vasili cả. Và bây giờ cô đã quyết định kết hôn với anh... chỉ vì đứa con trong bụng... cô không cần phải gây ra bất cứ cảnh tượng xấu hổ nào để thoát khỏi cuộc hôn nhân.

Vasili đã nhượng mảy một cách nghi ngờ khi cô tiếp tục mặc áo đầm kể từ khi rời khỏi nước Anh, mặc dù anh đã không hỏi cô nữa là cô có mặc quần tây bên dưới nó không. Nhưng tối đó khi bọn họ đang ngồi ăn tối chung với nhau, và lần đầu tiên anh quan sát thói quen ăn uống thường ngày của cô, cô nghĩ là anh sẽ bị sốc.

Đúng vậy, chỉ không bao lâu mắt anh nheo lại."Vậy là tất cả những cách cư xử man rợ và gớm ghiếc đó chỉ là để cho anh xem thôi hả " anh đoán.

Cô không cần phải tránh né, chỉ trả lời đơn giản."Đúng vậy."

"Còn chửi thề thì sao?"

"Em được người khác giúp đỡ... và tự ứng biến."

"Khả năng sử dụng roi của em không phải là giả vờ."

"Konrad đã dạy em khi chúng tôi còn nhỏ."

"Còn những lời hăm dọa mà em đã nói với những người đàn bà của anh thì sao?"

Cô nhún vai."Xin lỗi, chúng đều là thật cả. Em chưa bao giờ chia sẻ với ai những gì thuộc về em cả."

Anh cười trước khi nói với cô."Anh phát hiện ra là anh cũng không, ít ra là khi nó dính líu tới em."

Cô đã không cho những lời đó là thật. Và cô cho là anh đã nhận thức được là anh không thể giận dữ với những chuyện cô đã lừa gạt anh bởi vì anh cũng đã làm giống vậy.

Tanya Barony đã cảnh báo cô, nhưng đó là một bằng chứng rõ ràng khi Vasili đối xử với cô thật lòng trong suốt chặng đường quay trở về. Không còn chọc gheo, không còn những lời nhạo báng. Không còn những cái nhìn khinh miệt. Và có rất nhiều nụ cười âu yếm làm cho tim cô lỗi nhịp.

Anh đang lại gần bên cô mà không cần phải cố gắng, và nó làm cho cô lo sợ. Cô có thể tưởng tượng ra cô sẽ đau khổ đến thế nào khi anh bắt đầu ruồng bỏ cô, và chuyện đó sẽ nhanh chóng xảy ra khi anh phát hiện là cô đã mang thai người nối dòng cho anh. Nó càng làm cho cô đau khổ hơn khi phát hiện ra là anh thật sự rất thân thiện khi anh không cố tình làm khác đi, giống như Tanya đã nói.

Nếu cô có thể ghét anh, thì cô có thể dễ sống với anh hơn. Nhưng chuyện đó không còn đúng nữa. Và có rất nhiều lần cô đã gần như bỏ sĩ diện qua một bên và van xin tình thương của anh... hay ít ra là thân thể của anh.

Thật đáng thương là những ham muốn về xác thịt cứ xâm nhập đầu óc cô vào những ngày này. Và cô hy vọng là cô sẽ kết hôn trước khi tình trạng của cô bị phát hiện, bởi vì cô nhất quyết phải có được đêm động phòng, và có lẽ đó sẽ là đêm duy nhất mà cô có được với anh. Cô sẽ đòi hỏi chuyện đó, nếu cần thiết, bởi vì Vasili nợ cô sau khi cho cô biết được khoái lạc của xác thịt, rồi để cho cô đòi hỏi được hơn thế nữa.

Khi họ đến thành phố Cardinia thì trời đang mưa. Vasili và Lazar đã cùng ngồi chung xe với cô khi trời bắt đầu mưa. Vasili đã mang cỗ xe này đến cho cô vào ba tuần trước, khi anh nhìn thấy cô rời khỏi tàu trong chiếc áo đầm thay vì mặc quần tây. Cô đã quá ử rữ cho nên không biết là chiếc áo đầm của cô không thích hợp để cưỡi ngựa.

Nhưng cô đã không từ chối cỗ xe, hay là chuyện cô đã không có một con ngựa để cưỡi đôi chút. Cô không biết chắc là mình có nên tiếp tục cưỡi ngựa không, bây giờ thì cô đã mang thai gần hai tháng rưỡi. Cho đến khi

bác sĩ cho cô biết ý kiến về chuyện này, cô thà là không liều lĩnh, mặc dù là cô rất nhớ những cuộc cười ngửa hàng ngày của mình.

Vasili đã đợi cho đến phút cuối, cho đến khi bọn họ thật sự đặt chân vào thành phố để nói cho Alexandra biết là cô sẽ phải ở chung với mẹ của anh. Cách anh nói làm cho cô tin là anh đang mong đợi một cuộc tranh luận. Cô đã không làm chuyện đó, mặc dù sự thật là cô lo sợ phải đối mặt với bà bá tước.

Cô nghĩ là cô nợ bà một lời xin lỗi. Cô sẽ làm chuyện đó ngay khi bọn họ đến nơi, và Maria đã ra đón họ khi bọn họ vừa bước vào ngưỡng cửa, nhưng Vasili đã nói một chuyện với mẹ anh ngay lúc đó làm cho Alexandra rất ngạc nhiên.

"VẬY là con đã tìm được cô ấy," Maria mở đầu.

"Con đã nói với mẹ là con sẽ làm được, thưa mẹ. Và vì chúng con sẽ kết hôn vào ngày mai cho nên Alexandra chỉ ở lại đây đêm nay thôi. Nhưng mẹ làm ơn đừng nhắc lại cách cư xử trước kia của cô ấy. Dù sao thì cũng đều là giả cả, vì thế mẹ không cần phải lo lắng chuyện..."

"ĐƯỢC, ĐƯỢC. Mẹ biết hết rồi," Maria cắt ngang, làm cho anh và Alexandra cùng ngạc nhiên.

"Sao mẹ lại biết?" Vasili hỏi.

"Sau khi con rời khỏi không bao lâu thì cha cô ấy đến. Ông đã giải thích rằng tuy là cô ấy làm những chuyện hơi khác thường... như là chuyện những con ngựa của cô ấy... cô ấy rất là nữ tính như chúng ta đã mong đợi. Dĩ nhiên là mẹ đã bị sốc. Và cả hầu tước cũng vậy khi mẹ nói cho..."

"Thôi đừng nói đến chuyện đó nữa mẹ. Ông ấy đã quay về Nga rồi à?"

"Trong khi con ông ấy đang mất tích à?" bà trả lời, giọng nói như ám chỉ là anh phải nên biết là cha mẹ luôn lo lắng cho con cái. "Ông ấy định đuổi theo nữa kìa, cho đến khi mẹ trấn an ông ấy là con sẽ mang cô ấy về. Dĩ nhiên là mẹ đã mời ông ấy ở lại nhà mình."

"Ông ấy đang ở đây à?"

"Vâng, trên lầu ấy, và Vasili à, con cũng nên biết là ông ấy đã tự thú là chưa bao giờ có một..."

Alexandra không cần nghe nói thêm. Cô bắt đầu đi lùi lại khi mẹ Vasili nhắc đến cha cô, và chẳng mấy chốc cô đã thoát ra khỏi cửa, đi về hướng chuồng ngựa. Làm thế nào mà cha cô có thể đến đây sau những gì ông đã làm đối với cô? Làm thế nào mà ông ấy giả vờ như là quan tâm..."

"Alex, em nghĩ là mình đang đi đâu đấy?"

Vasili ngăn chặn cô bằng cách níu tay cô tại, nhưng cô giữ mặt không đối diện với anh cho đến khi cô có thể lau mắt. Cô không muốn cho anh nhìn thấy những giọt nước mắt mà cô đã không kèm được.

"Em không biết," cô thú thật. "Em chỉ biết là em không muốn gặp cha em nữa."

Có phải đó là tiếng thở phào mà cô vừa nghe ở anh không? "Vậy thì em không cần phải làm vậy. Anh sẽ đưa em đến chỗ của hoàng hậu. Cô ấy sẽ không cho ai lại gần em cho đến khi hôn lễ cử hành, rồi sau đó chúng ta sẽ về sống ở một trong những căn nhà của anh ở ngoại ô. Nhưng... anh có thể hỏi em là tại sao em lại không muốn gặp ông ấy không?"

Cô đang quá giận dữ cho nên không nhìn thấy được là anh đang giúp cho cô, hay nghĩ đến chuyện anh sẽ có phản ứng như thế nào khi nghe câu trả lời của cô. "Bởi vì ông ấy đã có thể hủy bỏ hôn ước trước khi chúng ta

gặp mặt, nhưng ông đã không làm vậy. Những gì chúng ta đã trải qua đều là lỗi của ông ấy, và em sẽ không bao giờ tha thứ cho ông ấy về chuyện này."

Sau một khoảng thời gian yên lặng anh hỏi."Alex, nếu như bây giờ ông ấy hủy bỏ hôn ước thì những lời hứa của em vẫn còn có hiệu lực chứ?"

"Vì em đã hứa là sẽ kết hôn với anh trừ khi anh rút lui, em nghĩ là chúng còn có hiệu lực."

"Cho dù là không có một hôn ước nào à?"

Cô nhăn mày với anh."Anh hỏi câu gì kỳ vậy?"

"Anh nghĩ là một câu hỏi ngớ ngẩn, nhưng thật ra thì nó liên quan đến một chuyện mà anh muốn nói. Anh muốn chính thức cầu hôn với em."

Một cảm giác vui mừng dấy lên bên cạnh sự bức bối của cô, và cô không muốn. "anh biết là chuyện đó không cần thiết mà."

"Chiều theo ý anh đi, Alex. Em kết hôn với anh nhé?"

"Vâng."

"Em sẽ hứa với anh chứ?"

"Anh đang đi quá xa đấy, Petroff..."

"Làm ơn đi."

"Được, em đồng ý, cho dù nó là lần sau cùng em hứa với bất cứ người nào..."

Anh hôn cô trước khi cô nói xong, và Alexandra quên là cô đang giận về chuyện gì. Khi anh thả cô ra, cô như bị hụt hơi và hơi bối rối.

"Để làm gì vậy?"

Anh cười với cô."Để cảm ơn em, bởi vì anh đã đi quá xa."

Mắt cô nhú lại."Lần sau, chỉ nói một tiếng là được rồi, Petroff."

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Vasili đang đợi trong căn phòng ngoài của giáo đường ở cung điện để đợi cô dâu của anh đến, bạn bè anh cũng đang ở chung với anh và chọc ghẹo anh bởi vì anh đã đến đây rất sớm. Anh đã không nói gì, nhưng anh đã muốn tổ chức hôn lễ từ ngày hôm qua nếu như anh đã không nghĩ Alexandra sẽ hỏi tại sao anh lại quá gấp gáp. Nhưng vẫn không đủ sớm đối với anh, và anh sẽ không ngừng lo lắng cho đến khi mọi việc xong xuôi.

Anh đã tránh được cha của Alexandra cho đến lúc này. Nếu anh được may mắn...

Không phải Tanya bước vào để thông báo là Alexandra đang trên đường đi đến đây, mà là Constantin Rubliov xuất hiện ngay ngưỡng cửa, thái độ của ông ta rất dữ dằn, giọng nói quát tháo "Anh đang giấu con gái của ta ở đâu vậy?"

Vasili thờ dài. Sự may mắn đã không đến với anh kể từ khi anh gặp con gái của ông ta. Nhưng anh quyết định thay đổi chuyện đó.

Anh nhìn Stefan nói. "Anh có thể để chúng tôi nói chuyện riêng không?"

Stefan nhìn người đàn ông đang giận dữ mà rất dễ dàng nhận ra đó là người cha, nhìn qua Vasili và anh nhướng một chân mày lên. "Tôi phải làm vậy à?"

"Mẹ kiếp, Stefan..."

Người anh họ của anh tặc lưỡi, và với một cánh tay choàng qua vai Lazar đang tò mò và cánh tay còn lại trên vai Serger đang lẫn lộn, anh đẩy

bọn họ ra cửa.

Một mình với Constantin, người bây giờ mặt mày đang đỏ lựng vì xấu hổ bởi vì ông đã nóng nảy trước mặt vua của Cardinia mà không nhận thức được điều đó, Vasili nói. "Alex tối qua đã ở chung với những người thân cận bên cạnh hoàng hậu. Chúng con sắp sửa kết hôn."

"Nó có biết là ta đang ở đây không?"

"Có, " Vasili nói, rồi do dự nói thêm, "Nhưng con sợ là cô ấy không muốn gặp ngài."

Sự xấu hổ của Constantin lập tức biến mất. "Vô lý. Con gái của ta và ta rất gần gũi. Nó..."

Vasili cắt ngang. "Có lẽ đó là lý do mà cô ấy quá đau khổ vì những gì mà ngài đã làm."

Thái độ giận dữ của Constantin xui xuống. "Vậy khi nó đã biết được là chưa từng có hôn ước nào thì sao?"

"Không, cô ấy không biết. Cô ấy đã rời khỏi khi mẹ con nói với con về lời tự thú của ngài. Và con không muốn nói cho cô ấy biết. Nhưng hôn ước không còn là vấn đề nữa. Con đã cầu hôn với cô ấy, và cô ấy đã đồng ý."

"Vậy bây giờ nó rất là hạnh phúc bên con phải không?"

"Cô ấy sẽ rất hạnh phúc."

Câu nói rất quả quyết đó làm cho Constantain không thể làm gì khác ngoài chuyện tin tưởng anh. Nhưng ông đã hiểu lầm.

"Tạ ơn Chúa," ông nói. "Sau khi nghe mẹ con nói về những cách cư xử của nó, ta sợ là Alexandra sẽ không bao giờ chấp nhận con, và đó là tại sao

cuối cùng nó đã rời khỏi. Nhưng nếu như bây giờ nó muốn kết hôn với con..."

"Con nói là cô ấy sẽ rất hạnh phúc, thừa hưởng. Ngay lúc này cô ấy vẫn còn đang đau khổ vì người yêu của cô ấy, Leighton, là một gã khốn khiếp vì hắn không có ý định kết hôn với cô ấy. Con sẽ cho cô ấy thời gian để quên hắn, nhưng một khi chúng con kết hôn xong thì cô ấy sẽ quên hắn ta, con hứa với ngài chuyện này "

Constantin nhíu mày."Ý con nói là nó chỉ là cam phận kết hôn với con thôi à? Sau ngần ấy thời gian mà con đã có với nó sao?"

"Con sợ là cô ấy và con đã không có một khởi đầu tốt đẹp," Vasili thú thật."Cô ấy không muốn kết hôn với con; con cũng không muốn kết hôn với cô ấy. Nhưng sau khi con thay đổi ý... con đã từng quyến rũ rất nhiều đàn bà, thừa hưởng. Nhưng con đã không thể quyến rũ được người mà con muốn kết hôn. Nhưng sau khi chúng con kết hôn, con sẽ không còn phải ép mình làm chuyện đó nữa."

"Nếu như nó không biết là chưa từng có một hôn ước nào thì tại sao nó lại không muốn gặp ta chứ?"

"Rõ ràng là cô ấy còn chưa quên là ngài đã ép hai chúng con. Con, mặt khác, thì rất vui mừng... ít ra là ngay bây giờ. Ngài đã làm rất nhiều chuyện, Hầu tước mà nếu không có tình cảm với Alexandra thì có lẽ con cũng sẽ..."

Vasili đã không nói xong.Tanya xuất hiện và nói, "Cô ấy đang đến... ồ, xin lỗi nhé."

"Không có gì đâu, Tanya. Đây là cha của Alexandra."

Hoàng hậu gật đầu, nhưng hỏi, "Stefan đâu?"

"Trong giáo đường," Vasili nói.

"Không phải là anh nên đợi ở giáo đường sao?"

"Một lát nữa."

Với một cái gật đầu nữa, cô rời khỏi bằng cánh cửa đi thông qua giáo đường. Bây giờ Vasili đang ở trong tình thế khó xử khi phải yêu cầu cha vợ tương lai đi chỗ khác vì anh không muốn Alexandra giận dữ khi cô nhìn thấy ông. Nhưng một lần nữa, sự may mắn lại không đến với anh.

Cô xuất hiện đột ngột ở đó, nhìn tuyệt đẹp trong chiếc áo cưới màu trắng có viền những dây đăng ten Belgian màu trắng, và đính những hạt trân châu nhỏ mà anh đã đặt cho cô. Cô đã không mấy khó khăn cướp mất hơi thở của anh. Khi nhìn thấy cha cô, cô xoay người và bỏ đi trước khi ông nhìn thấy cô.

"Alex!" Vasili gọi với theo và đuổi theo cô. Nhưng Constantin còn nhanh hơn cả anh. Và vì mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi cho nên Vasili đợi để hầu tước có cơ hội hòa giải với con gái của ông, và thầm ước cho ông được thành công.

Alexandra không dừng lại. Những giọt nước mắt chết tiệt lại cứ chực tuôn ra, nhưng lần này cô nhất định cho chúng trào ra. Cô sẽ không nói chuyện với cha cô, sẽ không...

Constantin đuổi kịp cô khi cô chạy đến giữa hành lang. Ông cố ôm chầm lấy cô nhưng cô tránh ra như muốn nói. "Đừng đụng con," và thật ra cô đã nói. "Đừng!" Và rồi với cái nhìn trừng trừng, cô thốt ra một cách giận dữ. "Con không thể nghĩ được là sao cha lại đến đây. Cha chắc chắn là không quan tâm..."

"Chúa tôi, con biết chuyện đó là không đúng mà, Alex."

Sự hoảng hốt của ông làm cho cô tức nghẹn, nhưng cô sẽ không bị thuyết phục. "Chuyện con đang ở đây chứng minh được là cha quan tâm con

đến mức nào. Con không nghĩ là con có thể không được vui đến mức này, và con phải cảm ơn cha đấy."

"Cha không hiểu. Con và Vasili thật là xứng đôi. Con đã bị nó thu hút. Tại sao con lại không cho mình một cơ hội chứ?"

"Bởi vì con đã yêu một người khác... hay ít ra nghĩ là con đã yêu. Dĩ nhiên là cha chắc là đang rất vui mừng khi nghe được sự sai lầm của con, giống như lâu nay cha vẫn làm." Cô nói một cách cay đắng. "Nhưng cho dù là vậy, thì cũng vẫn không có gì khác giữa Vasili và con, vì anh ấy chống đối lại cuộc hôn nhân ngay từ đầu. Lý do mà anh ấy đổi ý là vì anh ấy nghĩ là một ngày nào đó anh ấy cũng sẽ phải kết hôn, và anh ấy không muốn bỏ công đeo đuổi một người đàn bà khác... khi mà anh ấy đã có hôn ước với con."

"Đó không phải là ấn tượng... cha không nghĩ đó là lý do cậu ấy kết hôn với con, Alex. Nhưng chuyện quan trọng hơn ở đây là bây giờ con có cảm giác gì với cậu ấy?"

"Cảm giác của con thì có làm được gì khác khi mà anh ấy không yêu con?"

"Vậy thì con không cần phải kết hôn với cậu ấy." Constantin nói. "Cha sẽ nói chuyện với cậu ấy..."

"Đừng tốn công. Chính mẹ của anh ấy cũng đã nói là anh ấy không thể cưới con, nhưng anh ấy đã không nghe. Anh ấy nhất quyết giữ vững ý định của mình. Và bên cạnh đó, cũng đã quá trễ để cho cha hủy bỏ hôn ước, chuyện mà đáng lý ra cha đã phải làm. Con đã hứa là sẽ kết hôn với anh ấy, vì thế hôn ước không còn dính líu vào đây nữa. Và con sẽ kết hôn với anh ấy... sau khi cha rời khỏi đây."

"Alex!"

"Con xin lỗi, nhưng con không thể tha thứ cho cha vì những chuyện mà cha đã làm với con. Và... con không còn gì để nói với cha nữa cả."

Cô xoay lưng lại và nhắm mắt cố đè nén sự đau khổ đang dâng lên trong lòng. Một khoảng thời gian im lặng kéo dài, rồi có tiếng bước chân thoái lui của ông, và rồi nước mắt tuôn ào ào trên má cô. Cổ họng cô như có cục gì nghèn nghẹn giống như sắp sửa bị nổ tung. Ôi, Chúa ơi, nó như muốn giết chết cô!

Vasili đột ngột xuất hiện, anh kéo cô vào lòng tựa đầu trên ngực anh và nói với cô, "anh hứa với em, Alex, anh thề với em là em sẽ được hạnh phúc bên anh. Và một ngày nào đó em sẽ muốn cảm ơn cha em vì đã mang hai chúng ta lại gần nhau, vì thế bây giờ hãy tha thứ cho ông ấy. Nói với ông ấy là em tha thứ cho ông ấy đi. Em sẽ không hối hận đâu."

Lúc này thì cô khóc nức nở, và khi ngẩng đầu lên cô chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt của Vasili mờ mờ qua làn nước mắt, nhưng cô nhìn thấy được sự lo lắng, sự quan tâm và sự thành khẩn và... ôi, Chúa ơi, cô đã làm gì vậy?

Cô giật mạnh ra khỏi người anh rồi chạy trên hành lang, gọi cha cô dừng lại... ông đã đi gần hết hành lang. Và khi ông nghe được tiếng gọi của cô và xoay đầu lại, cô nhìn thấy ông cũng đang khóc, và cô thốt lên một tiếng đau khổ khi thu ngắn khoảng cách giữa họ và nhào vào hai cánh tay đang mở rộng của ông.

"Con xin lỗi, Papa, con đã không có ý đó... con đã không có ý đó!" cô rên rỉ

"Cha biết, cha biết. Được rồi, Alex, được rồi."

"Con đã muốn cha đau khổ bởi vì con bị đau khổ, nhưng không phải là lỗi của cha khi anh ấy không yêu con."

"Cha nghĩ là cậu ấy có yêu con, Alex," Constantin lẩm bẩm khi ông lau nước mắt trên mặt cô.

"Anh ấy không yêu... nhưng rồi sẽ yêu," cô nói một cách sôi nổi. "Con đã quá tội nghiệp mình trong khi đáng lý ra con phải đấu tranh cho cái con muốn có."

Đến lúc này thì Constantin không thể không cười. "Đúng là con gái của cha." và khi nghe những lời này, mọi sự đau khổ trong lòng Alexandra biến mất.

Cô ngoảnh lại nhìn Vasili đang đứng nơi lúc này cô bỏ lại anh, gã Adonis tóc vàng của cô, quá đẹp trai mà cô không có lời nào để diễn tả được... và anh mới vừa hứa là sẽ làm cho cô hạnh phúc.

Cô nhìn lại cha cô và cười toe toét. "Cha có cho phép con kết hôn chứ, Papa?"

"Vậy con có yêu cậu ấy không?"

"Có, nhiều hơn những gì mà con có thể nói." Và với một nụ cười rạng rỡ. "Chắc chắn là còn hơn anh ấy đáng được."

"Vậy thì đừng trì hoãn hôn lễ này nữa."

EM LÀ CỦA ANH

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Những ngọn đèn cây tỏa ra ánh sáng dịu dịu, những tấm trải giường bằng lụa, một tấm thảm rất dày ở trước lò sưởi. Càng nhìn khung cảnh đầy quyến rũ trong phòng ngủ của Vasili, Alexandra càng bức bối khi phải ngồi đợi anh. Có lẽ là cô đã quá nôn nóng.

Hôm nay cô đã nói với cha là cô sẽ làm cho Vasili yêu cô; tuy nhiên cô không mong đợi một kỳ tích sẽ xảy ra ngay tối nay. Nhưng ít ra thì cô đã không còn cảm thấy hết hy vọng nữa. Nói chuyện với cha cô làm cho cô có lòng tin hơn, và làm cho cô nhận thức được là cô đã đánh mất lòng tin trong một thời gian dài. Bây giờ cô biết rõ là cái thai của cô đã không liên quan gì tới tâm trạng không vui của cô.

Cô nhìn sang hướng khác thay vì ngó chăm chăm vào lò sưởi và nhìn thấy Vasili đã lặng lẽ đi vào phòng. Anh đang đứng tựa vào cột giường, cánh tay khoanh ngay trước chiếc áo ngủ màu đỏ sậm và đang nhìn cô. Như thường lệ, vẻ đẹp trai của anh làm cho cô khao khát, những đường nét trên khuôn mặt anh thật hoàn hảo, mái tóc màu vàng hơi rối của anh, thân thể cường tráng của anh. Cô sẽ phải làm gì để làm cho người đàn ông đẹp trai này yêu cô?

"Anh đã làm gì với những cô nhân tình mà anh rải khắp thành phố này vậy?"

Anh nhướn một chân mày thắc mắc. "Chúng ta sắp sửa cãi nhau hử, em yêu?"

"Cũng có thể lắm."

"Em có thể nghĩ được chuyện gì khác... hứng thú hơn để làm không vì đây là đêm động phòng của chúng ta?"

"Nếu ý anh là chuyện làm tình thì Petroff, hãy tin em là chúng ta sẽ làm chuyện đó."

Anh phì cười. "Nếu vậy thì em nên biết là anh đã thăm viếng tất cả bọn họ trong lúc em đang cố gắng để không trở thành một quí bà dưới sự giám hộ của mẹ anh. Và anh thật lấy làm kinh ngạc là không một ai trong bọn họ có thể cảm dỗ được anh lên giường với họ. Không còn chuyện gì khác ngoài chuyện anh trả tiền chia tay với bọn họ."

"Em phải tin chuyện này à?"

Thái độ của anh trở nên nghiêm nghị "Em phải nên tin đấy, em yêu, vì người đàn bà mà anh làm tình lần sau cùng chính là em, hãy nghĩ thử xem đã bao lâu rồi và anh đang thèm khát ghê gớm đấy."

Hai má cô đỏ bừng và nổi bật trong bộ áo ngủ màu trắng. Và cô nhớ cô đã nghĩ là cô sẽ đòi hỏi quyền hạn của cô tối nay. Bây giờ cô không cảm thấy như muốn đòi hỏi, nhưng những lời thú nhận đầy xúc động của anh làm cho cô hỏi:

"Anh có... anh có nghĩ là chúng ta có thể..."

"Chúa ơi, có," giọng anh khàn khàn khi thu ngắn khoảng cách giữa họ bằng vài bước chân và ôm cô trong tay anh. Nhưng anh không hôn cô ngay giống như anh thường làm, và đôi mắt màu vàng của anh nhìn cô âu yếm. "Alex, có một chuyện này có lẽ là anh nên nói..."

"Đây không phải là lúc để nói chuyện, Petroff," cô nói rồi choàng cánh tay cô qua vai anh và kéo miệng anh xuống với cô.

Tiếng rên của anh làm cho cô bị kích động. Cánh tay anh ép chặt cô. Và miệng anh, cái miệng gợi tình của anh, tấn công cô một cách mạnh bạo, lưỡi anh tìm kiếm, thăm dò và buộc cô hưởng ứng theo, và cô đã làm vậy.Ồ, đúng, cô đã làm. Khi những nụ hôn của anh trượt xuống cổ cô và trên đường đến ngực cô, thì ham muốn của cô mãnh liệt đến nỗi cô có thể lôi anh lại giường.

Mặc dù là anh rất thèm khát, anh đang chứng minh sự kềm chế một cách phi thường. Alexandra chỉ là không biết được anh đã chịu đựng đến mức nào. Nhưng anh đã quyết tâm cho cô một đêm mà cô sẽ không bao giờ quên. Và cô đã quyết định là cô sẽ buộc anh vào trong cô trước khi người cô nổ tung.

Cuối cùng bọn họ chấm dứt thỏa hiệp, bởi vì anh không bỏ lỡ khi cô nói."Làm tình với em ngay bây giờ đi."

Chiếc áo ngủ của cô đã bị cởi bỏ trước khi anh mang cô lại giường, và tay cô thúc dục anh, gấp rút hướng dẫn anh, chẳng mấy chốc cô đạt đến đỉnh điểm với Vasili tiếp theo cô trong đỉnh cao của khoái lạc, làm cho cả hai hụt hơi và lâng lâng bâng bở.

Và rồi anh tiếp tục theo cách của anh, và cảm giác được anh hôn khắp thân thể giống như là... một chuyện tuyệt vời đến khó tin. Tay anh rất dịu dàng, vuốt ve thân thể cô bằng tất cả tình thương yêu. Và ngực của cô, Chúa ơi, chúng càng nhạy cảm hơn bởi vì cô đang mang bầu, và anh thật sự say mê chúng, sùng bái chúng bằng tay và miệng của anh, cho đến khi cô nghĩ là cô sẽ thét lên vì sung sướng.

Cô lại đạt đến khoái cảm một lần nữa trong khi những ngón tay của anh ở bên trong cô, vì cô rất dễ bị anh khuấy động, và dễ đạt khoái cảm khi anh chạm vào người cô. Và khi cuối cùng anh vào sâu trong cô một lần nữa thì nó rất là khác, rất dịu dàng và chậm chạp, và thật tuyệt vời khi cả hai cùng nhau đạt đến trạng thái ngất ngây.

Anh thật là tuyệt, cô cảm thấy tội nghiệp những người đàn bà bây giờ không thể có anh nữa. Cô sẽ không chia sẻ người đàn ông này cho bất cứ ai, một tí cũng không. Và khi bọn họ nằm ở đó, đầu cô gối lên ngực anh, tay anh vẫn âu yếm vuốt ve cánh tay cô đang ôm choàng trước ngực anh, cô muốn cảm ơn anh cho tối nay, và nó có nghĩa là cô sẽ nói với anh những lời nói thành thật từ đáy lòng và sẽ làm cho anh sung sướng nhất là khi điều đó lại thật sự có ý nghĩa đối với cô, và cô biết chỉ có một chuyện có thể làm được điều này thôi.

Cô nói một cách dịu dàng."Em muốn tặng anh con Hoàng Tử Mischa để làm quà kết hôn." Và rồi, bởi vì nước mắt chực trào ra, cô nói thêm."Nhưng nếu anh làm cho nó đau thì em sẽ dùng roi trên người anh đấy."

Anh nhìn thấy những giọt nước mắt trước khi cô giấu mặt vào vai anh."Alex, em không cần phải làm vậy đâu."

"Em muốn làm."

Anh ôm chặt cô."Cảm ơn em," anh nói một cách khiêm tốn."Anh sẽ chăm sóc nó như là con anh vậy."

Anh nhận ra là cô đã nghe được cuộc chuyện trò lần đó ở chuồng ngựa giữa anh và Stefan. Nhưng anh cũng nhận thức được một chuyện khác làm cho anh tràn ngập vui sướng. Chỉ có một lý do duy nhất làm cho cô chịu từ bỏ một trong những con ngựa yêu quý của cô thôi.

"Tại sao em lại không nói với anh vậy, Alex?" anh âu yếm hỏi.

"Nói gì?"

"Là em yêu anh."

Đầu cô ngẩng lên để cô có thể căn nhắc anh."Chuyện gì làm cho anh nghĩ..."

"Thú thật đi, em yêu anh mà."

"Em đúng là một kẻ ngốc nên mới..."

"Em yêu anh! Nói đi!"

"Tại sao? Để cho anh có thể hả hê à? Để cho anh có thể..."

"Để anh có thể nói là anh cũng yêu em. Anh yêu em ngay cả trước khi em để lộ ra con người thật của mình kìa, em yêu. Em nghĩ là tại sao anh đã đuổi theo em vậy?"

"Em nhớ là lúc đó anh đã nói là nó không liên quan gì đến chuyện yêu đương."

"Lúc đó mà em tin những gì anh nói à? Anh không nghĩ vậy, nhưng bây giờ thì em phải tin anh, Alex."

Cô mỉm cười với anh, và anh chưa từng thấy nó rạng rỡ đến thế. "Em tin anh," cô nói, và nghiêng người tới hôn anh rồi nói thêm, "Anh thật là may mắn là em đã nói với cha em là em sẽ làm cho anh yêu em."

"Tại sao?"

"Bởi vì em muốn làm bằng cách nhanh nhất... nếu không thì anh phải mất cả đêm để thuyết phục em."

Anh không biết chắc là cô nói thật hay đùa, vì thế anh càu nhàu. "Chúng ta đang nói đến những lời tự thú, vậy thì khi nào em sẽ nói với anh về chuyện đứa bé vậy?"

Cô sửng sốt. "Khỉ thật, Vasili, anh không nên đoán ra quá sớm!"

Anh cười. "Anh phải nên biết khi lần đầu tiên em dùng tên gọi của anh, anh định phàn nàn đấy."

Cô lơ đi câu nói của anh."Anh đoán được khi nào vậy?"

"Tối nay." anh cười sung sướng với sự thừa nhận của cô."Nghĩ xem anh mê bộ ngực em đến thế nào, Alex, em không nghĩ là anh nhận ra sự thay đổi của chúng sao?"

Cô lại đỏ mặt."Đừng nghĩ là anh có thể ruồng bỏ em bởi vì anh sắp có người nối dõi."

Anh nhăn mặt."Em không nên nhớ lại những chuyện anh từng nói."

"Em nhớ mỗi một chuyện anh từng..."

"Em không thể bắt anh chịu trách nhiệm cho những gì anh từng nói, bởi vì anh đã ở trong một trạng thái hỗn loạn. Anh thật sự đã nghĩ hôn nhân không thích hợp với anh."

"Còn bây giờ thì sao?"

"Bây giờ thì anh nghĩ là anh không thể sống thiếu nó... và em. Ruồng bỏ em à, em yêu? Anh nghĩ ngừng thờ thì dễ hơn đấy."

Cô cười và ôm chầm anh, rồi đột nhiên muốn chọc ghẹo anh."Anh có biết là em đã bỏ lại một vị hôn phu ở Anh."

"Em đã làm gì hả?"

"Một gã tử tước mập ú, hăn đã sốt sắng muốn cưới em, bao gồm cả đứa bé, chỉ để có những con ngựa của em. Anh có chắc chắn đó không phải là tại sao anh kết hôn với em không đấy?"

"Còn lý do gì khác nữa chứ?" anh khịt mũi."Em dám cả gan nghĩ đến chuyện mang con của anh cho một người đàn ông khác à?"

"Con gái của anh cần có một người cha."

"Con trai của anh đã có một người cha rồi."

"Nhưng anh đã quá chậm chạp trong việc tìm kiếm em."

"Và em cứ đánh lạc hướng để anh không tìm được em."

Cô giấu mặt trên vai anh trước khi nói. "Em đã làm chuyện đó sao?"

Anh nhìn cô nghi ngờ. "Em đang cười hả, Alexandra?"

Cô không thể che dấu được nữa. "Thật quá vui khi lại gây gổ với anh."

"Em đúng là một mụ phù thủy." anh cười. "Nhắc nhở anh là trong tương lai anh không nên dễ bị gạt như thế."

"Ồ, không, em thích anh dễ bị gạt như thế. Em thích cách ghen tuông của anh. Và em thích anh nằm dài trên giường, trần truồng để em có thể..."

"Chúa ơi, Alex, nói vậy thì em sẽ bị nằm thẳng lưng trên giường nữa đấy."

"Vậy anh còn đợi gì nữa chứ?"

"Đợi em nói câu làm ơn đi."

"Anh đang đi quá xa rồi đấy, Petroff."

"Không," anh nói rồi chồm người qua cô, tiến sâu vào trong cô, rồi cười với cô. "Nhưng bây giờ thì đúng vậy."

Tiếng cười của cô hoà cùng tiếng cười của anh trước khi thân thể họ lại một lần nữa hoà nhập vào nhau... bởi vì một hôn ước chưa bao giờ có.